LIZA

MARKLUND

CRIME

Un loc sub soare

O FAMILIE ASASINATĂ.
UN JAF VIOLENT.
O FIICĂ DISPĂRUTĂ.

ROMAN DIN SERIA ANNIKA BENGTZON

TREI

FICTION CONNECTION

Liza Marklund

— Seria Annika Bengtzon #8 —

Un loc sub soare

Titlu original: *En Plats I Solen*

Traducere de Marilena Dumitrescu

Editura Trei

— 2018 —

Partea 1

Noaptea Anului Nou

Nueva Andalucia: 03:14

Era o noapte neagră ca smoala. Cu greu reuşea femeia să distingă conturul portocalilor înşiraţi pe lângă drum, umbre întunecate la marginea câmpului vizual. Trei pisici îşi iţiră capul dintr-o pubelă şi ochii le sclipiră în lumina farurilor.

Ploaia se oprise, dar panglica de asfalt strălucea încă de apă, reflectând lumina becurilor de pe stâlpi. Geamul coborât al maşinii lăsa să se audă fâsâitul anvelopelor pe asfaltul ud, cântecul greierilor, şoapta vântului printre copaci. Aerul mustea de umezeală, rece.

În rest, linişte.

Femeia călcă frâna şi opri la intersecţie, ezitând. Aici trebuia să vireze la stânga sau la următoarea? Mâinile strângeau crispat volanul, poziţionate la două fără zece. Puzderie de construcţii ridicate la întâmplare – fără sistematizare, fără reguli, prin urmare fără hartă. Nici măcar Google Earth nu reuşea să ajute în cartierele acestea noi.

Ei bine, aici trebuia să fie. Recunoscu mânerele rotunde, aurii în partea de sus a porţii de pe dreapta. Pe întuneric, locul arăta cu totul diferit. Aprinse semnalizatorul ca să vadă şi camionul din spate pe unde s-o ia.

Cele două vehicule înaintau cu faza scurtă. Nici nu s-ar fi putut altfel pe drumurile acestea groaznice. Iar o maşină cu farurile stinse ar fi stârnit mai multe suspiciuni decât una cu ele aprinse. Trase brusc de volan ca să evite o groapă din mijlocul carosabilului şi verifică în oglinda retrovizoare dacă şoferul care venea în urma ei face şi el acelaşi lucru.

Farurile îşi plimbară fasciculul de lumină pe poarta de acces din capătul lotului de proprietăţi, o lucrare alambicată din fier forjat de culoare neagră, flancată de o parte şi de cealaltă de o pereche de lei; umerii femeii se relaxară. Tastă codul pe plăcuţa de pe stâlpul de sprijin al unuia dintre lei şi porţile începură să se deschidă, glisând domol. Ridică privirea spre cerul nopţii.

Pe parcursul după-amiezii, norii se adunaseră dinspre Africa şi se aşternuseră într-o pătură groasă peste întreaga faleză. Undeva dincolo de ei era lună plină. Observă că vântul se înteţea şi speră că-şi vor termina treaba înainte de a se destrăma protecţia pe care le-o oferea cerul acoperit.

Dincolo de poartă, în contrast izbitor cu cel din afară, drumul se aşternea neted, mărginit de trotuare cu borduri regulate şi garduri vii, tunse îngrijit. Făcu trei curbe înainte să vireze la dreapta şi să continue apoi în jos, pe o pantă lină.

Vila se afla pe partea stângă, cu terasele şi piscina orientate spre sud.

Mai înaintă vreo zece metri dincolo de casă, opri pe pavajul din vecinătatea unei parcele goale şi aşteptă cu răbdare să tragă în spatele ei şi şoferul camionului. Apoi îşi luă servieta, încuie maşina, se duse la camion şi urcă în cabină lângă cei doi bărbaţi.

Îşi puse o pereche de mănuşi de latex, scoase seringile şi fixă primul ac.

— Apleacă-te, îi spuse ea primului bărbat.

Acesta mormăi slab şi se supuse – abia dacă-i încăpea burta sub bord. Nu-şi bătu capul să-i dezinfecteze fesa şi înfipse acul în muşchi.

— Gata, zise ea. Apucă-te să descarci.

Îi făcu loc bărbatului să coboare. Apoi se aşeză lângă şofer.

— E mai eficientă decât o mască de gaze? întrebă şoferul privind cu oarecare nelinişte acul din mâna femeii.

Vorbea spaniola destul de bine, dar, desigur, româna este tot o limbă latină.

— Şi eu îmi voi face injecţia, îl asigură ea.

Bărbatul îşi slăbi cureaua, puse mâinile pe volan şi se aplecă înainte, făcându-i loc să ajungă la spatele lui.

— Doare, se plânse el.

— Nu fi copil!

După aceea îşi ridică fusta şi îşi înfipse ultima seringă în pulpă.

— Deci, nu vrei decât seiful? întrebă bărbatul deschizând portiera şi coborând.

Femeia zâmbi, se aplecă spre servietă şi puse două sticle de San Miguel, de câte un litru, în spaţiul îngust dintre scaunul şoferului şi cel al pasagerului.

— Doar seiful, răspunse ea. Restul este al vostru. Luaţi ce vreţi!

Şoferul se uită la bere şi râse pe înfundate.

Cel gras scosese uneltele şi tubulatura şi le aşezase lângă poarta casei.

— Garantezi că astea îi vor da gata? întrebă el privind cu suspiciune canistrele. Nu arătau deloc ca unele obişnuite. Când luna plină se ivi dintre nori, ridică ochii spre casă. Trebuia să se grăbească.

Femeia se concentră şi tastă codul de deschidere a porţii. Pe panoul de siguranţă se aprinse un led verde şi încuietoarea produse un clinchet.

— Oh, da, confirmă ea. Cu siguranţă îi va da gata.

Agenţia de ştiri TT, 09:13

URGENT

PROCURORUL GENERAL CERE REVIZUIREA SENTINŢEI ÎN CAZUL TRIPLEI CRIME

STOCKHOLM (TT) Luni, procurorul general Lilian Bergqvist va înainta solicitarea de revizuire a sentinţei împotriva aşa-numitului criminal cu satârul, finanţistul Filip Andersson, a aflat agenţia TT.

Filip Andersson a fost condamnat la închisoare pe viaţă pentru trei crime odioase, comise pe insula Sodermalm, din Stockholm. El şi-a susţinut permanent nevinovăţia.

„În decembrie anul trecut, după ce adevăratul criminal a fost ucis, Filip Andersson a putut, în sfârşit, să spună adevărul", afirmă avocatul acestuia, Sven-Goran Olin. „Sora lui Filip, Yvonne Nordin, este autoarea omorurilor".

Cu aproape patru ani în urmă, Filip Andersson a fost găsit vinovat atât de Tribunalul Municipal, cât şi de Curtea de Apel şi a primit sentinţa maximă prevăzută de lege pentru trei acuzaţii de crimă: şantaj, extorcare şi profanare de mormânt. Toate cele trei victime – doi bărbaţi şi o femeie – au fost mutilate în timpul atacului.

Dovezile împotriva lui Filip Andersson au fost considerate neconvingătoare chiar din timpul proceselor desfăşurate până acum. El a fost condamnat pe baza unei probe de ADN găsite pe

pantalonii cu care era îmbrăcat şi provenite de la una dintre victime, a unei amprente de pe o clanţă şi a unei datorii neachitate.

Solicitarea procurorului general către Curtea de Apel va conţine rezumatul dovezilor pe care intenţionează să le prezinte procurorii.

(vom reveni)

© Agenţia de ştiri TT şi autorul depeşei

Prinţesa de la castelul dintre nori

Lumina era cu desăvârşire albă. Se revărsa prin încăperi ca un râu, înfăşurându-se în jurul candelabrelor, al draperiilor şi al capetelor de armăsari. Fetiţa o auzea şuşotind şi chicotind printre grinzile plafonului.

Era atât de uşor să respiri!

De fapt, aerul era atât de curat şi de pur, încât uneori avea impresia că devenise o pană, o pană de un albastru-deschis, tăcută, ce plutea în lumina albă rotindu-se printre razele de soare şi tapiseriile cu scene de vânătoare.

Tăcută am spus, nu-i aşa?

Da, era tăcută, pe deplin tăcută, pentru că Fuhrerul nu trebuia să fie deranjat.

În castelul dintre nori, toţi vorbeau cu glas şoptit şi cu mult respect, iar covoarele groase de pe podele şi de pe scările de piatră furau şoaptele şi le ascundeau în loc sigur.

Locul ei preferat era *die Halle,* încăperea întinsă, cât un ocean, ale cărei ferestre priveau spre nori şi spre muntele de dedesubt, cu căciulă de zăpadă.

Uneori dansa în *die Halle,* în tăcere, desigur, abia păşind, cu tălpile desculţe, iar sculpturile, picturile şi păpuşile erau publicul ei încântat. Rochiţa, o ţesătură subţire şi învolburată, flutura în jurul ei însufleţită de o viaţă proprie, în timp ce ea ţopăia şi se rotea până ce o cuprindea ameţeala. Da, era prinţesă, Prinţesa de la castelul dintre nori, şi dansa pentru caii şi cerbii morţi şi pentru minunatele făpturi sculptate pe plafon. Nanna încerca mereu s-o oprească, desigur, dar ea n-o băga în seamă. Nanna nu era decât o *Landwirtmadchen* neîngrijită, care nu avea dreptul să-i dicteze ei ce să facă, pentru că ea era *Prinţesa de la castelul dintre nori.*

O dată, a dansat până ce s-a ciocnit chiar de Fuhrer.

Nanna, proasta aceea de femeie, a zbughit-o din loc pentru că a muşcat-o ea de mână, aşa că fetiţa a rămas să danseze şi să danseze în *die Halle,* nestingherită, dar Fuhrerul nu s-a supărat pe ea, absolut deloc.

Doar a prins-o cu braţele lui lungi, s-a aplecat şi şi-a pus mâinile pe umerii ei. Avea ochi albaştri, cu contururi roşii, dar Prinţesa nu s-a uitat în ochii lui. În schimb, şi-a pironit privirea, încântată, pe firele de păr care-i ieşeau din nas.

Îşi dădea seama că nu se purtase cum se cuvenea.

Acum, mama se va supăra pe ea!

Şi totul numai din cauza Nannei!

— Eşti o mică ariană pursânge, nu-i aşa? i-a spus Fuhrerul şi i-a atins cu mâna una dintre buclele blonde, iar ea a simţit întreaga forţă ce-l străbătea, exact aşa cum tata îi explicase mamei.

— Acum sunt binecuvântată? a întrebat ea.

El i-a dat drumul şi s-a dus mai departe spre apartamentul său, iar Blondi a ţopăit în urma lui, cu coada în vânt. Atunci l-a văzut ultima oară.

Prinţesa nu locuia permanent la castelul dintre nori, desigur.

Când se aflau la Obersalzburg, tata şi mama trăgeau la Hotelul Zum Turken, laolaltă cu familiile celorlalţi ofiţeri. Mama îi spunea Turk: „De ce noi nu putem sta decât la Turk, în timp ce familia Goebbels stă la Berghof?"

Mama vorbea des despre apartament, cel de pe Friedrichstrasse, transformat într-o ruină după ce fusese bombardat de *verdammten Verbundeten,* blestemăţii de Aliaţi. „Noroc că unul dintre noi mai gândeşte încă raţional", avea ea obiceiul să spună privindu-l sever pe tata, pentru că tata nu a fost de acord cu plecarea lor: el considera că evacuarea reprezenta o trădare a Fuhrerului, semn că şi-au pierdut *credinţa,* dar mama a insistat. Ea a fost cea care a golit apartamentul şi a luat toate măsurile pentru mutarea bunurilor lor cu trenul, la casa din Adlerhorst.

Când s-au apropiat ruşii, mama a cerut o maşină de la Partid şi a trimis-o pe Prinţesă, împreună cu Nanna şi cu trei cufere pline cu frumoasele ei păpuşi şi rochiţe, la Harvestehuder Weg.

Prinţesa n-a vrut să plece. A vrut să rămână la Adlerhorst; a vrut să meargă la castel.

Dar mama i-a atârnat o etichetă în jurul gâtului şi a fost categorică; avea faţa roşie şi i-a dat o sărutare ciudată, de rămas-bun, pe care Prinţesa a şters-o cu mâna de îndată. Apoi uşa maşinii s-a închis, trântită.

N-au mai ajuns niciodată la Harvestehuder Weg.

Au fost oprite la marginea unui oraş al cărui nume nu-l cunoştea, soldaţii i-au luat lucrurile şi au târât-o pe Nanna cu ei în pădure, iar pe şofer l-au împuşcat în cap, împroşcând haina Prinţesei cu sânge şi alte cele.

Până să ajungă la Gudagarden a rămas doar cu haina şi rochiţa, şi cu păpuşa Anna. Adresa unchiului Gunnar şi a mătuşii

Helga, *Gudagarden în Sodermanland Suedia*[1], era înscrisă pe eticheta atârnată la gâtul ei şi acolo a fost trimisă Prinţesa când nu a mai existat nimeni care să aibă grijă de ea.

Eu nu-mi amintesc nimic, dar mi s-a povestit.

Onkel Gunnar a adunat grămadă în fundul curţii hainele şi păpuşa copilului de bogătani, a turnat peste ele parafină şi a aprins un foc despre care avea să se mai vorbească încă şi peste decenii.

— Păcătosul trebuie să ardă în iad, ar fi spus el şi s-ar putea chiar aşa să fi fost.

Luni, 3 ianuarie

1

Annika Bengtzon bagă capul pe uşa întredeschisă a biroului redactorului-şef şi bătu în tocul de lemn. Anders Schyman era cu spatele la ea şi făcea ordine prin maldărele de hârtii răspândite pe birou şi pe jos, peste tot. Se întoarse, dădu cu ochii de figura ei nerăbdătoare şi îi făcu semn spre un scaun.

— Închide uşa şi ia loc, spuse el prăbuşindu-se pe propriul scaun.

Acesta scârţâi îngrijorător.

Ea aruncă o privire suspicioasă spre teancul de hârtii de la picioare, remarcând ceea ce părea a fi un plan al Camerei ştirilor.

— Să nu-mi spui că iarăşi schimbăm totul, spuse aşezându-se.

---

[1] Provincie istorică de pe coasta sud-estică a Suediei. *(N.t.)*

— Am o întrebare pentru tine, zise Schyman. Care crezi că va fi viitorul tău aici, la ziar?

Annika îi susţinu privirea.

— Ce vrei să spui?

— Am să fiu foarte direct. Vrei să fii editor-şef?

Femeii i se puse un nod în gât. Deschise gura să zică ceva, o închise la loc, apoi rămase cu ochii la propriile mâini, pe care şi le ţinea pe genunchi.

— Ai răspunde de ştirile zilei, de dimineaţă până seara. Lucrezi cinci zile, le ai libere pe următoarele cinci. Coordonezi deopotrivă sportul şi partea de divertisment, cu tot cu editoriale, comentarii şi ştiri. Iei decizia finală privind articolul de fond. Va trebui să stabileşti organizarea diferitelor departamente cu şefii respectivi. N-ai de-a face cu pagina de web şi cu nimic din ce ţine de prostia asta. Participi la şedinţele de management şi ai un cuvânt de spus în deciziile legate de buget şi de strategiile de marketing. Aş vrea să începi cât mai repede.

Editor-şef era o funcţie uriaşă: ar deveni a doua persoană ca autoritate de la acest ziar, imediat sub redactorul-şef şi peste toate departamentele subordonate acestuia. Ar răspunde de editorii de la Ştiri, de cei de la Divertisment, de şeful de la Sport şi de toţi ceilalţi responsabili mai mărunţi, care-şi dau mare importanţă.

— Trebuie să fac restructurări, spuse Schyman când văzu că ea nu răspunde. Am nevoie să mă pot baza pe subordonaţii mei direcţi.

Continua să-şi privească mâinile. Vocea lui îi trecea pe deasupra capului şi se izbea de pereţi, pentru a reveni apoi să o lovească în ceafă.

— Te interesează?

— Nu, răspunse Annika.

— Îţi dublez salariul.

— Am mai fost în situaţia de-a avea bani mulţi, răspunse ea. Nu e chiar atât de vesel cum se zice.

Redactorul-şef se ridică şi se duse la fereastră.

— Anul trecut pe vremea asta eram în pericol de a fi desfiinţaţi, spuse el. Ştiai?

Se uită peste umăr să-i surprindă reacţia. Ea continuă să se joace cu inelul de pe arătătorul mâinii stângi, un inel cu smarald pe care-l avea de la bunica ei.

— Am reuşit să repunem nava pe traseu, spuse Schyman, revenind cu faţa spre redacţie, aflată dincolo de peretele de sticlă. Cred că va merge bine, dar nu ştiu cât voi mai rămâne eu aici.

O privi. Ea întoarse capul şi se uită dincolo de el, spre redacţie.

— Nu vreau postul tău, spuse ea.

— Nu-ţi ofer postul meu. Îţi ofer funcţia de editor-şef.

— Dar de Berit ce zici? Ea ar fi foarte bună pentru aşa ceva.

— Ce te face să crezi că ar vrea?

— Atunci Jansson? Sau Spike.

Redactorul-şef se aşează la birou oftând.

— Nu duc lipsă de voluntari. Dar am nevoie de cineva cu o judecată de bun-simţ.

Annika nu reuşi să se abţină şi izbucni în râs.

— Îmi ceri mie aşa ceva? Asta spune multe despre nivelul de competenţă din redacţie.

— Alternativa este să lucrezi în ture. Ai sta la un birou, ai da telefoane şi ai executa ce-ţi spune editorul de la Ştiri.

Brusc, Annika simţi că scaunul era extrem de incomod şi îşi schimbă poziţia, încercând să mai reducă tensiunea din spate.

— N-am avea nevoie de aprobarea sindicatului? întrebă ea.

— Sindicatul nu este o problemă, crede-mă, spuse el.

— Să mă pui să lucrez în ture ar fi o nebunie, zise ea. Ştii că vin cu subiecte mult mai bune dacă mă laşi de capul meu.

Bărbatul se aplecă spre ea, iar femeia îşi fixă privirea pe genunchii lui.

— Annika, spuse el, reducerile pe care le-am operat toamna trecută au fost aprobate toate. Nu mai avem resurse să susţinem reporteri pentru situaţii speciale. O să i te subordonezi lui Patrik, el va fi şeful tău direct.

Ea ridică privirea.

— Glumeşti.

El îşi încrucişă braţele.

— Am luat deciziile între Crăciun şi Anul Nou. Ca editor-şef ai fi deasupra lui. L-ai putea controla, asigurându-te că stă în banca lui. În schimb, dacă începi să lucrezi ca reporter în ture, va trebui să faci tot ce-ţi cere el.

— Dar eu sunt cea care l-a adus aici! protestă Annika. Nu pot fi subalterna lui. Iar dacă eşti în căutarea cuiva cu discernământ, atunci Patrik este probabil ultima persoană...

— Avem nevoie de o judecată sănătoasă mai sus în structura organizaţiei. La nivel de şef al Ştirilor am nevoie de cineva cu entuziasmul lui Patrik, de cineva pentru care totul este interesant.

Annika întinse gâtul şi privi spre biroul decimat al celor de la Investigaţii criminalistice, unde Patrick stătea vârât cu nasul în calculator, scriind de zor, cu coatele în aer. Reuşise să obţină în exclusivitate comentariul premierului după demisia ministrului pentru Mediul de afaceri: alergase după coloana oficială de maşini prin tot centrul Stockholmului şi în cele din urmă fusese recompensat cu un „Eşti nebun, nenorocitule?" Când se întorsese în redacţie, descrisese întregul episod ca pe un triumf.

— Păi, dacă pasiune este ceea ce cauţi, atunci cu siguranţă trebuie să-l promovezi pe Patrik.

— Vei fi în tura de zi, de luni până vineri, spuse Schyman ridicându-se în picioare. Fără ore peste program şi fără plata suplimentară a muncii la ore neobişnuite. Am desfiinţat echipele locale din diferite părţi ale ţării, aşa că ai putea fi trimisă oriunde în ultima clipă, chiar şi în străinătate. Ar trebui să preiei, de exemplu, seria de articole despre traficul de cocaină de pe Costa del Sol, pe care intenţiona să o scrie Patrick. Te poţi duce la birou, iar Patrik va veni să-ţi aducă ziarele.

— N-a fost doar o scuză pentru Patrik, ca să se ducă la faţa locului, să-şi înfrumuseţeze bronzul şi să înoate?

— Greşeşti. Cazul Cocaina Costa cuprinde o serie de exclusivităţi. Iniţiativa a plecat de la echipa de management editorial a ziarului. Am stabilit o colaborare cu Poliţia şi cu Ministerul Justiţiei pentru a avea acces la informaţii privilegiate. Aşa că mergem cu ele mai departe.

— Ce se va întâmpla cu biroul meu din tura de zi? întrebă ea aruncând o privire spre locul în care obişnuia să lucreze, cu calculatorul ei, jacheta, geanta şi un teanc de notiţe.

— Acolo vor sta realizatorii de reportaje, spuse Schyman, arătându-i planul de pe podea. Departamentul de investigaţii criminalistice se transformă în secţie de dezbateri şi opinii.

Annika se ridică şi ieşi din biroul cu pereţi de sticlă al redactorului-şef.

Nu-i păsa absolut deloc pe ce scaun urma să se aşeze şi ce articole va trebui să scrie. Soţul o părăsise răpindu-i jumătate din timpul pe care l-ar fi putut petrece cu copiii, casa îi arsese din temelii şi nu putea obţine banii de la Asigurări. Acum locuia într-un apartament cu trei camere dintr-o clădire a Poliţiei, de care îi

făcuse rost omul ei de legătură cu această structură, inspectorul-detectiv Q, în condiţii mai mult decât dubioase: în orice moment putea apărea cineva care să o scoată de acolo.

Îşi adună lucrurile şi se îndreptă spre un spaţiu înghesuit din sectorul principal al Ştirilor Calculatorul abia începea pe birou, aşa că-şi lăsă haina, geanta şi notiţele pe jos, lângă scaun. Luă loc, ridică nivelul şezutului, controlă conexiunile computerului şi îi trimise un e-mail inspectorului Q:

„M-am mutat în apartament, dar până acum n-am văzut nimic care să semene a contract. Şi, doar ca să ştii, mă gândesc să fac unele cercetări privind extrădarea Pisicuţei[2]. A".

Iată ceva ce îi va da de gândit.

Apoi luă telefonul şi sună la Ministerul Justiţiei. Ceru legătura cu secretara de presă a ministrului, iar aceasta îi răspunse cu o voce tensionată.

Annika se prezentă, specificând unde lucrează.

— Aş dori un punct de vedere al ministrului în legătură cu extrădarea unei asasine plătite, o americancă, i se spune Pisicuţa, explică ea.

— Despre ce? întrebă secretara de presă.

— Ştiu că femeia a fost predată Statelor Unite, în schimbul celui care l-a ucis pe poliţist, Victor Gabrielsson, eliberat dintr-o închisoare din New Jersey. Vreau să ştiu motivul acestei înţelegeri şi cum s-a ajuns la ea.

— Ministrul nu face comentarii cu privire la problemele ce ţin de securitatea naţională, îi răspunse secretara de presă încercând să adopte un ton neutru şi neinteresat.

---

[2] Personaj din romane publicate anterior. (N.t.)

— Dar cine a zis ceva despre securitatea naţională? spuse Annika. Vreau să ştiu doar ce-aţi făcut cu Pisicuţa.

— Pot să revin eu cu un telefon?

Annika îi dădu femeii numărului ei de mobil şi pe cel al liniei directe, ca şi când ar fi existat vreo şansă de a fi apelată. Da, bine! Închise, apoi îi telefonă lui Berit Hamrin pe mobil. Colega ei îi răspunse imediat.

— Şi tu ai fost retrogradată? o întrebă Annika.

— Îl am şef pe Patrik, confirmă Berit.

În fundal se auzea vuietul traficului.

— Unde eşti acum?

— Tocmai am intrat pe E18.

Annika îl zări pe Patrik venind spre ea cu un teanc de însemnări în mâna dreaptă, aşa că-şi apropie gura de microfon.

— Vine şeful, şopti ea. Va fi interesant.

Când Patrik se aşează pe birou, ea închise telefonul şi împinse calculatorul ca să-i facă loc.

— OK. Acum, să ne punem pe treabă, zise proaspăt numitul şef de la Ştiri, frunzărindu-şi notiţele. Avem un incendiu într-un apartament din Hallunda, nişte oameni care au murit gazaţi pe coasta Spaniei şi un accident de autocar în Danemarca. Începe cu autocarul şi verifică dacă erau suedezi printre călători.

— Lilian Bergqvist solicită revizuirea cazului lui Filip Andersson, spuse ea pornind calculatorul de lângă coapsa lui Patrik.

— E o ştire veche, răspunse Patrik. Ştiam cu toţii că asta va face, imediat după ce am dezvăluit noi că sora lui a comis crima, de fapt. Berit va redacta o notă pe acest subiect.

Eu am dezvăluit cine a fost adevăratul ucigaş, se gândi Annika, dar nu zise nimic.

— Povestea cu gazarea din Spania sună destul de rău, continuă el întinzându-i însemnările. Se pare că a murit o familie întreagă, plus câinele. Vezi dacă poţi scoate ceva de-aici, o imagine a lor ar fi cea mai bună, inclusiv cu numele şi vârsta câinelui. Pe oameni îi interesează Spania – probabil că mai este încă principala destinaţie turistică pentru suedezi.

— N-avem un colaborator acolo? întrebă Annika aducându-şi aminte de o fotografie ce însoţea o semnătură într-o pagină a ziarului, imaginea unui bărbat bronzat, cu un zâmbet forţat.

— S-a întors acasă, la Tarnaby, de Crăciun. Incendiul din Hallunda e cam subţire, dar poate că au fost evacuaţi, iar biata Hedvig n-a putut coborî pentru că era într-un scaun cu rotile, sau poate găseşti altceva care să dea bine în treaba asta.

— În regulă, răspunse Annika.

Se vede că Patrik a învăţat deja jargonul. *Să dea bine în treaba asta.* La dracu'!

— Mai erau câteva lucruri pe care voiam să le verific, zise ea, făcând un efort să pară calmă şi serioasă. Am primit un pont că guvernul este implicat într-un caz neobişnuit de extrădare şi am o întâlnire la ora două, din care ar putea ieşi un interviu despre...

Dar Patrick se ridicase deja şi se îndrepta spre Reportaje.

Annika se uită lung după el. Se hotărî să nu se necăjească. Dacă el prefera să nu asculte ce aveau de spus... subalternii era problema lui. Se rezemă de spătarul scaunului. Rămăsese singură în redacţie.

În dimineaţa aceea, Schyman o chemase la redacţie la ora 8, iar ea presupusese că voia să încerce din nou să o convingă să accepte una dintre funcţiile editoriale importante. De obicei treceau mai mulţi ani până să apară asemenea ocazii, dar acum situaţia era diferită. Schyman mai încercase şi altă dată să o determine să preia

conducerea la Ştiri şi la suplimente, iar ea chiar acceptase şi, o scurtă perioadă de timp, fusese şefă la Investigaţii criminalistice, dar poziţia de editor-şef nu-i mai fusese oferită niciodată până acum.

Annika oftă. După cum i-a spus el că va avea programul, cinci zile de muncă, urmate de cinci zile libere, va trebui să mai împartă locul cu cineva, probabil cu Sjolander. Nu numai că ar fi răspuns de toate idioţeniile care se ivesc, inevitabil, când stabileşti sumarul ştirilor, dar ar fi trebuit să mai şi participe la nenumărate şedinţe despre bugete, planuri de marketing şi distribuiri de sarcini. *Mai bine mă ocup de incendii în apartamentele din Hallunda,* îşi spuse ea în timp ce îi telefona şefului Secţiei de pompieri de la Dispeceratul Serviciilor de Intervenţii.

„Au fumat în pat, i-a spus şeful, un mort, o persoană care s-a pensionat anticipat. Câteva pagube provocate de fum, nu mare lucru. Nimeni evacuat."

— Dar persoana decedată cine este? întrebă Annika.

El căută prin hârtii.

— Apartamentul îi aparţinea lui... am pe-aici pe undeva... Jonsson... Oricum, nu era cineva cunoscut.

Nimeni cunoscut înseamnă că nu avem ştire.

Au închis telefonul amândoi.

În accidentul de autocar era implicat un grup de copii, o echipă de hochei în drum spre un meci în deplasare, la Aalborg. Accidentul s-a produs când autocarul a derapat pe un drum din Jutland, acoperit cu polei, şi s-a răsturnat pe o parte, în şanţ. Copiii au ieşit, târându-se, prin geamul de pe partea şoferului.

Annika trimise un e-mail colegilor de la secţia Foto, avertizându-i să urmărească dacă apar fotografii cu copii speriaţi.

Evenimentul nu merita mai mult de o imagine şi o explicaţie dedesubt.

Cazul de gazare din Spania era mai delicat de abordat. Notiţa pe care o primise de la Patrik era o depeşă, scoasă la imprimantă, a principalei agenţii de ştiri şi cuprindea trei rânduri în care se spunea că o familie cu trei copii şi câinele lor au fost găsiţi morţi după ce au fost intoxicaţi cu gaze în timp ce le era spartă casa.

Începu prin a verifica site-ul singurului ziar de limba spaniolă pe care îl cunoştea, *El Pais,* unde îi atrase atenţia titlul principal: *Espana es el pais europeo con mas atropellos mortales des peatones.*

Se uită chiorâş la ecran. Ar fi trebuit să înţeleagă ceva. Doi ani de spaniolă la şcoală nu însemnau mare lucru, dar limba folosită de ziarele online nu era prea sofisticată. Presupuse că se spunea că Spania era ţara europeană cu cea mai mare mortalitate în rândul pietonilor – 680 anul trecut.

Închise articolul şi continuă să caute ceva de genul *Familia muerto Costa del Sol.*

Nada, niguno, vacio.

El Pais era ziar naţional, cu sediul la Madrid, probabil. Poate că nu se ocupa de întâmplări petrecute în celălalt capăt al ţării, mai aproape de Africa. Cu toate acestea, moartea unei familii întregi ar fi trebuit să fie pomenită, măcar în ediţia online.

Se ridică şi se duse să-şi ia un pahar de plastic cu cafea, de la automat, reveni la birou, se aşeză şi începu să se gândească. Intoxicaţi cu gaze în timpul unei spargeri în casa lor? Nu mai auzise niciodată de aşa ceva. Scrise cuvintele pe Google şi trimise solicitarea de căutare.

Era ceva în neregulă cu traducerea?

Suflă cu grijă în cafea şi sorbi o înghiţitură mică. Era şi mai rea decât ieri.

Reveni la Google, încercând cu „gazare” şi „spargere”, iar de această dată obţinu rezultate mai bune.

„Şofer adormit cu gaze în timpul unei spargeri”, era a patra trimitere pe listă. Articolul provenea de la Radio Suedia şi fusese publicat pe 14 decembrie 2004. Mai mulţi paleţi încărcaţi cu display-uri de calculator au fost furaţi dintr-un camion aflat într-un garaj al firmei Shell de la Vastra Jara, pe autostrada 40, imediat la vest de Jonkoping. Nici şoferul, nici câinele, care au adormit amândoi în cabină, nu au simţit nimic în timpul furtului. Când şoferul s-a trezit, îl durea capul şi-i era greaţă. Poliţia bănuia că a fost scos din circulaţie cu un produs gazos. I-au prelevat probe de sânge în încercarea de a afla despre ce era vorba.

Aşa, deci, se gândi ea şi continuă să caute mai jos pe ecran.

„Hoţii au drogat câinele cu ajutorul unor gaze – creştere dramatică a numărului de spargeri la Stockholm”, citi ea. Articolul apărea în *Metro* şi fusese publicat cu doar vreo săptămână în urmă.

Intră în arhiva ziarului şi continuă să caute.

„Hoţii au folosit gaze împotriva turiştilor – Patru persoane au fost intoxicate într-o caravană de vacanţă – Dozele mari de gaz hexan pot produce vătămări grave” şi „Regizorul unor filme de acţiune, jefuit cu ajutorul gazelor – *O poveste înspăimântătoare.*”

Articolul se referea la un regizor suedez a cărui casă de pe coasta Spaniei fusese spartă. Regizorul şi partenera lui s-au trezit a doua zi şi au constatat că toate uşile erau larg deschise, iar apartamentul gol.

— Deci, suntem din nou soldaţi de trupă, spuse Berit lăsându-şi geanta pe partea cealaltă a biroului.

— Orice-ar fi, să fim sănătoase, zise Annika.

— Ce mai faci? întrebă Berit atârnându-şi haina pe spătarul scaunului.

Annika continuă să scrie la tastatură.

— Nu mă plâng, mulţumesc. Anul acesta trebuie să fie mai bun decât anul trecut, pentru că mai rău nu se poate.

Berit îşi puse laptopul pe birou.

— N-am mai rămas decât noi două? întrebă ea.

Annika se uită în jur.

Patrik vorbea agitat la telefonul mobil, lângă sectorul celor de la Sport, mai erau câţiva oameni de la ediţia online la biroul la care stătuseră cândva cei de la Divertisment şi care se ocupau acum de ediţia electronică, iar unul dintre editorii suplimentului de duminică îşi făcea de lucru pe la Fototecă. Tore, administratorul, se ocupa aferat să fixeze pe avizier sumarul zilei – fluturaşii galbeni ai ziarului.

— La ziar războiul este ca oricare altul, spuse Annika. Se ia de la infanterie şi se dă pentru tehnologie şi bombe inteligente. Când ai vorbit cu Schyman?

Berit Hamrin arătă cu degetul cafeaua Annikăi.

— Vineri. Chestia aia are vreun gust?

— Negativ. Pe mine m-a sunat azi-dimineaţă. A vrut să te ademenească în echipa de management?

— Şefă la Ştiri, răspunse Berit. I-am spus mulţumesc, dar nu, mulţumesc.

Annika se uită la ecranul calculatorului. Ei îi oferise o poziţie mai sus.

— Caut un caz fatal de intoxicare cu gaze în Spania, spuse ea. O familie întreagă a fost ucisă când le-a fost spartă casa pe Costa del Sol.

Berit îşi porni calculatorul şi se duse să-şi ia o cafea.

— Sună-l pe Rickard Marmen, îi spuse peste umăr. Nu-i ştiu numărul, dar, dacă se întâmplă ceva în Spania şi merită a fi cunoscut, el este sigur informat.

Annika ridică receptorul şi formă numărul serviciului de informaţii telefonice.

Ocupat.

Reveni la Google, se gândi o clipă, apoi tastă *buscar numero telefona espana.* Aşa se scria? Caută numere de telefon în Spania?

Primul rezultat trimitea la ceva numit *Paginas Blancas.*

Bingo!

Restrânse căutarea la Malaga şi tastă „Rickard Marmen", apoi apăsă *encontrar.*

Cine s-ar fi gândit?

Locuia la Marbella, pe Avenida Ricardo Soriano; erau specificate numerele de telefon pentru fix şi mobil.

Berit se aşează pe scaun, cu cafeaua în faţă.

— Deci, cine zici că este Rickard? întrebă Annika, cu receptorul în mână.

— Un vechi prieten al cumnatului meu. Locuieşte acolo de douăzeci de ani, a încercat cam tot ce se poate încerca şi nu i-a ieşit nimic. A închiriat şezlonguri, a crescut armăsari şi a administrat o pensiune, iar la un moment dat a avut acţiuni într-o firmă care vindea căsuţe de lemn.

— Pe Costa del Sol? întrebă Annika suspicioasă.

— Cum ţi-am zis, nimic nu-i reuşeşte.

— Ce cod are Spania?

— Treizeci şi patru.

Berit se strâmbă gustând cafeaua.

Annika încercă mai întâi la telefonul fix. După cinci apeluri, o voce de robot spuse ceva neinteligibil în spaniolă, iar ea închise.

Încercă numărul telefonului mobil şi după două secunde o voce de bărbat răspunse cu glas puternic:

— *Si, digame!*

— Hmm, mă numesc Annika Bengtzon, vă sun de la *Kvollspressen* – Stockholm. Vorbiţi suedeza, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Cu ce te pot ajuta?

Avea un pronunţat accent de Goteborg.

— Te sun pentru că mi s-a spus că ştii tot ce mişcă pe Costa del Sol, zise ea uitându-se la Berit. As vrea să ştiu dacă ai aflat ceva despre o spargere comisă acolo, în care s-au folosit şi gaze?

— Gaze? Într-o *singură* spargere? Draga mea, pe-aici nu mai avem niciun alt fel de spargere zilele astea. La toate spargerile se folosesc gaze. Detectoarele de gaze sunt mai folosite decât alarmele de incendiu în vilele din Nueva Andalucia. Mai vrei să ştii şi altceva?

Zgomotul de fond era destul de puternic.

— Păi, bine, zise Annika. Mai exact, ce este o spargere în care se folosesc gaze?

— Hoţii pompează un gaz neutralizant pe fereastră sau prin instalaţia de aer condiţionat. Şi după aceea, când locuitorii au adormit, pot scotoci toată casa. De obicei nu se grăbesc, mai şi mănâncă ceva pe la bucătărie, deschid o sticlă de vin.

— Şi zici că acesta este cel mai des întâlnit tip de spargere? întrebă Annika.

— Este o epidemie. A început acum cinci sau şase ani, deşi s-au mai folosit gaze şi înainte.

— De ce este atât de frecvent utilizată acolo această metodă?

— Aici sunt o mulţime de bani, draga mea. Teancuri substanţiale de bancnote sub saltele, peste tot în Puerto Banus. Şi mai există şi un element infracţional semnificativ, desigur şi o

mulţime de săraci nefericiţi, care ar face orice pentru un bănuţ. Toamna trecută au prins o bandă de români. Curăţaseră peste o sută de vile de pe litoral, de la Gibraltar până la Nerja.

— Agenţia de ştiri tocmai a anunţat că a fost ucisă o familie întreagă într-o spargere în care s-au folosit gaze, spuse Annika. Ştii ceva despre acest caz?

— Când? Aseară? Unde?

— Nu ştiu, spuse Annika. Nu se spune decât că au murit toţi, inclusiv doi copii şi un câine.

Rickard Marmen nu răspunse. Dacă nu s-ar fi auzit zgomotul de trafic din fundal, Annika ar fi fost gata să creadă că s-a întrerupt legătura.

— Ştie ceva? întrebă Berit

Annika dădu din cap că nu.

— Ucişi cu gaze într-o spargere? spuse el, iar zgomotul de trafic din spatele lui se modifică. Pot să te sun înapoi?

Annika îi dădu numerele ei de telefon.

— Tu ce înţelegi din toate astea? întrebă ea după ce închise.

Berit muşcă dintr-un măr. Părea că a renunţat la cafea.

— Despre crima de pe Costa del Sol sau despre reorganizarea noastră?

— Despre reorganizare.

Berit îşi puse ochelarii de citit şi se aplecă peste ecranul calculatorului.

— Trebuie să vezi partea bună a lucrurilor, spuse ea. Dacă altcineva răspunde de ceea ce fac eu, îmi rămâne mai mult timp pentru ceea ce vreau eu să fac cu adevărat.

— Cum ar fi? Propriile tale articole? Grădinărit? Scufundări la adâncime?

— Scriu cântece, răspunse Berit şi se concentră asupra display-ului.

Annika se uită la ea uluită.

— Ce fel de cântece? Muzică pop?

— Uneori. O dată am trimis o melodie pentru concursul Eurovision.

— Glumeşti! Ai reuşit să ajungi în *camera verde?* Cum a fost?

— Cântecul n-a ajuns prea departe. Tot ce ştiu este că a fost ales de o formaţie locală din Kramfors, care cântă pe cont propriu în Angermanland, în sud-est. Ai citit adresa trimisă de Lilian Bergqvist Curţii de Apel?

— N-am avut timp. Cum îi zice?

— Solicitare de revizuire a cazului în justiţie...

— Cântecului.

Berit îşi scoase ochelarii.

— „Eu, la modul absolut", răspunse ea. Unul dintre versuri este desăvârşita noutate „a fi sau a nu fi". Lucrez la ziarul ăsta de treizeci şi doi de ani şi, dacă am noroc, voi mai răzbi încă zece. Voi avea atunci şaizeci şi cinci de ani şi voi fi în pragul pensiei. Îmi place să descopăr informaţii, să scriu articole, dar chiar nu-mi pasă cine îmi dă de lucru sau la ce secţie lucrez.

Se uită insistent la Annika.

— Ţi se pare că sunt cinică?

Annika trase adânc aer în piept.

— Deloc, spuse ea. Şi eu simt exact la fel. Nu că aş putea ieşi la pensie curând, dar am schimbat direcţia de atâtea ori, încât nici măcar nu mi se mai face rău pe drum. „A fi sau a nu fi." Şi mai departe?

— „Fără să verşi lacrimi, fără să spui nu”, zise Berit punându-şi din nou ochelarii şi revenind la calculator. Ce şanse crezi că are Filip Andersson să fie exonerat?

— Faptul că solicitarea este adresată chiar de procurorul general îi dă greutate, spuse Annika.

Deschise site-ul procurorului general şi accesă solicitarea.

— L-ai găsit la închisoarea Kumla acum câteva luni, nu-i aşa? întrebă Berit. Crezi că este nevinovat?

Annika parcurse textul în fugă. Întotdeauna o tulbura să citească despre ucigaşi. În seara cu pricina se afla în maşina de patrulare care ajunsese prima la locul faptelor, iar ea a umblat vioaie printre victime. Apoi toamna trecută a dat de mai multe ori peste numele lui Filip Andersson când a făcut investigaţii legate de uciderea celebrului ofiţer de poliţie David Lindholm. Filip Andersson a fost un om de afaceri cu oarecare succes – mai bine cunoscut pentru apariţiile în tabloide –, apoi a devenit faimos în toată Suedia ca „ucigaşul cu satârul, din Sodermalm”. A fost prieten apropiat cu David Lindholm.

— Oamenii aceia au fost omorâţi de sora lui Filip, o nebună, spuse Annika. Închise site-ul. Îl cunoşti bine pe Rickard Marmen?

— N-aş zice, răspunse Berit. Cumnatul meu, Harald – Thord merge uneori cu el la pescuit – are un apartament la Fuengirola încă de pe la sfârşitul anilor şaptezeci. Când erau copiii mici, îl foloseam şi noi o săptămână în fiecare vară. Rickard este genul de individ pe care, mai devreme sau mai târziu, îl întâlneşti precis dacă petreci timp pe-acolo. Eu nu sunt chiar atât de sigură că Filip Andersson este nevinovat.

— Este un personaj destul de nesuferit, spuse Annika scriind pe Google *suedezi Spania Costa del Sol.* Dădu click pe un link şi se trezi pe www.costadelsol.nu. O clipă mai târziu citi că pe Costa del

Sol exista un post de radio comercial în limba suedeză, care emitea douăzeci şi patru de ore pe zi. Mai existau o revistă suedeză lunară, un ziar suedez, agenţi imobiliari suedezi, terenuri de golf suedeze, restaurante suedeze, magazine cu specialităţi culinare suedeze, dentişti, veterinari, bănci, firme de construcţii şi tehnicieni de televiziune, de asemenea suedezi. Găsi un orar care anunţa, printre altele, că Biserica Suedeză intenţiona să sărbătorească „ziua prăjiturii cu scorţişoară”[3]. Se dovedea că până şi primarul din Marbella era de obicei suedez sau cel puţin căsătorit cu un cetăţean suedez. Acum în funcţie era Angela Munoz, dar toată lumea o ştia de Titti.

— Fir-ar al naibii, zise ea, Marbella pare a fi tot atât de suedeză ca sărbătoarea Miezului verii[4].

— Dar cu ceva mai multe şanse de a beneficia de soare, răspunse Berit.

— Câţi suedezi locuiesc acolo?

— Vreo patruzeci de mii, zise Berit.

Annika ridică din sprâncene.

— Mai mulţi decât la Katrineholm, observă ea.

— Şi aceştia sunt doar rezidenţii permanenţi, precizează Berit. Mai sunt mulţi alţii care se duc acolo doar o parte din an.

— Iar în mijlocul acestei idile suedeze a fost ucisă o familie întreagă, spuse Annika.

— Bună perspectivă, aprecie Berit ridicând telefonul ca să sune la biroul procurorului general.

---

[3] Sărbătoare anuală la 4 octombrie. *(N.t.)*

[4] Ziua solstiţiului de vară (Midsommer) este sărbătoare naţională în Suedia. *(N.t.)*

Annika mai făcu un clic şi citi „Ultimele informaţii din Spania”. Poliţia spaniolă a capturat un transport uriaş de narcotice în La Campana, 700 de kilograme de cocaină, ascunse într-un container plin cu fructe. Au fost arestaţi trei lideri ai controversatului partid ANV[5]. Existau temeri că va fi din nou secetă anul acesta; o balenă a eşuat pe plajă lângă San Pedro, iar tatăl lui Antonio Banderas va fi înmormântat la Marbella.

Închise Google şi intră în arhiva ziarului. Nenumărate celebrităţi suedeze păreau a fi proprietari de case sau apartamente în acea localitate, actori şi artişti, vedete din lumea spoitului şi oameni de afaceri.

Luă telefonul, formă numărul Informaţiilor internaţionale şi de această dată avu mai mult succes. Ceru numărul de telefon al restaurantului La Garrapata, al *Revistei suedeze,* al ziarului *South Coast* şi al agenţiei imobiliare Wasa, toate aflate în districtul Malaga.

Apoi le luă la rând.

Niciunul dintre suedezii care răspunseră la hârâitele telefoane spaniole nu aflase nimic despre vreo ucidere prin intoxicare cu gaze în timpul unui jaf, dar toţi puteau povesti copios despre alte spargeri, despre trecutul zonei şi dezvoltarea ei, despre vreme, personalităţi şi trafic rutier.

Annika află că populaţia provinciei era de peste un milion de oameni, jumătate dintre ei în Malaga şi câteva sute de mii în Marbella. Temperatura medie era de şaptesprezece grade iarna şi douăzeci şi şapte vara, iar numărul zilelor însorite, de 320 pe an. Marbella a fost întemeiată de romani în 1600 î.Hr., sub numele de

---

[5] Partid separatist basc, Acţiunea Naţionalistă Bască. *(N.t.)*

Salduba. În 711 oraşul a fost cucerit de arabi, care l-au redenumit Marbi-la. Partea veche a fost construită peste ruinele romane.

— Noi eram încă îmbrăcaţi în piei de animale, când acolo locuitorii aveau apă curentă şi aer condiţionat, spuse Annika, după ce închise telefonul.

— Vrei să mergem să mâncăm de prânz? întrebă Berit.

Îşi blocară calculatoarele ca să nu poată nimeni trimite e-mailuri false din conturile lor. Annika scotocea în geantă după un tichet de masă când sună telefonul de pe birou. Numărul de pe ecran avea unsprezece cifre şi începea cu 34.

— Annika Bengtzon? Sunt Rickard Marmen. Am cercetat puţin cazul acela de spargere. Pare a fi adevărat.

Probabil că ieşise de pe autostradă, pentru că acum era linişte în jurul lui.

— Aha, zise Annika pierzându-şi speranţa de a găsi vreun tichet de masă, apoi descoperi unul mototolit în buzunarul lateral.

— Ştiai că era vorba despre familia lui Sebastian Soderstrom?

— A cui? fu pe punctul să întrebe, dar exclamă uluită: Jucătorul de hochei?

Tichetul îi căzu din mână.

— Păi, n-a mai jucat în Liga Naţională de Hochei de zece ani. Locuieşte aici de mai mult timp şi a înfiinţat un club de tenis. Din câte am aflat, toată familia lui a fost omorâtă, inclusiv soacra.

— A murit Sebastian Soderstrom? întrebă Annika făcându-i semn lui Berit, care pornise spre restaurant, să se întoarcă din drum.

— Avea soţie şi doi copii destul de mici.

— Ce-ai spus despre Sebastian Soderstrom? întrebă Patrik materializându-se pe neaşteptate lângă ea.

Annika îi întoarse spatele şi îşi astupă cu degetul urechea liberă.

— Cât de sigură este informaţia? întrebă ea.

— Sută la sută.

— Cine o poate confirma?

— Habar n-am, draga mea. Dar acum ştii.

Închise fără să mai aştepte răspunsul ei.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Patrik.

Berit se întoarse la birou şi îşi lăsă geanta jos.

— Verifică-l pe Sebastian Soderstrom pe paginasblancas.es, zise Annika.

Berit intră din nou în programul de calculator, tastă detaliile şi citi: „Las Estrellas de Marbella, Nueva Andalucia". Numărul avea nouă cifre şi începea cu 952.

— Ce se întâmplă? întrebă Patrik.

— Trebuie doar să verific ceva, spuse Annika formând numărul de telefon al vilei din Las Estrellas de Marbella. După cinci apeluri, o voce feminină de robot spuse *„Ha llamado a nuevo cinco dos..."* întrerupse şi formă numărul de telefon al Ministerului de Externe.

— Nu-ţi pune mari speranţe, zise Berit, care vedea ce număr apelase. De obicei, ei află ultimii.

După povestea cu tsunamiul din Asia, Ministerul de Externe se mobilizase şi fusese de ajutor, o vreme, dar acum revenise la vechile obiceiuri.

— Mă numesc Annika Bengtzon şi vă sun de la *Kvollspressen,* spuse ea când, în cele din urmă, răspunse cineva la telefon. Aş dori să-mi confirmaţi că familia care a murit aseară intoxicată cu gaze cu ocazia unei spargeri la Las Estrellas de Marbella, în sudul Spaniei, avea cetăţenie suedeză.

— N-am primit nicio informaţie de acest fel, spuse femeia de la Ministerul de Externe.

— Ar trebui să verificaţi, îi dădu replica Annika şi închise telefonul.

— Nu vorbesc destul de bine spaniolă pentru Poliţia din Spania, zise Berit.

— Nici eu, răspunse Annika.

— Interpolul, sugeră Berit.

— Europolul, spuse Annika. Sunt mai activi.

— CE? strigă Patrik.

Annika sări în sus.

— Am o sursă care zice că oamenii care au fost ucişi cu gaze pe Costa del Sol făceau parte din familia lui Sebastian Soderstrom. El era acolo cu soţia, copiii şi soacra.

Patrik se răsuci pe călcâie şi urlă.

— Sportul!

Din trei paşi uriaşi, Annika ajunse lângă el şi îi puse mâna pe umăr.

— Calmează-te, îi spuse când el se întoarse spre ea. Trebuie să obţin o confirmare. Nu le poţi cere celor de la Sport să-i scrie necrologul până nu ştim sigur că este adevărat.

— Trebuie să înceapă să dea telefoane, spuse Patrik.

— Şi ce să spună? Că noi *credem* că a murit? Şi, chiar dacă este adevărat, nu ştim dacă familia a fost anunţată.

— Ai zis că au murit toţi.

Annika mormăi.

— Poate are părinţi, fraţi şi surori. Mai făcu un pas înainte şi se opri fix în faţa lui: Un sfat, domnule şef de la Ştiri. Mai domol cu entuziasmul. Dacă mai continui aşa, vei sfârşi în şanţ.

Patrik se îngălbeni.

— Asta pentru că nu ai fost promovată tu, zise el îndreptându-se cu aroganţă spre biroul celor de la Sport.

— Trebuie să încercăm să obţinem confirmarea, zise Berit ridicând receptorul.

După mai multe apeluri telefonice, Poliţia spaniolă confirmă că cinci persoane fuseseră ucise în seara precedentă în apropiere de Marbella, în ceea ce părea a fi un atac cu scop de jaf. Nu avea să existe nicio informaţie despre identitatea victimelor până a doua zi la prânz, cel puţin.

Făcură o pauză şi se grăbiră să se ducă la bufet.

— Sportul nu este punctul meu forte, zise Berit după ce se aşezară la o masă de lângă fereastră, cu câte o farfurie de stufat de vită în faţă.

Annika rupse o bucată de pâine şi privi cenuşiul de dincolo de geam.

— A jucat mai mulţi ani la profesioniştii din Liga Naţională de Hochei, spuse ea, mai întâi cu Anaheim Ducks şi apoi cu Colorado Avalanche. Era apărător. La începutul anilor nouăzeci a fost selecţionat ani la rând în echipa naţională a Celor Trei Coroane. Cred că a făcut parte din echipa care a câştigat aurul la Campionatul Mondial din Finlanda în nouăzeci şi unu şi din Cehoslovacia în nouăzeci şi doi...

Berit lăsă furculiţa jos.

— Cum de ştii toate astea?

Annika luă o înghiţitură de apă minerală.

— A fost idolul fostului meu partener, zise ea, iar Berit nu insistă.

— Se întâmplă ceva cu stelele apuse din sport, spuse ea. Par că atrag nenorocirile.

Picături mari de ploaie băteau în fereastră.

— Imaginează-ţi cum trebuie să fie să atingi gloria la douăzeci şi patru de ani, spuse Annika. Tot restul vieţii îl petreci ca fost.

Renunţară la cafea şi se întoarseră în redacţie.

Patrik sărea pur şi simplu ca o minge lângă scaunul Annikăi.

— Am ceva pentru tine, spuse el. Începând de azi după-amiază, Kicki Pop va prezenta emisiunea care precede principalul program de ştiri de pe programul unu. Vreau să-l suni pe Erik Ponti de la Radio News şi să afli ce crede despre acest lucru.

Annika se uită uluită la... şeful de la Ştiri, aşteptând hohotul de râs care i-ar fi spus că nu era decât o glumă. Dar acesta nu veni.

— Glumeşti? întrebă ea. N-am timp, mă ocup de crimele din Marbella. Este un subiect uriaş. Sunt o mulţime de suedezi acolo, care...

— De asta se poate ocupa Berit. Tu vreau să te ocupi de ce-ţi spun eu.

Annika nu-şi putea crede urechilor.

— Îmi ceri să vorbesc cu Erik Ponti ca să-l fac să clevetească despre una dintre colegele mele? Una care, întâmplător, este tânără şi blondă?

— Ştie toată lumea ce zice el, că piţipoancele sunt cele mai de jos între cele de jos.

Annika se aşează cu spatele drept ca o scândură.

— Poate că Ponti este pompos şi plin de importanţă, spuse ea, dar prost nu este. A criticat-o pe-o colegă blondă o dată, şi pe bună dreptate. Dar, având în vedere câte a încasat pentru asta, chiar crezi că va repeta gestul?

Patrik se aplecă spre ea.

— Pune mâna şi sună, zise el.

Annika ridică receptorul şi formă numărul de la Radio News.

Erik Ponti nu avea chef să facă niciun comentariu neplăcut, nici despre Kicki Pop în persoană şi nici despre programul ei.

— Ce surpriză! zise Annika îmbrăcându-şi jacheta şi îndreptându-se spre biroul administratorului.

— Unde te duci? strigă Patrik după ea.

— Am o întâlnire la ora două, îi răspunse ea peste umăr.

— Cu cine?

Se răsuci spre el şi-l privi drept în ochi.

— Există ceva ce se numeşte confidenţialitatea surselor, spuse ea. Ai auzit vreodată de aşa ceva?

— Nu în ceea ce-i priveşte pe şefii tăi, ripostă el înroşindu-se până în vârful urechilor.

— Nu în ceea ce-l priveşte pe editorul care poartă răspunderea conform legii, îl corectă ea.

Apoi se duse la biroul administratorului şi rezervă o maşină de la Tore.

2

Se pornise o ploaie deasă, aşa că trebui să lase ştergătoarele de parbriz în funcţiune. Nu era decât ora unu şi jumătate, dar deja începuse să se lase întunericul, învăluindu-i deopotrivă pe trecători, stâlpii de lumină îmbâcsiţi şi camioanele cu farurile aprinse.

Se îndrepta spre vest, spre Enkoping, trecând pe lângă Rissne, Rinkeby şi Tensta. Lăsă în urmă blocuri de apartamente, locuinţe terasate, şcoli goale şi un teren de fotbal abandonat. Traficul de pe şosea se opri cu totul în faţa gării Barkarby, iar Annika cercetă curioasă terenul prin parbrizul maşinii din faţă, ca să vadă dacă nu avusese loc vreun accident pe care să-l anunţe la

redacţie. Nu părea. Poate a fost doborât la pământ vreun pieton. Ori s-a aruncat cineva în faţa trenului. Se întâmpla destul de frecvent.

Nu peste mult timp, vehiculele se puseră din nou în mişcare, dar foarte lent. Clădirile rezidenţiale deveniră din ce în ce mai rare, înlocuite de păduri de pin şi de construcţii industriale. Suprafaţa drumului era groaznică, o mâzgă maroniu-cenuşie împroşcată pe parbriz. Porni aparatul de radio, dar nimeri în plin calup de publicitate, aşa că îl opri din nou.

Peisajul din jur deveni din ce în ce mai monoton. Unităţile industriale dispărură, lăsând în loc doar pinii. Îşi întindeau ramurile spre maşină, acelaşi Volvo murdar cu care se dusese la Garphyttan în ziua aceea de decembrie, când l-a găsit pe Alexander.

La Brunna vină la dreapta, spre Roligheten. Ploaia se opri dintr-odată Annika nu avea deloc simţul orientării şi îi compensa absenţa cercetând hărţile şi notându-şi indicaţiile detaliate. Stânga la Lerberga, apoi stânga din nou după 800 de metri, trecând pe lângă Fornsta. Traversezi terenul de antrenament al armatei, apoi la dreapta.

Se îndrepta spre Lejongarden, un centru de recuperare pentru familişti, amplasat pe malul lacului Lejondalssjon, unde se adăpostise Julia Lindholm împreună cu fiul ei, după ce fusese găsit.

Annika promisese să-i viziteze, dar amânase de mai multe ori. Nu ştia la ce să se aştepte. Se mai întâlnise cu Julia doar de două ori până acum, de fiecare dată în condiţii dificile. Prima dată descoperiseră înfiorătoarea scenă a crimei de la Sankt Paulsgatan pe Sodennalm. În seara aceea Annika le-a însoţit pe Julia şi pe colega ei Nina Hoffman în maşina de patrulă numărul 1617.

Apelul nu a părut prea grav, aşa că Annika a primit permisiunea să meargă cu ele, dacă era de acord să rămână în spate. Când au găsit cadavrele, Nina a retras-o repede de acolo.

A doua oară când se întâlniseră, Julia era arestată sub suspiciunea că şi-a ucis soţul, ofiţerul de poliţie David Lindholm, şi pe fiul ei, Alexander. Tribunalul municipal a condamnat-o la închisoare pe viaţă. Nimănui nu părea să-i pese că ea şi-a susţinut neîncetat nevinovăţia şi a afirmat că altă femeie, pe care ea nu o cunoscuse niciodată, l-a împuşcat pe soţul ei şi i-a răpit fiul.

Annika îl întâlnise pe Alexander o singură dată, în seara în care îl eliberase din casa lui Yvonne Nordin, de lângă Garphyttan. Băiatul lipsea de şapte luni.

Farurile luminară o faţadă de lemn finisată neglijent, roşie, acea culoare roşie care reflecta lumina dovedind că nu era o vopsea adecvată, veche, ci un sortiment nou, pe bază de ulei. Acesta era locul pe care îl căuta ea. Opri maşina în faţa casei, trase frâna de mână, stinse farurile, dar rămase înăuntru pe întuneric, cu motorul la ralanti.

Lejongarden era o clădire sumbră, mai mult lungă decât înaltă, cu un singur nivel, amplasată pe malul lacului Lejondalssjon. Părea un centru de zi sau mai degrabă un azil pentru vârstnici. În lumina lămpii de sub portic se zărea un mic teren de joacă. Apa se întindea nemişcată şi cenuşie în fundal.

— Vreau neapărat să-ţi mulţumesc, îi spusese Julia la telefon.

Îşi aranjă părul, opri motorul şi coborî pe aleea de pietriş. Ajunsă sub portic se opri să privească lacul. Câteva sălcii desfrunzite fremătau şovăitor pe ţărm, cu crengile la fel de întunecate ca apa. Cam la o sută de metri de mal, în mijlocul lacului, se afla o insulă. În depărtare se distingea vag zumzetul estompat al şoselei.

Uşa se deschise, iar o femeie îmbrăcată în jachetă de lână cu model norvegian şi papuci din piele de oaie se aplecă în afară.

— Annika Bengtzon? Bună ziua! Eu sunt Henrietta.

Au dat mâna. Henrietta? Ar trebui să o cunoască pe femeia aceasta?

— Julia şi Alexander vă aşteaptă.

Trecu pragul. Se simţea un miros vag de igrasie. Podele acoperite cu un linoleum decolorat, tapet roz cu fibră de sticlă, plinte de plastic. Drept în faţă, dincolo de o uşă întredeschisă, se afla ceea ce părea a fi o sală de întruniri. Zări câteva scaune de plastic maro în jurul unei mese furniruite şi auzi pe cineva râzând.

— V-aş ruga să vă purtaţi cât se poate de firesc, spuse Henrietta, şi Annika se simţi imediat încordată. Poftiţi pe aici.

Henrietta o conduse pe un coridor îngust cu mai multe uşi pe dreapta şi ferestre care dădeau spre parcare, pe stânga.

— Îmi aduce aminte de singura dată când am călătorit cu InterRalling[6], spuse Annika sperând că vorbea normal.

Henrietta se prefăcu a n-o fi auzit. La jumătatea coridorului se opri în dreptul unei uşi.

Nu existau încuietori sau numere de camere, remarcă Annika. A citit pe site-ul azilului că se străduiau să întreţină „o atmosferă de confort, care să le dea oamenilor sentimentul că sunt bine îngrijiţi şi în siguranţă".

Uşa se deschise. Un triunghi de lumină galbenă se întinse spre coridor Henrietta se trase un pas în spate.

---

[6] Program de transport feroviar internaţional, la care participă treizeci de ţări europene. (*N.t.)*

— Alexander a copt o prăjitură, spuse ea invitând-o pe Annika să intre. Să mă anunţaţi dacă vreţi să-l duc puţin afară, să se joace.

Această ultimă remarcă o formulă după ce intră în încăpere.

Annika se opri în prag. Camera era mult mai mare decât se aşteptase, dreptunghiulară, cu o fereastră amplă în capătul opus şi o uşă care dădea pe terasă. Un pat dublu şi un pătuţ de copil erau amplasate unul lângă altul imediat în spatele uşii, iar ceva mai încolo se aflau o canapea, un televizor şi o masă, cu patru scaune.

Julia Lindholm şedea la masă, îmbrăcată într-un pulover cu mâneci prea lungi, cu părul strâns în coadă la spate. Fiul ei era cu spatele la uşă şi îşi mişca braţele ca şi când ar fi desenat cu frenezie.

Julia se ridică, alergă la ea şi o strânse puternic în braţe.

— Sunt atât de bucuroasă că ai reuşit să vii! spuse ea prelungind îmbrăţişarea.

Annika, pregătită să-i strângă mâna, o îmbrăţişă la rândul ei, stângace. Uşa se închise în urma ei.

— Am vrut să te văd.

— Nu sunt mulţi cei care au primit permisiunea să mă viziteze, deocamdată, spuse Julia dându-i, în fine, drumul şi îndreptându-se spre canapea. Părinţii mei au venit de Crăciun, iar Nina ne-a vizitat şi ea de câteva ori, dar pe naiva aceea de mamă a lui David n-am primit-o. Nu vreau să vină aici. Ai cunoscut-o?

— Nu.

Annika îşi lăsă jos geanta, iar haina matlasată, lângă canapea. Se uită la băiat, văzu un profil fragil sub o coamă de păr. Desena cu nişte creioane groase, concentrat, apăsat. Se apropie de el, se aşeză alături şi încercă să-i prindă privirea.

— Bună, Alexander! spuse ea. Eu sunt Annika. Ce desenezi?

Băiatul îşi încleştă maxilarele şi continuă să deseneze cu şi mai multă concentrare. Liniile erau groase şi negre.

— Mama lui David este teribil de tulburată, spuse Julia, şi ar fi mai rău pentru ea dacă am întâlni-o într-un loc atât de ciudat, ca acesta. Aşteptăm să ne vedem cu Bunica atunci când vom ajunge acasă, nu-i aşa, scumpul meu?

Băiatul nu reacţionă. Foaia de hârtie era acoperită cu benzi negre. Annika se aşează lângă Julia.

— Deocamdată nu prea vorbeşte, spuse Julia cu glas scăzut. Mi s-a spus că nu este grav, numai că are nevoie de timp.

— Dar spune ceva? întrebă Annika.

Zâmbetul Juliei dispăru. Dădu din cap că nu.

Cu mine a vorbit, se gândi Annika. *În noaptea aceea. A spus mai multe lucruri. Mai sunt dulciuri? Femeia asta e foarte nesuferită. Este chiar foarte nesuferită. Îmi plac cele verzi.*

Julia se apropie de fereastră şi se opri cu spatele la cameră; Annika văzu în reflexia din geam că îşi rodea unghia. Deodată se repezi la telefonul aflat pe peretele de lângă uşa de la terasă.

— Henrietta, poţi avea puţin grijă de Alexander? Chiar acum. Mulţumesc foarte mult.

Când închise telefonul, se lăsă o tăcere apăsătoare. Annikăi i se usca gura şi începură să o mănânce degetele. Strânse mâinile aşezate pe genunchi şi se uită în jos, la inelul cu smarald al bunicii. Trecură câteva clipe bune până ce apăru îngrijitoarea sau ce-o fi fost ea, care îl luă pe Alexander de mână.

— Mergem împreună să vedem un film? *În căutarea lui Nemo?*

Se întoarse spre Annika.

— Este despre un peştişor care s-a rătăcit în timp ce se afla lângă tatăl lui, dar care îşi găseşte mai apoi drumul spre casă.

— Da, spuse Annika. Ştiu.

Tăcerea persistă după ce rămaseră doar ea şi Julia.

— Ei bine, după cum ştii, lucrez la *Kvallspressen,* spuse Annika pentru a rupe tăcerea. Vrei să scriu despre tine în ziar? Despre tine şi despre Alexander? Despre cum o duceţi aici?

Julia îşi rodea unghia de la degetul mare.

— Nu încă, spuse ea. Poate mai încolo. Da, mai încolo. Vreau să explic, dar deocamdată e prea multă vraişte în mintea mea.

Annika nu scoase o vorbă. Nu se aştepta din partea Juliei să dorească să povestească prin ce a trecut de când a fost eliberată, cu siguranţă nu în după-amiaza aceea, dar spera că o va face la un moment dat. Pentru cei din presă, ştirile despre o crimă se sfârşeau odată cu rezolvarea cazului şi condamnarea vinovatului. Prea puţini mai urmăreau consecinţele crimei, lungul şi sinuosul drum al victimei spre revenirea la o viaţă relativ normală.

— Sunt atât de supărată! spuse Julia liniştită, aproape surprinzător. Sunt de-a dreptul furioasă pe toată lumea.

Se apropie încet de masă şi se aşeză pe scaunul lui Alexander. Era atât de slabă, încât părea că dispare complet sub puloverul amplu.

— Iar ei îmi spun că şi asta este ceva normal. Totul este al dracului de normal! Ridică braţele frustrată.

— Eşti aici de când ai fost eliberată? întrebă Annika.

Julia încuviinţă dând din cap.

— Era la miezul nopţii. M-au dus la tribunalul de permanenţă şi au desfăşurat audierea pentru custodie la unu şi jumătate noaptea, apoi m-au adus aici cu maşina. Alexander mă aştepta.

Privi afară pe fereastră. Se făcuse deja întuneric.

— La început nu mi-a fost bine nici aici. Alexander nu voia să ştie de mine. Voia să fie cu Henrietta.

— Şi asta este la fel de normal? întrebă Annika, iar Julia râse.

— Te-ai prins, zise ea. Totuşi, sunt profesionişti cei de-aici. Aşa zicea Nina – i-a verificat ea. Acesta este ca un Rolls-Royce, între centrele de reabilitare familială, după părerea Ninei, şi este foarte normal ca societatea să compenseze nedreptatea pe care am suferit-o...

Annika auzea vocea Ninei Hoffman în spatele cuvintelor Juliei. Prietena cea mai bună a Juliei, ofiţerul de poliţie lângă care se specializase ea, cu care participase la patrule cu maşina; a fost una dintre sursele ei când a investigat cazul David Lindholm. Annika o vedea pe Nina aievea, cu părul strâns în coada de cal, privirea dârză, expresia fermă.

Julia se ridică din nou în picioare.

— Apropo, vrei cafea? Este în termos. Şi nu Alexander a făcut prăjitura, ci Henrietta, în timp ce Alexander, lângă ea, mâzgălea cuiburi de păsări.

Ridică desenul de deasupra teancului şi i-l întinse Annikăi. Un hăţiş de linii negre, groase acoperea aproape fiecare milimetru al foii mari de hârtie.

— Şi asta este ceva normal, spuse ea lăsând-o jos, la loc.

— Puţină cafea, da, zise Annika. Ceea ce avem în redacţie este de nebăut. Ne întrebăm dacă n-a turnat cineva pipi de pisică în rezervorul de apă.

Julia îi arătă cu mâna termosul, dar nu făcu efortul să se ridice.

— Rămânem aici cel puţin trei luni, spuse ea. Pentru binele lui Alexander, zic ei. El este cel de care au grijă. Deocamdată reprezentăm o urgenţă, în curs de investigare.

Vocea i se stinse pe ultimele silabe.

— Doctorii au nevoie de opt săptămâni ca să stabilească nivelul nostru de tulburare. Pe urmă vom primi tratament pentru

două, până la şase luni. După aceea vom putea trăi pe cont propriu, dar tot în apropierea refugiului. În locul acesta se pune accent pe relaţia dintre părinţi şi copii. Voi primi sprijin şi sfaturi ca să ştiu cum să mă comport ca părinte. Mai târziu voi beneficia în continuare de sprijin la domiciliu...

Îşi lăsă capul în mâini şi începu să plângă.

Annika îşi turnă cafea din termos, apoi înşurubă capacul şi puse vasul înapoi pe masă, pe cât posibil fără să facă niciun zgomot.

— Este normal să fii supărată, zise ea. La fel şi Alexander. Nu-mi plac neapărat psihiatrii, dar îndrăznesc să cred că au dreptate. Probabil că este firesc să fiţi amândoi deosebit de furioşi.

Julia luă un şerveţel din teancul de lângă prăjitură şi îşi suflă nasul.

— Ei zic că şase luni valorează cât o viaţă pentru un copil atât de mic. Alex a stat şapte luni în pădure cu femeia aceea, e normal să fie supărat. Probabil că nu primea niciun răspuns când întreba unde eram eu şi David, aşa că, din punctul lui de vedere, puteam la fel de bine să fi murit. Iar doctorii zic că a înţeles că viaţa îi era în pericol. Avea pe corp o mulţime de vânătăi şi tăieturi, pentru că probabil femeia aceea l-a bătut fără remuşcări.

— Cum se simte acum?

— Vine la mine, dar nu vrea să mă privească. Noaptea doarme agitat, de multe ori se trezeşte plângând. A trebuit să-i punem din nou scutece în timpul nopţii, deşi de doi ani nu mai avusese nevoie.

— Ziua cum îţi petreci timpul? întrebă Annika sorbind din cafeaua care era foarte bună.

— Am sesiuni de consiliere individuală şi curând voi putea participa la şedinţele de terapie în grup şi voi putea sta de vorbă cu

alte mame. Ar trebui să-mi fie foarte util. Alexander se joacă în nisip, desenează şi se joacă cu mingea. Când vom pleca de-aici, cazul lui va fi preluat de clinica de psihiatrie infantilă.

Devenind în mod neaşteptat agitată, izbucni într-un hohot de râs.

— Oh, auzi ce-mi mai merge gura! spuse ea. Nu voiam decât să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Vreau să spun că, tu ai fost cea care...

Annika strângea între degete ceaşca de cafea.

— Este în regulă, spuse ea. Mă bucur c-am putut fi de folos.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Aşadar, ai petrecut bine de Crăciun? întrebă Julia.

Annika aşează ceaşca pe farfurie. Să-i spună adevărul? Că ea şi copiii petrecuseră ajunul Crăciunului înconjuraţi de cutii de carton, în Gamla stan[7], mâncând felii de şuncă gata tăiate de la Co-op şi uitându-se la Răţoiul Donald pe laptop? Că după aceea i-a predat pe copii tatălui pentru Anul Nou şi Bobotează şi că erau mult mai fericiţi alături de el?

— Ah, da, zise ea. Acum am o mulţime de lucru la redacţie. Astăzi m-am ocupat de o crimă într-adevăr oribilă, de pe Costa del Sol.

Julia se ridică în picioare.

— Costa del Sol este un loc îngrozitor, zise ea, în special Estepona.

---

[7] Oraşul vechi, una dintre cele mai vechi şi mai bine păstrate cetăţi medievale din Stockholm, leagănul capitalei suedeze. *(N.t.)*

Annika lăsă ochii în jos, privindu-şi mâinile. De ce a ales acel subiect pentru o discuţie lipsită de importanţă? Ştia că Julia a trăit momente teribile acolo, lângă soţul ei.

— Scuză-mă, spuse ea. N-am vrut să...

— Am stat acolo şase luni, continuă Julia, iar David era aproape tot timpul plecat. Eu eram gravidă şi nu aveam maşină, iar până la cel mai apropiat magazin erau câţiva kilometri. Trebuia să târăsc sacoşele de la băcănie până acasă, pe o temperatură de treizeci de grade.

— Trebuie să fi fost groaznic, spuse Annika.

Julia ridică din umeri.

— El lucra permanent sub acoperire. Uneori lipsea săptămâni la rând fără să-mi dea niciun semn. Aşa am dus-o ani întregi, cât a durat nenorocita aia de operaţiune. Ani de zile!

Se răsuci brusc.

— Şi nici n-am aflat niciodată despre ce-a fost vorba. Droguri sau spălare de bani, sau ceva de genul ăsta.

Se apropie de Annika.

— Şi ştii care a fost partea cea mai rea? Eram îngrozită că va fi rănit. Că i se va întâmpla ceva, ceva periculos. Şi ce s-a întâmplat?

Izbucni în râs.

— S-a culcat prea des cu o târfă, ea i-a tras un glonţ în cap şi altul între picioare, ei m-au închis pe mine, iar Alexander...

Acum şedea lângă Annika şi o privea drept în ochi.

— Ei zic că Alexander va duce cu el urmele acestei poveşti tot restul vieţii. Dar pe mine nu m-a crezut nimeni

Izbi cu palma în masă atât de puternic, încât zăngăniră porţelanurile.

— *Nimeni nu m-a crezut!*

Annika îşi dădu deodată seama că timpul de vizită se scursese. Împinse ceaşca de cafea la o parte şi se ridică.

Julia se trânti pe scaun şi rămase privind în gol, înainte.

— Cine s-ar fi gândit că dintre toţi, a fost tocmai Yvonne Nordin? spuse ea.

Annika încremeni.

— Cum? Ai cunoscut-o?

Julia clătină din cap.

— Nu, de fapt n-am întâlnit-o niciodată, şi nici pe Filip Andersson.

Annika se duse să-şi ia haina.

— Că tot a venit vorba de Filip Andersson, zise ea, procurorul general a făcut o solicitare pentru revizuirea cazului său.

— Nina se va bucura, spuse ea pe un ton neutru.

Annika se opri cu haina în mână.

— Nina Hoffman? De ce s-ar bucura ea de treaba asta? Julia se scărpină pe dosul mâinii stângi.

— Bineînţeles că se va bucura. Filip este fratele ei.

3

Annika nu apucase bine să deschidă uşa maşinii când îşi scoase telefonul mobil, apoi se aşează pe scaunul şoferului şi tastă din memorie numărul Ninei Hoffman. De ce naiba nu-i spusese că era sora lui Filip Andersson şi a lui Yvonne Nordin? Trecu un veac până se făcu legătura. Annika se uită lung la ferestrele întunecate ale casei de reabilitare în timp ce telefonul suna.

De câte ori a discutat cu Nina despre crimele din Sodermalm şi despre vinovăţia sau nevinovăţia lui Filip Andersson? Şi despre contactele lui Filip Andersson cu lumea interlopă şi cu David

Lindholm? Toamna trecută, după ce i-a făcut o vizită lui Filip Andersson la închisoare, s-a dus la Nina, să-i povestească despre asta...

Telefonul suna ocupat, ca şi când apelul ar fi fost respins.

În toate conversaţiile lor, Nina a avut o agendă ascunsă. Poate că a minţit în permanenţă. Poate că a stat de vorbă cu Annika numai ca să afle ce ştia ea şi ca să încerce să influenţeze ceea ce scria.

Annika tastă din nou numărul de telefon, privind cum se aprindeau luminile pe coridorul din clădire. Henrietta îl străbătea împreună cu Alexander. Era atât de mic, încât Annika nu-i vedea decât buclele din creştet.

Se auzi un declic şi interveni serviciul de mesagerie. Annika se grăbi să întrerupă legătura, de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva nepermis.

A avut încredere în Nina, dar Nina n-a fost sinceră cu ea. Annika a rugat-o să facă rost de fotografia de paşaport a lui Yvonne, iar Nina nu i-a spus că erau surori.

Annika încercă şi a treia oară numărul de mobil. Din nou, mesageria vocală. Îşi drese glasul.

— Hmm..., sunt Annika Bengtzon, spuse ea. La mulţi ani! Ascultă, te rog să mă suni când primeşti mesajul? OK? La revedere!

Telefonă la centrală, la sediul Poliţiei şi ceru să i se dea legătura la dispeceratul secţiei din strada Torkel Knutssonsgatan. Bărbatul care răspunse se prezentă cu numele Sisulu.

— Nina Hoffman este în concediu spuse el. Revine duminică.

Annika îi mulţumi şi lăsă telefonul pe scaunul pasagerului, porni maşina şi ieşi pe şosea, cu intenţia să se întoarcă la birou.

Când ajunse la Kallhall îşi aduse aminte că nu avea niciun motiv să se grăbească. Nu voia să se întoarcă la Patrik şi la amărâtele lui de notiţe şi nici nu avea vreun zor să revină la apartamentul încă nemobilat din Agnegatan.

Când sună mobilul de pe scaunul de alături şi văzu pe ecran numărul de telefon al fostului ei soţ, se simţi cuprinsă, în mod neobişnuit, de entuziasm.

— Bună, sunt Thomas!

Trase adânc aer în piept.

— Bună! răspunse ea un pic prea veselă.

— Ce faci? Eşti la volan?

Annika râse, cuprinsă de căldură.

— Am fost plecată cu o treabă şi acum sunt pe drum, mă întorc. Nicio problemă.

— Ascultă, facem planuri pentru Paşte şi ne întrebam: tu cum lucrezi în săptămâna aceea?

Fericirea îi era smulsă din trup cu o forţă aproape fizică.

— Vorbeşti cu pluralul majestăţii? întrebă ea, încercând să pară amuzată.

Nu ţinea.

— Paştele cade târziu primăvara asta —Joia Mare este pe douăzeci şi unu aprilie, iar săptămâna următoare e cam aglomerată. Voi fi plecat la o conferinţă, dar aceea va fi săptămâna mea de stat cu copiii, aşa că mă întrebam dacă n-ai putea să facem schimb...

— Nu-ţi pot spune acum, zise Annika. Azi am primit o sarcină nouă la ziar şi va implica unele schimbări.

— Nu crezi că ar fi trebuit să discuţi asta cu mine mai întâi? întrebă el răstit.

O cuprinse o furie aprigă. Strânse din dinţi şi înghiţi în sec.

— Nu va afecta timpul pe care-l petrec cu copiii, aşa că nu văd de ce ar fi trebuit să-ţi spun.

— OK, zise el supărat. Sophia vrea să vorbească cu tine, îi transferă telefonul noii lui partenere.

— Bună, Annika!

— Bună! zise Annika.

— Am discutat cu prietenele mele şi avem o mică invitaţie pentru tine.

Annika trase adânc aer în piept şi se strădui să rămână calmă.

— Tu lucrezi cu cuvântul scris, aşa că ne întrebam dacă n-ai vrea să participi la grupul nostru de lectură.

Grup de lectură? Isuse Cristoase!

— Păi..., Annika frână la semafor, la intersecţia cu Rissne.

— Săptămâna asta citim dintr-o carte minunată de Marie Hermanson, *Fiul Regelui-Ciupercă.* Este vorba despre cum abordăm ceea ce este cu adevărat important, despre cum ne găsim locul în lume. Fiul creşte în pădure, dar locul lui este pe litoral. Îţi place Mărie Hermanson?

Annika citise *Plaja Clam* şi începuse o carte despre un bărbat care trăia sub o scară, dar pe asta nu o terminase.

— Nu ştiu, spuse ea. Lucrurile sunt un pic mai complicate acum, de azi am început să fac ceva nou la ziar, aşa că pentru o vreme totul este în imponderabilitate.

— O muncă nouă? întrebă Sophia. Dar cum va afecta săptămânile pe care le petrecem cu copiii?

Aici, chiar în acest punct, era limita până la care putea suporta Annika mizeriile lor.

— Ascultă, zise ea, există o şansă minimă să discut despre o schimbare majoră în activitatea mea, cu tatăl copiilor mei, dar nu

voi discuta niciodată cu tine despre cariera mea. Am vorbit destul de clar?

Sofia Grenborg Târfa Ticăloasă părea ofensată.

— De ce eşti atât de agresivă? Eu doresc tot ce poate fi mai bun pentru copiii tăi.

Annika scoase un hohot de râs răutăcios.

— Eşti o ipocrită nenorocită! spuse ea mult prea tare. Dacă ai fi vrut ce-i mai bun pentru copiii mei n-ai fi destrămat familia, fir-ai să fii de...

A fost pe punctul să spună „căţea în călduri", dar simţi că n-ar fi fost tocmai potrivit.

— N-am timp de tine şi de grupul tău de lectură, zise ea în schimb. Nu există nici cea mai mică şansă afurisită să mă împrietenesc cu tine, aşa că renunţă, OK?

Închise telefonul fără să mai aştepte răspunsul.

Pentru prima oară nu se simţi câtuşi de puţin stânjenită că-i sfâşiase Sophiei sutienul absurd de scump, la o benzinărie de lângă Kungsor. Şi cu atât mai puţin se simţi vinovată pentru pontul trimis către un ziar, de pe o adresă de e-mail falsă, prin care se asigurase că cercetarea desfăşurată de Thomas la Ministerul Justiţiei fusese oprită fără niciun preaviz. El nu părea să fie afectat. Era acum în curs de a elabora o lege nouă în domeniul infracţionalităţii financiare internaţionale şi nu considerase oportun să discute cu ea despre *acest* subiect, desigur.

Pentru o oră de vârf, traficul era surprinzător de degajat, dar era o săptămână scurtă după o sărbătoare naţională, aşa că mulţi oameni erau încă plecaţi, la fel ca Nina Hoffman.

Se întoarse la ziar când era vremea să-şi strângă laptopul şi să se ducă acasă.

— Salut! strigă Patrik dând cu ochii de ea. Mâine-dimineaţă, la prima oră, pleci la Malaga.

Annika îşi puse din nou lucrurile pe birou.

— Ce tot spui acolo? întrebă ea.

— Ai bilet pentru zborul de 6:30 dimineaţa, răspunse Patrik.

— Pe dracu', zise ea. Nu pot să plec nicăieri. Abia m-am mutat – nici n-am avut timp să despachetez.

— Nu le poţi avea pe toate, nu-i aşa? răspunse Patrik. Ţi-a ars casa, parcă. Clobbe, de la Sport, este în vacanţă la Marbella. Nu va primi niciun premiu, dar mâine poate să se ocupe el de subiectul principal. Te întâlneşti cu el după ce ajungi acolo, ca să-ţi predea ţie totul. Pe urmă va trebui să te ocupi de confirmarea identităţii victimelor şi, dacă este într-adevăr vorba despre Sebastian Soderstrom, vei rămâne probabil acolo tot restul săptămânii.

Annika se uită cu atenţie în propria geantă. În urechi îi mai răsunau încă minciunile arogante ale lui Erik Ponti, care susţinea că o preţuieşte în mod deosebit pe Kicki Pop şi că nu are nimic împotriva umplerii programului unu cu talk-show-uri gălăgioase.

Ea însă lucra în ture acum, se înţelege.

— Şi biletele? întrebă Annika. Unde sunt? Sau nu am decât numărul rezervării? Unde voi sta? Vrei să închiriez o maşină? Interpret avem? Am stabilit o legătură cu poliţia locală? Iar fotografii cine va face?

Patrik se holbă o clipă la ea, apoi îşi umflă pieptul.

— Te vei ocupa de toate astea după ce vei ajunge acolo, răspunse el. Există fotografi independenţi în Spania. Şi profită de ocazie să te interesezi puţin şi de cazul Cocainei Costa. Va trebui să scrii mai multe articole despre droguri şi spălarea de bani, cele pe care le-aş fi scris chiar eu, dacă nu eram promovat.

Plecă grăbit spre biroul celor de la Divertisment.

Annika se întoarse spre Berit.

— Incredibil! exclamă ea. El crede că să fii şef înseamnă să alergi de colo-colo şi să le spui oamenilor cum să facă diferite lucruri care sunt oricum foarte clare.

— Ai numărul rezervării pentru zborul spre Malaga pe e-mail, zise Berit fără să ridice privirea. Există o echipă de poliţişti scandinavi cu baza în Andalucia. Ai numele lor şi numerele de telefon în alt e-mail. Începe cu ei – nu se poate să nu ştie ei de vreun interpret local. Fă singură fotografiile. Am reuşit să-ţi rezerv un aparat de fotografiat complet automat. Nu trebuie decât să apeşi pe buton. Şi sună-mă imediat ce ai aflat ceva.

Arătă cu mâna spre o cutie cu un aparat de fotografiat mic, aşezată pe birou lângă Annika.

— Ai grijă pe drum, spuse ea, şi succes!

Annika mormăi.

— Tu de ce n-ai acceptat funcţia, Berit?

*

Când închise uşa apartamentului, se auzi un ecou. Rămase câteva clipe pe loc, în vestibul, aşa cum făcea de obicei ca să prindă zgomotele străzii, şi simţi curentul intrând de pe casa scării.

Apartamentul era mai întunecos decât cele în care mai locuise până acum. Era mai sus, la etajul al patrulea. Copacii acopereau lumina stâlpilor de pe stradă. Pe geamul dormitorului nu vedea decât cerul fără stele.

Din vestibul privirea traversă livingul spre întunericul din încăperea care va fi a lui Ellen. Bucătăria se afla imediat în stânga, modernă, minimalistă, îi displăcu instinctiv.

Aprinse luminile, îşi scoase jacheta matlasată şi o lăsă să cadă grămadă. Trecu repede de bucătărie şi intră în camera ei, unde se ghemui pe pat.

Apartamentul în sine nu era rău. De fapt, era chiar destul de frumos. Avea trei camere, pe lângă bucătărie şi baie, şi era destul de spaţios, cu un hol mare la intrare, pe care îl puteau folosi drept cameră de zi, ceea ce însemna că ea şi copiii ar avea fiecare propria cameră. Cheile îi fuseseră aduse de un curier la locuinţa lor temporară din Gamla stan, cu două zile înainte de Anul Nou. Ultima zi din an şi-o petrecuse mutând cele câteva lucruri pe care reuşise să şi le procure după incendiu.

Se uită în sus, la tavanul neted. Probabil că la un moment dat avusese nişte muluri, dar la sfârşitul anilor '30 clădirea fusese renovată şi toate ornamentaţiile fuseseră date jos.

Aflase că imobilul, cunoscut din punct de vedere administrativ sub numele de Blocul Nucă nr. 1, era în acte o proprietate colectivă, fiecare locuitor deţinând câte o parte din el. Acest apartament aparţinea Comisiei Naţionale de Proprietăţi. Habar nu avea cum reuşise Q să pună mâna pe el sau cât timp va putea ea să locuiască acolo.

Aprinse veioza de pe noptieră şi îşi aranjă pernele la spate, apoi întoarse puţin capul la dreapta şi privi cerul. În faţa ochilor îi apăru vila de pe Vinterviksvagen. Se simţise teribil de singură şi abandonată acolo. Închise ochii şi îşi aminti focul, fumul, panica.

Thomas nu era acasă. În seara aceea îşi părăsise familia şi se dusese să stea cu Sophia Grenborg. Annika a trebuit să-şi salveze copiii şi pe ea însăşi. Pe Kalle şi Ellen i-a coborât pe fereastra dormitorului de la primul etaj folosind cearşafuri, apoi a sărit şi ea şi a aterizat pe masa de pe terasă.

Fusese bănuită că ar fi pus ea focul.

După mai multe luni de cercetări criminalistice, în resturile casei s-a găsit o amprentă pe un cocktail Molotov, care i-ar fi putut

aparţine adevăratului vinovat: o ucigaşă plătită, o americancă, cunoscută sub numele de Pisicuţa.

Ceea ce era prea puţin important pentru Annika.

Pisicuţa nu va fi niciodată pusă sub acuzare pentru incendiere.

În loc să o aresteze, inspectorul Q a folosit-o în negocierea unui schimb de prizonieri cu autorităţile americane: FBI-ul o primea pe Pisicuţă, iar sistemul american de justiţie trimitea acasă un suedez reţinut într-o închisoare din New Jersey.

— Mi-ai lichidat casa, *căminul copiilor mei,* numai ca să obţii puţină bunăvoinţă de la CIA şi s-o aduci acasă pe ucigaşa unui poliţist, i-a reproşat ea inspectorului Q.

El a glumit spunând că-i va organiza un cămin nou şi iat-o acum aici, pe strada Agnegatan la nr. 28, acelaşi bloc care adăpostea şi apartamentul în care locuise atunci când venise pentru prima oară la *Kvallspressen,* ca stagiară pentru perioada verii, în urmă cu zece ani. Ferestrele nu dădeau pe aceeaşi parte, altfel ar fi privit probabil căsuţa din grădina în care îşi petrecuse acea vară fierbinte, când începuse totul, înainte de copii, înainte de Thomas, când Sven mai era încă în viaţă...

Undeva în apartament sună telefonul, linia fixă. Sări în picioare, incapabilă să-şi amintească unde îl băgase în priză.

După patru sonerii, îl găsi pe podea, în camera lui Kaile.

— Annika Bengtzon? Sunt Jimmy Halenius.

Subsecretarul de stat de la Ministerul Justiţiei, mâna dreaptă a ministrului.

Şeful lui Thomas.

Ea îşi drese glasul cu zgomot.

— Thomas nu mai locuieşte aici, v-am spus.

— Cu dumneata vreau să vorbesc, nu cu el.

Mută receptorul la urechea cealaltă.

— Ah, exclamă ea. Da?

— Am aflat de la Britta că voiai o declaraţie despre extrădarea unui cetăţean american, pe la sfârşitul anului trecut. După cum ştii, ministrul nu comentează cazurile individuale, dar pot să mă refer, în mod mai oficial, la câteva dintre problemele implicate aici.

— Britta? întrebă ea.

— Voi fi la Jarnet pe strada Osterlanggatan după şapte seara. Vino, dacă te interesează.

— Oficial? întrebă ea.

— Cu siguranţă nu, spuse el. Dar plătesc eu cina.

— Eu nu iau masa cu politicienii, răspunse ea.

— Cum vrei. Bine, mulţumesc şi la revedere! spuse el şi închise.

Annika închise la rândul ei şi aşează telefonul pe podea. În camera lui Kalle încă nu erau becuri, aşa că stătea pe întuneric, lângă fereastră, uitându-se lung la vârfurile copacilor desfrunziţi.

Ar trebui să despacheteze.

Se uită la ceas.

Nu era obligatoriu să se apuce în această seară. Nu se aşteptase să primească vreun semn de la cineva din minister. N-ar fi bine să se ducă şi să audă ce avea el de spus? Şi pe urmă, îl mai întâlnise pe Halenius, mai demult, când Thomas îşi invitase câţiva colegi la masă.

Ochii îi căzură pe cutii.

E o decizie grea, se gândi ea. *Cina la un restaurant cu pretenţii, cu o sursă sus-pusă sau o seară cu trenuleţul lui Kalle?*

*

Jarnet se dovedi a fi unul dintre restaurantele din Gamla stan pe lângă care Annika a trecut de multe ori; s-a uitat înăuntru, ca şi

când oamenii de acolo ar fi trăit într-o lume diferită de a ei, una mult mai frumoasă. Părea întotdeauna deosebit de intim, cu lumânări, tacâmuri strălucitoare şi pahare pline cu vin. Afară, pe stradă, sufla mereu un vânt deosebit de rece.

Deasupra intrării atârna scârţâind o firmă simplă. Împinse unul dintre canaturile uşii verzi-cenuşii şi se trezi în vestibul. Imediat apăru un chelner, nu se ştie de unde. Îi luă haina matlasată fără să-i dea în schimb vreo fisă şi fără să-i ceară taxa de cincisprezece coroane pentru garderobă.

Era ora şapte şi zece minute. Îşi alesese cu grijă ora de sosire, nu voia să pară nerăbdătoare, dar nici să-l lase să aştepte prea mult, de unul singur.

Sala era micuţă, doar vreo zece mese. Jimmy Halenius era aşezat într-un colţ, în capătul opus, cufundat în lectura unuia dintre ziarele de seară, cu un pahar de bere în faţă. Nu era *Kvallpressen,* remarcă ea, ci principalul ziar concurent.

— Bună seara! salută ea. Nu citeşti ziarul potrivit.

Părul castaniu stătea răzvrătit în toate direcţiile, ca şi când bărbatul ar fi avut obiceiul să şi-l aranjeze cu mâna, plin de frustrare. Se ridică în picioare şi îi întinse mâna dreaptă.

— Bună! spuse el. la loc. Am citit deja ziarul potrivit. De fapt, l-am învăţat pe dinafară. Bei ceva?

— Apă minerală, spuse ea agăţându-şi geanta de spătarul scaunului.

— Lasă baltă spiritul de prevedere şi bea o cola. Trataţia mea.

Annika se aşează.

— Deci, nu apelăm la bunăvoinţa statului?

El îşi încrucişă braţele şi ridică uşor din umeri, zâmbind.

— Spre deosebire de ale tale, cheltuielile mele sunt din bugetul statului, spuse el. Dar asta rămâne între noi.

Annika îşi despăturişerveţelul, uitându-se pe furiş la ţinuta lui şi la felul în care era îmbrăcat. Nu transmitea tocmai o imagine de putere. Purta o cămaşă cu dungi bleu sub o haină destul de mototolită. Fără cravată. Jeanşi.

— Trebuie să înţeleg că şi extrădarea Pisicuţei este un subiect care rămâne între noi? întrebă ea privindu-l în ochi. De ce eşti atât de secretos în această privinţă?

Jimmy Halenius împături ziarul şi îl vârî în servieta lui uzată.

— Trebuie să fiu sigur că ceea ce vorbim rămâne între noi, spuse el.

Annika nu răspunse.

— Pot să-ţi spun o parte din ceea ce vrei să ştii, continuă el, dar nu poţi publica.

— De ce te-aş asculta, dacă nu pot să scriu nimic din ce-mi spui? întrebă ea.

Zâmbi şi ridică indiferent din umeri.

— Mâncarea de-aici e bună, zise el.

Ea se uită la ceas.

El se rezemă de spătar.

— Pisicuţa poartă răspunderea crimelor de la banchetul Premiilor Nobel de anul trecut, zise Annika.

— Corect, zise Jimmy Halenius.

— Şi tot ea l-a omorât pe cercetătorul acela tânăr de la Institutul Karolinska.

— După toate probabilităţile.

— Şi a dat foc casei mele aruncând bombe incendiare în dormitoarele copiilor.

— Presupunem că asta s-a întâmplat.

Annika se frecă pe frunte

— Este cu totul de neînţeles pentru mine, spuse ea. Cum puteţi să nu o puneţi sub acuzare pe una dintre cele mai crude criminale prinse vreodată de Poliţia suedeză?

— Evident că are legătură cu ceea ce am obţinut în schimb, spuse subsecretarul de stat.

— Este ceea ce ai de gând să-mi spui?

El râse.

— Ce vrei să mănânci? o întrebă. Bine că măcar meniul este uşor de înţeles, în cea mai mare parte.

Annika îl deschise.

— Nu poate fi vorba doar despre un uciga oarecare al unui poliţist din New Jersey, observă ea.

Recunoştea multe dintre felurile oferite, heringi prăjiţi cu unt şi mărar şi piure de cartofi, de exemplu. Dar lucruri precum „sos gremolata cu cartofi confit" erau ceva mai dificile.

Jimmy Halenius alese la antreuri carpaccio de vânat cu ciuperci negre chanterelle şi brânză Vasterbotten, apoi friptură la grătar cu piure de ceapă eşalotă, pătrunjel prăjit de Hamburg şi crochete Vasterbotten.

Ea comandă icre de coregon şi ren la tigaie.

— Se pare că-ţi place foarte mult brânza Vasterbotten, comentă ea când chelnerul dispăru să le aducă vinul, un Shiraz din Africa de Sud.

— Iar dumneata rămâi la Norrbotten, spuse el. Ren şi coregon.

— Deşi sunt din Sodermanland, spuse ea ridicând paharul cu apă.

— Ştiu, răspunse el.

Vru să întrebe de unde ştia, dar pe urmă îşi aminti de ultima lor întâlnire, la vila din Djursholm.

— Ai un Volvo vechi, nu-i aşa? o întrebase el atunci. Un 144, albastru-închis, foarte ruginit?

Annika mai simţea şi acum că îi zvâcnise sângele în vine şi se înroşise puternic la faţă. Lăsă jos paharul cu apă minerală.

— De unde ai ştiut că vândusem maşina lui Sven? întrebă ea.

— A cumpărat-o vărul meu, spuse el şi mai bău puţină bere.

Ea îl privi uimită.

— Roland Larsson? exclamă ea. Este vărul dumitale?

— Bineînţeles. Am fost cei mai buni prieteni în copilărie.

— Am fost cu el în clasă la Şcoala de meserii, la Haalleforsnas! spuse ea.

Jimmy Halenius râse.

— Şi făcuse o pasiune uriaşă pentru dumneata.

Annika izbucni în râs şi ea.

— Da, într-adevăr, a făcut, spuse ea. Aproape că-mi părea rău de el.

— Vara stăteam seara în podul plin cu paie al bunicii, la Vingaker, şi Roland vorbea ore întregi despre dumneata. Avea o fotografie mai veche, tăiată dintr-un ziar, eraţi dumneata şi alte câteva persoane, dar el o îndoise astfel încât să te vezi numai dumneata. O ţinea în portofel.

Chelnerul aduse antreurile şi le turnă vinul. Mâncară în tăcere.

Annika împinse farfuria şi îl studie pe bărbatul din faţa ei.

— Câţi ani ai, de fapt? întrebă ea.

— Sunt cu doi ani mai mare decât Roland, răspunse el.

— Care era mai mare cu un an decât mine, pentru că a trebuit să repete un an.

— Educaţia nu prea era o prioritate în familia Halenius. Eu am fost primul care am ajuns la universitate.

— Şi dumneata eşti din Sodermanland?

El luă o înghiţitură de vin şi negă dând din cap.

— Ostergotland, Norrkoping. Am crescut la etajul trei al unui bloc de apartamente de pe strada Himmelstalundsvagen.

— Aşadar, eşti dintr-o familie de social-democraţi? Ştii ce vreau să spun, mama consilier local şi tatăl şef de sindicat?

— Doamne Sfinte, nu! zise el. Tata era comunist. Eu am fost la Tineretul Roşu la început, dar mişcarea de tineret a social-democraţilor avea echipe mai bune. Şi fete mult mai frumoase. L-am făcut pe Roland să se înscrie şi el. Mai este şi acum în consiliul orăşenesc din Flen, din partea social-democraţilor.

Annika îl vedea în faţa ochilor pe Roland Larsson, silueta lui cam bondoacă şi braţele lungi. Semăna foarte bine cu Jimmy Halenius, de fapt. Nu ştia că intrase în politică la nivel local.

— Cu ce se mai ocupă Roland acum?

— De obicei lucrează vara la fabrica de îngheţată, dar în prezent este şomer.

— Mai stă la Halleforsnas?

— Anul trecut a făcu un salt şi s-a dus tocmai la Mellosa. S-a mutat cu o femeie divorţată, cu trei copii, care are o locuinţă imediat în spatele magazinului local, cel de pe drumul spre Harpsund.

— Nu vorbeşti despre Sylvia Hagtorn?

— Da, aşa o cheamă! O cunoşti?

— Era în clasa următoare. Trei copii? Mă întreb cu cine.

Chelnerul strânse farfuriile şi le aduse felul principal. Îi umplu din nou paharul lui Jimmy Halenius.

— Eşti căsătorit? întrebă Annika uitându-se la inelarul mâinii lui stângi.

— Divorţat, spuse el atacând friptura.

— Copii? întrebă ea, ciugulind din stufatul de ren.

— Doi, răspunse el. Gemeni. Pereche. Au şase ani acum.

— Şi îi vezi o dată la două săptămâni?

— De când aveau un an şi jumătate.

— Cum funcţionează treaba asta?

El bău puţin vin.

— Ei, aşa, spuse el. Dumneata cum crezi că funcţionează?

Annika agită paharul cu vin. De obicei nu-i plăcea vinul roşu, iar acesta era deosebit de greu.

— Nu-mi place să fiu divorţată, spuse ea întâlnindu-i privirea. Îmi lipsesc atât de mult copiii, încât îmi vine să mor când nu sunt cu mine. Şi am... Ei bine, am unele probleme cu noua... partenera lui Thomas.

Mai că-i veni să spună „O urăsc pe fufa lui Thomas".

— Chiar aşa? De ce?

Părea aproape amuzat.

— Este banalitatea personificată. Nu înţeleg ce vede Thomas la ea.

— Deci nu consideri că ţi-a distrus familia?

Annika apucă strâns tacâmurile.

— Ba da, bineînţeles că asta a făcut. Dacă n-ar fi fost ea, aş avea copiii la mine tot timpul.

Jimmy Halenius luă din cartofi cu furculiţa.

— Eşti convinsă? întrebă el. Nu cumva dumneata şi Thomas aţi reuşit să vă distrugeţi familia fără ajutorul nimănui din afară?

Annika era atât de uimită, încât scăpă cuţitul.

— De unde dracu' ştii dumneata aşa ceva? întrebă ea.

El râse încetişor.

— Oh, spuse el. Nu ştiu nimic despre voi doi. Dar ştiu ce greşeli am făcut eu. Era imposibil să trăieşti lângă mine. Nu

comunicam. Puteam declanşa un război mondial pentru un nimic, dar când se puneau probleme cu adevărat importante, mă aşteptam ca ea să ştie ce voiam. Iar acum am formulat patru propoziţii la persoana întâi. Mai sunt şi destul de preocupat de propria-mi persoană. Asta am spus deja?

Annika izbucni în râs.

— Parcă mă descrii pe mine, spuse ea uimită. Am fost o soţie îngrozitoare.

În clipa în care rosti cuvintele, ştiu că erau adevărate.

— Nu i-am spus nici măcar că ştiam că m-a înşelat. M-am răzbunat pur şi simplu, luni la rând, fără să-i explic de ce. Iar el nu şi-a dat seama singur, bineînţeles.

Chelnerul îi întrebă dacă mai doreau ceva şi Jimmy Halenius se uită la ceas.

— Mergem în altă parte, să bem ceva? întrebă el.

Annika îşi aminti de zborul spre Malaga de a doua zi dimineaţă.

— Fir-ar să fie! exclamă ea uitându-se la ceas. Încă nu mi-am făcut bagajul!

— Pleci undeva?

— Trebuie să fiu la Arlanda la patru şi jumătate.

— Atunci nici nu mai merită să te culci, spuse el vesel.

— Nu sunt de acord, răspunse ea căutându-şi geanta.

Halenius ceru nota de plată şi achită cu banii jos. Îi solicită chelnerului să cheme un taxi, apoi o ajută să-şi îmbrace haina.

Afară începuse să ningă, fulgi mici şi duri, îngheţaţi, se învârteau în aer şi o izbeau în obraji ca nişte ace. Firma de deasupra uşii scârţâia bătută de vânt. Un grup de tineri, cu părul pieptănat lins, pe spate, îmbrăcaţi în impermeabile englezeşti,

mergeau pe mijlocul străzii agitând prin aer nişte sticle cu vin şi telefoanele mobile.

Un taxi patină spre ei. Jimmy Halenius ieşi pe stradă, iar uşa restaurantului se închise în urma lor. Nu era prea înalt, poate cu vreo zece centimetri mai înalt decât ea.

— Unde pleci? întrebă el.

— Malaga, răspunse ea în timp ce se apropia taxiul.

— Ah, Espana, zise el *Entonces, vamos a salutar como los espanoles!*

O apucă de umeri, o trase spre el şi o sărută pe obrazul stâng, apoi pe cel drept, fără să o atingă cu buzele.

— Spaniolii se sărută de două ori, zise el cu buzele lângă urechea ei. E bine să ţii minte când vei fi acolo.

Îi dădu drumul şi îi zâmbi, cu ochii strânşi în două fante înguste.

Un taxi trase lângă ei şi opri.

— Ţinem legătura, spuse el şi îi deschise uşa.

Annika se urcă cu o mişcare automată şi-l lăsă să închidă portiera în urma ei. Îl văzu întorcându-se şi plecând spre Jarntorget, ridicându-şi gulerul ca să se apere de vânt şi dispărând după colţ.

— Unde mergem? întrebă şoferul.

Şi abia atunci îşi dădu seama că nu ştia mai multe acum despre Pisicuţă decât atunci când venise.

Marţi, 4 ianuarie

4

Lumina era atât de puternică, încât trebui să închidă ochii. Câteva clipe se opri clătinându-se pe scara avionului, înainte de a-i putea deschide suficient cât să vadă pe unde calcă până ajunge pe sol. O dureau genunchii şi spatele. Liniile aeriene ieftine nu glumeau când avertizau că primeşti atât cât plăteşti. Autobuzele din Stockholm erau o utopie din punctul de vedere al spaţiului alocat fiecărei persoane, în comparaţie cu cutia de conserve în care a zburat ea până la Malaga.

Era cald, aproape douăzeci de grade. Pe platforma de ciment mirosea a kerosen şi cauciuc încins. Se simţi împinsă spre autobuzul care-i înghiţi pe toţi pasagerii şi îşi dădu seama că a făcut o greşeală îmbrăcându-se cu o jachetă căptuşită. Încercă să şi-o scoată. Imposibil. Reuşi doar să transpire şi să sufere şi mai mult în timp ce vehiculul o hurduca înaintând printre nenumăratele construcţii ale terminalului, către poarta de acces.

Aeroportul părea a fi un nesfârşit şantier de construcţii.

Zgomotul asurzitor al betonierelor şi excavatoarelor inunda holul de bagaje. O mulţime de benzi transportoare, înghesuite una într-alta, zăngăneau şi scârţâiau revărsând neîncetat un torent de valize şi echipamente sportive.

— Nu ştiţi de unde aş putea închiria o maşină? întrebă ea o persoană mai în vârstă. Bărbatul căra o valiză şi un uriaş sac de golf.

Îi arătă direcţia spre Vamă şi apoi la dreapta.

Annika îndesă haina în geanta de mână şi se lăsă dusă de puhoi.

La etajul de sub holul de bagaje se întindea o altă sală, la fel de mare, plină de firme care închiriau maşini. Trecu ezitând de la

un ghişeu la altul. Erau reprezentate toate numele cunoscute, Hertz şi Avis, dar şi câteva opţiuni mai ieftine, în faţa cărora se formaseră cozi imense. La capătul opus se aflau câteva firme locale. Într-un colţ înghesuit descoperi un ghişeu ponosit, cu o fetişcană pe jumătate adormită, aşezată sub o firmă pe care scria „Helle Hollis".

„Măi să fie!" gândi Annika şi închirie un Ford Escort.

După un sfert de oră reuşi să identifice maşina în garajul uriaş. Era mică, albastră şi nu ieşea în evidenţă prin nimic. Îşi aruncă valiza în portbagaj, puse pe scaunul pasagerului geanta, carnetul de notiţe, telefonul mobil, aparatul de fotografiat, ghidul pe care-l cumpărase dintr-o librărie din Arlanda şi harta primită de la firma de închirieri auto, apoi se strecură la volan şi îşi deschise mobilul.

Articolul complet inutil scris de Clobbe îl citise deja online la Arlanda. Se intitula „Moarte în Paradis". Textul scurt era plin de clişee: „Soarele străluceşte sus pe cer, dar inimile locuitorilor au îngheţat. Nu-şi doreau decât să trăiască o viaţă liniştită, în schimb se confruntă cu o moarte violentă, prematură".

Se hotărî pe loc să nu-l deranjeze pe Clobbe cu nicio solicitare.

— Aveţi patru mesaje noi, o anunţă mesageria vocală.

Primul era de la Patrik; îi spunea să sune la redacţie de îndată ce ajunge la destinaţie.

Al doilea era de la Patrik; o întreba dacă a ajuns.

Al treilea era de la Patrik; striga entuziasmat că Poliţia a confirmat moartea lui Sebastian Soderstrom şi a familiei lui prin asfixiere cu gaze şi se întreba cum de ea nu reuşise să afle acest lucru, din moment ce se găsea la faţa locului.

Al patrulea era de la Berit.

— Ne-am împărţit în felul următor.

Annika o auzi frunzărind notiţele.

— Eu scriu povestea vieţii lui Sebastian Soderstrom, pe baza unor informaţii din articole mai vechi. Cei de la Sport se vor ocupa de prietenii lui din echipa de hochei, cu care a jucat în Liga Naţională şi de la care vor obţine declaraţii. Îţi revin ţie trei articole: „Ce ştim despre crimele prin asfixiere cu gaze", „Viaţa familiei pe Costa del Sol" şi nelipsitul clasic „Criză în mijlocul idilei". Ne auzim diseară. Succes!

Un bărbat se apropie gesticulând cu ambele braţe şi strigând ceva la Annika, deşi ea se afla în maşină. Presupuse că omul voia să-i ocupe locul. Încuie portiera şi îşi luă carnetul de notiţe şi telefonul mobil.

Omul bătu cu pumnul în parbriz.

Annika lăsă geamul în jos un centimetru.

— Ce este? întrebă ea.

Bărbatul făcea mişcări ample cu braţele, dar ea se prefăcu a nu înţelege.

— Îmi pare rău, spuse ea. *No comprendo.*

Omul ameninţă că va chema Poliţia.

— N-ai decât! îi trânti ea şi ridică geamul la loc. Bună idee!

Tastă numărul de telefon al primului dintre cei doi poliţişti scandinavi, obţinut de la Berit, un oarecare Knut Garen, care se dovedi a fi norvegian.

— Mă numesc Annika Bengtzon, sunt reporter la ziarul *Kvallspressen.* Mi-a dat numărul de telefon...

— Ştiu, am vorbit ieri cu Berit Hamrin, răspunse poliţistul. Mi-a spus că o să telefonezi. Eşti la Marbella?

— Mă duc acum acolo.

— Îţi propun să ne întâlnim la La Canada la ora două.

— Lackanyarda? întrebă Annika.

— Lângă H&M, preciză poliţistul şi închise telefonul.

Lackanyarda, notă ea, pe urmă porni motorul şi în drum spre ieşirea din garaj fu cât pe ce să-l calce pe bărbat, care continua să gesticuleze.

*

Traficul era îngrozitor. Înţelese perfect de ce spaniolii erau campioni europeni la accidente cu pietoni călcaţi în intersecţii. Peste tot răsunau claxoane, iar şoferii ameninţau cu pumnii.

Calmează-te înainte să faci infarct, îşi spuse ea.

Încercă să distingă semnele de circulaţie. Dar nu reuşi.

Modernizarea aeroportului din Malaga era un proiect colosal. În orice parte te uitai, schelete imense de beton se ridicau spre cer, în timp ce pe marginea drumului erau depozitate mormane uriaşe de fiare. Camioane, stivuitoare şi excavatoare concurau pentru spaţiu cu limuzinele, mopedele şi autobuzele care transportau oamenii de la parcările pe termen lung la terminale. Toate căile de acces erau provizorii, marcate cu un hăţiş de benzi de separaţie şi săgeţi.

Complet lipsite de logică erau şi direcţiile spre care trebuia să se îndrepte – angajata firmei Helle Hollis o prevenise în această privinţă. Ca să ajungă la Marbella trebuia să o ia spre Cadiz sau spre Algeciras şi pentru început să intre pe autostrada cu plată, iar imediat după aceea să se îndrepte către San Pedro de Alcantara. Era important, pentru că altfel ajungea la Estepona.

— Iar acela este un loc oribil. Aşa am auzit, a spus Annika, cu gândul la Julia.

Fata a privit-o consternată.

— Eu acolo locuiesc, a replicat ea.

Annika trecu de Torremolinos, care rămase mult mai jos, pe stânga, un talmeş-balmeş grotesc de construcţii albe, dărăpănate,

înşirate pe coasta Mediteranei. Depăşi mai multe rulote Volkswagen cu numere de înmatriculare din Franţa, pe capotele cărora ocupanţii păreau să-şi fi legat toate bagajele, şi fu la rândul ei depăşită de un Mercedes înregistrat în Germania. Un BMW spaniol făcea slalom pe benzile de circulaţie şi aproape că se lovi de un Seat. Annika îşi încleştă cu toată puterea mâinile pe volan, întrebându-se ce ar fi putut să însemne *lackanyarda.*

Când ajunse în zona barierelor de plată de pe autostradă, traficul se rări simţitor. Acum se mai putea relaxa puţin şi îşi putea îngădui să admire peisajul spectaculos.

Munţi înalţi de o mie de metri se întindeau până la ţărmul mării. Autostrada cu patru benzi, largă şi lină, se agăţa pe versanţi şi traversa văile. Panouri uriaşe, înşirate de o parte şi de cealaltă a drumului, făceau publicitate unor cluburi de noapte şi agenţii imobiliare, uneori în imediata apropiere a ruinelor abandonate ale unei ferme vechi. Cum trecu de ghişeele de control, începură să răsară zone rezidenţiale noi, cu vile în culori îndrăzneţe. Fu nevoită să scotocească în geantă după ochelarii de soare, pentru că o dureau ochii, într-atât de vii erau culorile, cerul de un albastru strălucitor, verdele văilor, pastelurile caselor şi marea scânteind ca o oglindă.

Lângă Marbella, în vecinătatea unui centru comercial care îi amintea de Kungens Kurva, la periferia Stockholmului, autostrăzile se uneau din nou, iar traficul devenea la fel de aglomerat ca mai înainte. Annika rămase pe partea dreaptă şi reuşi să se încadreze pe banda corectă când şoselele se despărţiră încă o dată. Nu voia să ajungă la Estepona. La breteaua de ieşire spre Istan, autostrada făcea o curbă amplă către mare. Nu mai erau case. *Va trebui să opresc în curând şi să încerc să găsesc un hotel,* se gândi Annika. În clipa următoare apăru unul pe partea stângă.

„HOTELPYR.com” citi pe firma înălţată spre cer. Se îndreptă spre o arenă de corida.

*

Hotelul Pyr era amplasat în mijlocul localităţii Puerto Banus. Primi o cameră pe colţ, la etajul al treilea, cu vedere splendidă spre autostradă.

— Ştii ce este *lackanyarda?* îl întrebă ea pe recepţioner.

— La Canada? Este un centru comercial. Unul uriaş, pe drumul spre Malaga. Nu-l puteţi rata. Luaţi-o spre Ojen.

Aha, se gândi ea. *Locul acela care seamănă cu Kungens Kurva.* Era ora unu şi jumătate. Ieşi la maşină.

Văzu cum complexul rămâne pe partea stângă şi realiză că s-a dus prea departe. După un moment de panică, reuşi să evite să intre din nou pe autostrada cu plată. Ajunse prin hăţişul de nedesluşit al reclamelor comerciale în spaniolă, semnelor rutiere şi mesajelor electronice la o bretea care îi permitea sa întoarcă şi să revină în locul din care plecase. O găsi imediat după Spitalul Costa del Sol.

Abia când intră în parcarea supraaglomerată a hipermarketului îşi dădu seama că stătea cu umerii ridicaţi până la urechi. Şi-i îndreptă cu greu, strecură maşina lângă un Jaguar cu număr de Marea Britanie şi parcă în apropiere de ieşire.

Înăuntru era o mare de oameni. Citise în ghid, în timpul zborului cu avionul, că zilele ce precedau *el dia de Reyes,* Bobotează, erau perioada de cumpărături cea mai aglomerată. Majoritatea copiilor spanioli nu primeau daruri decât în ajunul Bobotezei, iar în sudul Spaniei se părea că toate cadourile de ultimă oră puteau fi cumpărate numai de aici. Afară şi înăuntru era aceeaşi temperatură, observă ea păşind pe pardoseala de granit lustruit. Câteva etaje mai sus, soarele strălucea prin plafonul de sticlă,

întărindu-i impresia că se mai afla încă afară. Şuvoiul de oameni o împingea înainte, pe lângă exact aceleaşi magazine care se găseau şi în centrele comerciale de acasă: Mango, Zara, Lacoste şi Swatch. Găsi planul etajului şi constată că se afla lângă intrarea de la H&M. În masa aceea de oameni nu vedea pe nimeni cu înfăţişare de poliţist, aşa că se opri cu spatele la vitrina din panouri de sticlă, ca să nu fie călcată în picioare.

Drept în faţă se înălţa un brad de Crăciun, cu vârful până la plafon, a cărui culoare verde aprins trăda materialul de plastic. De sus atârnau ghirlande late de doi metri, iar câţiva palmieri se rezemau de un stâlp de beton. Pentru că erau deosebit de urâţi, Annika presupuse că erau naturali.

— Annika Bengtzon?

Erau doi şi arătau ca nişte poliţişti scandinavi în civil. Unul avea părul blond-deschis, celălalt blond-cenuşiu; îmbrăcaţi amândoi în jeanşi, cu pantofi comozi şi foarte eleganţi, trădau încrederea specifică persoanelor conştiente de autoritatea incontestabilă pe care le-o oferă poziţia în care se află.

Le strânse mâinile zâmbind.

— Ne cam grăbim, spuse Knut Garen, dar la etaj este un restaurant cu tapas şi o vedere excelentă peste parcare.

Colegul lui se prezentă Niklas Linde, un nume probabil specific zonei profunde din Norrland.

Urcară cu scara rulantă şi îşi croiră drum spre o masă de lângă fereastră, unde, aşa cum promiseseră, beneficiau de privilegiul imaginii magnifice a platformei cu zece mii de maşini.

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să ne întâlnim, spuse Annika punând pe masă carnetul de notiţe şi pixul.

— Păi, zise Knut Garen, aşa este regula. Toate contactele dintre Poliţia spaniolă şi autorităţile suedeze trebuie să treacă prin noi. Noi coordonăm comunicarea.

— De la bun început, trebuie să vă întreb dacă ştiţi vreun translator bun, zise Annika. Preferabil din suedeză în spaniolă, dar ar fi bun şi cineva care traduce din engleză.

— Nu vorbeşti spaniola? întrebă Garen.

— Nu *mucho,* spuse Annika. *Comprendo un poquito.*

— Carita, spuse Niklas Linde. Este suedeză, locuieşte aici cu familia şi se ocupă de traduceri şi treburi similare, când nu lucrează ca interpret. Îţi dau numărul ei de telefon.

Garen scoase telefonul mobil.

— Povestea asta cu familia Soderstrom este o tragedie, spuse el căutând în agendă numărul de telefon al interpretei. Spargerile în care se folosesc gaze sunt din ce în ce mai frecvente, dar până acum n-am mai văzut să se termine vreuna atât de tragic. Am găsit, Carita Halling Gonzales.

Annika scrise repede numerele femeii, cel fix şi mobilul.

— Vă ocupaţi de acest caz? întrebă ea.

— Poliţia spaniolă face investigaţiile, spuse Linde. Noi nu avem drept de intervenţie aici.

— În prezent ne ocupăm de alt caz, spuse Garen. Poate că în viitor vei avea ce să scrii despre el. Săptămâna trecută, Greco şi Udyco au capturat şapte sute de kilograme de cocaină într-un depozit din La Campana şi credem că există o verigă suedeză.

— Greco? întrebă Annika.

— Unitatea spaniolă specializată, care se ocupă de narcotice şi crimă organizată. Colaborăm mult cu ei.

Se uită la ceas.

— Vreau să vă pun câteva întrebări generale despre infracţionalitatea de-aici, spuse Annika. Am citit că regiunii Costa del Sol i se mai spune şi Costa del Crime. Este o exagerare?

— Depinde cum priveşti lucrurile, răspunse Garen. Aici există patru sute douăzeci de organizaţii criminale, implicate în de toate, de la cultivarea haşişului şi traficul de cocaină la traficul de persoane şi jocurile de noroc ilegale. Se presupune că anual numai la Malaga au loc treizeci de crime la comandă. Industria prostituţiei este uriaşă şi implică peste patruzeci de mii de persoane. Există cel puţin o sută de bordeluri cunoscute.

— Cât de frecventă este folosirea gazelor toxice în spargeri?

— Extrem de frecventă, spuse Linde. Victimele sunt adesea străinii, dar şi spaniolii bogaţi, desigur. Se crede că bandele îşi identifică victimele de la aeroport, le urmăresc până la vilele sau apartamentele lor, apoi le doboară folosind gaze în timpul somnului. Au fost cazuri în care oamenii s-au trezit şi şi-au găsit locuinţele golite, le-au fost luate până şi inelele de pe degete. De multe ori rămân cu sechele extrem de grave şi nu mă refer numai la efectele gazelor.

— Te pot cita cu aceste afirmaţii?

— Bineînţeles, spuse el, dar fără să-mi dai numele. Mă aflu aici incognito.

Annika rămase cu privirea la el: care era rolul lui, mai exact?

— Şi înţeleg că suedezii au mai fost victime ale intoxicării cu gaze şi înainte de cazul acesta, spuse ea.

— Avem cam o sută de cazuri de suedezi în fiecare an, spuse Garen aplecându-se peste încă o farfurie cu *jamon serrano.*

— Ce părere aveţi despre cazul acesta? întrebă ea.

Cei doi poliţişti schimbară câteva priviri.

— Adică, spuse Annika, nu exista un detector de gaze? Am auzit că în ziua de azi toată lumea are aşa ceva, în Nueva Andalucia.

— Există indicii că acesta n-a fost un atentat cu gaze obişnuit, spuse Linde.

— Nu ştiu dacă ar trebui..., observă Garen.

Linde se aplecă peste masă şi vorbi cu glas scăzut.

— Victimele n-au fost găsite în pat, spuse el. Femeia zăcea moartă în spatele unei uşi, iar bărbatul era prăbuşit peste un birou. S-a declanşat detectorul de gaze şi probabil asta este ceea ce i-a trezit. Cineva l-a întrerupt.

— Şi copiii? întrebă Annika.

— Ei erau pe palierul din faţa dormitorului părinţilor. Numai bunica lor, pensionară, a fost găsită în pat. Poate că nu se putea mişca prea uşor, nu ştim.

Annika se gândea intens. Nu-şi pierdu vremea solicitând detalii, cum ar fi numele şi vârsta victimelor – probabil că agenţiile de presă obţinuseră deja informaţiile de acest fel.

— Cum au pătruns gazele în casă?

— Prin aparatul de aer condiţionat din spatele clădirii. Termostatele din interior fuseseră fixate la douăzeci de grade, iar în noaptea dinainte a fost frig, doar opt sau nouă grade. Când a scăzut temperatura în exterior, a pornit încălzirea şi în acelaşi timp gazele au pătruns în toată casa.

Annika îşi cercetă notiţele.

— Întrebarea mea poate părea neobişnuită, spuse ea, dar ce făcea bărbatul la birou?

Nu-i venea să-i pronunţe numele.

— Biroul se afla direct sub grila de ventilaţie, spuse Linde. Când l-au găsit, avea o pilotă lângă el. Se pare că a observat că

intră gaze în casă şi a încercat să le oprească folosind aşternuturile, ceea ce face acest caz cu atât mai neobişnuit.

Tăcu, şi cei doi poliţişti se uitară unul la celălalt.

— Cum? se miră Annika. De ce?

— Gazele toxice obişnuite, cum sunt hexanul, izopropanolul şi bioxidul de carbon sunt incolore, spuse Linde. Dacă ar fi fost folosit vreunul dintre acestea, nu l-ar fi putut vedea.

Annika îşi notă denumirile gazelor, întrebându-se dacă le-a scris corect.

— Aşadar, de această dată s-a folosit altceva? Ce anume?

Linde dădu din cap.

— Trebuie să fi fost ceva mai puternic decât normal, având în vedere că i-a ucis când erau treji şi încercau să scape şi probabil că a fost vizibil. Cum sunt aburii sau fumul.

Annika se cutremură.

— Înseamnă că au murit destul de repede?

— Ei bine, au fost paralizaţi mai mult sau mai puţin instantaneu.

— Şi copiii la fel?

Poliţistul nu răspunse, iar Annika simţi că i se face rău. Mai era ceva ce ar fi trebuit să afle?

— Cine i-a găsit? întrebă ea frunzărindu-şi notiţele şi străduindu-se să nu vomite.

— Menajera. Lucra acolo cinci zile pe săptămână şi avea propria cheie.

— Şi este cert că nu ea i-a ucis folosind gazele?

— Dacă ar fi vrut să-i jefuiască, ar fi putut-o face săptămâna trecută, când familia a fost plecată în Florida, de Crăciun.

— Aşadar, s-au furat şi obiecte?

— Tot ce era de valoare. Lipseşte seiful. Hoţii sau mai degrabă criminalii au spart peretele în care era încastrat seiful şi l-au luat cu ei, probabil fără să-l deschidă. Lipsesc toate operele de artă, la fel calculatoarele, televizoarele şi alte echipamente electronice, toate bijuteriile şi banii lichizi. Se pare să nu s-au grăbit.

— Ce înseamnă că „nu s-au grăbit?" întrebă Annika.

— Cel puţin douăzeci de minute pentru seif şi cam tot atât pentru restul operaţiunii.

— Aveţi idee la ce oră din noapte s-a petrecut?

— Ucigaşii au pătruns în casă la trei şi treizeci şi patru de minute.

Annika făcu ochii mari.

— De unde ştiţi?

— Este ora la care a fost deconectat sistemul de alarmă de la poartă.

— Deconectat? întrebă Annika. Au întrerupt curentul electric? Au smuls cablurile?

Garen se uită din nou la ceas.

— Singura explicaţie pe care o găsesc eu este că ucigaşii cunoşteau codul, spuse el ridicându-se în picioare.

5

După ce plecară ofiţerii de poliţie, Annika rămase aşezată la masă şi îşi scoase telefonul mobil. Începu cu numărul de acasă al Caritei Halling Gonzales.

Niciun răspuns.

Formă numărul de mobil şi auzi vocea femeii.

— *Si, diga?*

— Carita Halling Gonzales?

În fundal se auzeau strigând glasuri de copii.

— *Soy yo.*

— Sunt Annika Bengtzon. Am numele dumitale de la Knut Garen. Sunt reporter la ziarul suedez *Kvallspressen* şi am nevoie de un interpret pentru câteva zile. Este adevărat că faci traducere din suedeză în spaniolă?

— Vreţi să faceţi linişte, vă rog? spuse ea vorbind în spatele telefonului, iar râsul copiilor se potoli. Da, sunt interpret, dar acum este puţină nebunie. Adică, mâine este ajunul Bobotezei... Nu! Ascultaţi-mă!

Annika îşi apăsă puntea nazală între degetul mare şi arătător, încercând să-şi adune toată răbdarea. Trebuia să fi cerut mai multe nume.

— Despre ce este vorba? întrebă Carita Halling Gonzales.

— *Esta libre?*

Annika ridică privirea şi văzu trei femei grase arătând pline de speranţă spre scaunele libere din jurul mesei.

— *No,* zise Annika lăsând la o parte telefonul. *No libre.*

Femeile dădură să se aşeze totuşi.

— *No libre!* strigă Annika, gesticulând cu braţele.

Femeile îi aruncară priviri indignate şi plecară spre celălalt capăt al restaurantului.

Dacă te afli în Spania, vorbeşte ca un spaniol, îşi spuse ea şi luă din nou telefonul.

— Sunt aici ca să investighez câteva decese, spuse ea. O familie de suedezi, un anume Sebastian Soderstrom, cu soţia şi copiii. Poate ai auzit de acest caz.

— Of, Doamne, da! exclamă Carita. Am aflat abia azi-dimineaţă. Îngrozitor! Ne aşteptam să se întâmple aşa ceva. Au fost foarte multe spargeri pe-aici, în care s-au folosit gaze toxice.

Annika făcea însemnări care să o ajute mai târziu să recupereze citatul.

— Cunoşteai familia?

— Pe Soderstromi? Nu, nu pot spune că-i cunoşteam. Î-am întâlnit, bineînţeles. Copiii mei erau la aceeaşi şcoală.

— La care?

— Colegiul Internaţional Marbella. Ce aş avea eu de făcut pentru dumneata?

Annika se scărpină în cap. Nu-i plăcea să facă deplasări şi pe cât îi stătuse în putere, le evitase. Până acum nici nu mai lucrase cu un interpret.

— Nu vorbesc spaniola suficient de bine încât să mă pot face înţeleasă, spuse ea, şi n-am mai fost aici niciodată. Am nevoie de ajutor pentru probleme elementare, ca să vorbesc cu oamenii şi ca să aflu cum să ajung unde am nevoie.

— Trebuie să mă consult cu Nacho, spuse ea, dacă reuşesc să dau de el. Probabil că acum are pacienţi, desigur.

— Nacho? întrebă Annika.

— Soţul meu. Este pediatru. Pot sa revin cu un telefon?

Annika se rezemă de spătarul scaunului şi puse telefonul pe masă. Ar trebui să-l sune pe Patrik, deşi nu prea ar avea rost. Închise ochii şi îşi sprijini capul de perete. Era înfiorător de obosită. Când a sunat deşteptătorul la ora trei şi un sfert azi-dimineaţă, i-a venit să vomite. Acum simţi cum i se relaxau muşchii de la ceafă şi capul îi căzu într-o parte, cu bărbia în jos. Tot corpul ei avea nevoie de somn, dar se ridică tresărind, clipi de mai multe ori, apoi puse din nou mâna pe telefon.

Patrik răspunse imediat, bineînţeles.

— Abordez subiectul din mai multe perspective, spuse ea. O să scriu despre detaliile otrăvirii cu gaze – am făcut rost de informaţii destule. Am stat de vorbă cu o mamă ai cărei copii urmează aceeaşi şcoală şi o să mai scriu şi despre familie şi cum trăia ea aici.

Îţi ţinu respiraţia sperând să evite nelipsitul articol „Criză în mijlocul idilei".

— Şi cum rămâne cu „Criză în mijlocul idilei"? întrebă Patrik. De-asta eşti acolo, ca să scrii despre panica din colonia suedezilor.

De-asta? se întrebă Annika.

— „Criză în mijlocul idilei" este prea puţin spus, răspunse ea. Din fiecare cuvânt va răzbate oroarea. *No te preocupes.*

— Hmm, făcu Patrik nu prea convins.

Două semnale sonore o avertizară că mai avea un apel.

— Trebuie să te las, anunţă ea şi răspunse apelului.

Era Carita Halling Gonzales.

— Bună, spuse ea, e în regulă. Pot să te ajut. Iau patruzeci de euro pe oră, plus cheltuielile.

— Păi, bine, răspunse Annika presupunând că acesta era tariful normal pentru interpreţi. Ce înseamnă „cheltuieli"?

— Dacă va trebui să te duc cu maşina încoace şi încolo, voi deconta preţul benzinei, lucruri de genul acesta.

— Maşină am, spuse Annika. Bine, este doar un Ford. Poţi începe imediat?

— Stai aşa, o maşină de poliţie...

În telefon se auzi o pârâitură, urmată de o tăcere îndelungată.

— Carita? făcu Annika o încercare.

— Scuze, gata, au plecat. N-avem voie să folosim telefonul mobil când suntem la volan. Nacho a luat o amendă de şaizeci de euro săptămâna trecută. Unde eşti acum?

— Lackanyarda, spuse Annika.

— Vai, sărmana, pe o zi ca asta! Vrei să ne întâlnim acolo sau în altă parte?

— Stau la un hotel care se numeşte Pyr. Este...

— Haide să ne întâlnim acolo peste vreun sfert de oră. Pe curând!

— Stai aşa! strigă Annika. Poţi aduce ultimul anuar al şcolii?

*

Carita Halling Gonzales avea exact înfăţişarea doamnelor care îşi fac cumpărăturile la La Canada: subţire, blondă şi bronzată, ceva mai în vârstă decât Annika. Cercei de aur şi brăţări zornăitoare. O bluză strâmtă, scurtă şi o poşetă cu desen leopard.

— Îmi pare bine să te cunosc! spuse interpreta strângându-i mâna călduros şi dând drumul în poşetă unui ruj în etui auriu. Ce vrei să faci mai întâi?

— Să merg la vila în care locuiau. Ştii unde se află?

Carita Halling Gonzales ridică din sprâncene.

— Undeva în Nueva Andalucia, spuse ea. N-ai o adresă mai exactă sau *supermanzana?*

Annika se holbă la ea: o ce? Un super... măr?

— Blocul, cartierul? precizează interpreta.

— Ah, exclamă Annika, scoţând carnetul de însemnări. Îl răsfoi până ce ajunse la detaliile pe care le găsise Berit în *Paginas Blancas. Las Estrellas de Marbella,* citi ea.

— *Stelele Marbellei,* traduse Carita dând din cap. Habar nu am. Va trebui să-l sunăm pe Rickard.

— Marmen? întrebă Annika.

— Îl cunoşti? exclamă Carita Halling Gonzales surprinsă.

— Cine nu-l cunoaşte pe Rickard? spuse Annika, găsind numărul lui printre notiţe.

Oh, da, Rickard ştia unde erau Stelele Marbellei, desigur. Avusese o mică firmă de decoraţiuni nu cu mult timp în urmă şi reuşise să facă nişte livrări acolo înainte de a da faliment.

Carita scrise instrucţiunile de orientare pe carneţelul Annikăi.

— Merci, te pup! spuse ea şi îi înapoie telefonul Annikăi.

— Conduci dumneata sau conduc eu? întrebă Annika.

— Dumneata. Eu aş avea destulă bătaie de cap să descurc toate îndrumările astea.

Urcară în maşină şi trecură pe sub autostradă.

— Treci de arena de corida, spuse interpreta arătând-o cu un deget cu unghia lăcuită. Ce fel de articole vei scrie?

— Am stat deja de vorbă cu doi ofiţeri de poliţie care mi-au dat câteva detalii despre crime, spuse Annika. Acum vreau să arunc o privire la casă, ca să pot descrie zona în care se află, poate să şi vorbesc cu câţiva vecini. Pe urmă, m-am gândit să discut cu câţiva suedezi care trăiesc aici şi să văd dacă îmi pot spune cum le va afecta viaţa un eveniment de acest fel, dacă le-o afectează într-adevăr.

— Crime? întrebă Carita.

Annika aruncă o privire spre femeia de lângă ea, ocupată să se privească într-o oglindă de poşetă şi să-şi scoată ceva dintre dinţi.

— Poliţiştii cred că nu este vorba despre o spargere obişnuită. Hoţii au folosit un tip special de gaze, cu care i-au ucis pe oamenii aceia aproape instantaneu.

Se gândi o clipă.

— Nici nu i-au numit hoţi, ci criminali.

— Ce cumplit! spuse Carita. La sensul giratoriu, la stânga.

Drumul şerpuia printre pereţi înalţi de beton, garduri dese de chiparoşi şi tufe de hibiscus şi bugainvillea. Dincolo de ziduri şi de vegetaţie se zăreau acoperişuri cu ţigle de teracotă, grădini cu alei pavate şi gazon tuns scurt.

— Ce case mari! spuse Annika.

— Şi scumpe totodată, răspunse Carita. Cea care urmează, de exemplu, este de vânzare cu nouă milioane şi jumătate.

În trecere pe lângă ele, Annika cercetă porţile de fier forjat.

— Este mult, desigur, spuse ea, dar atât costă vilele şi în Djursholm.

— Nu coroane, euro, spuse Carita atentă la indicatoare. Chiar aici, cred.

Mai merseră încă vreun kilometru. Interpreta privea în jur, extrem de atentă.

— Partea aceea pare că abia a fost terminată, spuse ea arătând spre stânga. Nu cred c-am mai văzut-o până acum. Ai grijă la groapa aceea!

Annika vină brusc ca să o evite.

— Fir-ar să fie, exclamă ea. Cum or putea dezvoltatorii să lase un drum în halul acesta?

Carita oftă.

— Acum câţiva ani i-au arestat pe toţi din Consiliul Marbellei. Probabil că groapa aceea a fost reparată şi s-a plătit pentru ea de mai multe ori, dar lucrările s-au transformat în renovarea locuinţei şefului de la departamentul care se ocupă de autostrăzi... Ah, am ajuns.

Înaintară de-a lungul unui gard viu înalt până ajunseră la o poartă uriaşă, cam ca cele din westernurile vechi. *Las Estrellas de Marbella,* scria pe ea cu litere ondulate, aurii. Un înger cu aripi de

marmură cânta la harpă chiar în vârful ei. Doi lei de piatră roz răgeau fără să scoată niciun sunet.

— N-am văzut ceva mai lipsit de bun-gust, remarcă Annika.

— O să-ţi treacă, spuse Carita. După ce stai aici câţiva ani, te obişnuieşti.

Deschise portiera pe partea pasagerului şi coborî din maşină.

— Mă întreb pe unde se intră.

În faţa unuia dintre leii de piatră se afla un panou cu tastatură. Annika îl arătă cu degetul. Carita trecu pe lângă el şi apăsă la întâmplare pe câteva butoane numerotate. Nu se întâmplă nimic.

— Va trebui să aşteptăm până intră sau iese cineva, spuse ea.

Annika opri motorul, luă aparatul de fotografiat şi coborî în soarele după-amiezii.

— Ce vreme! se minună ea. Întotdeauna este aşa?

— Din noiembrie până în martie, spuse interpreta. Pe urmă se încălzeşte din nou.

Annika făcu mai multe fotografii cu poarta.

— Stai de mult timp aici?

Carita se încruntă şi numără pe degete.

— S-au făcut aproape şapte ani, spuse ea. Soţul meu este columbian şi n-am putut trăi acolo din mai multe motive, aşa că ne-am mutat în Suedia, mai întâi, dar n-a mers. Ştii ce se întâmplă în Suedia?

Annika dădu din cap că nu şi ascultă zgomotul vântului. Auzea apropiindu-se o maşină.

— Nacho, care are diplomă de pediatru, nu putea nici măcar să vândă ziare. Agenţia pentru locuri de muncă în spitale voia să-l trimită la un curs ca să ajungă om de serviciu într-un spital. Ai mai pomenit ceva atât de ridicol?

Un Jaguar cabriolet argintiu luă curba îndreptându-se spre poartă şi un bărbat acţionă butonul unei telecomenzi. Porţile se deschiseră alunecând lin. Annika şi Carita săriră înapoi în maşina lor. Când intrară, Carita îi făcu veselă semn cu mâna bărbatului din Jaguar.

— Aşa că ne-am mutat aici, spuse ea. Nacho a primit imediat un loc de muncă la spital. Suntem foarte mulţumiţi. Seamănă puţin cu sudul Californiei.

Se uită din nou în instrucţiuni.

— Aici, spuse ea. Trebuie să fie pe partea stângă a drumului, puţin mai jos pe deal.

Casa apăru deasupra lor, greoaie şi solidă. Era amplasată izolat, într-o fundătură, cu faţa spre sud, spre mare, cu un munte în partea de vest. Aleea era blocată, parţial, de o poartă foarte mare şi parţial de un cordon al Poliţiei.

Annika parcă ceva mai departe, la marginea trotuarului, lângă o parcelă de pământ pe care creşteau bălării, cu nişte ruine abandonate în mijloc. Coborâră. Ea luă aparatul foto de pe bancheta din spate. Se îndreptară spre casă păşind oarecum solemn.

Dincolo de poartă aleea continua să urce şi făcea brusc o cotitură spre stânga, către o parcare. Două maşini fuseseră oprite în acel loc, un jeep urban şi încă un vehicul mai mic, cu capotă de pânză. Annika ridică aparatul şi făcu nişte poze.

Casa se înălţa dreaptă spre cer, un amestec de volume cu două şi trei etaje, într-un design neregulat şi complicat. Toată numai terase şi balcoane, bovindouri, coloane şi arcade de diferite tipuri, parapete curbe şi balustrade cu ornamentaţii de fier forjat. În vârf se ridica un turn cu ferestre arcuite. Grădina era plină de

pomi fructiferi şi palmieri înalţi. În faţa casei se întindea un paviment cu bazin de apă.

Lotul era în întregime umbrit. Annika îşi dădu brusc seama că dinspre munte bătea un vânticel răcoros. Trase câteva cadre cu casa profilată pe apusul soarelui.

— Ai idee de cât timp locuia familia aici? întrebă ea strângându-şi braţele la piept ca să se încălzească.

Carita ridică privirea spre casă.

— Nu poate fi de mult timp, spuse ea. Proprietatea este foarte nouă.

— Dar copacii? întrebă Annika. Par a fi maturi.

— Aici palmierii se cumpără când au zece metri înălţime. Se livrează în camioane cu remorcă şi excavator. Crezi că aceasta este o sonerie?

Apăsă ceva ce părea a fi un comutator instalat pe unul dintre stâlpii porţii.

În câteva secunde uşa terasei se deschise şi pe pavimentul însorit apăru un ofiţer de poliţie în uniformă. Carita îi făcu semne ample cu mâna. Bărbatul se apropie de poartă şi se opri la o distanţă rezonabilă.

Carita turui ceva în spaniolă şi ofiţerul păru a i răspunde pe un ton iritat. Carita o arătă pe Annika şi spuse *Suecia* şi *amiga* cu un ton rugător, dar şi multe altele, pe care Annika nu le înţelese. Poliţistul părea acum mai prietenos, dar dădu din cap cu regret, *hoy no, imposible, manana si.*

— Mâine-dimineaţă, la prima oră, vei putea intra în casă, spuse Carita, trecându-şi cu părere de rău braţul pe după umărul ei şi bătând-o pe umăr cu mâna cealaltă, într-un gest de consolare. I-am spus că eşti o prietenă din Suedia, că eşti distrusă de tragedie

şi că vrei să intri ca să-ţi iei rămas-bun de la prietenii dumitale aici, în casa lor.

— De obicei nu mint când spun ce fac sau cine sunt, comentă Annika stânjenită.

— Nu cred că poliţistul citeşte *Kvallspressen,* spuse Carita, pornind înapoi spre maşină.

Annika îşi pusese aparatul de fotografiat la locul lui în husă şi era pe punctul de a se urca la volan, când sună telefonul. Verifică display-ul. Era Bosse.

Bosse?

— Alo? răspunse ea ezitând.

— Annika? Sunt Bosse. Bosse Svensson.

Bineînţeles. Reporterul de la celălalt ziar de seară – flirtase cândva cu el, în mod insistent. Încă mai avea numărul lui de telefon în agendă. Se îndepărtă de maşină făcând câţiva paşi pe terenul abandonat.

— Ce doreşti? întrebă ea cu glas scăzut.

— OK, spuse el, este în legătură cu munca noastră. Am în faţă o fotografie şi mă întreb dacă ai avea ceva de comentat despre ea.

Tăcere.

— Ce fotografie? Despre ce vorbeşti?

— O fotografie cu tine în faţa unui restaurant, în care îl îmbrăţişezi pe subsecretarul de stat de la Ministerul Justiţiei.

Annika înlemni şi lăsă cuvintele să-şi croiască drum spre creier.

— Îl îmbrăţişez? întrebă ea.

— Bine, atunci îl săruţi.

Annika rămase cu gura căscată, holbându-se la fundaţiile părăsite.

— Îl sărut? Pe Halenius?

— Iar eu îţi dau ocazia să comentezi.

Annika închise ochii şi îşi duse mâna la frunte. Săruturile în aer, cum fac spaniolii, înainte de a se urca ea în taxi. Grupul zgomotos de copii de bani-gata, cu telefoanele mobile în mână.

Oftă adânc.

— În regulă, spuse ea. Uite ce am de comentat. Sunt atât de bucuroasă că nu m-am culcat cu tine, Bosse! Am auzit că nu eşti bun de nimic la pat. Altfel, trebuie să păstrez confidenţialitatea sursei. Cu cine stau de vorbă, despre ce vorbim şi cum facem, toate acestea sunt protejate prin Constituţie. N-am nici cea mai mică intenţie să încalc regulile doar pentru că tu nu accepţi să fii respins, Bosse.

Urmă o lungă tăcere. Annika distingea zgomote din redacţie la celălalt capăt al legăturii. Era conştientă că Bosse o înregistra. Nu avea de gând să spună nimic care să-i ofere lui şansa de a-i edita vorbele şi a le posta pe urmă pe site ori a le trimite propriilor şefi.

— Am aflat c-ai băut vin mult. E-adevărat?

— N-am vrut să beau vin cu tine, nu-i aşa, Bosse? Asta te-a făcut să te simţi insultat?

— Deci nu vrei să comentezi?

— Eşti căsătorit, nu-i aşa? întrebă Annika. O soţie şi trei copii la Malarhojden?

Din nou, tăcere.

— Annika, spuse el. Vorbesc serios. Vom scrie despre asta. Avem informaţii că Halenius era de serviciu în seara aceea, dar în loc să muncească s-a dus la restaurant, să bea şi să flirteze. Cu tine, care faci întotdeauna atât de mult caz de standardele tale morale înalte şi de integritatea jurnalistică. Nu-ţi dai seama ce vor însemna toate astea pentru credibilitatea ta?

— Te-ai oferit singur să-mi dai acest telefon, Bosse, sau ţi s-a cerut imperios?

El oftă şi Annika auzi un ţăcănit. Probabil că oprea aparatul de înregistrare.

— Îţi dai seama că vom cere Ministerului să ne prezinte nota de plată? întrebă el. Chitanţa cărţii de credit, chitanţele de taxi... Va ieşi la iveală totul.

— A fost ideea ta să dai telefon, ceea ce înseamnă că nu m-ai uitat şi că acum vrei să te răzbuni. Iar dacă ţi s-a solicitat, eşti în mod remarcabil lipsit de coloană vertebrală, din moment ce n-ai refuzat. Cu asta am terminat?

— N-ai să scapi aşa uşor, de data asta, spuse Bosse.

Annika închise telefonul.

— Probleme? întrebă Carita.

— Nimic grav, răspunse Annika neputându-se reţine să-şi imagineze figura lui Thomas când va citi mâine ziarul concurent. Să încercăm să batem la uşile vecinilor?

Niciunul nu deschise.

Nimeni nu văzuse nimic.

Nimeni nu voia să vorbească.

6

— Unde mergem acum? întrebă Carita când ajunseră la primul sens giratoriu de pe drumul de întoarcere spre autostradă.

— Trebuie să existe undeva nişte suedezi dispuşi să stea de vorbă cu un reporter de la ziarele de seară din Stockholm, zise Annika.

— La restaurantul La Garrapata sau la clubul Los Naranjos, declară Carita. Atunci ia-o la stânga aici.

Annika trase de volan, dar interpreta o apucă de braţ atrăgându-i atenţia.

— Ai grijă, spuse ea arătându-i un Land Rover roşu, care se apropia din dreapta. Pare a fi britanic şi aceştia sunt letali, întotdeauna se uită în cealaltă parte la sensurile giratorii. S-au obişnuit să conducă numai pe stânga.

Aşa se şi întâmplă, şoferul intră în faţa Annikăi fără să se asigure din direcţia ei. Annika apăsă frâna până la podea şi claxonă, iar şoferul celuilalt vehicul îi arătă un deget ridicat.

— Nu conduc mai bine după ce-au băut cât e ziua de lungă, spuse Carita. Ia-o la dreapta aici. Mergem la clubul de golf sau la restaurant?

— Aş prefera să nu ne ducem la golf, răspunse Annika.

Îşi aminti ce-i spusese Sven despre golf: „Cel mai uşor sport din lume. Loveşti o minge care stă pe loc".

Interpreta o dirijă pe drumuri întortocheate printre terenuri de golf, vile masive şi blocuri de locuinţe uriaşe, într-un fel sau altul, toate aduceau cu locuinţa familiei Soderstrom. Zero modestie, zero bun-gust. Annika privi fascinată o clădire cu patru etaje, împodobită cu auriu şi alb, ca un tort de aniversare – accesul se făcea pe un drum localizat mai sus, ceea ce însemna că parcarea se afla la nivelul podului. Urma o casă verde-fistic, cu acoperiş roz şi cinci domuri de culoarea cepei galbene.

— Aşa arată şi sudul Californiei? întrebă Annika.

— Cartierele mondene din Los Angeles, spuse Carita. Am crescut în Beverly Hills. Aici găsim cea mai mare asemănare cu Statele Unite, din toată Europa. Ce mai zice Poliţia despre spargere? Are vreun indiciu?

Annika îşi dădu seama că nu pusese această întrebare, ceea ce era o neglijenţă ridicolă.

— Nimic despre care să fi dorit să-mi vorbească, răspunse ea. Ce fel de oameni vom întâlni la restaurant?

Carita cumpăni puţin.

— Obişnuiţi zise ea. Cei care s-au săturat de clima din Suedia, câţiva care s-au stabilit aici pentru binele copiilor şi alţii care şi-au vândut afacerile, iar acum îşi petrec timpul la băut sau la golf. Cât are maşina asta garda la sol, apropo? Ah, nu-i nimic, probabil are destul. Ia-o prin râu.

Annika opri maşina,

— Cum?

— Prin râu. Este ciment pe fund. În felul ăsta nu trebuie să ne luptăm cu urcuşul spre N340. La ora asta sunt blocaje teribile din cauza lucrărilor de pe carosabil.

Citi scepticismul pe figura Annikăi.

— Nu este adânc.

Annika trecu cu precauţie peste mal, printre tufe de buruieni şi intră în albia râului. Aşa era, apa avea doar câţiva centimetri adâncime. Urma cursul ei pe mai multe zeci de metri şi ieşi pe partea cealaltă a autostrăzii.

— Într-adevăr, se pare că în fiecare an construiţi o mulţime de şosele noi, spuse Annika uitându-se în retrovizoare la drumarii amorţiţi pe lângă lucrări.

— Te referi la N340? Drum nou? A fost construit de romani şi de-atunci nici n-a mai fost reparat vreodată. Gata, am ajuns. Poţi parca.

— Pe trecerea de pietoni? întrebă Annika, dar Carita coborâse deja din maşină.

Se aflau într-o zonă rezidenţială mai veche, cu locuinţe terasate, albe precum creta. Annika îşi luă aparatul de fotografiat cu bliţ şi o urmă spre restaurant.

— *La Garrapata,* citi Annika pe reclama de deasupra intrării, unde era afişat şi meniul, în trei limbi străine. Numele are vreo semnificaţie deosebită?

Carita îşi aranja coafura.

— Căpuşă. De ce şi-ar numi cineva restaurantul după o insectă care se hrăneşte sugând sânge, mă depăşeşte, dar aşa s-a întâmplat.

La Garrapata era un local modest. Uşa din panouri de sticlă dădea direct din stradă, printr-un cadru de aluminiu care trosnea când o deschideai. Între geamuri se acumulase condens. Carita păşi înăuntru şi scoase un ţipăt scurt. Apoi începu să sărute diferite persoane în vânt pe obraji, mai întâi pe cel drept, apoi pe stângul, aşa cum făcuse şi Jimmy Halenius.

Fotografiile nu puteau fi foarte compromiţătoare, se gândi Annika. *A fost întuneric, nu a observat niciun bliţ şi cu siguranţă nu au folosit limba.*

Se aflau într-o încăpere cu circa treizeci de mese şi un bar la care mai încăpeau încă vreo douăzeci de oaspeţi. Pe un ecran uriaş de pe perete rula programul televiziunii suedeze.

— V-o prezint pe Annika Bengtzon, spuse Carita. A fost trimisă de *Kvallspressen* să scrie despre bieţii Soderstromi şi ar dori să ştie dacă vreunul dintre voi ar vrea să-i spună ceva despre ei... Lasse, tu l-ai cunoscut pe Sebastian! Povesteşte!

Se lăsă o tăcere de mormânt. Annika simţi că roşeşte. Nu obişnuia să lucreze aşa. Era mândră de felul în care aborda persoanele intervievate, mai blând, dar fără ambiguităţi. Avea grijă să explice clar scopul interviului, pentru ca nimeni să nu se simtă păcălit sau indus în eroare. Oricum asta era impresia tuturor, pentru că li se părea că Annika nu le făcea un portret suficient de măgulitor.

Dar Lasse îşi drese glasul, se apropie şi începu să vorbească despre prietenul său, Sebastian, cu glas tare şi emoţionat, în faţa întregului restaurant.

Nu se potrivea cu felul de-a fi al suedezilor, se gândi Annika scriind atât de repede, încât o durea braţul.

— Sebbe ar fi putut alege orice sport, spuse Lasse. Era la fel de bun la toate. Faptul că a rămas la hochei a fost o pură întâmplare – era la fel de bun şi la golf, şi la tenis. Ştia că are talent şi voia să dea lumii ceva înapoi.

Lasse îşi trase nasul şi mai mulţi oaspeţi încuviinţară dând din cap şi ştergându-şi ochii cu şerveţelele.

— Voia să facă ceva de valoare cu banii şi cu timpul lui, continuă Lasse, nu doar să stea acasă şi să-şi lustruiască trofeele. De aceea a înscris copii săraci la clubul de tenis şi l-a angajat pe Francis să-i antreneze. Când era mic, i s-a dat ocazia să-şi cultive talentul, iar acum voia să le ofere şi el altor copii aceeaşi ocazie.

Începu să plângă.

— Îmi amintesc când am fost la ei ultima oară, cu Leo şi My – cred că era puţin înainte de Crăciun. Sebbe organizase un turneu la club, iar câştigătorul primea nu numai o cupă şi un costum de sport nou, ci şi un loc la Colegiul Internaţional Marbella, până îşi lua bacalaureatul internaţional, la optsprezece ani.

Din rândul oaspeţilor se ridică un murmur, iar Lasse încuviinţă înclinând capul.

— Da, spuse el, un loc la CIM. Fetiţa care a câştigat avea zece ani. Premiul l-a costat pe Sebbe o jumătate de milion, dar el era deosebit de bucuros. Fetiţa este nemaipomenită, spunea el. Va ajunge departe. Închipuieşte-ţi că voi putea să-i urmăresc progresele de-a lungul timpului, că voi fi acolo la absolvire...

Mai multe femei plângeau şi ele.

Annika se întrebă dacă să scoată aparatul de fotografiat, dar se hotărî să aştepte până se uscau lacrimile. Cine erau My şi Leo? Copiii care au murit?

Se uită la ceas. Nu trebuia să mai dureze mult. Trebuia să-l sune din nou pe Niklas Linde, ca să-l întrebe dacă aveau vreun indiciu despre asasini; în plus, mai avea şi de scris trei articole. De asemenea trebuia să se culce la o oră rezonabilă: mâine, cu siguranţă, urma încă o zi lungă. Întrebă cu glas tare, limpede:

— Pe soţia lui Sebastian o cunoştea cineva?

O femeie cu părul blond, tuns paj, şi jeanşi de firmă se ridică în picioare.

— Vivve făcea parte din SWEA, spuse ea, aşa că toate o cunoşteam.

Aproape toate doamnele încuviinţară dând din cap.

„Vivve făcea parte din *SWEA*": ce Dumnezeu mai însemna şi asta? Annika făcu o însemnare pe carnet şi nu ridică ochii, ca să nu-şi trădeze nedumerirea, aşteptând ca femeia să continue.

— Deşi era atât de ocupată cu copiii, cu şcoala şi cu Sebastian, Vivve îşi făcea întotdeauna timp pentru activitatea asociaţiei şi să nu uităm că, de câte ori venea aici, se mai ocupa şi de mama ei şi de Suzette.

— Avea serviciu? întrebă Annika.

Femeia strânse din buze.

— Da, avea, dar aici a avea serviciu nu este la fel de important ca în Suedia, spuse ea, apoi se aşeză.

Hopa! îşi spuse Annika. *Am călcat pe cineva pe bătături.*

— Îmi dau seama că cei din familia Soderstrom erau oameni cunoscuţi şi foarte populari în colonia suedeză de pe coastă, continuă ea cu speranţa că s-a exprimat corect.

Era evident că reuşise, pentru că se ridică un murmui aprobator.

— Veronica – Vivve – era încă o fetiţă când a venit aici, spuse o femeie mai în vârstă, aşezată de una singură la masa de lângă bucătărie, cu o sticlă de vin aproape goală, în faţă.

Annika trebui să-şi întindă gâtul ca să o poată vedea.

— Eu am sosit aici împreună cu Astrid, mama ei. Astrid avea darul de-a face pe toată lumea să se simtă bine. Iar Veronica a fost cea mai frumoasă copilă din lume. Până la urmă a devenit manechin, bineînţeles...

Femeia părea să se piardă în amintiri.

Astrid trebuie să fi fost soacra, care murise şi ea.

— De când o cunoşteaţi pe Astrid? întrebă Annika.

Femeia îşi umplu din nou paharul.

— De aproape patruzeci de ani. A fost domnişoara mea de onoare când m-am măritat cu Edgar şi a stat lângă mine când l-am îngropat anul trecut. În cinstea ta, Astrid!

Femeia bău paharul până la fund şi Annika simţi că i se pune un nod în gât. Trebui să tuşească pentru a-şi recăpăta graiul. Se ridică, se apropie de femeie şi se aşeză lângă ea. Oaspeţii înţeleseră din acest gest că interviul general luase sfârşit şi începură să discute între ei pe la mese.

Annika o întrebă cum o cheamă, câţi ani are şi dacă poate să-i facă o fotografie. Se numea Maj-Lis, avea şaizeci şi nouă de ani şi se bucura să fie fotografiată, dacă trebuia neapărat. Annika făcu mai multe poze folosind bliţul, din faţă, fără îmbunătăţiri artistice. Apoi puse mâna consolator pe braţul ei, înainte de a se deplasa spre Lasse şi a lua totul de la început.

Îl ştia pe Sebastian de cinci ani. Îl cunoscuse când Lasse a început să joace tenis la clubul lui Sebastian, un aşezământ familial

de mică anvergură, doar cinci terenuri, dar cu o vedere panoramică fantastică, sus, la El Madronal. Copiii lui Lasse aveau aceeaşi vârstă cu My şi Leo, opt şi cinci ani, dar Lasse a divorţat între timp şi soţia lui s-a întors în Suedia, aşa încât copiii nu vin la el decât uneori, în timpul vacanţelor.

Femeia cea blondă, care şi ea făcea parte din SWEA, orice o fi însemnând aceasta, nu părea să o fi cunoscut prea bine pe răposată. Ca de altfel niciuna dintre celelalte doamne.

Annika făcu mai multe fotografii cu celelalte membre SWEA, apoi îi adună pe oaspeţi într-o tristă poză de grup. Şi cu asta, treaba era aproape gata.

— Această tragedie va schimba ceva în viaţa dumneavoastră de-aici? întrebă ea.

Un bărbat masiv, blond, care până atunci nu spusese nimic, ieşi în faţă.

— Cred că ne arată cât este de important să montăm detectoare de gaze, zise el. După cum ştiţi cu toţii, eu vând sisteme de alarmare de primă calitate în atelierul meu din San Pedro, aşa că recomand tuturor celor care încă nu şi-au cumpărat, să-şi ia unul acum. Avem deschis până mâine la ora 14:00.

Annika îşi dădu deodată seama că nu mai suporta situaţia. Se duse la Carita, pe care o găsi adâncită în conversaţie cu doi bărbaţi îmbrăcaţi în pantaloni scurţi până la genunchi şi o bătu pe umăr.

— Am terminat, spuse ea şi interpreta se ridică imediat în picioare.

Le mulţumiră tuturor, îşi luară rămas-bun făcându-si cu mâna şi ieşiră din restaurant.

— Pare c-a mers bine, comentă Carita când ajunseră înapoi la maşină. Unde ne ducem acum?

— Trebuie să aştern totul pe hârtie, zise Annika pornind motorul. Te duc cu maşina acasă?

— Mulţumesc pentru ofertă, dar pe urmă n-ai să nimereşti singură drumul înapoi, până la hotel. Ia-o drept înainte, Hotelul Pyr se află imediat după colţ. Oricum, maşina mea este în parcarea de la Corte Ingles. Iată anuarul şcolii, apropo. Pe mine lasă-mă în faţă. Dacă nu te superi, am să emit factură pentru costul parcării.

— Bineînţeles, spuse Annika.

Luă cartea îngrijit legată, imprimată pe hârtie lucioasă.

— Ah, Veronica făcea parte din SWEA. Despre ce este vorba?

— Asociaţia Educativă a Femeilor Suedeze[8]. Peste tot te loveşti de membrele ei. Una dintre prietenele mamei mele a pus bazele acestei asociaţii la Los Angeles, la sfârşitul anilor 70.

— Şi dumneata?

— Eu nu am timp. Opreşte aici.

Un minut mai târziu, Annika trase în faţa hotelului.

— Încă ceva, mai spuse ea. Crezi că moartea membrilor familiei Soderstrom va avea vreun efect asupra vieţii suedezilor de pe Costa del Sol?

— Cu siguranţă, răspunse Carita. Toată lumea va fi mult mai atentă de-acum înainte. Pe mâine!

Trânti portiera maşinii şi se îndepărtă păşind şovăitor pe tocurile ei înalte.

Annika respiră adânc. „Toată lumea va fi mult mai atentă de-acum înainte."

Acesta va fi citatul de la sfârşitul zilei.

---

[8] Organizaţie nonprofit din care fac parte suedeze sau vorbitoare de suedeză cu domiciliul în afara Suediei. *(N.t.)*

*

Întunericul se lăsă rapid. Un zumzet slab răzbătea dinspre autostradă. Luminile galbene, strălucitoare, care semnalizau lucrările de pe drum, aruncau în cameră umbre sinistre.

Annika îşi lăsă pe pat geanta, aparatul de fotografiat şi sacoşa de plastic cu toate carnetele şi hărţile şi se duse să tragă draperiile. Se opri la fereastră să privească peisajul dens. Sub geamul ei se întindea solitar un teren de tenis. Două dintre luminile nocturnei nu funcţionau, astfel încât capătul îndepărtat era cufundat în beznă. Dincolo de autostradă, casele construite pe versant se căţărau spre aglomeraţia de pe faleză. Luminile de la ferestre, reclamele de neon şi felinarele stradale străluceau şi pâlpâiau în întuneric. Apoi munţii deveneau atotstăpânitori. Sierra Nevada se întindea până departe, numărând peste douăzeci de piscuri cu înălţimi mai mari de trei mii de metri; dealurile de la poalele acestora se profilau ca nişte giganţi pe cerul înstelat.

Deschise fereastra. Seara era încă blândă.

Copiii au terminat probabil de mâncat la ora asta. Probabil că s-au instalat la televizor, la emisiunea lor preferată, dacă nu cumva s-a terminat şi ea. Ellen trebuie să fie aproape adormită, iar dacă aţipeşte şi o trezeşti, greu o mai faci să adoarmă din nou în pat. În consecinţă, mâine-dimineaţă va fi insuportabilă.

Închise fereastra, îşi luă telefonul şi tastă numărul lui Thomas. Fostul soţ îi răspunse pe un ton nepoliticos.

— Erai la masă? întrebă ea cu intenţia de a-şi cere scuze.

— Sophia şi cu mine ne bucurăm de un pahar cu vin, răspunse el. Copiii se uită la programele lor de la televizor. Vrei ceva anume?

Annika se aşează pe pat, cu genunchii ghemuiţi.

— Aş vrea să vorbesc cu ei, spuse ea.

El oftă teatral şi îi strigă.

— Kalle, e mama la telefon, şi Annika îl auzi pe fiul ei răspunzându-i.

— Dar mă uit la sport.

— Ai concurenţă serioasă, îi spuse Thomas.

În clipa următoare se auziră paşi în alergare.

— Bună, mami! zise Ellen.

Umerii Annikăi se relaxară şi un zâmbet îi înflori din inimă.

— Bună, scumpa mea, ai adormit pe canapea?

O ezitare de o clipă.

— Posibil, răspunse Ellen. Ne putem lua un câine?

— Un câine? Dar locuim într-un apartament mic, nu putem ţine acolo un câine.

— Anna are un câine, unul maro, şi nu este mare.

Annika îşi reţinu un oftat. Această discuţie revenea ori de câte ori copiii de la grădiniţă primeau cadou un nou animal de casă.

— Este grozav că îţi plac animalele, şi mie îmi plac, dar trebuie să ne gândim la ce este mai bine pentru ele. Te poţi juca cu Zico atunci când mergem la bunicul şi la bunica, la Vaxholm.

— Zico e drăguţ.

— Este minunat! Ce-ai făcut azi la grădiniţă?

Fetiţa, care în mod evident adormise buştean în faţa televizorului, era acum plină de energie şi povestea de-a fir a păr ce a făcut în timpul zilei. În cele din urmă veni şi Kalle şi se amestecă în discuţie. Nu s-au petrecut dezastre, nici crize, nici orori care să le slăbească copiilor stima de sine, şi aşa redusă.

Le spuse la revedere trimiţându-le o mulţime de sărutări şi îmbrăţişări de noapte bună, apoi rămase pentru o clipă sau două cu o apăsare caldă, tristă în piept.

Afară se întunecase de-a binelea. O ambulanţă trecu pe autostradă, cu sirena la nivel maxim. Se ridică şi trase complet draperiile, apoi aprinse lumina principală şi lampa de pe birou şi îşi scoase laptopul. Se simţea extenuată.

De câte ori pornise calculatorul acesta? De fiecare dată când ajungea la serviciu şi de fiecare dată când venea acasă.

Când se aşeză, simţi o durere în spate. Scaunul scârţâi. Se conectă la reţeaua hotelului; cincisprezece euro pe zi. Pentru câteva minute rămase cu fruntea sprijinită în palmă, apoi se puse pe treabă. Scoase telefonul mobil şi îl sună pe Patrik Nilsson.

— Annika! strigă acesta. Pe unde ai umblat toată ziua?

— Pe ici, pe colo, la cafea, răspunse ea. Îţi trimit trei articole: utilizarea letală a gazelor şi spargerea, familia şi criza în mijlocul idilei. Am fotografii pentru toate. Cât trebuie să scriu?

— Nu ştiu de ce informaţii dispui, zise Patrik.

— Cât spaţiu mi-ai rezervat?

— Trei pagini duble şi articolul de la mijloc, deşi Berit scrie ceva din sport pentru acolo.

— Ţi le trimit pe măsură ce le termin, ca să puteţi începe să lucraţi cu ele, zise Annika. Pe primul îl primeşti cam într-o oră.

Încheiară convorbirea şi Annika îi telefonă lui Niklas Linde.

Îi răspunse la a patra sonerie, în fundal răsuna o muzică de club.

— O singură întrebare, îi spuse ea. Poliţia spaniolă are vreun indiciu despre făptuitori?

Zdup, zdup, zdup.

— Mă dezamăgeşti, răspunse el şi Annika se muşcă de obraz.

Ce greşise?

O femeie râdea atât de tare undeva prin bar, încât practic urla.

— Eu credeam că te interesează trupul meu, şi tu nu-mi vrei decât creierul.

Aha, deci era unul dintre aceia.

— Mă întreb dacă poliţistul Linde a luat la bord câteva pahare de *vino tinto* de la ultima noastră întâlnire? spuse Annika uitându-se la ceas: opt şi jumătate. În momentul acela îşi aduse aminte că nu a mai mâncat nimic după sendvişul oribil pe care l-a primit de dimineaţă în avion.

— Şi câteva *cavas,* adăugă el. Vii şi tu pentru un pahar, două?

Zdup, zdup, zdup.

— Nu astă-seară, zise Annika. Trebuie să-mi scriu articolele. Aşa ne-am înţeles.

— În altă seară, atunci.

Zdup, zdup, zdup.

— Poate. Cine ştie? Vreun indiciu în acest caz?

— Stai puţin, răspunse el devenind brusc serios.

Se auzi un trosnet şi o bubuitură, încât Annika trebui să-şi scoată casca din ureche.

— Alo? rosti el. Zgomotul din fundal dispăruse. Acum se auzeau zgomote din trafic.

— Te întrebam de indicii, repetă Annika.

— Avem mai multe, va trebui să le cercetăm pe toate, răspunse Niklas Linde. Urme de la două vehicule şi ambele mărci au fost identificate. Urme de tălpi de la trei presupuşi făptuitori, de mărimi confirmate. Şi mai există şi alte dovezi, despre care nu pot să vorbesc deocamdată.

— Deci Poliţia este aproape sigură că-i va găsi pe autorii acestei crime?

— Este doar o problemă de timp, zise Linde. Ai mâncat ceva?

— Păi, spuse Annika, nu, dar...

— Unde stai?

— La un hotel care se cheamă Pyr. Este...

— Ei poftim! Eu sunt la barul Sinatra, lângă port – la numai trei sute de metri distanţă. Vrei să-ţi aduc un sendviş de urgenţă?

Annika nu se putu abţine să nu râdă.

— Ha, ha, nicio şansă! răspunse ea. Somn uşor!

Încheie convorbirea, ridică receptorul de la telefonul hotelului şi sună la Recepţie. Hotelul nu servea masa în cameră.

Minibarul era plin de băuturi alcoolice în sticle miniaturale, la un preţ ridicol, dar în spatele acestora descoperi două tablete de ciocolată şi un tub ruginit cu migdale prăjite. Le mâncă pe toate în timp ce scria articolul despre crimă. Făcu trimiteri la surse din Poliţie, care îşi păstrau anonimatul, şi descrise cum hoţii, trei persoane în două vehicule, au deschis poarta care ducea de la şosea la casa familiei Soderstrom la ora trei şi treizeci şi patru de minute noaptea, au ajuns la aparatul sistemului de ventilaţie, în spatele clădirii şi au introdus pe acolo un gaz încă neidentificat. Scoase în evidenţă teoria enunţată de Poliţie privind reacţia de panică a familiei când oamenii şi-au dat seama că au fost otrăviţi cu gaze: cum i-a trezit detectorul, cum tatăl a încercat să-l blocheze aruncând peste el pilota, în timp ce mama s-a repezit să deschidă uşa copiilor, apoi paralizia instantanee şi moartea. După aceea hoţii au golit casa luând toate obiectele de valoare şi au plecat cu maşinile.

Descrise în ce poziţii au găsit legiştii cadavrele, indiciile de care dispunea Poliţia cu privire la autori şi faptul că prinderea vinovaţilor era doar „o chestiune de timp”.

Mai adăugă câteva informaţii despre gazele utilizate în acţiunile de spargere. Hexan: un banal solvent industrial, care se găseşte şi în benzină şi motorină, cu miros; pentru a ucide un om

este nevoie de cantităţi mari. Izopropanol: un solvent folosit în spray-uri precum dejivranţii, lichidele de spălat parbrize şi detergenţii, cu miros caracteristic, puternic; este nevoie de câteva sute de grame pentru a ucide un om. Bioxidul de carbon: un component natural al aerului, care reprezintă cam 0,03 procente din volum; este nevoie de mai multe kilograme pentru a aduce pe cineva în stare de inconştienţă şi ar produce un zgomot considerabil dacă ar fi pompat cu viteză într-o încăpere. Gaze narcotice: folosite ca anestezice în medicină, cum ar fi enfluranul şi izofluranul; cu acţiune rapidă, procente mici pot să doboare un om. Mai mult de 2 la sută din volum poate fi fatal. Gazul ilariant: folosit în scopuri medicale şi ca oxidant în motoarele performante; pentru a adormi pe cineva este nevoie de concentraţii mari, aproximativ 67-70 de procente din volum.

Se întrebă cum au evitat hoţii să moară ei înşişi din cauza gazului. Probabil că au purtat măşti.

În timp ce trimise articolul, se întrebă ce scria celălalt ziar de seară. Undeva, pe drum, ar fi trebuit să dea peste unul dintre reporterii lor. Niciuna dintre cele două posibilităţi nu i-a trecut prin cap: fie a ajuns ea mult mai departe – descoperind informaţii considerabil mai consistente –, fie s-a înşelat cu totul şi a trecut pe lângă adevărul profund al întregii întâmplări.

Timpul va arăta, se gândi ea fără menajamente şi descărcă în calculator fotografiile din aparat.

Sună telefonul mobil. Era Anders Schyman.

— Tocmai am primit un telefon ciudat de la un reporter de la celălalt ziar, zise el. Te-ai drăgălit cu un mahăr de la Ministerul Justiţiei în faţa unui restaurant?

— Nu, răspunse Annika. Am luat cina împreună. Mi-a dat câteva informaţii despre un subiect, apoi m-a sărutat pe obraz când am plecat. Te îngrijorează?

— Deloc. Treaba merge bine?

— Bine, deşi am mult de lucru.

— Nu te mai reţin.

Fotografiile casei ieşiseră bine. Arăta aşa cum era, mare şi ostentativă, aruncând umbre lungi peste grădină.

Propuse chiar şi un titlu: UCIGAŞII CUNOŞTEAU CODUL.

Apoi se apucă să scrie despre criza din mijlocul vieţii idilice. Descrise zona rezidenţială, cât de speriaţi erau vecinii, atmosfera tristă din barul frecventat de suedezi şi citatele Caritei, păstrându-le anonimatul: „Ne aşteptam să se întâmple aşa ceva. Au fost foarte multe spargeri pe-aici, în care s-au folosit gaze toxice" şi „Toată lumea va fi mult mai atentă de-acum înainte."

Adăugă fotografia cu poarta mare de la intrarea în zona rezidenţială, apoi fotografiile suedezilor, precizându-le numele şi vârsta.

Mai rămânea articolul cel mai dificil: cel despre familie.

Intră pe site-ul ziarului *Kvallspressen.* Articolul principal se referea la un scandal dintre un prezentator de televiziune şi un politician şi era urmat de un text despre o vedetă de reality-show, care a fost insultată în timpul unei emisiuni difuzate în direct. Urmau celelalte ştiri, în ordinea importanţei. Atacul cu gaze letale era pe locul al şaptelea.

Erau fotografii ale celor cinci victime: Sebastian Soderstrom, 42 ani, Veronica Soderstrom, 35, My Soderstrom, 8, Leo Soderstrom, 5, şi Astrid Paulson, 68. Fotografiile erau una mai reuşită, alta mai puţin şi niciuna nu părea recentă.

Începu prin a studia anuarul şcolii – sau mai curând raportul anual – pe care i-l împrumutase Carita. Anuarul Colegiului Internaţional Marbella depăşea, din punct de vedere al dimensiunii şi calităţii, toate cărţile de pe măsuţa ei de cafea din Suedia. Cuprindea o prezentare a şcolii, o dare de seamă privind materiile de studiu, facilităţile şi sediul, apoi fotografiile tuturor claselor, cu elevii aşezaţi ordonat în uniformele lor albastru-deschis.

În câteva minute găsi fotografiile lui Leo şi My.

Leo era mult mai mare decât în imaginea din pagina web a ziarului, avea un păr blond zbârlit şi strungăreaţă între dinţii din faţă. Arăta de parcă era pe cale să devină un copil-problemă. My purta o rochie albastru-deschis şi părul împletit în codiţe. Annika îşi simţi gâtul uscat, dar telefonă la Recepţie şi ceru să-i fie scanate fotografiile şi trimise pe calculatorul personal. Un tânăr plictisit, cu faţa ciupită de acnee, veni să ia cartea şi promise să facă ceea ce i s-a cerut.

Se părea că familia Soderstrom dusese o viaţă idilică. Chiar aşa? Nu fusese cam rigidă şi limitată? Veronica a activat într-o asociaţie de femei, iar Sebastian a lucrat cu nişte copii talentaţi la sport. Leo părea cam zurbagiu, My era dulce. Izul de roluri stereotipe era atât de puternic, încât îi venea să se ţină de nas.

Îşi acoperi ochii cu mâinile; din cauza oboselii, se învârtea camera cu ea.

Apoi se apucă de scris. Povesti despre Sebastian şi dorinţa lui de a da înapoi ceva din ceea ce primise el însuşi cu asupra de măsură, despre însoritele turnee de tenis din care copii amărâţi aveau de câştigat şansa unei vieţi mai bune, despre cât de mult se implicase Veronica în viaţa familiei şi a prietenilor, despre cât de veselă fusese bunica şi ce mult sprijin le oferise, la bine şi la rău.

Când termină avea ochii în lacrimi.

Trimise prin e-mail ultimul articol şi fotografiile scanate, apoi se duse la culcare renunţând până şi să se mai spele pe dinţi. Ultimul gând a fost la Jimmy Halenius şi fotografia care urma să fie publicată a doua zi în ziarul de seară concurent. Încercă să-şi dea seama dacă o deranja, dar adormi înainte de a ajunge la o concluzie.

Miercuri, 5 ianuarie

7

Ploua. Annika se afla în faţa porţii de la vila familiei Soderstrom. Casa abia se zărea prin pânzele de apă revărsate peste grădină, ca o cascadă.

— „Costa del Sol ploaie torenţială", zise Carita Halling Gonzales, apropiindu-se de ea sub o umbrelă uriaşă de golf. Nu sună la fel de atractiv, nu-i aşa?

Apăsă scurt pe butonul soneriei şi cercetă casa cu privirea.

— Crezi că este tot poliţistul de ieri? întrebă Annika. Şi chiar o să ne lase să intrăm?

Carita apucă ferm poşeta, azi avea una în carouri.

— Oh, da, zise ea. E aici, poţi fi sigură. Dar nu vei putea intra cu aparatul acela mare de fotografiat. Îşi va da seama imediat că ceva nu este în regulă.

Uşa de la terasa casei se deschise. Annika alergă înapoi la maşină şi aruncă aparatul pe bancheta din spate.

— Pot lăsa lucrurile aici sau crezi că vor fi furate?

— Cred că drumul acesta şi-a consumat raţia de violenţă pe anul acesta, răspunse Carita făcându-i cu mana poliţistului.

Annika îl privi apropiindu-se de poartă, o imagine estompată de ploaie. Verifică dacă avea telefonul mobil în geantă. Mai făcuse poze cu el şi altă dată. Destul de slabe, este adevărat, dar publicabile.

— Vii, Annika? îi strigă Carita.

Alergă înapoi spre interpretă în timp ce poliţistul deschise poarta grea.

— Îmi pare rău, zise el într-o engleză bolovănoasă şi îi strânse ceremonios mâna Annikăi.

Ea înclină capul şi îşi şterse de pe faţă stropii de ploaie.

Bazinul din faţa casei era uriaş. Şezlongurile din lemn de culoare închisă se înnegriseră în ploaie. Nu-si putea da seama cum arăta peisajul, pentru că totul în grădină era acoperit de o perdea de apă.

— Pe-aici au intrat, spuse poliţistul, arătându-le uşa spartă de la terasă

— Vrei să-ţi traduc? întrebă Carita.

— Mă descurc în engleză, spuse Annika.

Intrară în casă şi poliţistul închise uşa în urma lor. Liniştea din jur era la fel de densă ca şi ploaia. Deodată, Annika simţi că nu putea să respire.

— Gazul? întrebă ea răsucindu-se spre poliţist. A fost evacuat?

— Evacuat de mult, răspunse el.

Se aflau într-un hol spaţios, înalt până la plafonul etajului al doilea, la cel puţin şase metri deasupra, dacă nu şi mai mult. Două scări, câte una de fiecare parte a lui, duceau la etaj. În centrul tavanului atârna un candelabru de fier forjat. Pardoseala, de

marmură bej-alburiu, era lucioasă şi rece ca gheaţa. Nişele din pereţi găzduiau copii ale unor statui clasice.

Nu putea scăpa de sentimentul că respira greu. Aerul părea umed şi stătut.

— De unde vreţi să începem? întrebă poliţistul şi Annika tresări.

Scotoci pe fundul genţii şi scoase una dintre jucăriile de pluş ale lui Ellen, rămasă acolo din întâmplare Era un căţeluş de culoare galbenă, câştigat de fiica ei la o tarabă ce promitea premii pentru toţi, la un târg din Stockholm.

— Fiica mea, spuse ea, a vrut să-i dau jucăria lui My.

— Aveţi o fiică? întrebă poliţistul.

— De vârsta lui Leo, răspunse ea în timp ce poliţistul le conducea în sus pe scara de marmură.

Annika îl urma cât putea de linişti tă, secondată de Carita la câţiva paşi în spate. În casă se simţea un curent rece. Nu voia să mai întrebe încă o dată, dar nu-şi putea reţine gândul că, poate, gazele nu fuseseră eliminate cu totul.

La etaj, în fiecare dintre cele două direcţii se deschidea câte un coridor. Ploaia răpăia pe ţiglă. Poliţistul o luă la stânga. Sunetul paşilor răsuna pe podeaua de piatră. De o parte şi de cealaltă a coridorului se aflau câte două uşi, iar la capăt una dublă, încărcată de ornamente.

Poliţistul o arătă cu degetul.

— Acolo au fost găsiţi copiii, explică el.

Annika simţi un nod în gât. *Dormitorul părinţilor,* se gândi ea, străduindu-se să judece limpede şi rezonabil.

— Iar aceasta era camera fetiţei, dar probabil că ştiţi, desigur, spuse el deschizând uşa primei camere de pe stânga.

Încăperea împodobită cu roz şi auriu era destul de mică, iar uşa-fereastră dădea pe o terasă largă, cu vedere spre bazinul de apă. Terenul de golf se zărea vag prin perdeaua de ploaie. Într-un colţ se afla un birou acoperit cu piele şi plin de desene, pensule şi hârtii. Exista şi un pahar cu apă murdară, în care înmuiase My pensulele când schimbase culorile. Patul din colţul opus era desfăcut, rămas neatins de când se dăduse jos copilul, trezit de alarma senzorilor de gaze.

Annika tuşi, intră în încăpere şi se duse spre pat. La picioarele lui zăcea o păpuşă cu păr castaniu, ondulat. O ridică.

— *Creo que la senora quiere estar sola,* îi spuse Carita poliţistului şi Annika prinse ideea: cred că doamna ar dori să rămână singură.

Poliţistul închise uşa în urma ei. În cameră persista o tăcere mormântală. Ploaia răpăia încă pe terasa de marmură din exterior.

Annika încleştă dinţii şi scoase telefonul mobil. Focalizează pe pat şi declanşă camera foto. Apoi se apropie de desenul de pe birou. O fetiţă călare pe un cal arămiu. Soarele strălucea, iarba era verde. Fetiţa râdea. Ochii i se umplură de lacrimi şi Annika se muşcă de obraz. Ridică telefonul şi făcu mai multe poze. Când termină îl puse la loc în geantă, privi spre uşă, luă desenul, îl făcu sul şi îl băgă în geantă. Lăsă căţeluşul cel galben pe pernă şi ieşi înapoi pe coridor, închise uşa încetişor, totuşi plăcuţa pe care era scris „camera mea” zornăi.

Carita şi poliţistul intraseră în dormitorul părinţilor, îi auzea discutând liniştit. Unul dintre canaturile uşii duble era întredeschis şi lumina cenuşie se strecura în capătul îndepărtat al culoarului.

Annika scoase telefonul. Îi tremură mâna când fotografie uşa lângă care fuseseră găsiţi morţi mama şi copiii, înaintă pe coridor fără niciun zgomot, băgând telefonul la loc în geantă. Pe plăcuţa de pe uşa următoare scria „Camera lui Leo”. Scotoci din nou pe

fundul genţii şi găsi una dintre maşinuţele stricate ale lui Kalle. Deschise uşa şi intră în dormitorului băiatului.

În cameră era o dezordine de nedescris. Patul era nefăcut şi aproape că păstra căldura trupului de copil adormit. Pe podea zăceau de-a valma haine, maşinuţe, dinozauri de jucărie. O bibliotecă uriaşă era încărcată cu echipamente sportive, rachete de tenis, mingi de golf şi mănuşi de baseball.

Pe biroul de culoare verde se aflau o farfurie cu un sendviş mâncat numai pe jumătate şi un pahar de lapte cu ciocolată. Marginile feliei de brânză se îngălbeniseră şi se întăriseră. Laptele prinsese pojghiţă. Scoase mobilul şi făcu mai multe fotografii: patul, laptele cu ciocolată, un ursuleţ de pluş pe podea.

— Senora?

Poliţistul şedea în prag. Annika se răsuci pe călcâie. Avea încă în mână telefonul mobil şi maşinuţa lui Kalle. Înghiţi cu noduri.

— Pentru Leo, spuse ea aşezând maşinuţa pe pernă.

Pe urmă ieşi, o luă la stânga şi se opri direct în dormitorul părinţilor, fără să mai privească în urmă.

Încăperea era de câteva ori mai mare decât camerele copiilor. Un birou masiv domina peretele din dreapta. Ochii îi fuseră atraşi imediat în sus de grila de ventilaţie.

— Senora, trebuie să vă rog să vă grăbiţi. Detectivii sunt pe drum. Vreţi să lăsaţi ceva şi pentru fetiţa cea mare înainte de a pleca?

Fetiţa cea mare?

Se întoarse spre poliţist şi încuviinţă dând din cap.

Bărbatul îi făcu semn să iasă din cameră.

— O clipă doar, îi spuse Annika, ducând o mână la frunte.

— Desigur, cum să nu, spuse poliţistul şi ieşi pe coridor.

Patul era mare, cu o tăblie înaltă de doi metri, din lemn de culoare închisă. Pilota cu care tatăl încercase să stăvilească gazul nu mai era pe jos. Poliţia o adunase grămadă în mijlocul patului.

Iată unde şi-au petrecut ultima noapte din viaţă, unde s-au trezit în urletul detectorului de gaze, unde au murit, fără a putea ajunge la copiii lor...

Făcu o fotografie cu patul. Apoi îndreptă mobilul spre birou şi spre grila de ventilaţie şi mai declanşă de câteva ori.

După aceea se grăbi să iasă pe coridor. Poliţistul avu grijă să închidă bine uşa în urma ei. Coborâtă împreună scările. Carita îi aştepta lângă uşa de la terasă.

— Încă una doar, zise poliţistul, luând-o la stânga pe hol.

Trecură pe lângă bucătărie, o amenajare rustică având în mijloc o masă de lemn masiv şi rafturi de culoare închisă de-a lungul pereţilor, acoperite cu ceramică pictată.

Bărbatul se opri în faţa unei uşi de lângă bucătărie. O plăcuţă era atârnată şi acolo: „Camera lui Suzette”.

Cine era Suzette? se miră Annika, dar evident că nu putea întreba.

— Unde este Suzette? se interesă ea în schimb. Nu era aici când s-a întâmplat, nu-i aşa?

Poliţistul deschise uşa. Annika aruncă o privire în dormitorul ordonat al unei adolescente. Patul era strâns, acoperit de cuverturi bine întinse. Pe birou se afla un laptop la fel ca al ei, dar oprit. Pe peretele din spatele uşii era lipit un afiş cu Britney Spears, decolorat de soare.

Poliţistul se uită la ceas.

— Senora, spuse el, trebuie să vă cer să plecaţi.

Annika încuviinţă dând din cap.

— Vă mulţumesc c-aţi fost atât de bun, zise ea şi se întoarse repede spre bucătărie.

Când reveni în holul de la intrare, aruncă o privire şi în celelalte încăperi. Văzu un living amplu, cu mobilier de piele maro-închis, şi o bibliotecă cu rafturi încastrate.

— *Muchas gracias!* spuse Annika, apoi împreună cu Carita ieşi pe terasă.

*

Ploaia torenţială se oprise. În urma ei ieşeau aburi din sol, iar apa se prelingea pe dalele de piatră.

Se îndreptară fără grabă spre şosea; poliţistul le deschise poarta.

— Ai obţinut ce-ai vrut? întrebă Carita.

Annika se rezemă de maşină şi închise ochii.

— Puterea ta de persuasiune este uimitoare, comentă ea. Cum ai reuşit?

— Mă gândeam să emit factură la capitolul „cheltuieli diverse". Doar nu-ţi închipui că ne-a dat drumul în casă numai pentru că suntem noi drăguţe şi pentru că a fost el bun?

Într-adevăr sunt incredibil de naivă, se gândi Annika.

— O sută de euro a fost de-ajuns, spuse Carita. La urma urmei, eşti o prietenă care plânge de durere. N-ar fi lăsat niciodată să intre un reporter, dar nimeni nu va sesiza diferenţa. Poate că ziarele de seară ajung şi pe-aici, dar nu se vând prea multe. Acum unde ne mai ducem?

— Ştii ceva despre o anume Suzette? întrebă Annika.

Interpreta dădu din cap că nu.

— Cine este?

— Chiar lângă bucătărie există camera încă unui copil, a unei adolescente. Pe uşă scria „Camera lui Suzette"... la stai, parcă a

spus ieri cineva ceva despre Suzette. Femeia care făcea parte din SWEA, împreună cu Veronica.

— Încă un copil? păli Carita.

— Trebuie să verific, zise Annika deschizând portiera. Pe unde ne întoarcem la hotel?

*

Lăsă umbrela pe podea, îşi aruncă geanta pe pat, jacheta tot pe jos şi se repezi la calculator. Cu degetele tremurând, deschise pagina de web a ziarului concurent.

Înainte de plecarea ei, nu apucaseră să posteze nimic, nici despre crima cu gaze letale, nici despre ea şi Halenius, dar acum ambele poveşti erau acolo. Crima cu gaze era în frunte, dar Annika se simţi obligată să înceapă cu ea însăşi şi cu subsecretarul de stat.

Fotografia din faţa restaurantului Jarnet arăta mai rău decât îşi închipuise. Nu era prea clară – din cauza întunericului şi a rezoluţiei mici –, dar se vedea limpede că în lumina ce răzbătea prin vitrina restaurantului ea era. Părul răvăşit de vânt îi cădea în cascadă pe umeri. Halenius părea să o strângă în braţe cu drag, cu buzele în apropierea urechii. O săruta pe obraz sau îi şoptea ceva.

„Petrecerea nocturnă a unui renumit reporter cu un celebru politician!" striga titlul.

Măcar au recunoscut că era un reporter renumit. Se aşeză şi citi începutul articolului:

Schyman: Am încredere deplină în ea.

Jurnalistul de investigaţii criminalistice Annika Bengtzon şi-a petrecut seara trecută împreună cu bărbatul care este mâna dreaptă a ministrului Justiţiei.

Au băut vin şi s-au sărutat în public, ne-a informat o sursă.

Îşi îndreptă spatele simţindu-se atacată. Ce era prostia asta?

Telefonul mobil începu să sune lângă pat. Să citească mai departe sau să răspundă?

În cele din urmă scoase telefonul din geantă şi verifică ecranul.

— Alo? rosti ea remarcând stridenţa propriei voci.

— Am văzut fotografia, zise Thomas.

— Ah, şi? întrebă Annika.

— Ai făcut-o ca să mă pui pe mine într-o situaţie jenantă?

Făcu ochii mari, surprinsă.

— Oh, Thomas, spuse ea, doar nu eşti gelos?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Halenius este unul dintre şefii mei! Nu-ţi dai seama în ce situaţie jenantă mă pui? Nu-ţi dai seama ce vor spune oamenii?

— *Tu* îmi ţii *mie* predici despre a pune oamenii în situaţii jenante?

Thomas pufni.

— Nu te gândeşti decât la tine?

Era atât de furioasă, încât nici nu putea să vorbească.

— Ipocritule! Ne-ai lăsat şi pe mine şi pe copii într-o casă cuprinsă de flăcări şi ai dat fuga la târfa ta. De şase luni nu mai am adăpost, sunt acuzată pe nedrept de incendiere şi risc să-mi pierd copiii pentru că *tu* încerci să mi-i iei, iar acum tot tu eşti supărat. Îmi faci greaţă!

Era pe punctul să închidă telefonul, aşa cum făcea de obicei, dar se răzgândi.

Aşteptă în schimb, respirând rapid şi superficial.

— Annika? spuse el.

Ea tuşi.

— Aici sunt, răspunse ea.

— Cum poţi să spui că te-am abandonat într-o casă cuprinsă de flăcări?

— Asta ai făcut.

— Eşti teribil de nedreaptă. M-am dus la Sophia pentru că ne certaserăm, iar când m-am întors să stăm de vorbă, casa era o ruină. Cum crezi că m-am simţit? Nu ştiam dacă eraţi bine, dacă copiii mai erau în viaţă...

— Numai despre tine este vorba! spuse ea. Bietul Thomas!

El oftă.

— Întotdeauna reuşeşti să faci ca totul să pară greşeala mea...

— M-ai înşelat, spuse Annika. V-am văzut împreună în faţă la NK. O ţineai în braţe şi o sărutai, râdeaţi împreună.

Acum era rândul lui Thomas să rămână fără grai.

— Când? întrebă el în cele din urmă.

— În toamna anului trecut, spuse ea. Eram pe trotuarul celălalt, împreună cu copiii. Tocmai îi cumpărasem lui Kalle nişte ghete de cauciuc şi ne duceam spre casă, când...

Lacrimile i se adunară în ochi şi nu le mai putu opri, i se scurseră printre degete şi peste telefon, de parcă se rupsese un baraj. Plânse îndelung, urât şi nestăpânit

— Scuză-mă, spuse ea când sughiţurile se mai potoliră.

— De ce nu mi-ai spus nimic? întrebă el stins.

— Nu ştiu, şopti ea. Probabil pentru că mi-a fost frică să nu mă părăseşti.

În tăcerea care urmă reverbera surprinderea.

— Dar, spuse el, tu m-ai alungat. N-ai mai vorbit cu mine, ai refuzat să mă laşi să mă ating de tine...

— Ştiu, spuse ea. Îmi pare rău.

Mult timp tăcură amândoi.

— Şi acum îmi spui, zise el.

Ea râse şi îşi şterse lacrimile.

— Aşa este, recunoscu ea.

— Copiii spun că ai un apartament nou, continuă el. L-ai cumpărat?

Annika îşi suflă nasul într-o batistă pe care o găsi prin geantă.

— L-am închiriat, răspunse ea. L-am căpătat printr-un contract.

— Te-a ajutat noul tău prieten Halenius sau altcineva?

Provocarea o muşcă din nou, dar se reţinu.

— Nu, spuse ea. Nu prin el am reuşit. Iar fotografia din ziar este o făcătură. Am luat cina împreună şi mi-a furnizat nişte informaţii despre un subiect la care lucrez. La despărţire m-a sărutat pe obraji pentru că plecam în Spania a doua zi dimineaţă. N-am băut niciun pic de vin, ştii că nu-mi place vinul roşu...

— Doamne, ce sunteţi în stare să faceţi voi, jurnaliştii! zise el.

Îşi şterse cu batista rimelul scurs sub ochi.

— Este mai ales ridicol, spuse ea. Dar pentru Halenius trebuie să fie şi mai rău.

— În articol scrie că era de serviciu în seara aceea.

— N-am avut timp să-l citesc, spuse Annika. Iar dacă Jimmy Halenius a încălcat în vreun fel disciplina muncii, chiar nu este problema mea. Este mai degrabă a ta, de fapt.

Râseră amândoi, cu o căldură care o surprinse pe Annika.

Pe urmă Thomas oftă.

— Oh, Doamne, o să iau ceva bâte pe spate luni, spuse el.

— Nu vei fi singurul, spuse Annika.

Râseră din nou, apoi amuţiră.

— Pot să vin şi eu cu copiii duminică seară? Aş putea arunca o privire prin noul apartament.

Nu-i mai făcuse niciodată o propunere de felul acesta. Nu fusese nici măcar o dată la biroul din Gamla stan unde locuise ea timp de şase luni.

— Încă nu este mare lucru de văzut, spuse Annika. Nici măcar n-am avut timp să despachetez.

— Unde se află?

— Agnegatan 28.

— Dar este...

— Fostul nostru bloc.

Tăcură din nou câteva clipe.

— Ce fac copiii? întrebă Annika.

— Bine. Suntem în parc. Aleargă unul după altul. Vrei să vorbeşti cu ei?

Ea închise ochii câteva secunde.

— Nu, spuse pe urmă. Lasă-i să se joace.

— Deci, pot să vin pe la şase duminică?

Sfârşiră convorbirea şi Annika rămase în picioare cu telefonul în mână. Pe urmă se prăbuşi pe pat şi se strecură sub cuvertură. Cărămida cu margini ascuţite pe care se obişnuise să o poarte pretutindeni în piept deveni brusc mai puţin prezentă. Părea mai mică, mai uşoară, iar muchiile parcă nu mai erau chiar aşa de ascuţite. Doar pentru puţin timp, doar câteva minute, suficient cât să se poată bucura...

Era pe punctul de a adormi când tresări şi se ridică în capul oaselor. Trebuia să citească articolul în care era vorba despre ea.

Îşi îndreptă spatele, îşi drese glasul, ca şi când s-ar fi pregătit să ţină un discurs.

— De Bo Svensson, citi ea.

Gorilă nenorocită, îşi spuse.

Slujba Annikăi Bengtzon pe timp de zi este să-i urmărească pe cei ce sunt la putere în Suedia. Astăzi putem dezvălui că ea merge mult mai departe. Acum două seri a fost văzută la restaurantul Jarnet din Stockholm cu cel care este mâna dreaptă a ministrului Justiţiei, subsecretarul de stat Jimmy Halenius, un social-democrat.

Fotografia îi arată pe cei doi bucurându-se de ieşirea în oraş, sărutându-se şi dezmierdându-se.

O declaraţie a ziarului Kvallspressen arată că angajatorii au încredere deplină în jurnalista lor. „Am încredere deplină în raţionamentul ei", spune redactorul-şef Anders Schyman.

Impietează acest lucru asupra credibilităţii Annikăi Bengtzon?

„Cu siguranţă, nu."

Alţi comentatori au însă o părere diferită.

„Annika Bengtzon a încălcat o limită când a sărutat o persoană care este sursa informaţiilor sale", spune jurnalistul specializat în domeniul politic, Arne Pahlson.

Cum va afecta acest gest credibilitatea Annikăi Bengtzon ca jurnalist care scrie despre politicienii aflaţi la putere?

„Cu siguranţă, comentariile ei vor părea acum lipsite de credibilitate..."

Simţi nevoia să se ridice şi să se plimbe prin cameră.

Cine naiba era Arne Pahlson să o judece pe ea? Un reporter popularizat excesiv, de genul doi la leu, prezentat drept un fel de expert în probleme de etică şi moralitate.

Se întoarse la laptop.

La Ministerul Justiţiei, unde Jimmy Halenius este unul dintre cei mai importanţi oficiali, semnificaţia fotografiilor nu este just apreciată.

„Faptul că politicienii şi jurnaliştii sunt în contact unii cu ceilalţi nu este o noutate", susţine secretarul de presă al ministrului Justiţiei.

Ministerul nu doreşte să confirme sau să infirme că Jimmy Halenius era de serviciu în seara cu pricina.

Annika Bengtzon, la rândul ei, a făcut trimitere la confidenţialitatea surselor şi a refuzat să comenteze.

Împinse calculatorul la o parte şi se ridică în picioare. Inima îi bubuia în piept. Incredibil cât de neplăcut era să citească despre ea însăşi la persoana a treia Ca fiinţă umană nu valora nimic: era doar un simbol, un sac de box; fusese inclusă într-o anumită versiune a vieţii, care era însă falsă.

Îşi dădu seama că era complet neputincioasă în faţa generalizărilor distrugătoare ale ziarului. Nu avea importanţă că ceea ce au scris era ori greşit, ori irelevant. Nu conta decât judecata presei, imaginea ziarului despre lume, adevărul redactat de jurnalişti.

Ridică laptopul, dar rezistă tentaţiei de a da cu el de perete.

Se aşează, respiră adânc de trei ori şi se frecă la ochi.

Apoi citi articolul din nou.

Nu era bine scris. Este adevărat că toate articolele de felul acesta erau formulate conform unui tipar ridicol, dar cel de faţă, în mod special, era plin de clişee. Se vedea limpede că Bosse avusese dificultăţi de exprimare.

Annika se jenă de prima ei reacţie: i-a fost milă de ea însăşi.

Dar oare şi ea proceda la fel? Şi ea călca oamenii în picioare în articolele ei, fără milă?

Bineînţeles. Zilnic, probabil.

Care era alternativa? Ar trebui să nu mai caute titluri şi fotografii, ci să relateze, pur şi simplu, dar fără să mai arate?

Se plimbă prin cameră, apoi alungă acest gând. Se aşează din nou şi căută pe restul paginii de web a ziarului, să vadă ce era scris

despre povestea cu gazele. Autor era corespondentul lor la Madrid, o femeie elegantă de cincizeci şi ceva de ani, care vorbea probabil fluent limba spaniolă. Fotoreporterul avea şi el rezervat un rând, un nume spaniol. Aşadar, formau o echipă şi s-au deplasat probabil la faţa locului ceva mai devreme în cursul zilei.

Articolul conţinea informaţiile pe care Annika le obţinuse de la Niklas Linde, dar aici erau atribuite Poliţiei spaniole. Era clar că reporterii trecuseră pe la clubul de golf Los Naranjos, pentru a sta de vorbă cu suedezii îndoliaţi de acolo. Încheiau cu acelaşi gen de citate pe care le obţinuse şi Annika la restaurantul La Garrapata.

Cu alte cuvinte, competiţie zero între ea şi jurnalista din Madrid.

Întotdeauna era o uşurare să vezi că nu ţi-a luat-o nimeni înainte...

Telefonul mobil sună din nou, dar de data aceasta parcă mai supărat. Îl lăsă să sune de două ori înainte de a întinde mâna după el. Oftă.

— Bună, Patrik! spuse ea.

— Clubul de golf este în doliu! strigă Patrik. Clubul de tenis este în doliu! Vezi dacă nu poţi aduna un grup de vedete mai vechi din hocheiul pe gheaţă, pentru un minut de reculegere în memoria lui Sebastian Soderstrom, pe un teren cu iarbă, undeva. De fapt, de ce să ne mulţumim cu jucători vechi? la orice vedetă din sport pe care poţi pune mâna!

— Am mai multe alte puncte de vedere, spuse Annika. Fotografii din casă, din locul în care au murit. S-ar putea să mai existe un copil al familiei, o fată care a supravieţuit. Trebuie să caut mai mult în direcţia asta.

— Vedetele din sport sunt o perspectivă mai bună. Şi ai grijă să arate cu toţii al dracului de trişti.

Annika închise ochii.

— Nu am cu mine fotoreporter, spuse ea.

— Dar ai aparat de fotografiat, nu-i aşa? Sună imediat ce-ai trimis fotografia. Apropo, cum ai cataloga tu un comportament ca ăsta: să-ţi petreci timpul cu subsecretarul de stat şi să-l mângâi pe obraz în public?

Şi închise.

Annika scăpă telefonul pe podea. Era o nebunie!

Se ridică şi se duse la fereastră. Nu mai trecuse de mult printr-o asemenea situaţie. Cât lucrase ca jurnalist independent, nu fusese obligată să redea imaginea despre lume a şefului de la Ştiri. Scrisese în schimb despre ceea ce considera ea a fi mai potrivit şi mai important. Una era să creezi realitatea şi alta să o descrii.

Dacă un grup de foşti mari sportivi decideau să organizeze o ceremonie pentru colegul lor, inclusiv un moment de reculegere, nu avea nicio problemă să relateze despre eveniment, dar să însceneze ea însăşi această imagine era cu totul altceva.

Reveni la calculator, deschise site-ul Serviciului de Informaţii Telefonice din Spania şi căută numerele de telefon ale clubului de tenis al lui Sebastian Soderstrom şi ale clubului de golf Los Naranjos.

Clubul de tenis era închis, îi spuse un bărbat într-o engleză cu accent spaniol. Nu, nu era nimic prevăzut pentru comemorarea proprietarului dispărut. Da, o va anunţa dacă se răzgândeau. Nici cei de la clubul de golf Los Naranjos nu plănuiseră vreo ceremonie cu prilejul decesului lui Sebastian Soderstrom, dar omul fusese membru al clubului lor şi poate că ideea nu era rea. Dimineaţă s-au gândit la ceva de genul acesta. Pe la patru după-amiază...

Annika îşi muşcă buzele şi închise telefonul. A adaptat realitatea făcând-o să se încadreze în formatul ei tabloid, pe cinci coloane.

Se întoarse la fereastră.

Norii coborâseră atât de jos, încât învăluiseră munţii din faţă cu un strat gros de vată. Traficul se târa anevoios pe vechiul drum roman.

Cui putea să-i telefoneze ca să afle mai multe despre Suzette?

Se duse la minibar şi constată că femeia de serviciu refăcuse stocul de ciocolată. Luă un baton de Snickers şi se aruncă pe pat cu telefonul în mână.

Knut Garen îi răspunse imediat. Părea că se afla lângă un robinet care curgea.

— Sunt în Granada, zise el. Trebuie să-l suni pe Niklas Linde pentru asta. El a rămas pe coastă.

Renunţă să-l întrebe ce făcea în Granada şi formă numărul lui Linde. Acesta răspunse după patru sonerii.

— Acum nu-i momentul potrivit, spuse el cu glas scăzut.

— O întrebare rapidă, insistă Annika. Ştii ceva despre o fată pe nume Suzette, care locuia în vila lui Sebastian Soderstrom?

— Negativ. Trebuie să închid.

Annika încheie convorbirea. Era indignată la culme.

Chiar aveau atât de multe de făcut sau cei doi ofiţeri de poliţie pur şi simplu nu voiau să stea de vorbă cu ea?

Mâncă ciocolata şi azvârli ambalajul în coşul de hârtii, apoi se aşeză la calculator. Pe ecran se mai afla încă site-ul Serviciului de Informaţii Telefonice din Spania.

Introduse numele femeii de la SWEA, Margit. Nu figura în *Paginas Blancas,* aşa că nu o putea apela.

Dar Maj-Lis, femeia mai în vârstă, apărea. Locuia într-o *urbanizacion* denumită Los Cuervos, în Estepona.

— Despre ce este vorba? răspunse ea gutural, apoi îşi drese glasul cu zgomote neplăcute. De ce întrebi de Suzette?

— Are o cameră în casa familiei Soderstrom, spuse Annika. Cine este Suzette?

— Ai răbdare o clipă?

Femeia lăsă telefonul jos fără să mai aştepte răspunsul. Annika o auzi îndepărtându-se cu paşi târşâiţi, apoi tuşind în mod repetat, scuipând. Apa trasă la toaletă. Pe urmă femeia reveni la telefon.

— Ah, Suzette! exclamă ea cu un suspin. Este fiica lui Sebastian din prima căsătorie. Un norişor de furtună exemplar. Ce vrei să ştii?

— Ce fel de persoană este? Câţi ani are?

Femeia tuşi.

— Cincisprezece, şaisprezece, aş zice.

— Nu era în casă când s-a produs spargerea. Ai idee unde ar putea fi?

— Păi, presupun că este la mama ei în Suedia.

— Aşadar, nu stă aici?

— Doar ocazional, în timpul vacanţelor. Suzette este destul de dificilă.

Annika pocnea din pix plină de frustrare. Dacă exista ceva la care avea alergie erau generalizările referitoare la adolescentele „dificile". Aşa era descrisă şi ea la şcoala din Halleforsnas.

— Atunci de ce avea propria cameră?

— Oh, probabil că a insistat Astrid. Astrid îi lua întotdeauna partea tetei. Uneori mă gândesc că era singura persoană care ţinea la ea. Suzette obişnuia să-i spună Bunica.

— Chiar dacă nu era, de fapt, bunica ei?

Maj-Lis tăcu, apoi îşi trase nasul. Când vorbi din nou, avea o voce slabă, de mare suferinţă.

— Îmi este atât de greu să accept că nu mai este! Cum pot oamenii să dispară pur şi simplu? Unde se duc? Doamne, cât mi-aş dori să fiu credincioasă!

Îşi suflă tare nasul.

— Sigur că este îngrozitor şi ce s-a întâmplat cu Veronica, Sebastian şi copiii, dar eu eram foarte apropiată de Astrid. Încă o simt aici, lângă mine, un fel de căldură, o vibraţie în aer. Aşteaptă...

Annika percepu pocnetul unui dop scos de la o sticlă.

— Noroc, Astrid!

Maj-Lis trase zgomotos o înghiţitură de vin.

— Prin urmare, Suzette stă cu mama ei, spuse Annika. Ştii unde anume? Se întâmplă să ştii cum o cheamă pe mama ei?

— Primul mariaj al lui Sebastian a fost o greşeală, dacă ar fi să-l credem pe el. Nu-mi aduc aminte numele femeii, dar era ceva extrem de comun – îmi evoca o actriţă dintr-un film porno de prin anii '70. Era iubita lui din copilărie, pe care şi-a petrecut-o undeva printr-o suburbie, dacă nu mă înşel. N-am întâlnit-o niciodată.

Mai sorbi cu zgomot încă o înghiţitură de vin.

— Au fost căsătoriţi? Ai idee dacă se mai numeşte şi acum Soderstrom?

— Da, cu siguranţă au fost căsătoriţi, spuse Maj-Lis. Divorţul a fost cu scandal. Femeia a cerut jumătate din tot câştigul lui Sebastian de pe vremea când era la Ligă, dar el voia să folosească banii aceia ca să cumpere clubul de tenis.

— Şi Suzette. Poartă numele Soderstrom?

— Veronica a luat numele lui imediat, fără ezitare. Voia o familie numeroasă, cu mulţi copii şi ţinea să se numească toţi la fel.

Draga de Maj-Lis începea să fie cam ameţită.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru timpul acordat. Te deranjează dacă voi suna din nou în cazul când...

— Veronica n-a iertat-o niciodată. Niciodată!

— Mulţumesc, la revedere! spuse Annika şi închise telefonul pentru a pune capăt discuţiei.

Ezită puţin, apoi formă numărul mobilului lui Berit.

Colega ei era acasă, nu la redacţie.

— Ştii, în prezent lucrez în ture. De-acum înainte voi fi liberă seara, la sfârşit de săptămână şi de sărbătorile legale, dacă nu sunt anunţată cu două săptămâni înainte, o informă Berit.

— Oh, spuse Annika. Atunci nici eu n-ar trebui să lucrez.

— În conformitate cu contractul negociat pe plan local, nu, spuse Berit. Felicitări!

Annika o auzi dând drumul unui robinet, apoi apa curgând.

— Azi mi-aş fi putut face timp să despachetez jucăriile copiilor.

— N-ar fi mai bine să le despachetezi împreună cu ei? întrebă Berit. Altfel vor avea impresia că locuiesc la hotel.

Annika îşi îndreptă spatele.

— Bineînţeles, zise ea. Eu de ce nu m-am gândit la asta?

— Să învăţăm fiecare din greşelile celeilalte, răspunse Berit. Cum te descurci?

— Ai puţin timp să discutăm câteva probleme?

Apa se opri.

— Sigur, spuse Berit.

Annika o auzi trăgându-şi un scaun şi aşezându-se.

— Am intrat în casa familiei azi-dimineaţă şi am făcut câteva poze cu telefonul, spuse Annika. Urmează să le descarc în calculator şi să văd cum au ieşit. Şi am descoperit că mai există încă

un copil în familia lor, o adolescentă care a supravieţuit, bineînţeles, atacului cu gaze.

— Poftim? exclamă Berit. Cum aşa?

— Era plecată, explică Annika, aşa că nu este atât de spectaculos pe cât pare. Cineva ar trebui totuşi să încerce să stea de vorbă cu ea. Locuieşte împreună cu mama ei undeva în Suedia.

— Minunat! Cine se ocupă de treaba asta în redacţie?

— Nimeni, spuse Annika. Patrik n-a fost deloc interesat. El vrea vedete sportive în suferinţă.

— Nu e bine deloc, răspunse Berit cu calm. Sigur că-i putem obţine pe sportivii lui îndoliaţi, dar un copil care a supravieţuit unei crime multiple este cu mult mai important.

Annika răsuflă uşurată. Ştia şi ea atâta lucru, desigur, dar tot îi făcea bine că mai gândea cineva la fel.

— Ai la tine parola pentru baza naţională de date de identitate? întrebă Berit.

— Sigur că da. O să caut de-aici.

— Dacă nu reuşeşti, vineri voi fi din nou de serviciu, spuse Berit. Cum e vremea pe-acolo?

— Teribil de cenuşie, răspunse Annika. Încă ceva.

— Halenius, zise Berit.

— Îhî, confirmă Annika.

— E adevărat că vă sărutaţi? În fotografie aşa pare.

— De fapt nu ne sărutam, răspunse Annika. Dar are importanţă?

Berit reflectă o clipă.

— De-acum încolo va fi dificil să te mai ocupi de ceea ce face Halenius, spuse ea. Dar sunt alţii care pot face treaba asta.

— Aşadar nu crezi că mi-am distrus credibilitatea.

— Puţin, poate, dar va trece.

— Mulţumesc, răspunse Annika mai liniştită.

— Nu uita să ţii socoteala orelor suplimentare, răspunse Berit. Nu vei fi plătită, dar îţi poţi lua recuperări.

Închiseră telefonul.

Annika simţi o căldură în piept şi mai puţină greutate. Deschise baza naţională de date de identitate, se conectă şi aşteptă să se încarce site-ul.

Jurnalismul de investigaţii a încetat practic să mai fie un sport competitiv în momentul în care această bază de date a fost transpusă online. Abonamentele erau scumpe, dar, datorită veniturilor pe care le-a generat, Annika avea acum acces la toate detaliile despre orice cetăţean suedez: numele, vârsta, codul numeric personal, adresa curentă şi cele anterioare, venitul impozabil, funcţiile de conducere, culoarea maşinii, detalii despre proprietăţi, valoarea creditelor şi orice posibilă datorie. Erau, de asemenea, incluse toate informaţiile despre o eventuală afacere, organizaţie şi autoritate oficială din Suedia şi din alte paisprezece ţări europene, situaţia anuală a conturilor, statusul financiar şi accesibilitatea la credite.

Apăsă pentru a intra în fişele personale. Pe ecran apăru un formular. Putea căuta după nume sau după codul numeric personal, aşa că deplasă cursorul la rubrica numelui: Soderstrom, Suzette. Genul: feminin.

Lăsă restul căsuţelor goale.

Apărură rezultatele. Exista o singură persoană cu acest nume în Suedia. O anume Jannike Diana Suzette, născută în urmă cu şaisprezece ani, cu domiciliul în strada Langskeppsgatan nr. 77, Bromma, în regiunea administrată de Consiliul din Stockholm.

Cum s-ar fi putut numi mama ei? Posibilitatea de a căuta rude în baza de date a fost suspendată după 11 septembrie 2001,

aşa încât asemenea informaţii erau acum mult mai dificil de obţinut.

Annika încercă să găsească detalii privind înregistrarea locală şi dădu peste codul poştal al străzii Langskeppsgatan. Apoi făcu o nouă căutare în fişele individuale, introducând informaţii uşor diferite. Completă trei rubrici: genul, codul poştal pentru Langskeppsgatan şi numele de familie, Soderstrom.

Calculatorul căută toate femeile cu numele Soderstrom în raza acelui cod poştal. Dacă Suzette era înregistrată la aceeaşi adresă ca mama ei şi dacă numele mamei era Soderstrom, ar fi trebuit să iasă ceva, dacă nu cumva se număra printre cele aproximativ nouă mii de suedezi ale căror fişe personale erau protejate şi secretizate de autorităţi.

Punct ochit, punct lovit!

Soderstrom, LENITA Marike, vârsta 42 ani, domiciliată în strada Langskeppsgatan nr. 77. Avea patru datorii cu probleme, după cum anunţa agenţia specializată în minimizarea riscurilor financiare[9] şi încă o datorie curentă în evidenţa serviciului naţional de popriri, în valoare de 42392 de coroane. Nu era implicată în nicio afacere, nu lucra pe cont propriu şi nu figura ca proprietară a vreunui autovehicul. Datoriile proveneau din abonamente TV neachitate, impozite restante şi un plan de rate la IKEA, în care acumulase arierate.

Trecu la un site gratuit care lista toate numerele de telefon informabile din Suedia, ataşând şi o hartă pe care puteau fi identificate adresa fiecărui număr şi imaginea clădirilor respective.

---

[9] Svensk Handelstidning Justitia, în original. *(N.t.).*

Annika completă numele Lenita Soderstrom şi adresa, dar nu obţinu niciun rezultat. Mama lui Suzette Soderstrom avea fie un număr mai vechi, care nu apărea în registrul actual, fie un număr de cartelă la telefonul mobil. Şterse numele şi căută numai după adresă; strada Langskeppsgatan apăru localizată între Blackeberg şi Racksta, în partea de vest a Stockholmului. Comută pe imaginea de satelit a cartierului şi constată că acel cod poştal acoperea mai multe blocuri de apartamente de la capătul unei străzi cu tot felul de imobile. Vechiul azil. Nebunii au fost externaţi şi reabilitaţi, siliţi acum să ducă o viaţă căreia nu erau deloc pregătiţi să-i facă faţă.

Se duse la minibar şi scoase o mică ciocolată Toblerone.

Cum putea să ajungă la mama lui Suzette, Lenita Soderstrom? Poate activa în vreo asociaţie, poate apărea vreo persoană de contact. Reveni la laptop şi o căută pe Google.

Lista rezultatelor era scurtă şi categorică.

Lenita Soderstrom, Facebook.

Annika dădu un clic şi deschise o pagină în limba spaniolă, cu fotografia unei femei blonde pe ecran. Cu ajutorul unui drapel din colţul din dreapta sus schimbă limba şi pagina apăru în engleză. *Înregistraţi-vă pe Facebook pentru a putea lua legătura cu Lenita. Sunteţi deja membru? Login!*

Apăsă pe o propoziţie din partea dreaptă: *Trimiteţi un mesaj.*

Apăru o pagină ce conţinea un formular lung. Pentru a lua legătura cu Lenita Soderstrom trebuia să se înregistreze pe site. În regulă, auzise de Facebook – mai multă lume la serviciu părea să stea toată ziua pe paginile de Facebook. Concurau între ei pentru cel mai mare număr de „prieteni” dobândiţi şi se entuziasmau teribil când îi „solicita” cineva. Era genul de preocupare de care ea reuşise să se desprindă la vârsta de opt ani.

Ce naiba? îşi spuse şi completă formularul. Îşi scrise numele, preciză că lucra la o firmă, data naşterii, adresa de poştă electronică, apoi se gândi la o parolă. La final bifă căsuţa prin care confirma că a citit *Termenii şi condiţiile de utilizare* şi *Politica de utilizare a datelor cu caracter privat,* ceea ce evident că nu făcuse, apoi apăsă *Sign Up.*

Ei bine, nu a durut deloc.

Confirmaţi adresa de e-mail.

Ah, deci nu s-a terminat încă?

Apăsă pe *Du-te la Hotmail acum.*

La rubrica Inbox a contului ei de pe Hotmail se afla un mesaj ce conţinea un link pe care trebuia să apese. Pe ecran apăru un mesaj nou. *Bine ai venit, Annika! Contul tău a fost creat.* Apăsă pe *Caută prieteni,* scrise Lenita Soderstrom şi se trezi pe o pagină din care îi putea trimite un mesaj direct mamei lui Suzette. Explică cine era şi ce voia, spuse că dorea să ia legătura atât cu Lenita, cât şi cu Suzette, că era urgent. Încheie mesajul cu numărul telefonului ei mobil.

Ridicol de complicată era această modalitate de a ajunge la cineva, se gândi ea când văzu că era obligată să introducă un *cod de securitate* înainte de a putea trimite mesajul.

Se uită la ceas. Dacă voia să mănânce ceva înainte de a începe ceremonia de comemorare de la clubul de golf, trebuia să se grăbească.

8

— Aici este, spuse Carita Halling Gonzales.

Annika frână în mijlocul sensului giratoriu şi trase pe dreapta, lângă mai multe tomberoane pentru reciclarea deşeurilor

de plastic şi sticlă. Norii se mai răriseră şi acum soarele arunca umbre ici şi colo, ezitant şi circumspect, încuie maşina. Lângă parcarea clubului de golf fluturau patru drapele în vârful unor catarge înalte: cel spaniol, cel andaluz, cel suedez şi încă unul, cu o stemă desenată în galben, roşu şi verde pe fond alb.

— Ce caută aici steagul clubului GAIS? întrebă Annika.

Carita Halling Gonzales se uită în sus, apoi îşi mută atenţia la oglinda de poşetă pe care o ţinea în mână.

— Care steag? întrebă ea scoţând rujul din cutiuţa lui aurie.

Annika îi arătă cu degetul.

— Ultimul. Proprietarul este macrou?

Interpreta era total nedumerită.

— GAIS este un club de fotbal din Goteborg, spuse Annika. Suporterii lor sunt porecliţi macrou.

— Percy Svensson tocmai a vândut clubul altor patru suedezi. Poate că unul dintre ei face parte din specia de peşte de care vorbeşti. Intrarea e pe-acolo.

Carita puse rujul la loc, în poşeta de această dată argintie.

O scară de cărămidă ducea spre o intrare bogat ornamentată, împrejmuită de portocali uriaşi. Annika deschise uşa împingând-o cu putere şi rămase cu gura căscată.

— Deci, aşa trăieşte cealaltă jumătate, spuse ea. Iată cum poţi pierde legătura cu realitatea!

În faţa ei se desfăşurau terase de marmură albă. Gâşte albe pluteau pe un lac artificial. Covoare de gazon de un verde intens se prelungeau spre orizont, mătăsoase precum picioarele femeilor în reclamele pentru lame de ras. Maşini mici de golf se plimbau de colo-colo pe potecile de ciment roz. Bărbaţi cu frizuri impecabile şi pulovere bleumarin drapate pe umeri, peste bluze polo albe, şedeau relaxaţi la mese rotunde.

— Îi cunoşti?

Carita arătă spre o femeie de vârstă mijlocie şi un bărbat foarte tânăr care le făceau cu mâna.

Corespondenta la Madrid a celuilalt ziar de seară şi jucăria ei, fotograful.

— Ştiu cine sunt, răspunse Annika, şi probabil că m-au recunoscut şi ei.

Din ediţia de azi a ziarului, îşi spuse ea, dar nu rosti nimic cu glas tare. Carita nu era probabil la curent cu ceea ce scria presa suedeză. Nu avea rost să o informeze despre fotografia ei.

Uşa din spate se deschise brusc, iar terasele de marmură se umplură de oameni într-o clipă. Erau atât de diferiţi de ceilalţi ca ţinută şi comportament, încât totul încremeni.

— Şi aceştia sunt tot colegi de-ai tăi?

— Audiovizualul suedez, zise Annika cu voce scăzută, în timp ce câţiva bărbaţi se apucară să desfăşoare camere de luat vederi şi trepiede, apoi să întindă cabluri şi microfoane într-un adevărat vacarm.

Era limpede că zvonul privind minutul de reculegere se răspândise peste tot.

Oaspeţii care până atunci au mâncat şi au băut la restaurantul clubului ieşiră pe terasă printre mese, stimulaţi de prezenţa obiectivelor şi de aerul preocupat de pe chipurile echipelor de televiziune. Ori de câte ori apărea undeva o echipă de filmare, atenţia tuturor se concentra de îndată asupra ei.

— Recunoşti pe-aici vreo vedetă din sport? o întrebă Annika în şoaptă pe Carita, asigurându-se că aparatul ei de fotografiat era suficient de bine încărcat.

— Aceia fac parte dintre macrourile tale, cred, răspunse ea arătând spre un grup de bărbaţi supraponderali, cu chelie,

îmbrăcaţi cu jachete de culoare verde-închis şi purtând la rever emblema cu galben, verde şi roşu.

Oamenii continuau să iasă grămadă din restaurant şi în curând scările se umplură.

— Ce-i cu circul ăsta? întrebă chiar în spatele Annikăi un bărbat cu o bluză polo bleu.

— Se va ţine un moment de reculegere pentru Sebastian Soderstrom, îi răspunse Annika încercând să-şi dea seama dacă stătea de vorbă cu vreun fost sportiv renumit.

Omul îşi potrivi ochelarii de soare şi înlemni.

— Adevărat? întrebă el. Ce trist!

Annika scoase din geantă pixul şi carnetul de notiţe.

— Credeţi că ceremonia comemorativă va fi emoţionantă? întrebă ea politicoasă.

Bărbatul izbucni în râs.

— Vor plânge după banii pe care nu-i vor mai vedea de-acum încolo. Jumătate dintre oamenii de-aici au investit în proiectele fanteziste ale lui Sebastian Soderstrom.

Annika rămase cu pixul în aer.

— Cum... Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea.

Bărbatul îşi băgă bluza în pantalonii de golf, pedant.

— Soderstrom era un şmecher convingător. Cele câteva sezoane pe care le-a avut la Liga Naţională de Hochei îi făceau pe oameni să creadă că scotea aur pe partea cealaltă. Şi mai tragic însă era că şi el credea acelaşi lucru.

Tipul opri un alt bărbat, îmbrăcat în bluză polo de culoare verde-deschis de această dată, care se îndrepta spre terenul de golf.

— Ai auzit, Sverre? Fac o mică ceremonie pentru Soderstrom. Trebuie să stăm în picioare un minut ca să-l comemorăm în tăcere.

Sverre se înroşi la faţă.

— Pentru nenorocitul ăla! spuse el, apoi se răsuci pe călcâie şi intră înapoi în restaurant.

Annika privi în urma lui.

— Despre ce proiecte fanteziste este vorba? întrebă ea.

Bărbatul zâmbi.

— Introducerea pe scară largă a unui sport nou, un fel de oină[10], de exemplu. N-aţi auzit niciodată vorbindu-se despre el? Ce nostim! Sau pista de alergare care urma să fie construită în Sierra Nevada, dar care s-a dovedit a fi trasată prin mijlocul unui parc naţional. Şi pe urmă, clubul acela de tenis...

— Eu aveam impresia că Sebastian Soderstrom era destul de înstărit, spuse Annika observând că şi alţi oaspeţi părăseau terasa.

— N-a pierdut banii lui, ci pe ai tuturor celorlalţi. Altfel n-ar fi putut ajunge atât de departe. Iar clubul de tenis a fost un dezastru din punct de vedere financiar. Vreau să zic că arunca mai multe milioane numai pentru premiile turneelor organizate de club... Sonja!

Bărbatul îmbrăcat cu bluză polo bleu coborî în fugă scările terasei îndreptându-se spre o femeie cu şapcă roz. Annika îi privi în timp ce schimbară câteva cuvinte şi văzu că femeia se enervă, apoi se întoarse şi porni înapoi spre Recepţie.

— Fiţi amabilă, interveni Annika oprind-o. L-aţi cunoscut pe Sebastian Soderstrom?

— Da, fir-ar să fie, sigur că l-am cunoscut! spuse femeia şi încercă să treacă de ea.

Annika îi blocă drumul.

— Îmi puteţi vorbi despre el? întrebă ea.

---

[10] Stickball, în original. *(N.t.).*

Femeia îşi scoase ochelarii de soare. Pe faţă i se vedeau urmele mai multor intervenţii chirurgicale, mai ales în jurul ochilor.

— Sebastian Soderstrom a fost un escroc, spuse ea. A vrut să fie vedetă, era dependent de aplauze, dar nu era dispus să şi muncească pentru ele. Voia doar recompensa.

— Nu înţeleg, zise Annika.

— Îi intrase ideea asta în cap, să stoarcă o grămadă de bani de la oameni, prin tot felul de şmecherii, să trăiască pe picior mare pe seama investiţiilor făcute de alţii, până ajungea să se plictisească şi atunci se apuca de altceva. Găsea alţi investitori, împrumuta bani, lustruia un pic faţada şi se dădea mare vedetă.

— Dar nu era cu adevărat o mare vedetă? întrebă Annika.

— Ascultă, spuse femeia, apropiindu-şi de Annika nasul înfrumuseţat chirurgical. Toate astea s-au petrecut cu al naibii de mult timp în urmă.

O împinse pe Annika la o parte şi părăsi clubul de golf.

Annika îşi roti privirea peste întinderile de gazon. Cum să abordeze aceste declaraţii? Să se prefacă a nu fi auzit nimic? Sau să scrie adevărul, că oamenii preferau să plece de la clubul de golf decât să ia parte la minutul de reculegere pentru Sebastian Soderstrom?

Vedetele hocheiului pe gheaţă, cugetă în sinea ei. *Pentru ele mă aflu aici.* Scrută mulţimea.

— Vezi vreun sportiv renumit? o întrebă pe Carita, apoi îl zări pe unul dintre cei mai mari jucători din Ligă, un băiat din Norrland care tocmai a semnat un contract cu un club din Middvestul american, adjudecându-şi un sfert de milion de coroane. *Trebuie să pun mâna pe el,* îşi spuse ea şi îşi croi drum prin mulţime.

Celebrul jucător de hochei era înconjurat de prieteni. Doi au făcut parte din echipa care a cucerit bronzul la Cupa Mondială la Fotbal din 1994, iar un al treilea a jucat în câteva filme suedeze mediocre.

— Sunt de la *Kvallspresseu,* se prezentă Annika. Pot să vă fac o poză?

Vedeta sportivă se uită la ea.

— Ce se petrece aici? De ce s-a adunat atâta lume?

— Un minut de reculegere pentru Sebastian Soderstrom, spuse Annika ridicând aparatul de fotografiat şi făcând mai multe fotografii. Clic, clic, clic.

— Oh, la dracu'! exclamă unul dintre fotbalişti.

— L-aţi cunoscut? întrebă Annika.

— Sigur că da, răspunse binecunoscutul hocheist. Am jucat împreună cu el în echipa naţională un sezon.

— Ce vă amintiţi despre el?

Hocheistul se scărpină în cap.

Clic, clic, clic.

— Ei bine, spuse el rostind cuvintele rar, a fost un apărător bun, la vremea lui. Ştiu că avea o casă pe-aici pe undeva, dar nu ştiu exact unde.

— Într-o colonie numită Las Estrellas de Marbella, spuse Annika.

Jucătorul dădu din cap.

— Nu ştiu pe unde vine.

— Şi ceilalţi? îi întrebă ea pe fotbalişti. L-aţi cunoscut pe Sebastian?

Amândoi spuseră că nu.

— Eu joc tenis la clubul lui, spuse regizorul de film. Sebbe era mare. Dacă toţi ar fi ca el, lumea ar arăta altfel.

De acesta avea ea nevoie. Annika mai trase câteva cadre.

O fotografie de grup a celor patru vedete, haine obişnuite şi ochelari de soare, un citat de asemenea: „Dacă toţi ar fi ca Sebastian, lumea ar arăta altfel”.

A terminat.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse ea şi se întoarse la Carita.

— Îl recunosc pe acela, zise interpreta arătând spre jucătorul de hochei. Nu este...

— Ba da, răspunse Annika, acoperind cu mâna degetul Caritei. Stăm să se consume minutul de reculegere şi pe urmă plecăm.

Deodată în faţa ei apăru un bărbat cu o coamă bogată de păr alb şi un abdomen proeminent, zâmbind plin de entuziasm.

— Annika Bengtzon? întrebă el.

Accentul de Goteborg era inconfundabil.

— Rickard Marmen? întrebă Annika. Ce bine-mi pare să pot atribui vocii un chip!

Îşi strânseră mâinile, iar el depuse un sărut în vânt pe obrazul Caritei.

— Ascultă, spuse Annika trăgându-l câţiva paşi în direcţia parcării. Vreau să te întreb câteva lucruri. Ai cunoscut familia Soderstrom?

— Nu sunt sigur dacă pot spune că i-am cunoscut cu adevărat, dar ştiu cine erau.

— Sebastian Soderstrom datora sume mari de bani?

Rickard Marmen zâmbi.

— Posibil. Dar numai unor oameni care şi le puteau permite.

— Îmi cer scuze dacă sunt prea directă, dar se pare că mulţi sunt supăraţi pe el. Au motive să fie?

El ridică din umeri.

— În general, oamenii nu prea au ce face pe-aici. Ceea ce înseamnă că au tendinţa să se agaţe de detalii.

— Tu ai făcut afaceri cu el?

Rickard Marmen izbucni în râs.

— Nu, spuse el. Bineînţeles că nu. N-am eu atâţia bani.

Annika se uită atentă la bărbatul din faţa ei. Avea un chip destins, ochii mici, de un albastru luminos. Avea o barbă albă, nerasă de o săptămână. Părul forma un halou în jurul capului.

— Eşti de ceva vreme aici, nu-i aşa?

— De când am împlinit douăzeci şi trei de ani.

— Ştii că Sebastian mai avea un copil? O fiică adolescentă, pe nume Suzette.

— Venea uneori aici. De ce întrebi?

— Ştii când a venit ultima oară?

Rickard Marmen îşi trecu mâna peste barbă.

— Obişnuia să facă echitaţie cu Vibeke la Clubul Cancelada, zise el. Cred că dădea şi-o mână de ajutor pe-acolo.

Annika se apropie puţin de el şi coborî vocea.

— Aşadar, a fost aici recent?

Rickard Marmen se frecă la nas.

— Nu ştiu, răspunse el. Cred că cel mai bine ar fi să vorbeşti cu Vibeke.

Sesiză aerul ei întrebător şi continuă:

— Vibeke Jensen – proprietara clubului. Are o casă chiar deasupra lui. Este ..

— Ştiu eu unde este Clubul Cancelada, interveni Carita apropiindu-se de Annika. Te pot duce acolo. Nu e departe. Pe partea cealaltă a muntelui aceluia.

În jurul lor murmurele se stinseră. Pe terasă nu mai rămăsese multă lume. Începu să vorbească un bărbat îmbrăcat cu jachetă

neagră şi pantaloni deschişi la culoare, aflat în capul scărilor ce duceau spre lacul artificial.

— Dragi membri, dragi oaspeţi. Ne-am adunat astăzi aici în memoria unui bun prieten şi coleg îndrăgit, un om care a fost un exemplu pentru noi toţi...

— Cine este cel care vorbeşte? îl întrebă Annika în şoaptă pe Rickard Marmen.

— Noul proprietar. A venit duminică, mă îndoiesc c-a apucat să-l întâlnească pe Sebastian.

Annika fotografie asistenţa. Va trebui să editeze pozele mai târziu, ca să pară că erau mai multe persoane decât s-au adunat în realitate.

Începu momentul de reculegere. Gâştele continuau să înoate pe lac. O motocicletă trecu prin sensul giratoriu din faţa clubului ambalând motorul. Camerele de luat vederi ale televiziunilor înregistrară. Oamenii se priveau unii pe alţii încercând să arboreze un aer trist.

Annika se uită la ceas. După patruzeci de secunde noul proprietar consideră că era de-ajuns şi bătu din palme.

— Vă mulţumesc dragi oaspeţi, membri şi reprezentanţi ai presei şi aici chiar făcu cu mâna spre camerele televiziunilor. Aş dori doar să vă mai spun că restaurantul este în continuare deschis până la ora...

— Să plecăm, zise Annika.

Îi mulţumi lui Rickard Marmen şi se îndreptă spre maşină.

9

Şoseaua se unduia, în sus, pe munte ca un şarpe gras. Era pavată cu dale ample şi străjuită de stâlpi de iluminat bogat

ornamentaţi şi destul de des punctată de câte o cutie de tablou electric sau o altă construcţie de mici dimensiuni. Un drum lăturalnic se desprindea din loc în loc şi se pierdea în verdeaţa de pe vale.

Altceva nu mai exista, doar tufişurile crescute la întâmplare şi ciulinii de mari dimensiuni.

— Unde sunt casele? întrebă Annika uitându-se fascinată în sus, la vârful muntelui.

— Este unul dintre proiectele care n-au reuşit, răspunse Carita. Au existat planuri măreţe, dar totul s-a blocat. N-au reuşit decât să construiască drumurile. Fii atentă!

Annika frână.

Drept în faţă, jumătate din drum se prăbuşise în râpa de dedesubt. Porţiunea din preajma alunecării era înconjurată cu conuri din plastic şi o bandă cu dungi roşii şi albe.

— La naiba! exclamă Annika. Suntem în siguranţă pe drumul ăsta?

— Să nu mergi prea aproape de margine, asta-i tot, răspunse Carita.

Carosabilul fusese luat de ape în mai multe locuri. Şoseaua continua să urce şerpuit pe versant, uneori foarte aproape de autostrada cu plată, alteori la mai multe sute de metri deasupra ei. Vremea ploioasă s-a retras peste Atlantic, lăsând în urmă o privelişte limpede, scăldată de o lumină ameţitoare, cu marea întinsă ca un covor albastru spre stânga şi Munţii Rif din Africa, cenuşii la orizont.

Când se apropiară de şcoala de echitaţie, şoseaua pătrunse în mijlocul unui teren de golf neterminat. Excavatoarele, buldozerele şi camioanele puneau fundaţia aceloraşi uriaşe întinderi de gazon şi lacuri artificiale ca şi la Los Naranjos.

— Oamenii bogaţi nu au nimic altceva mai bun de făcut decât să meargă dintr-o parte într-alta printr-o lume artificială, încercând să lovească o minge care stă pe loc şi folosindu-se de un mic baston metalic? întrebă ea.

— Nu merg, spuse Carita. Se deplasează cu nişte maşinuţe.

Îi arătă un semn pe care scria Club Hipico, iar Annika semnalizează şi viră la dreapta. Parcarea era plină de automobile scumpe. Lăsară maşina lângă un Range Rover Sport şi se îndreptară spre o clădire albă, scundă, cu grilaje din fier forjat la ferestre. Grajdurile se aflau în partea stângă, boxe ample, deschise, construite din lemn de culoare închisă, cu minunate detalii din fier forjat vopsit în verde, umbrite de copaci uriaşi. Fete cu codiţe blonde se plimbau printre caii pursânge cafenii, cu părul lucios. Un grăjdar tânăr, care împingea o roabă, îi spuse ceva uneia dintre ele şi fata izbucni în râs.

Annika încremeni.

— Nu se poate aşa ceva! exclamă ea. Recunosc locul acesta. Am mai fost aici.

— Obişnuiţi să faceţi echitaţie? întrebă o femeie în limba daneză. Avea un păr grizonant, tuns scurt şi ochii conturaţi cu roşu.

Annika se uită la ea.

— Hooks şi Kingsland[11], ambele îşi realizează aici fotografiile pentru cataloagele de vară, spuse femeia.

Întinse mâna.

— Vibeke Jensen, se prezentă ea.

---

[11] Renumite firme de echipament ecvestru. *(N.t.)*

— Annika Bengtzon, spuse Annika desprinzându-se cu greu de imaginea de pe copertele ilustrelor cataloage de echipament ecvestru şi costume de echitaţie, pe care le admira îndelung cu prietenele ei pe vremea când se ducea la călărie în fiecare săptămână.

— Înţeleg că vreţi să mă întrebaţi despre Suzette, spuse Vibeke Jensen.

Annika observă că femeia se sprijinea cu toată greutatea într-o cârjă. Nu dintre cele pe care le iei de la A&C când ai un accident, ci una foarte frumoasă, deşi uzată, confecţionată din lemn închis la culoare. Femeia o folosea de mult timp.

— Vreţi să traduc eu? întrebă Carita.

— Mă descurc în daneză, răspunse Annika. Într-adevăr, am înţeles că venea aici pentru echitaţie.

Vibeke se întoarse cu mişcări sacadate.

— Putem merge la mine în birou, zise ea.

Trecură pe lângă un alt grajd. O zgâtie de fată de vreo paisprezece ani, cu picioare lungi şi cizme de călărie bine lustruite, conducea un pursânge arab spre locul unde era instalată bateria de obstacole de cel puţin un metru şi jumătate înălţime. Un val de invidie o străbătu sau poate doar de tristeţe, când se gândi ce ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat altfel. Îi plăcea enorm să călărească. Şi fusese foarte bună la acest sport.

— Cu ce vă pot servi?

Annika ceru puţină apă, Carita – un pahar de vin roşu.

Intrară într-o încăpere de mici dimensiuni, din spatele unui distribuitor automat de cafea. Vibeke Jensen se aşează cu dificultate, îşi sprijini cârja de birou şi întinse în faţă piciorul vătămat. Ridică privirea şi o întâlni pe-a Annikăi.

— Au trecut mai bine de patruzeci de ani de-atunci. M-am obişnuit şi încă mai pot să călăresc.

Annika şi Carita se aşezară şi ele.

— Suzette ar fi trebuit să înceapă să lucreze aici, spuse Vibeke Jensen, împreunându-şi mâinile pe birou.

Erau pline de bătături şi zgârieturi.

— Dar n-a ieşit nimic. Privind acum înapoi, desigur, a fost o binecuvântare că s-a întors acasă.

Se uită afară, la grajduri şi buzele îi tremurară.

— Aşadar, Suzette a fost aici de curând, dar s-a dus înapoi în Suedia.

Vibeke Jensen încuviinţă clătinând din cap.

— A telefonat săptămâna trecută să spună că s-a răzgândit. Voia să mai încerce o dată cu şcoala. Trebuie să recunosc că am găsit a fi o idee bună.

Duse mâinile la gură.

— Trebuie să mă scuzaţi, zise ea.

— Deci, cunoşteaţi bine familia? întrebă Annika blând, fără să mai scoată carnetul de notiţe.

Femeia rătăci cu privirea peste grajduri şi copacii de eucalipt din spatele lor.

— Nu tocmai, spuse ea. Poneiul lui My este la noi. Nu ştiu ce vom face cu el. Pe Sebastian şi Veronica nu i-am cunoscut foarte bine. Ea obişnuia să vină să călărească aici înainte de-a naşte copiii, dar după aceea a fost atât de ocupată cu munca, încât nu-i mai ajungea timpul pentru altceva. Astrid, pe de altă parte...

Rămase o vreme tăcută.

— Am cunoscut-o pe Astrid încă din copilărie. Mergea împreună cu mama mea la *juergas.* Mă lua cu ea la întâlniri, îmi plăcea mult.

— Astrid este cea care i-a aranjat lui Suzette să lucreze aici?

Vibeke dădu din cap că da.

— Astrid ţinea foarte mult la fată, iar eu n-am avut nimic de obiectat. Suzette este o călăreaţă destul de bună şi ştie cum să se poarte cu caii.

Sună telefonul de pe birou şi ea răspunse scurt, în spaniolă.

— Aş dori să mă întorc acasă, şopti Carita la urechea Annikăi. Este ajunul Bobotezei, totuşi...

Annika îşi luă geanta şi se ridică în picioare. Nu avea nimic de obţinut din locul acesta.

Vibeke închise telefonul.

— Ştiţi când s-a întors Suzette în Suedia? întrebă Annika.

Femeia se ridică anevoios în picioare, sprijinindu-se în cârje.

— A telefonat săptămâna trecută, joi, cred. Mi-a spus că pleacă acasă. Am presupus că plecarea era iminentă.

Annika îi strânse mâna.

— Vă mulţumesc pentru timpul pe care ni l-aţi acordat. Aveţi ceva împotrivă dacă vă citez într-un articol dedicat familiei?

Vibeke făcu semn că nu.

— Aş putea să vă fac şi o fotografie? Afară, cu grajdurile în spate?

Vibeke îşi trecu mâinile prin păr şi ezită.

— Când arăt aşa cum arăt? întrebă ea.

Ieşiră în lumina apusului. Caii şi grajdurile străluceau sub razele oblice.

Annika făcu mai multe fotografii cu femeia sprijinită greoi în cârje, cu privirea îndreptată spre orizont, peste drumul de jos. Îi mulţumi încă o dată şi porni spre maşină.

— Ah, să nu uit, spuse Annika oprindu-se din drum. Aţi zis că Veronica era ocupată cu munca. Ce făcea?

— Era avocat, răspunse Vibeke. Lucra într-un birou din Gibraltar. Ea era cea care aducea banii în casă.

— Dar Sebastian? întrebă Annika ţinându-şi respiraţia.

Vibeke dădu din cap.

— Probabil că ea câştiga foarte bine, spuse Annika gândindu-se cât de mare era casa.

În momentul acela sună telefonul ei mobil. Un număr pe care nu-l recunoscu. Îşi ceru scuze şi răspunse.

— Annika Bengtzon? întrebă o voce necunoscută de femeie. Mi-ai trimis un e-mail. Ce doreşti?

— Hmm, făcu Annika. Cine sunteţi?

— Pe Facebook. Lenita.

Soderstrom!

— Da, sigur, spuse Annika făcând câţiva paşi spre parcare. Mulţumesc că m-ai sunat. Eu lucrez la *Kvallspressen şi* voiam să iau legătura cu dumneata şi cu Suzette pentru câteva întrebări despre evenimentele de la Marbella.

— Eu nu ştiu nimic, spuse Lenita. Mie nu-mi spune nimeni nimic. Ar trebui să mi se spună, având în vedere că am fost căsătorită cu el cândva.

— Trebuie să fi fost un şoc teribil pentru dumneata, spuse Annika plină de compasiune.

— Oh, Doamne, da! răspunse Lenita Soderstrom. Noroc că Suzette se întorsese acasă, altfel cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

— Ea cum a reacţionat?

— Ei bine, zise Lenita Soderstrom, poate credeţi că răspunde la propriul telefon mobil, numai că se pare că i-am cere prea mult. Presupun că nu-şi bate capul să-l încarce.

Cu colţul ochiului, Annika o văzu pe fata cu cizme lustruite sărind cu frumosul ei cal pursânge peste un obstacol combinat.

— N-ai vorbit cu fiica dumitale de la moartea lor?

— Cum aş fi putut? Este în Spania şi nu răspunde la mobil. Şi nu am numărul femeii aceleia, Jensen.

Annika îi aruncă o privire micuţei daneze, care se ducea acum înapoi spre birou.

— Vibeke Jensen? întrebă ea. Ce legătură are ea cu toate acestea?

— Suzette locuieşte la ea. N-o suporta pe Vrăjitoare, pe Veronica, aşa că s-a mutat şi s-a dus să stea la angajatoarea ei.

Annika nu mai înţelegea nimic. Carita o privea insistent.

— Vrei să spui că Suzette locuieşte la Vibeke Jensen, daneza care este proprietara Clubului Cancelada?

— Mi-a dat telefon cu două zile înainte de Anul Nou şi mi-a spus că se mută la femeia care este proprietara şcolii de echitaţie. Pe mine nu mă interesează unde stă, atâta timp cât îşi poartă de grijă şi nu dă de bucluc.

— Cu două zile înaintea Anului Nou, spuse Annika. Asta a fost joia trecută, nu-i aşa?

— Eu i-am spus: „Dacă nu vrei să înveţi, trebuie să-ţi găseşti de lucru". Nu poate crede că va trăi tot timpul numai pe spinarea mea.

Annika se întoarse la birou cu paşi mari.

— Poţi rămâne puţin la telefon? îi spuse ea Lenitei. Este aici cineva cu care ar trebui să stai de vorbă.

Deschise uşa biroului şi Vibeke Jensen se uită la ea surprinsă.

— Lenita Soderstrom, spuse Annika întinzându-i mobilul. Ea ştie că Suzette locuieşte la dumneata.

*

Echipele de căutare s-au adunat la apus. Au pornit de la o porţiune secată a albiei râului, imediat în spatele cartierului Las

Estrellas de Marbella, unde locuise familia. Luminile albastre ale poliţiei îşi trimiteau razele peste leandrii sălbatici şi peste tulpinile uscate ale măslinilor. Oamenii se mişcau ca umbrele printre maşini, în timp ce un bărbat cu vestă reflectorizantă ridica mâna pentru a dirija siluetele în diferite direcţii.

Annika şedea lângă Niklas Linde în BMW-ul lui uriaş, urmărind scena. Avea noroc să fie aici. I-a dat poliţistului un ultimatum: avea de gând să-i spună ce ştia despre Suzette numai dacă o lăsa să participe şi ea la operaţiunea de căutare. Linde n-a avut de ales.

S-au oprit în vârful unui deal, deasupra râului. Annika scoase aparatul de fotografiat şi deschise portiera. Folosind-o ca punct de sprijin, făcu mai multe fotografii cu expunere lungă. Auzea voci şi semnalele intermitente ale aparatelor de radio folosite de echipa de căutare.

— Crezi c-o vor găsi astă-seară? întrebă ea.

— Trebuie să încerce, răspunse Linde.

— Lipseşte de şase zile, spuse Annika. Dacă în tot acest răstimp a stat aici, probabil c-a murit.

— Vrei să stai de vorbă cu ofiţerul care răspunde de operaţiune?

— Poate doar cât să aflu pe scurt ce crede despre această situaţie, spuse Annika.

Coborâtă spre râu. Linde parcă maşina, se dădu jos şi se duse la bărbatul cu vestă reflectorizantă. Annika îi văzu discutând şi gesticulând. Deschise portiera pe partea ei şi se apropie de ei fără grabă, trecând pe lângă grupuri de oameni echipaţi cu bastoane şi lanterne fixate pe frunte, pregătiţi să înceapă căutarea fetei dispărute. Pământul era cald încă şi mirosea a ierburi aromate. Vântul bătea umed dinspre mare.

— Omul nostru nu e optimist, îi spuse Linde întorcându-se la ea. Autostrada cu plată este imediat deasupra acestui loc. La capătul celălalt începe un parc naţional uriaş, care acoperă o suprafaţă imensă. Mă gândeam să-i ajut şi eu să caute, o vreme. Vrei să vii?

Annika se uită în sus la stele.

— Suzette a fost declarată oficial dispărută? întrebă ea în întuneric.

— Mama ei a raportat dispariţia la Districtul Occidental din Stockholm acum o oră. Interpolul a pus informaţia în circulaţie în aceeaşi clipă. În momentul în care Suzette Soderstrom se prezintă la un punct de control al paşapoartelor, scoate bani dintr-un bancomat sau vorbeşte de pe telefonul mobil se dă alarma.

— Chiar atât de eficient este Interpolul? se miră Annika.

— Dacă mai este în viaţă, o vom găsi.

— Crezi că mai este?

Poliţistul nu răspunse. Se opri lângă ea şi se uită spre râu în lumina lunii. Annika se străduia să privească înainte, nu la el. Nu-l putea vedea.

— A intervenit ceva nou în investigarea crimei? întrebă ea.

— Da, a intervenit, răspunse el. Avem cauza preliminară a morţii.

— Gazul? întrebă Annika.

— Nu orice gaz. Fentanil.

— Nu-mi spune nimic, răspunse Annika. Ar trebui?

— Este gazul pe care l-au folosit forţele speciale ruse pentru a-i anihila pe terorişti şi ostatici când au luat cu asalt Teatrul Dubrovka din Moscova, acum câţiva ani.

Annika se uită la el uluită.

— Au murit o mulţime de oameni atunci, spuse ea.

— Cel puţin o sută şaptesprezece ostatici. Unele surse susţin că mai mulţi. Şapte sute au supravieţuit. Partea interesantă este că fentanilul se răspândeşte sub formă de aerosoli, de vapori.

— Ceea ce se potriveşte cu detaliile cazului nostru, după poziţia bărbatului de la biroul cel mare...

Poliţistul se uită la ea.

— De unde ştii că era mare?

Annika privea din nou drept înainte.

— Alt element interesant în atacul de la Moscova este că soldaţii din forţele speciale n-au avut nevoie de măşti de gaze, continuă Linde. Fiecare dintre ei fusese injectat cu antidotul, un derivat de naloxon, înainte de a intra în teatru. Acesta blochează efectele opioidelor timp de câteva ore.

Annika se uită întrebător la el.

— Se foloseşte la tratarea dependenţilor, spuse el. Îi împiedică pe utilizatorii de heroină să scape din menghină. Vii?

Se întoarse în direcţia în care echipele de căutare dispăreau după stâlpii de beton ai autostrăzii. Avea de scris trei articole. Mai întâi descrierea interiorului din Casa Morţii, locuinţa familiei Soderstrom, ilustrat cu fotografiile de slabă calitate făcute cu telefonul ei mobil. Puteau fi publicate numai pentru că erau exclusivităţi.

— Nu le poţi vinde şi altora, i-a spus ea lui Patrick. *Nu trebuie* să ajungă în ziarele spaniole. Am tras o mulţime de sfori ca să pot intra şi nu vreau să aibă cineva de suferit.

— Nu sunt chiar atât de grozave, i-a răspuns şeful de la Ştiri.

Apoi avea subiectul principal al zilei: unde era Suzette?

De când fata fusese declarată dispărută, i se transmiteau încurajări să ia legătura cu familia sau cu cea mai apropiată secţie de poliţie, dar, după cum spunea mama ei, Suzette nu vorbea

spaniola, ştia prea puţină engleză şi niciodată nu asculta radioul, nu citea ziarele şi nu se uita la televizor.

— Cea mai bună cale de a lua legătura cu ea ori de câte ori pleacă este prin MySpace, MSN sau Facebook, a spus Lenita.

Mama lui Suzette îşi rezervase bilet pentru zborul de a doua zi dimineaţă, cu aceeaşi rablă riscantă cu care zburase şi Annika, şi cele două au stabilit să se întâlnească pentru un interviu în cursul după-amiezii.

— Suzette a mai dispărut şi altă dată? a întrebat Annika, dar Lenita s-a prefăcut că nu a auzit.

Pentru cel de al treilea articol nici nu mai ajunse să-şi pregătească documentaţia. Se referea la gazul fentanil, compoziţia lui chimică şi efecte. Dacă reuşea să lege informaţiile despre gaz şi pozele din interiorul casei în acelaşi articol, o scotea la capăt mai uşor.

Încuviinţă propunerea lui Linde dând din cap.

— Da, spuse ea. Aş vrea să vin şi eu, măcar o parte din timp.

Joi, 6 ianuarie

10

Într-o ţară de la capătul lumii, într-un peisaj straniu, scăldat de lumina lunii, Annika mergea alături de Niklas Linde uitându-se în sus, la stele. Împrejur, tufişuri înalte şi ţepoase, totuşi nu-i era teamă. Căutau ceva, numai că nu-şi amintea ce, aşa că se întoarse spre el, să-l întrebe dacă îi plăceau caii...

Se trezi în sunetul de apel al telefonului mobil. Părea înăbuşit şi îndepărtat. Se ridică în capul oaselor încurcându-se în cearşafuri,

se dădu jos, îşi luă geanta şi ajunse la telefonul mobil exact când era pe punctul de a intra mesageria vocală.

Era Carita Halling Gonzales.

— În dimineaţa asta, spuse ea, pot lucra, dar după aceea vom sărbători Boboteaza în familie. Voiai să mergi la clubul de tenis?

Aşezată pe podea, Annika îşi descâlci picioarele dintre cearşafuri. Mai simţea încă în străfunduri întunericul nopţii. Niklas Linde îi stătea în continuare alături.

— Hmm, ar fi grozav, spuse ea.

Era în plină zi, dar habar nu avea cât putea fi ceasul.

Luă mobilul de la ureche ca să se uite la ceas – nouă patruzeci şi şapte – şi pierdu ultima afirmaţie a Caritei.

— ...la recepţie.

— în regulă, spuse Annika. La ce oră?

— Alo! În cincisprezece minute! Dormeai?

— Nu, nu, răspunse Annika şi închise telefonul.

Fără îndoială, Carita îşi lua munca în serios. Probabil că avea mare nevoie de bani.

Puse telefonul la loc în geantă şi în acel moment văzu desenul. Se cam şifonase. Netezi pe birou imaginea fetei şi a calului, ultimul lucru pe care îl desenase fetiţa de opt ani, My, înainte de a muri.

Apoi se grăbi să-şi facă duşul, ca să nu mai plângă.

*

Clubul de tenis era amplasat mult mai sus decât nivelul mării, pe marginea unei faleze, şi era înconjurat de un zid relativ scund. O poartă imensă, bogat ornamentată, aşa cum era obiceiul locului, bloca intrarea. Era închisă şi încuiată. Annika parcă maşina pe şosea, încurcând circulaţia pe sensul respectiv, dar ajunse să înţeleagă că era ceva perfect obişnuit.

La poartă nu exista sonerie şi nimeni nu răspunse când strigă împreună cu interpreta.

— Eşti sigură c-am ajuns unde trebuie? întrebă Carita.

Apoi îşi strânse mai bine cureaua pe talie şi porni să inspecteze împrejurimile proprietăţii. Annika o urmă, cu geanta şi aparatul de fotografiat. Într-o zonă mai mult sau mai puţin izolată săriră gardul şi intrară în incinta proprietăţii. Clubul era destul de mic. Avea un teren cu iarbă şi patru cu zgură. Clădirea clubului se înălţa în mijlocul acestora, o construcţie obişnuită, ca un palat, cu pinacluri şi domuri, bovindouri şi terase. Uşile care dădeau spre mare erau deschise.

— Bună ziua? strigă Annika, băgând capul pe una dintre ferestre.

— *Oh, Doamne!* Un bărbat cu o claie de păr negru se iţi de după un birou. De unde aţi apărut?

Vorbea bine limba engleză.

— De la un ziar suedez, răspunse Annika. Am vorbit cu dumneavoastră ieri şi v-am întrebat dacă organizaţi vreo ceremonie aici, având în vedere ce s-a întâmplat.

— Ah! exclamă bărbatul ridicându-se în picioare şi scuturându-şi praful de pe genunchi. Îmi aduc aminte. Ce faceţi aici?

— Scriu despre familia Soderstrom pentru ziarul meu. Ştiu că Sebastian a făcut foarte mult pentru clubul acesta. Pot să intru?

Bărbatul puse jos o foaie de hârtie pe care o găsise probabil în sertarul de dedesubt. Ezită.

— Astăzi avem închis, spuse el. Nu ştiu când voi deschide din nou. Nu ştiu pe cine să întreb.

— Sebastian nu avea un avocat? întrebă Annika.

Bărbatul se uită în altă parte.

— Ba da, răspunse el. Pe soţia lui.

Annika dădu din cap. Bineînţeles.

Apoi bărbatul oftă adânc, înconjură biroul şi le deschise celor două femei una dintre uşile de la terasă.

— Mă numesc Francis, spuse el. Poftiţi!

Annika şi Carita intrară şi se prezentară cum se cuvine. Făcând un gest cu mâna, le invită să se apropie de biroul pe care erau înghesuite mai multe teancuri se hârtii.

— Vreţi să beţi ceva?

Carita ceru o bere. Francis se duse la bar şi aduse una şi pentru Annika. Ea luă o înghiţitură, care i se ridică direct la cap. Puse paharul înapoi pe tejghea.

Toată clădirea era o singură sală spaţioasă, deschisă sub streaşină. În partea stângă se afla un bar lung, cu taburete şi câteva măsuţe rotunde în faţă. Biroul recepţiei domina zona de mijloc a încăperii, iar în partea din dreapta un mic magazin vindea costume de tenis şi rachete.

— Aveţi idee dacă Sebastian avea vreun reprezentant legal în Suedia?

Annika şi Carita dădură din cap că nu.

— Am căutat peste tot, spuse Francis arătând cu mâna hârtiile de pe birou. N-am găsit nimic despre activitatea clubului, nimic despre datorii, nicio indicaţie referitoare la ce intenţiona să facă din acest club... Probabil că toate actele le ţinea în altă parte, poate la vilă...

Bărbatului îi tremurau mâinile când ridică de pe tejghea suportul de pahare, de aceea îl lăsă din nou jos. Annika îşi dădu seama că era încă în stare de şoc.

— Ce funcţie aveţi aici? întrebă ea. Sunteţi manager?

— Sunt antrenor de tenis, spuse Francis. Uneori mă ocup şi de programarea jucătorilor pe terenuri, dacă nu am altceva de făcut. Managerul este Sebastian.

— Câte persoane lucrează aici în mod obişnuit?

— Suntem zece. Le-am spus tuturor să se prezinte luni. Aveţi idee dacă a fost găsit vreun testament? Presupun că Suzette este acum proprietara clubului.

Privirea îi alerga prin toată încăperea.

—Jos este sala de gimnastică, spuse el arătând cu degetul în direcţia magazinului.

— O cunoaşteţi pe Suzette? întrebă Annika.

Francis o privi surprins.

— Bineînţeles că o cunosc, spuse el. Sunt antrenorul ei.

— Antrenor?

— Nu munceşte destul pentru a deveni mai bună. Am încercat s-o motivez mai mult, dar nu se concentrează suficient.

Annika clipi uimită.

— Vorbim despre tenis acum? Suzette joacă tenis?

Francis se aplecă peste tejgheaua barului şi vorbi pe un ton scăzut, confidenţial:

— Lumea, pentru Suzette, este dominată de viaţa ei emoţională, de aceea este atât de greu s-o fac să se antreneze. Dacă nu poate fi deranjată pentru antrenamente, nu poate şi gata, dar nu ştie dacă poate sau nu decât înaintea fiecărei şedinţe.

—Joacă bine?

— Mă recunosc în ea. Ar putea ajunge cel puţin la fel de departe ca mine.

Annika se simţi ca o proastă.

— Şi cât de departe înseamnă asta?

— Am fost al treizeci şi optulea mondial la nouăsprezece ani.

Annika îl cercetă mai atentă. De ce nu auzise de el? La drept vorbind, probabil că nu auzise de niciunul clasat al treizeci şi optulea, în niciun sport.

— Iar acum lucraţi aici, spuse ea.

Francis schiţă un zâmbet trist.

— M-am săturat, zise el. Nu contează cât eşti de bun ca jucător, dacă nu eşti fericit în viaţă. Am fost trimis la internat în Statele Unite când aveam unsprezece ani. Bineînţeles că pentru mine a fost o ocazie uriaşă, dar însemna să stau departe de familie. Nu merita. Am renunţat la tot când am împlinit douăzeci de ani.

— Suzette putea fi la fel de bună? Printre cele mai bune din lume?

— Seamănă foarte mult cu tatăl ei. Are calităţi atletice excelente. Şi Sebastian este un jucător de tenis foarte talentat.

Annika nu vru să corecteze utilizarea timpului prezent.

— Acum însă este prea târziu, continuă Francis. Ar fi trebuit să se dedice mai mult antrenamentelor când era mai mică.

— Ai aflat că este dată dispărută?

Francis răspunse înclinând din cap afirmativ.

— Aveţi idee unde s-ar putea afla?

Francis scutură din cap în semn că nu.

— Când aţi văzut-o ultima oară?

Bărbatul se gândi o clipă.

— Cred că joia trecută. A venit să-şi anuleze şedinţa de antrenament. A zis că se ducea să petreacă revelionul la o prietenă şi că va rămâne acolo toată noaptea.

— A spus la ce prietenă?

Antrenorul privi spre terenurile de tenis.

— Amira? Aşa o cheamă oare? Ori Samira? Mi-e greu să le ştiu pe toate fetele. Poate să fi fost Akira...

— Ştiţi unde locuieşte această prietenă?

Înconjură barul şi se duse la birou. Annika îl urmă.

— Vă aşteptaţi să ia legătura cu dumneavoastră? Probabil că avea telefon mobil.

Francis culese câteva foi de hârtie şi le aşează într-un dosar.

— A încercat să-l folosească pentru un apel când a fost aici, dar a zis că nu funcţiona. Asta a supărat-o foarte tare.

— Credeţi că ar fi putut fi o prefăcătorie? întrebă Annika. Francis puse dosarul jos, fără să închidă clamele din mijloc.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ar fi putut înscena treaba aceasta cu telefonul, ca să nu vă miraţi că nu răspunde când este apelată?

— Nu, spuse el închizând dosarul cu un pocnet. Suzette nu era atât de calculată. Era mult prea impulsivă. N-ar fi putut să se prefacă niciodată cu atâta consecvenţă.

— Aveţi idee unde s-ar putea ascunde?

Francis lăsă mâinile să-i cadă pe teancurile de hârtii.

— La grajduri aţi încercat? Avea obiceiul să stea acolo ore întregi. Dacă îi păsa cu adevărat de ceva, în mod clar erau caii.

*

Se întoarseră cu maşina la Hotelul Pyr, fără să scoată un cuvânt.

— Aşadar, este la Akira/Amira/Samira? întrebă în cele din urmă Carita.

— Mă îndoiesc, răspunse Annika. Dacă avea de gând să fugă, nu i-ar fi spus antrenorului angajat de tatăl ei unde intenţiona să se ducă.

— Chiar crezi c-a fugit? întrebă Carita. Doar nu crezi c-a păţit ceva?

Annika frână în mijlocul unui sens giratoriu. Începuse să-i recunoască pe britanicii care se uitau cu regularitate în partea greşită.

— Pare foarte nesinceră pentru o persoană impulsivă. O sună pe mama ei şi îi spune că va sta la Vibeke Jensen, iar antrenorului de tenis îi spune că se va duce la o petrecere şi va rămâne la o prietenă şi îi mai şi demonstrează că nu-i funcţionează telefonul mobil. Mie mi se pare că toate acestea seamănă cu planul A de-a fugi de-acasă.

— Dar tatălui ei ce i-a spus? întrebă Carita.

— Ei bine, zise Annika intrând pe autostradă, asta nu vom şti niciodată, nu-i aşa?

— Şi dacă nu apare curând? Vei informa Poliţia?

— Voi scrie toate acestea în ziar, spuse Annika.

— Vrei să vii la noi diseară? La două ne ducem la un prânz cu multă lume, la Estepona, dar diseară ne gândeam să facem ceva mai restrâns, cu câţiva vecini, să mâncăm nişte tapas...

Annika nu răspunse imediat şi se îndreptă spre port. Dacă se ducea, ceea ce mânca va apărea pe factură?

— Am mult de scris, spuse ea, şi...

— Dar tot va trebui să mănânci, iar noi vom începe târziu. Vino pe la opt şi jumătate, nouă, ceva de genul acesta. Nu trebuie să stai toată noaptea.

Annika trase în faţa hotelului.

— Cum te găsesc?

— Ţii ieşirea din dreapta în şapte sensuri giratorii. Îţi trimit prin e-mail toate detaliile.

Carita deschise portiera, sări pe asfalt şi se depărtă ţopăind pe tocurile ei înalte.

Annika parcă maşina şi urcă în cameră. Până la sosirea Lenitei Soderstrom la Puerto Banus avea timp să ia prânzul şi să redacteze interviul cu Francis.

Annika sau *Kvallspressen,* mai bine spus, făcuseră o înţelegere cu mama lui Suzette. Ziarul îi achita trei nopţi la hotelul Pyr cu condiţia să nu discute între timp cu niciun alt ziar.

Annika porni laptopul şi se duse direct la pagina de web a ziarului. Ediţia online era dominată de povestea televizată a unui om cu un nas lung de paisprezece centimetri. Trecu la a doua ştire a zilei ca importanţă, articolul ei despre Suzette. Subiectului privind uciderea familiei Soderstrom îi fusese rezervată în pagină o mică secţiune separată: „Crime pe Costa del Sol". Redacţia de la Stockholm reuşise să dea peste o fotografie veche, din timpul şcolii, dar probabil că Suzette arăta acum altfel. În această fotografie zâmbea nesigură spre aparat, cu figura încadrată de bucle castanii. În descrierea pusă în circulaţie de Interpol avea părul scurt, de un negru intens. Annika parcurse în diagonală textul scris de ea. Era destul de subţire. În schimb, fotografia echipei de căutare, care în mod evident nu găsise nimic, era destul de bună. Luminile albastre se oglindeau în feţele concentrate ale oamenilor. Fotografia punea accentul pe întuneric şi pe sentimentul de panică.

Cel de-al doilea articol, dedicat Casei Morţii, era mult mai bun. Folosind imaginile surprinse cu telefonul mobil, precum şi informaţiile despre fentanil şi luarea cu asalt a teatrului moscovit, reuşise să reconstruiască în mod credibil ultimele minute de viaţă ale familiei.

Apărea uşa în spatele căreia fuseseră găsiţi cei doi copii într-o parte şi mama în cealaltă. „Un efect important al fentanilului este apatia", scria ea. Însemna că victimele deveneau letargice şi, chiar

dacă puteau să vadă şi să înregistreze totul, nu reacţionau. Acesta ar fi putut fi motivul pentru care teroriştii din teatrul de la Moscova nu trăseseră când forţele ruse pătrunseseră în clădire. Mama şi copiii s-au aflat de o parte şi de cealaltă a uşii închise, incapabili să se strige unii pe alţii sau să deschidă uşa, totuşi conştienţi că se petrecea un lucru îngrozitor. Pe urmă au adormit, pur şi simplu. Ultimele lor clipe nu au fost terifiante. Fentanil era un narcotic puternic. Nu producea halucinaţii, anxietate sau alt răspuns de acest fel. Pur şi simplu, controlul musculaturii slăbea şi în cele din urmă dispărea cu totul. Victimele îşi pierdeau cunoştinţa, apoi nu mai respirau. Procesul era rapid şi se încheia în numai câteva minute.

Pe site apăreau fotografiile din camerele copiilor, biroul la care fusese găsit Sebastian şi patul cu pilota cu care încercase să-şi salveze familia.

Oribile fotografii, dar reprezentau exclusivităţi.

Minutul de reculegere organizat la clubul de golf era al treilea articol din secţiunea „Crime pe Costa del Sol". Fotografia celor trei vedete şi jumătate era OK, cu subtitrarea „Dacă toţi ar fi ca Sebbe, lumea ar arăta altfel".

Se uită repede peste ce produsese concurenţa. Au aşezat pe primul loc familia Soderstrom, dar sub un titlu diferit: „Uciga şii care au folosit gaze".

De această dată corespondenta de la Madrid n-a ajuns prea departe. Avea mai puţine informaţii despre dispariţia lui Suzette şi desigur, nicio fotografie din interiorul casei. Dar stătuse deja de vorbă cu Francis, ceea ce era tipic. Ea va trebui să încerce să-l strecoare pe Francis în articolul dedicat mamei lui Suzette.

În disperare de cauză se duse şi se trânti pe pat. Partea bună când locuiai la hotel era că venea cineva să strângă după tine. Ar fi

fost bine dacă din când în când ar fi adus în cameră şi puţină hrană, dar poliţistul Linde se oferise să o ajute în acest sens.

Îşi aminti că a visat cum mergeau unul lângă altul prin parcul naţional cufundat în beznă, scaieţii, briza blândă...

Sună telefonul mobil. Era Linde.

— Salut! răspunse ea. Tocmai mă gândeam la dumneata.

— I-am găsit pe spărgători, îi tăie el vorba. Ştii să vii singură până la La Campana?

— I-aţi arestat?

— Sunt morţi, spuse el. Ai mai fost la La Campana?

— N-am idee, spuse Annika. Cum adică sunt morţi? Poliţistul scoase un geamăt.

— Fie, spuse el. Vin eu să te iau.

În zece minute Annika auzi cauciucurile scârţâind la demarare, chiar înainte să fi închis telefonul.

11

Geamurile laterale ale BMW-ului erau murdare de noroi.

— Ai condus prin hârtoape? întrebă Annika în timp ce-şi prindea centura de siguranţă.

Niklas Linde nu-i răspunse, mulţumindu-se să-i întindă un ziar local, după care porni spre Nueva Andalucia.

— Despre ce este vorba? întrebă Annika. Nu ştiu spaniolă.

— Deschide la pagina şapte, îi spuse poliţistul.

Annika se conformă şi se trezi în faţa fotografiilor făcute chiar de ea în locuinţa familiei Soderstrom din Las Estrellas de Marbella.

— La naiba! exclamă ea, mototolind ziarul. Le-am spus să nu le vândă nimănui.

— Mă gândesc să închei un târg cu dumneata, zise Linde dirijând maşina printre câteva Porsche şi alte vehicule închiriate pentru plimbările de duminică. Eu te duc la locul în care au fost găsiţi spărgătorii casei Soderstrom, iar dumneata publici un articol despre un caz la care lucrăm noi.

— Te gândeşti să închei un târg cu mine, repetă Annika. Ce te face să crezi că voi accepta?

— În felul acesta vei obţine două subiecte în loc de niciunul, spuse Linde. Mi-am făcut temele, am aflat că eşti genul care se pretează la diverse înţelegeri.

Annika era şocată.

— Ce vrei să spui prin „genul care”... Cu cine ai stat de vorbă?

Linde se uită la ea.

— Cum spuneţi voi, jurnaliştii? „Sursele sunt protejate prin Constituţie.”

Zâmbi şi intră într-un cartier muncitoresc ajuns în paragină. Se îndrepta spre o zonă industrială, un *poligono,* unde se opri în faţa unui depozit cu obloanele coborâte peste uşi. „Apits Carga”, citi Annika pe o firmă decolorată, rămasă deasupra intrării.

— Ce-i aici? întrebă ea.

— Poliţia spaniolă a găsit aici, înăuntru, şapte sute de kilograme de cocaină, acum aproape două săptămâni, spuse el arătând cu degetul clădirea închisă cu obloane. Erau ascunse într-un transport de pepeni din Brazilia. Ştim că o parte din încărcătură urma să ajungă în Scandinavia, în principal la Malmo şi Stockholm.

Annika dădu din cap.

— Colegul dumitale a spus ceva în acest sens când ne-am întâlnit la centrul comercial.

— Lucrurile au evoluat de-atunci, continuă Linde. Acum trebuie să aţâţăm focul la Stockholm.

— Aveţi nevoie de un articol în ziar, zise Annika, ca să-i ţineţi sub supraveghere pe destinatari.

— Exact. Îmi poţi lua un interviu despre zădărnicirea unei ample operaţiuni de contrabandă pe Costa del Sol. A avut loc o razie şi ultimele arestări se vor face înainte de a scrie dumneata articolul.

— Nu este de-ajuns, spuse Annika. Ne trebuie o provocare pentru suedezi, altfel editorul meu nu va publica subiectul.

— Unul dintre bărbaţii prinşi este cetăţean suedez. Este de-ajuns?

Annika ezită încercând să pună un titlu.

— „Suedez arestat în Spania într-o razie vizând contrabanda cu stupefiante." Titlul ăsta nu va creşte vânzările, spuse ea. Clar nu atrage atenţia.

— Nu este nevoie să atragă atenţia. Este suficient să apară în ziar.

— Voi avea nevoie de mai multe informaţii.

— Le vei avea.

— Pot face şi o poză?

— Chiar te rog.

Annika îşi luă aparatul de fotografiat, deschise portiera şi se dădu jos din maşină. Trase trei cadre cu faţada cojită, în format prim-plan, şi patru imagini panoramice. Apoi se urcă din nou în maşină. Linde demară.

Strada era îngustă, casele mici şi neîngrijite. La balcoane atârnau rufe proaspăt spălate. Trotuarele erau pline de scaune de plastic rahitice, de reclame, panouri publicitare şi preşuri. Oameni cu şapcă pe cap îşi sorbeau cafeaua din nişte pahare mici. Femei

corpolente cărau cumpărături în pungi de plastic. Meseriaşii blocau strada pentru a-şi încărca uneltele în camionete.

— Pe-aici par să trăiască oameni autentici, remarcă Annika

Linde aşteptă să treacă strada două tinere cu cărucioare de copii.

— Muncitorii care au fost aduşi să construiască Puerto Banus în anii '50 veneau din Nord. Au fost nevoiţi să-şi ridice mai întâi propriile locuinţe. Asta vedem aici.

— Şi hoţii, aici au fost găsiţi? întrebă Annika scotocind după carnetul ei de însemnări. Se scrie cum se aude, La Campana, cu C?

— Uite-acolo camionul, spuse Linde trăgând maşina pe un loc viran, amplu.

Brazdele de pe jos şi nenumăratele anvelope de camion arătau că terenul era utilizat ca parcare pentru oricine. Un cordon întins de poliţie împrejmuia capătul opus al lotului, unde staţiona un camion vechi, cu spatele către zid. Una dintre uşile din spate era deschisă şi scârţâia legănată de vânt. Lângă cordon era oprită o maşină de la Policia Local.

— Ei... mai sunt încă aici? întrebă Annika.

— Cadavrele au fost duse la morgă la prima oră a dimineţii.

— Dar acesta este locul în care au fost găsite?

— În cabina şoferului, ca să spunem mai precis. Vrei să aruncăm o privire?

Linde opri motorul, luă o lanternă şi coborî din BMW. Annika îl urmă, aruncându-şi geanta pe umăr. Poliţistul se îndreptă spre colegul lui, îi întinse mâna, se salutară. Apoi făcu un semn arătând spre ea şi spre maşină, îndemnându-i să se apropie.

— Putem intra cu condiţia să nu atingem nimic, spuse Linde ridicând banda împrejmuitoare pentru a-i înlesni trecerea pe dedesubt.

Terenul denivelat şi dur o făcu să se împiedice. Ici-colo smocuri de iarbă se luptau să supravieţuiască printre gropi. Resturi de ciment păreau să fi provenit de la vreo fundaţie sau de la un drum.

Annika se opri la câţiva metri de uşa din spate a camionului. Linde se apropie ceva mai mult, aprinse lanterna puternică şi îndreptă raza de lumină spre interiorul maşinii.

Raza se întoarse spre ei, reflectată de un ecran tv plat, de mari dimensiuni. Mută fasciculul şi Annika îl văzu luminând rama unui tablou, o statuie, un glob mare şi un covor făcut sul. Pe podeaua camionului se aflau o cutie de bijuterii şi mai multe console de jocuri – Annika o recunoscu pe cea de Playstation 3 şi un Xbox. Îşi scoase aparatul de fotografiat şi trase mai multe poze.

— Cinci vieţi, spuse ea. Pentru atâta lucru.

— Şapte, spuse Linde. Şi hoţii au fost ucişi, desigur.

Poliţistul se apropie prin stânga de cabina şoferului, unde colegul spaniol nu-l mai putea vedea.

— Asta-i tot ce-au furat? întrebă Annika urmându-l cu paşi nesiguri.

— Lista nu este definitivă. A fost făcută de femeia de serviciu, iar ea nu prea ştie care erau obiectele de artă valoroase sau de cine erau realizate.

— Hoţii cum au murit? întrebă Annika. Au fost împuşcaţi? Omorâţi în bătaie?

El dădu din cap.

— Nu s-au găsit răni externe pe cadavre.

— Ar fi putut fi gazul? Fentanilul?

— Probabil.

— Cine i-a găsit?

— Un bărbat care locuieşte aici pe stradă, vizavi, deasupra restaurantului. A văzut camionul, că staţiona aici de mai multe zile şi i s-a părut ciudat că n-a plecat nici de Bobotează. A venit să se uite mai de-aproape şi a dat peste ei.

Annika ridică privirea spre cabină. Nu văzu decât un geam murdar şi marginea plafonului.

— Nu erau vizibili din exterior, spuse ea, altfel i-ar fi observat cineva mai de mult.

Niklas Linde se opri lângă cabină şi o cercetă, ţinându-şi mâinile pe lângă corp.

— Cabina era descuiată, spuse el. Bătrânul a deschis portiera pe partea şoferului. Unul dintre hoţi era pe scaunul pasagerului, celălalt pe locul şoferului. Şoferul s-a rostogolit şi a căzut când s-a deschis uşa. Bătrânul a făcu un mic infarct şi a trebuit să fie dus la spital cu ambulanţa.

— Putem deschide uşa? întrebă Annika. Dacă mai este descuiată.

Linde făcu semn că nu.

— Nu putem atinge mânerul.

— Dar dacă m-aş urca? întrebă Annika. Aş putea face o poză prin geamul lateral.

— Fără să pui mâna pe nimic?

Lângă volan erau câteva trepte pe care ar fi putut pune piciorul.

— Mă poţi ridica? întrebă ea.

O privi amuzat.

— Câte kilograme ai?

Îl plesni peste braţ.

— Bine, hai, spuse el.

Annika îşi lăsă geanta jos, apucă strâns aparatul de fotografiat cu mâna dreaptă şi se aşează în faţa lui. El o prinse de talie cu ambele mâini, suflându-i în ceafă.

— În regulă, spuse el. Acum!

O ridică în aer cu o smucitură puternică. Ea puse un picior pe una dintre treptele cabinei şi privi înăuntru. Un scaun îngust pentru şofer şi unul mai lat pentru pasager, îmbrăcate într-un vinil crăpat, ambalaje de sendvişuri pe bord, sub parbriz, o hartă a cartierului Marbella, noroi pe podea, două sticle de bere goale, în suportul de lângă aparatul de radio.

Annika ridică aparatul şi făcu mai multe fotografii cu interiorul.

Pe urmă, el o lăsă jos.

— Bun loc să moară şi-au mai găsit, spuse el fără a-şi desprinde mâinile de ea.

Annika rămase nemişcată, respirând lângă cămaşa lui. Mirosea a iarbă şi a săpun.

— Ce faci după-amiază? întrebă el.

În momentul acela îi sună telefonul în geanta de la picioare. Annika se eliberă cu obrajii aprinşi, se aplecă şi înşfăcă mobilul. Era prezentatorul programului de radio *Studio Şase.*

— Aş dori să participi la o dezbatere luni, la şase, spuse el.

Annika se uită la Linde. Felul în care o privea era mai mult decât putea ea să suporte.

— Înţeleg, îi răspunse. Cine mai participă şi despre ce va fi vorba?

— Arne Pahlson, printre alţii, despre credibilitatea jurnaliştilor, despre cum poţi să-i tragi la răspundere pe potentaţi dacă te aşezi pe genunchii lor, despre...

Annika închise ochii strâns. *Nu te supăra, nu te simţi insultată, nu face vreo prostie. Nu le da ocazia să transmită la radio un răspuns revoltat.*

— Sunt în Spania pentru o misiune. Te aud foarte greu. Ce-ai spus?

— Păi..., despre credibilitatea jurnaliştilor, despre cât de uşor este...

— Alo? zise Annika. Alo?

— Alo? spuse şi prezentatorul de la Studio Şase.

— Oh! zise Annika ţinând telefonul la oarecare distanţă. A dispărut.

Încheie convorbirea şi închise telefonul.

— Am o întâlnire, spuse Annika uitându-se din nou la Linde. Cu Lenita Soderstrom, mama lui Suzette.

— N-ai vrut să stai de vorbă cu cel care te-a sunat? întrebă el.

— Mă poţi lăsa înapoi la hotel?

Ieşiră pe sub cordonul de împrejmuire şi Annika mai făcu nişte fotografii cu maşina Poliţiei şi cordonul în planul doi. Vedea deja titlul din ziarul de a doua zi: „Aici au murit ucigaşii lui Sebastian". Apoi povestea va ajunge pe prima pagină.

12

Lenita Soderstrom se cazează la hotel, dar Annika nu o recunoscu. Femeia micuţă intră în holul hotelului trăgând după ea o valiză pe rotile, maro, cu haina pe braţ, şchiopătând uşor de parcă ar fi ros-o pantofii. Se duse direct la Recepţie şi spuse ceva într-o engleză stâlcită, iar Annika reveni la ediţia în limba engleză a ziarului local, *Sur.* Şi ei preluaseră fotografiile făcute de ea în interiorul casei. Foto: *Kvallspressen.*

— Annika Bengtzon?

Se aşteptase să vadă o blondă trecută de prima tinereţe, cu părul dezordonat şi jeanşi cu talie joasă. Femeia scundă din faţa ei purta ochelari de vedere asiguraţi cu un şnur în jurul gâtului şi un pulover scămoşat. Era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât fotografia de pe Facebook şi se prezentă Lenita Soderstrom cu o strângere de mână viguroasă.

— Putem merge să mâncăm de prânz? întrebă ea. Sunt moartă de foame.

Annika împături ziarul lăsând pe masă, în urma ei, fotografiile din vila familiei Soderstrom.

— Nu ştiu unde putem mânca în apropiere. Dar putem întreba la Recepţie.

— Nu este nevoie, zise Lenita Soderstrom. Am mai fost aici.

O luă înainte şi ieşi pe uşă, apucă la stânga pe stradă, trecând pe lângă intrarea supermarketului El Corte Ingles, apoi coborî scările spre centrul comercial Marina Banus. Acolo se opri. La parter se aflau mici magazine de modă şi două cafenele cochete.

— Aşa, spuse ea, ştiu că era ceva pe-aici, pe undeva...

— E bine aici, spuse Annika îndreptându-se spre una dintre cafenele.

Lenita Soderstrom o urmă ezitând.

— Nu e nostim că localurile mici, cu preţuri rezonabile nu rezistă? spuse ea. Întotdeauna pierd în faţa lanţurilor importante.

Se aşează vizavi de Annika la o mică masă rotundă. Annika se uită la ea în timp ce citea meniul. Cafeneaua era specializată în sucuri organice, cafea proaspăt prăjită şi salate „făcute cu dragoste”. Ştia că Lenita Soderstrom avea patruzeci şi doi de ani, era născută în acelaşi an cu Sebastian, cu toate acestea părea mai

bătrână. Avea părul blond-cenuşiu, începutul unei bărbii duble şi o figură băieţoasă.

— Localurile astea noi complică mereu situaţia, continuă Lenita Soderstrom lăsând meniul pe masă. Voi lua o lasagna, dacă au, dacă nu, doar o brioşă. Şi un pahar de vin roşu.

Annika lansă comanda într-o spaniolă ezitantă, două porţii de pui prăjit plus două *agua con gas* şi *una copa de vino tinto.*

Lenita Soderstrom oftă.

— E groaznic că nu ştiu unde este. Mă supără foarte tare, mă amărăşte. Putea măcar să dea un telefon!

Annika scoase din geantă pixul şi carnetul de notiţe.

— Este prima oară când dispare Suzette? Sau s-a mai întâmplat şi altă dată să plece, fără să spună unde?

Lenita Soderstrom se foi pe scaun.

— Nu aşa procedează toţi adolescenţii? Face asta numai pentru că ştie ce tare mă sperie. Nu mai mănânc, nu mai dorm...

Veni mâncarea şi Lenita Soderstrom bagă furculiţa în carne, fără să mai întrebe de ce nu primea lasagna.

— Suzette nu se gândeşte decât la ea, la nimeni altcineva, spuse ea între două înghiţituri. De când avea patru ani, n-a mai spus decât „eu, eu, eu".

Bău paharul de vin până la fund şi mai ceru unul.

Annika nu ştiu ce să spună. Femeia era stresată şi nervoasă. Va avea nevoie de mai mult timp.

— Iar Sebastian era mereu în deplasare, să joace hochei. Nu puteam pleca din America, unde nu înţelegeam nimic din ce se vorbea. Crezi că a fost amuzant? Şi cu un copil care plângea tot timpul.

Sosi vinul şi Lenita sorbi o înghiţitură.

— Unde crezi că ar putea fi Suzette? întrebă Annika.

Lenita Soderstrom se aplecă peste masă.

— În toţi anii aceştia a trebuit să am singură grijă de ea, spuse ea apăsat. Şi când s-a hotărât Sebastian să preia o parte din responsabilitate, ce se întâmplă? Dispare după numai două săptămâni. Este o iresponsabilitate incredibilă!

Suspină şi se lăsă pe spătarul scaunului de un modernism exagerat.

— Când ai vorbit ultima dată cu Suzette?

— A telefonat şi mi-a spus că se mută la femeia aceea care este proprietara grajdurilor, sus la munte.

— Asta s-a întâmplat joia trecută?

— După ce am vorbit cu dumneata ieri, m-am uitat pe pagina ei de Facebook. N-a mai postat nimic de-atunci.

— Crezi că i s-ar fi putut întâmpla ceva? întrebă Annika cu blândeţe.

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

— Am aflat de Sebastian din ziare, spuse ea. Închipuieşte-ţi, să afli din presa de scandal că primul tău soţ a murit. Îţi dai seama ce grozăvie a fost?

Annika se întrebă dacă presa de scandal la care se referea însemna ziarul la care lucra ea.

— Am încercat s-o caut pe Suzette imediat pe telefonul mobil, dar nu-l avea deschis. I-am lăsat un mesaj, dar nu m-a sunat înapoi. Nu înţeleg de ce mă tratează aşa.

— N-ai vorbit cu ea de Anul Nou? întrebă Annika. N-a existat un SMS la miezul nopţii, nimic?

— Am fost într-o minicroazieră cu colegii de muncă, aşa că n-am prea avut semnal, răspunse Lenita.

— Cu ce te ocupi? întrebă Annika.

— Lucrez în industria hotelieră. Lenita ceru al treilea pahar de vin. Mă ocup de conturi, bugete, state de plată. Este o muncă solicitantă.

Menţionă un hotel de care Annika nu auzise niciodată.

— Altă dată, când a mai plecat Suzette de-acasă, cât a trecut până ce a dat un semn de viaţă?

Lenita închise ochii, umerii i se prăbuşiră; vinul avea un efect calmant.

— O zi, spuse ea. Odată a lipsit toată noaptea. A dormit la o prietenă fără să-mi spună. Am stat de vorbă cu ea după aceea. I-am spus cât de îngrijorată am fost.

Annika sperase să obţină alt răspuns. A sperat că Suzette şi-a făcut obiceiul să dispară mai multe zile fără să dea niciun semn, că avea experienţă şi ştia să se descurce când pleca de acasă, că făcea faţă indiferent de situaţie. Dar era evident că lucrurile nu stăteau aşa şi de această dată a trecut o săptămână de când a dispărut.

— Suzette a vorbit vreodată despre o prietenă pe nume Amira ori Samira? întrebă ea.

— Mie nu-mi spune niciodată nimic.

— Când ţi-ai dat seama că a dispărut?

— Când am vorbit cu daneza aceea, proprietara grajdurilor, spuse Lenita.

Cu alte cuvinte, atunci când Annika i-a dat-o la telefon pe Vibeke Jensen.

— Şi ţi-ai rezervat imediat loc la avion să vii până aici?

— Este scumpă o călătorie în străinătate, dar ce poţi să faci când se întâmplă aşa ceva?

— Aici ce intenţionezi să faci?

— Să-mi caut fata, spuse Lenita şi lacrimile îi inundară obrajii.

Annika o lăsă să plângă o vreme. Apoi îşi aşeză o mână pe braţul femeii.

— Am să scriu un articol la ziar, în care am să spun că eşti aici ca s-o cauţi pe Suzette. O s-o încurajăm şi pe ea, şi pe oricine ar fi putut intra în contact cu ea să ia legătura cu Poliţia şi să spună tot ce ştiu. Am să arăt că n-a mai lipsit atât de mult niciodată până acum – este adevărat, nu-i aşa?

Lenita îşi suflă nasul într-un şerveţel şi încuviinţă dând din cap.

— Înţeleg că Suzette este genul sportiv, zise Annika. Călăreşte bine şi promite ca jucătoare de tenis?

Lenita pufni.

— Ştii cât te costă să se ducă regulat copilul la călărie? Când i-am spus că nu pot să-mi permit, a apărut Astrid fluturându-şi portofelul. Dar costul drumului până acolo şi înapoi? Pentru început a trebuit s-o însoţesc eu. Îmi lua mai mult de-o oră în fiecare zi; şi pe urmă, când a început să se ducă singură, a trebuit să plătesc pentru biletele de metrou şi pentru autobuz şi...

— Ai zis că a dormit la o prietenă în noaptea în care n-a venit acasă. Cine sunt prietenele ei cele mai bune?

Lenita îi spuse Annikăi numele a patru fete din aceeaşi clasă cu Suzette, la şcoala din Blackeberg.

— Avea şi un prieten?

— Suzette era circumspectă cu băieţii, spuse Lenita făcându-i un semn chelnerului. Înţelegea ce păţisem eu.

— Este veselă cu prietenele ei? Se simte bine la Bromma?

— Bromma este o suburbie plăcută, spuse Lenita. Ştiu că nu este ca Marbella, dar muncesc mult ca să facem faţă, aşa că putem locui pe strada Langskeppsgatan.

— Dar de ce ar fi vrut să se mute la Marbella cu tatăl ei?

— S-a săturat de şcoală, dar eu i-am spus că, dacă vrei să faci ceva în viaţă, trebuie să ai educaţie. Nu pot s-o sprijin eu cât trăieşte. Şi nici taică-său n-o s-o facă, chiar dacă s-ar scălda în bani.

— Dar a continuat să se ducă la şcoală?

— Da – o şcoală sportivă.

Lenita Soderstrom luă un ton dispreţuitor.

— Ce fel de educaţie este aceea, am întrebat-o, să joci tenis toată ziua? Eu ziceam c-ar fi fost bine să facă studii economice. Atunci ar fi putut ocupa un post bun. Şi-ar fi putut găsi ceva la hotelul meu, poate temporar pentru început – vara avem întotdeauna nevoie de lucrători în plus, de Crăciun, de Anul Nou.

— Dar ea s-a mutat aici, la tatăl ei, ca să poată... ce? Să joace tenis? Să muncească?

Lenita se aplecă spre Annika şi un al patrulea pahar de vin apăru.

— Dac-ai şti ce mi-a făcut el mie! Cum m-a tratat!

Annika lăsă pixul jos.

— Lenita! spuse ea calmă. Te rog să nu mai vorbim despre tine şi, în schimb, să ne concentrăm pe Suzette.

*

Nu ieşea mare lucru din acest articol. Din fericire avea descrierea pe care i-o făcuse Francis lui Suzette, ca să dea substanţă textului, pentru că ce îi spusese Lenita era egal cu zero. Fotografia era şi mai proastă. Lenita stătea în faţă la El Corte Ingles. Cu multă imaginaţie puteai interpreta că avea o expresie de fiinţă mai curând supărată şi disperată decât jignită şi dată la o parte.

După remarca prea puţin abilă a Annikăi, atunci când i-a spus că prefera să vorbească despre Suzette, Lenita s-a închis în ea. Nu a vrut să se lase fotografiată şi s-a mai potolit doar sub ameninţarea că ziarul va renunţa la înţelegerea de a-i plăti hotelul.

Annika se hotărî să mai aştepte înainte de a expedia acest articol la Stockholm şi se concentră să-l scrie pe cel despre hoţii morţi. Când îl trimise la redacţie prin e-mail, însoţit de poze, scoase în evidenţă şi faptul că fotografiile făcute în locuinţa familiei Soderstrom apăreau acum în toate ziarele spaniole, deşi Patrick îi promisese că acest lucru nu se va întâmpla. Pe urmă se uită la ceas.

Abia şase şi jumătate.

Poate ar trebui să încerce să dea de prietenele lui Suzette, de la şcoală. Niciuna dintre ele nu avea apartament pe nume propriu şi nici număr de telefon înregistrat, dar, dacă încerca mai multe combinaţii de nume de familie şi coduri poştale, ar fi fost de presupus că reuşea să dea de părinţii lor şi de telefonul fix de acasă.

Încercă cu prima fată, Polly Sandman.

Niciun rezultat.

Poate că numele ei adevărat era cu totul altul, nicidecum Polly.

Cel de-al doilea nume, Amanda Andersson, produse 618 rezultate numai în Stockholm. Nu putea să aleagă între atât de multe şi nu putea nici presupune că fata locuia în Bromma sau că se născuse în acelaşi an cu Suzette.

Cea de-a treia, Sandra Holgersson, locuia pe strada Aladinsvagen, purta acelaşi nume cu părinţii ei şi erau cu toţii înregistraţi la aceeaşi adresă. Apărea şi un număr de telefon, dar nimeni nu răspunse. *Era* însă Bobotează, într-adevăr.

Cea de-a patra prietenă se numea Klara, dar Lenita nu îşi aminti exact numele de familie. Erau, de fapt, două nume, Hermansson-Eklund sau cam aşa ceva. Dar această combinaţie nu duse nicăieri.

Se ridică de la calculator şi începu să se plimbe prin camera de hotel. Se lăsa întunericul. Muntele înalt de dincolo de autostradă devenea un roşu tot mai închis în lumina din ce în ce mai stinsă a razelor de soare, iar luminile de pe stradă se aprinseseră deja. Maşinile şerpuiau lent, dar neîncetat, în ambele direcţii.

Până la urmă, poate ar trebui să se ducă totuşi la petrecerea Caritei şi a familiei ei. Nu avea niciun chef să rămână încă o seară închisă în cameră. Se uită din nou la ceas. Mai erau şaizeci de minute până la ora la care a fost invitată. Să facă un duş? Să iasă la plimbare? Să-i sune pe copii?

Luă telefonul şi îl apelă pe Thomas, pentru că nu putu să se hotărască să sune la domiciliul Sofiei Grenborg Târfa Ticăloasă.

Apelul trecu din satelit în satelit, o sonerie, două, cinci, şase, fiecare dintre ele amplifica singurătatea din camera de hotel. În cele din urmă apelul declanşă mesageria vocală. Annika închise, fără să lase mesaj. Reveni la calculator şi rămase cu privirea pierdută pe ecran.

Suzette n-a mai apărut pe Facebook de joia trecută. Annika îşi aminti de calculatorul de pe biroul adolescentei, din camera de lângă bucătărie, în vila din Las Estrellas de Marbella. Probabil era al lui Suzette. Dar fata putea intra în propriul cont de pe orice calculator. Annika îşi deschise profilul de pe Facebook.

Zero prieteni.

Intră pe câmpul de căutare şi scrise *suzette soderstrom.*

O găsi din prima încercare.

Nume: Suzette Soderstrom.

Reţea: Suedia

Perechi. Nume

În partea stângă se afla o fotografie a fetei, probabil destul de recentă şi atent selecţionată. Era puternic machiată la ochi, ţinea capul uşor înclinat, iar părul negru ieşea în evidenţă. Unghiurile erau oarecum neobişnuite – trebuie să fi fost făcută cu camera web.

În partea dreaptă existau patru opţiuni; *Trimiteţi un mesaj, Poke!, Prieteni* şi *Adaugă un prieten.*

Apăsă pe *Prieteni* şi scoase un fluierat.

Suzette avea 201 prieteni. Umpleau cinci pagini cu nume şi fotografii, erau enumeraţi în ordine alfabetică şi pentru fiecare exista o mică descriere. Toţi erau tineri din Suedia. Annika o găsi pe Amanda Andersson pe prima pagină. Cum şi ea făcea acum parte din comunitatea de pe Facebook, nu avea decât de dat un clic pe fotografia tinerei Amanda Andersson ca să-i trimită un mesaj. Vâj! Gata, s-a dus în spaţiul cibernetic. Cu puţin noroc, rezultatul va fi un apel telefonic sau un e-mail.

Continuă să cerceteze lista de prieteni şi o găsi pe Klara al cărei nume de familie era Evertsson-Hedberg, apoi pe Sandra Holgersson; le trimise şi lor câte un mesaj. Pe pagina următoare o găsi pe Polly, de fapt Paulina Sandman, cu acelaşi păr negru ca pana corbului, aceeaşi expresie şi capul înclinat la fel ca Suzette.

Şi-au făcut pozele împreună, se gândi Annika, *folosind aceeaşi cameră web.* Poate că şi conturile şi le înfiinţaseră în acelaşi timp, adunând prieteni laolaltă. Aceasta era cea mai bună prietenă a lui Suzette.

Annika îi trimise un mesaj şi ei, poate ceva mai lung şi mai detaliat decât celorlalte, l-a explicat cine era, că scria despre Suzette pentru ziar, că nu voia să greşească ceva şi că era important să le ofere prietenelor ei ocazia de a-şi exprima opinia.

Apoi cercetă din nou lista de prieteni.

Amira, Samira sau Akira nu apăreau.

Încercă să-i telefoneze lui Niklas Linde, dar nu răspunse nimeni, aşa că îl sună pe Knut Garen în schimb.

Poliţia nu avea niciun capăt de fir în legătură cu Suzette, îi explică norvegianul. Zona geografică de căutare fusese extinsă pe o rază de patru kilometri în jurul casei familiei Soderstrom, ceea ce includea acum o parte accidentată a parcului naţional, cu ravene adânci şi cascade abrupte. Urmăreau şi alte direcţii de investigaţii, îi cercetau computerul, stăteau de vorbă cu vecinii, precum şi cu personalul de la barurile din Nueva Andalucia.

Adăugă articolului ei câteva rânduri despre căutările fără rezultat ale Poliţiei, explică faptul că Suzette era o jucătoare de tenis promiţătoare şi că se antrena regulat la clubul de tenis al tatălui ei, că antrenorul ei a fost cândva numărul treizeci şi opt în lume şi se aştepta de la Suzette să facă o carieră cel puţin la fel de strălucită.

Trimise la *Kvallspressen* articolul şi fotografia nereuşită a Lenitei Soderstrom.

Apoi deschise e-mailul în care Carita o instruia cum să ajungă la domiciliul ei. Nu preciza niciun nume de stradă. „După Mercadona o iei la stânga, treci pe lângă OpenCor şi virezi pe strada din stânga...!" În drum spre maşină se opri la Recepţie şi ceru numărul companiei de taxiuri din Marbella. Ca soluţie de rezervă, pentru cazul că s-ar fi rătăcit.

*

Poarta de acces nu era la fel de spectaculoasă precum cea din Estrellas de Marbella, dar nici prea mult diferită de ea.

Cartierul Caritei Halling Gonzales se întindea spre vârful unei pante muntoase şi se învecina în partea de dedesubt cu un teren de golf. Stâlpii de iluminat public formau un fluviu de lumini ce curgea spre mare, unde Puerto Banus se desfăşura ca un uriaş

bec de o mie de waţi sub lumina lunii. Tastă la interfon numărul şase al casei şi aşteptă în maşină să se deschidă poarta glisantă.

Casele erau grupate câte trei sau patru. Fiecare era diferită de cealaltă, una roz, alta albastru-deschis sau ocru, alta galbenă sau roşu-aprins, cu balustrade, terase şi punţi. O piscină cu două cascade şi terase ample de piatră aveau vedere deasupra văii. Aleile erau mărginite de stâlpi de iluminat, bogat ornamentaţi, asemănători stâlpilor cu gaz de la Londra.

— Bine ai venit! o întâmpină Carita sărutând-o pe ambii obraji. Intră, intră! Nu trebuie să-ţi scoţi pantofii – acum eşti în Espana! Vino să te prezint celorlalţi...

Se dovedi că a invita „câţiva vecini" însemna a-i aduna practic pe toţi cei care locuiau pe acelaşi domeniu.

— Vezi perechea de-acolo? întrebă Carita. Ea este profesoară de matematică la Colegiul Internaţional Marbella, iar el este căpitan pe unul dintre iahturile din port. Au doi copii şi locuiesc aproape, un pic mai sus. Oameni drăguţi, doar că sunt din Marea Britanie. Cei care se apropie acum de ei sunt spanioli. Îţi mai aminteşti reclamele la îmbrăcămintea Diesel din anii '90? El le-a realizat. Soţia lui era manechin, cu o carieră internaţională pe vremea aceea. Acum locuiesc într-un ansamblu învecinat. Au doi copii, un băiat care joacă fotbal şi o fată care a devenit campioană naţională a Spaniei la sărituri peste obstacole.

Annika o privi pe femeia frumoasă, cu păr lung, strălucitor. Râdea şi îşi ţinea mâna pe braţul soţului ei. În plus, mai era şi proprietara unui cal.

Carita gesticulă arătând spre cealaltă parte a încăperii.

— Doamna aceea este suedeză, parteneră într-o firmă de avocatură din Frankfurt. El este din Noua Zeelandă şi se ocupă tot de bărci. Tânărul cu câinele este un agent imobiliar din Jamaica.

Cel mai în vârstă s-a ocupat la un moment dat de o bancă prin Kenya, dar acum joacă golf toată ziua. Perechea de-acolo este din Varmland – s-au mutat aici după ce şi-au vândut compania de anvelope auto. Dar, vai de mine, încă n-ai apucat să bei nimic!

Carita plecă să se agite în altă parte şi Annika rămase în picioare, în vecinătatea unor persoane îmbrăcate scump, cu pahare de vin în mână. Încercă o vreme să vorbească în spaniolă, dar după ce se prezentă *„Soy sueco”,* spunându-le astfel că este un bărbat din Suedia, rămase la limba engleză.

Ieşi pe terasă şi zăbovi acolo, privind portul. Reclama de neon de la El Corte Ingles se vedea cu toată claritatea.

— Aha, ţi-ai găsit locul până la urmă.

Sesizând accentul de Goteborg, Annika se răsuci brusc şi zâmbi cu gura până la urechi, de parcă şi-ar fi regăsit cel mai bun prieten.

— Rickard Marmen, spuse ea. Credeam că locuieşti la Marbella.

— Aşa şi este, dar partenerul meu de afaceri are o casă aici. Ce zici? Vrei să investeşti?

Îi arătă un anunţ de pe casa de alături, *Se vende,* de vânzare.

— Prea e de revistă pentru gustul meu, spuse ea.

El râse cu poftă.

Annika arătă cu capul spre pancarta care anunţa vânzarea.

— Cu cât se vinde?

— Depinde ce nevoi are proprietarul. Este jucător profesionist de poker, din Liverpool, şi afişează anunţul ori de câte ori nu-i merge bine. Cum câştigă din nou, cum scoate anunţul.

— Glumeşti! zise Annika. Eu credeam că cei care locuiesc aici sunt toţi bogaţi.

Rickard Marmen zâmbi.

— Depinde ce înţelegi prin „bogat”. Majoritatea celor de-aici dispun de mai mult timp decât suedezii, de exemplu. Ritmul vieţii este mult mai lent.

— Normal, răspunse Annika. Dacă nu fac decât să joace golf, n-au nevoie de prea mare viteză.

Marmen se apropie de ea şi îi arătă cu mâna pe cei de la bar.

— Eu aş zice că majoritatea au muncit mult şi probabil că mai merg încă la un serviciu.

— Atunci de ce s-au mutat aici? Pentru taxe? Sau doar pentru vremea bună?

— În prezent, o mulţime de taxe sunt mai mici în Suedia decât în Spania, spuse el. Cred că este vorba în special de vin, femei şi muzică.

Carita apăru pe terasă şi o prinse pe Annika de braţ.

— Draga mea, tot nu ţi-ai luat încă nimic de băut! *Nacho, una copa de cava, por favor...*

Apoi îşi apropie capul de Annika şi îi spuse cu voce scăzută.

— Cum ţi-a mers astăzi? Ai făcut interviul cu mama lui Suzette?

Annika primi un pahar cu vin spumant, pe care îl lăsă jos imediat.

— Nu cred că fata a fugit, spuse ea. Cred că i s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Ce te face să spui asta? întrebă Carita.

— N-a mai dat niciun semn de viaţă de şapte zile. O fată care nu cunoaşte pe nimeni pe-aici, care nu vorbeşte limba, ce şanse are?

— Ar putea fi cu un bărbat, spuse Carita.

— De bunăvoie? Când nici măcar n-a avut vreodată un prieten? Abia a împlinit şaisprezece ani.

— Eu aveam şaisprezece ani când l-am cunoscut pe Nacho, spuse Carita chemând printr-un gest un bărbat înalt, subţire, cu frunte înaltă şi mâini delicate. Annika, ţi-l prezint pe soţul meu.

Se salutară cum se cuvine, în stilul suedez, strângându-şi mâinile.

— Am înţeles că sunteţi doctor, spuse Annika în engleză, dar bărbatul îi răspunse în spaniolă.

— Pediatru, preciză el. Este o carieră formidabilă, să te îngrijeşti de viitor.

— Lucraţi la spitalul de-aici, din Marbella?

El încuviinţă, dând din cap.

— Este un spital excepţional. A fost renovat complet, de curând. Eu lucrez în secţia de neonatologie, mă ocup de prematuri. După părerea mea, aceasta este disciplina cea mai importantă. Te recompensează pentru zeci de ani înainte. Vă rog să mă scuzaţi, acum.

Şi se duse în altă parte.

— De necrezut, zise Annika. Când te gândeşti că un om ca el n-a avut loc în Suedia. Cum v-aţi cunoscut?

— La o petrecere în Beverly Hills, în casa unei fete al cărei tată era scenarist de telenovele din acelea interminabile, care nu ajung niciodată în Suedia. Nacho era atât de diferit de ceilalţi tineri, mult mai calm, mult mai... masculin.

— Şi este columbian?

— Din Bogota. Victor, tatăl lui, a fost şeful Poliţiei. La începutul anilor '90 au locuit un timp acolo, la Chia, oraşul universitar situat la douăzeci de kilometri nord de Bogota, pe şoseaua spre Zipaquira.

Carita rămase tăcută, învârtind în mână paharul de vin.

— De ce-aţi plecat de-acolo? întrebă Annika.

Carita nu răspunse imediat.

— Nu mai puteam rămâne, spuse ea în cele din urmă. Victor a întreprins un raid împotriva unuia dintre marile carteluri de droguri, care controlau fabricile de cocaină din junglă. La scurtă vreme după aceea a fost ucis.

— Îngrozitor! exclamă Annika.

Carita luă o înghiţitură zdravănă de vin.

— Columbienii sunt mai altfel, continuă ea. Nu se mulţumesc doar să-şi ucidă duşmanii, şterg de pe faţa pământului familii întregi. Nu trebuie să mai rămână nimeni, să nu mai existe moştenitori.

Zâmbi cu tristeţe.

— Nacho a supravieţuit, spuse ea, pentru că ne aflam în vizită la părinţii mei, în Suedia. Ai mâncat ceva? Copiii şi cu mine am pregătit toată după-amiaza kebab.

O prinse pe Annika de braţ şi o conduse înapoi, în mijlocul invitaţilor.

— Înţelesesem că nu va veni decât o mână de vecini, spuse Annika. Dar aici cred că s-a adunat tot cartierul.

— Bineînţeles că nu! protestă vehement Carita. Una din cinci familii nu se va alătura micii noastre asociaţii din cauza taxei de participare, care se duce pe salariile grădinarului, întreţinerea piscinei şi antena de satelit. Nu-i aşa că-i neplăcut?

Mai luă o înghiţitură de vin.

— Nu sunt bineveniţi printre noi. Şi ştii ce?

Îi şopti Annikăi la ureche.

— Toţi aceia sunt britanici.

Rasismul îmbracă toate formele şi culorile posibile, îşi spuse Annika.

Vineri, 7 ianuarie

13

Alerga pe plajă la răsăritul soarelui. Nisipul era bătătorit şi cenuşiu. Stoluri mari de păsări pe care nu le recunoscu îşi luară zborul ţipând, spre lumină. Vântul îi venea din faţă şi în păr avea sare.

M-aş putea obişnui cu toate acestea, se gândi ea.

Mai apoi făcu duş, fără să se grăbească, şi se hotărî să mănânce consistent, primul mic dejun zdravăn după o săptămână întreagă.

În sala de mese podeaua era acoperită cu dale, iar tavanul era plin de spoturi. Pereţii erau galbeni, scaunele albastre, draperiile cu dungi. Mâncă o felie de pâine albă cu şuncă şi un iaurt, bău o cafea şi un pahar de suc. Apoi urcă şi telefonă la redacţie.

Berit nu sosise încă, aşa că îl ceru pe Patrik.

— Deci, azi ce faci? întrebă el pe un ton care lăsa să se înţeleagă că se trezise devreme şi muncea deja de mult.

— Ţi-am spus că nu voiam să vindeţi fotografiile mai departe, spuse Annika. Cu toate astea, ieri au apărut în toate ziarele spaniole.

Patrik se simţi jignit.

— Ce dracu', nu eu stau degeaba pe-aici încercând să vând fotografii în străinătate.

— Dar ţi-am spus...

— Am eu figură de mesager? Va trebui să discuţi cu cei de la Fototecă. Ce scrii pentru mâine?

— Cei care au dat spargerea sunt morţi, au fost găsite bunurile furate, iar Suzette este în continuare dispărută, încep să nu mai am piste noi, spuse ea.

— Toată povestea s-a cam fâsâit, decise Patrik. Vino acasă cu primul avion, mâine-dimineaţă. Poţi încheia azi tot ce mai ai de făcut.

— Mai am un subiect despre un suedez arestat aici recent, într-un raid legat de droguri, spuse ea cu gândul la înţelegerea cu Niklas Linde.

— Scrie-l şi decidem pe urmă dacă îl putem folosi. Pentru mâine vreau şi o sinteză despre cum trăiesc suedezii pe-acolo. Apropo, toţi ocolesc Fiscul?

Părea nostalgic acolo unde se afla, în redacţie, la patru mii de kilometri distanţă.

— Suedezii fug de pe Costa del Sol, adăugă el. Moarte în Paradis, sfârşitul unei epoci. Camioane întregi transportă agoniseala înapoi, spre Nord.

Înghiţi ceva cu zgomot, probabil cafea.

— Am auzit că există acolo un agent imobiliar suedez, care ştie tot ce mişcă pe Costa del Sol. Îl cheamă... Aşteaptă, îl am scris pe undeva pe-aici... Rickard Marmen! Crezi că poţi da singură de el sau vrei să-ţi caut eu un număr de telefon de-al lui.

Aşa deci, domnul Marmen era şi agent imobiliar, nu-i aşa? Bineînţeles că era.

— Cred că mă descurc, spuse Annika răsfoindu-şi carnetul de notiţe până dădu de telefonul lui.

— Ia-i nişte declaraţii-beton din care să reiasă că se dărâmă şandramaua, spuse el şi închise.

Annika îl sună pe Rickard Marmen de pe telefonul hotelului, dar îi intră căsuţa vocală. Probabil că seara se prelungise la Carita; îi lăsă un mesaj rugându-l să o caute el.

Apoi îi telefonă lui Niklas Linde.

Acesta răspunse imediat.

— Suedezul din raidul împotriva drogurilor, spuse ea. Am nevoie de mai multe informaţii.

— Te iau de la hotel diseară la opt, spuse el. Pe curând!

Sună telefonul ei mobil.

— Scuză-mă că n-am răspuns la timp, scumpo. Cum îţi merge azi? Rickard Marmen era vesel ca întotdeauna.

— Bine, mulţumesc. Şefii mei de la Stockholm tocmai mi-au cerut să fac un interviu cu dumneata, în calitate de agent imobiliar. Ce părere ai?

— Cred că putem aranja să iasă ceva. Treci pe la biroul meu la prânz. Este vizavi de El Corte Ingles, la Puerto Banus, la supermarketul care...

— Ştiu unde vine, spuse Annika. Şi prânzul la cât este, la două?

— Şi jumătate, să zicem, răspunse el.

Annika se uită la ceas. Îi rămâneau patru ore libere.

*

În port, iahturile erau ancorate la înghesuială, unul lângă altul, de-a lungul cheiurilor. Cu cât numerotarea scădea, cu atât erau iahturile mai mari. Ambarcaţiunile găzduite la cheiul cu numărul zero reprezentau versiuni în miniatură ale feriboturilor care asigurau legătura între Suedia şi Finlanda. Annika se plimbă încet pe lângă ele, mâncând o îngheţată. Nu era prea multă lume în jur, câţiva bărbaţi care transportau nişte ustensile pe un vas de mari dimensiuni, o femeie care lustruia balustradele altuia.

Dinspre mare adia o briză rece, iar soarele încălzea zgârcit. Intră în Barul Sinatra, unde îl găsise pe Niklas Linde în prima seară când îi telefonase şi ceruse o cafea. Decorul era albastru deschis cu alb, pe o temă marină. Cafeaua nu era cine ştie ce. Nu-i plăceau ceştile ridicol de mici, cu doi centimetri de catran pe fund. Acasă pregătea cafeaua într-o cafetieră franţuzească, din care încălzea pe urmă toată ziua mai multe ceşti, în cuptorul cu microunde.

De fapt, aştepta cu nerăbdare să se întoarcă în apartamentul ei, la camerele în care nu se instalase încă pe de-a-ntregul, la cafetiera din bucătăria austeră, la teancul necitit de cărţi cu coperte moi, de pe podeaua camerei de zi, şi la mirosul copiilor în aşternuturile lor. Îi părea bine că locuia din nou pe insula Kungsholmen.

Dintr-un motiv sau altul îi răsări în minte imaginea Juliei Lindholm. Julia rămăsese fără casă cam în acelaşi timp cu Annika. În noaptea în care arsese casa Annikăi, Julia fusese arestată şi închisă pentru uciderea soţului ei.

Se uită la ambarcaţiunile care săltau în bătaia vântului puternic. Julia şi Alexander aveau să mai rămână în centrul de reabilitare de la Lejondalssjon încă multe luni bune. Cum se vor simţi când se vor întoarce, în cele din urmă, în apartamentul de trei camere de pe strada Sodermalm, unde fusese împuşcat David?

Ca şi cum ar reintra în coşmar, se gândi Annika. *Eu nu m-aş putea muta înapoi pe ruinele din Vinterviksvegen.*

O trecură fiorii. Barul era din ce în ce mai plin. Patru blonde luau primul *tinto verano* al zilei la una dintre mesele de la geam. Câţiva suporteri britanici de fotbal beau bere spaniolă direct din sticle. Două fete foarte tinere chicoteau cu ochii într-un ziar.

Annika se ridică să achite consumaţia la tejghea. Îi întinse bărbatului de la casa de marcat o bancnotă de cincizeci de euro,

apoi se întoarse să-i privească pe trecătorii de pe trotuar. Bărbatul puse restul lângă cotul ei: câteva monede.

— Ce-i asta? întrebă ea arătând grămada de mărunţiş. N-ar trebui să primesc şi nişte bancnote?

Bărbatul dădu din umeri.

— Poate da, poate nu, răspunse el şi plecă.

— Hei! spuse ea, de această dată cu glas mai ridicat. Am dat o bancnotă de cincizeci de euro.

Bărbatul era ocupat cu altceva şi stătea cu spatele la ea. Muşchii spatelui i se mişcau pe sub tricoul negru. Probabil avea nevoie de bani pentru anabolizanţii steroidieni.

— Dă-mi restul! solicită ea cu glas tare şi răstit.

În bar se făcu linişte. Pe uşă intră o pereche şi căută din priviri o masă liberă.

— Nu intraţi aici, zise Annika. Ăştia înşală oamenii, nu dau restul.

— Gura! se răsti bărbatul din spatele tejghelei aruncându-i două bancnote de douăzeci de euro.

— Ticălos nenorocit! spuse Annika în suedeză, îşi luă banii şi ieşi.

Se afla pe chei când îi sună telefonul mobil. Era Berit.

— Cum arată viaţa la soare?

— Cineva a încercat să mă înşele, să nu-mi dea un rest de patru sute de coroane, într-un bar de tot rahatul.

— Cred că le-ai arătat ce-au meritat. Ce mai ştii de fata dată dispărută? Am văzut că mama ei este acum acolo, cu tine. Mai avem material, ca să ducem subiectul mai departe?

— Poate de la prietenele ei din Bromma, spuse Annika. Dar le-am trimis deja un mesaj pe Facebook şi nu mi-a răspuns niciuna.

— Facebook? se minună Berit. Am citit în paginile de afaceri că Facebook este pe cale de dispariţie.

— Bineînţeles că este, având în vedere că m-am înscris şi eu, spuse Annika. Ascultă, mă gândeam la Julia Lindholm. S-a mai întâmplat ceva cu revizuirea cazului lui Filip Andersson?

— Va dura probabil luni de zile, zise Berit. Sunt multe de verificat. Numai raportul preliminar a avut peste o mie de pagini. Era stufos şi amănunţit, dar şi plin de lacune şi de informaţii neclare. Au fost oameni care au pus în evidenţă erori ale justiţiei chiar înainte de anunţarea primului verdict.

— Ştii că Filip Andersson are o soră în poliţie? întrebă Annika. Nina Hoffman – cea mai bună prietenă a Juliei Lindholm.

— Este sora lui Filip Andersson? N-am ştiut.

— Nu ţi se pare ciudat că doi criminali precum Filip Andersson şi Yvonne Nordin au o soră poliţistă?

Berit părea să frunzărească un ziar.

— Habar n-am, zise ea. Mie mi se par două feţe ale aceleiaşi medalii. Reacţii diferite la aceeaşi educaţie, ca să zic aşa.

— Adică, Nina este oaia albă a familiei?

— S-a întâmplat şi la case mai mari. Bill Clinton are un frate care este un escroc. Iar vărul meu Klas Goran a fost şi el închis.

— Fratele lui Bill Clinton a făcut închisoare?

— Clinton l-a amnistiat în ultima lui zi la preşedinţie, pe 20 ianuarie 2001. Pe el şi alţi o sută treizeci şi nouă de infractori. Toţi preşedinţii americani încheie cu o amnistie. Dar sora ta ce face în prezent, apropo?

Annika era uluită.

— Birgitta? N-am idee. Nu ştiu nici măcar unde locuieşte. Tăcerea care se lăsă era concludentă.

— Crezi c-ar trebui să iau legătura cu prietenele lui Suzette? întrebă Berit în cele din urmă.

— Mai degrabă cu rudele din Suedia ale lui Sebastian Soderstrom, zise Annika, oftând uşurată. Vezi dacă au idee unde ar putea să fie fata.

— Am încercat deja, dar nimeni nu vrea să vorbească.

— Atunci poate la rudele lui Astrid Paulson? Toată lumea este de părere că ea era singura persoană care se înţelegea bine cu Suzette. Poate are o familie care ar putea să ştie ceva.

— Am să încerc, răspunse Berit. Ai reuşit să scrii ceva din articolele acelea pe care le doreşte Patrick?

— Te referi la Cocaina Costa? N-am văzut nici măcar o singură bancnotă rulată, cu atât mai puţin alte droguri.

Se înţeleseseră să se întâlnească luni şi încheiară convorbirea.

Annika ajunse la capătul cheiului. Se afla în faţa unui magazin de poşete, unde cea mai ieftină costa cinci sute de euro.

Se întoarse cu spatele la vitrină şi căută în agenda telefonului Nina H, Poliţie. Apăsă pe butonul de apel şi aşteptă să se stabilească conexiunea, apoi se lăsă liniştea. Auzi o voce metalică: *Telefonica le informa, que actualmente no es posibile connectar al numero llamado. Telefonica le informa...* Închise. Telefonica era una dintre marile companii spaniole de telecomunicaţii, dar de ce intervenea mesageria ei pe mobilul suedez al Ninei Hoffman? Se afla Nina în Spania sau, poate, era ceva în neregulă cu propriul ei mobil?

Mai încercă o dată.

Telefonica le informa, que actualmente no es posibile... Renunţă şi se uită la ceas. Două şi douăzeci.

Era timpul să-i facă o vizită lui Rickard Marmen.

*

Agenţia imobiliară era ascunsă în spatele unei librării britanice. Nu era decât o scobitură într-un perete. În vitrină erau afişate cam o duzină de reclame decolorate ale unor proprietăţi de diverse feluri.

Marmen stătea la birou şi scria ceva la calculator când intră Annika.

— Ah, ai venit, draga mea! zise el ridicându-se şi sărutând-o pe ambii obraji. Ziarul *Kvallspressen* vrea să cumpere un apartament la Puerto Banus?

— Nu tocmai, spuse ea. Cum merg afacerile?

— Al naibii de prost, răspunse el. Nu mişcă nimic. Din cauza nenorocitei de Operaţiuni Malaya.

Annika habar nu avea despre ce era vorba, ceea ce i se citi probabil pe chip, pentru că el continuă:

— O sută două persoane din piaţa imobiliară de-aici au fost arestate pentru corupţie, inclusiv fostul consiliu orăşenesc din Marbella, în întregime. Este uluitor ce sume se dădeau mită pentru autorizaţiile de urbanism. Curgeau banii cu nemiluita. S-a dovedit că şeful Departamentului pentru autostrăzi avea trei palate la ţară, fiecare de mărimea Primăriei din Stockholm. Deţinea cel puţin o sută de cai de curse şi un Miro autentic, deasupra căzii cu hidromasaj.

Annika izbucni în râs.

— Iar nouă ni s-a părut scandalos faptul că prim-ministrul nostru nu a folosit schela potrivită la casa lui de la ţară.

Vesel, Marmen se rezemă de speteaza scaunului.

— Primăriţa a fost arestată pe când se recupera după ultima liposucţie. Zece angajaţi ai primăriei se ocupau de instalarea noii ei bucătării. Acum, fiecare autorizaţie de urbanism eliberată în ultimii douăzeci de ani este trecută prin ciur şi prin dârmon. Până la

sfârşitul acestei operaţiuni nicio bancă nu mai acordă credite ipotecare. Nu se putea frână mai bună pe piaţă. Va mai trece cel puţin un an până se pun din nou lucrurile în mişcare. Vrei un pahar de vin?

Annika refuză, scuturând din cap.

— Spune-mi cum a reacţionat comunitatea suedeză la moartea familiei Soderstrom, zise ea. Crezi că suedezii s-au speriat şi vor pleca de pe Costa del Sol?

— Au fost deja speriaţi, zise Rickard Marmen. Dar nu de crimă, ci de preţul proprietăţilor. Operaţiunea Malaya a blocat creşterea preţurilor în continuare, dar tot nu găseşti apartament în Marbella mai ieftin de trei milioane de coroane sau o locuinţă terasată pentru mai puţin de patru. Cea mai mică locuinţă individuală costă cel puţin şase milioane şi nu iei o vilă familială obişnuită sub treisprezece. În apropiere de Alicante aceeaşi proprietate costă la jumătate.

— De ce este totul atât de scump în prezent? întrebă Annika.

Marmen ridică braţele.

— Pentru că Marbella este exclusivistă, iar Alicante este banală. Oamenii plătesc adresa. Priveşte!

Marmen deschise un site şi întoarse ecranul spre Annika.

— Aici este un loc viran, fără vedere panoramică de sus, imediat sub casa Caritei. Proprietarul cere pentru el cinci milioane şase sute de mii de euro.

Annika privi fotografia. Într-o parte a drumului se înălţa un stâlp de iluminat ruginit. O alee asfaltată, mărginită de scaieţi şi mărăciniş, ducea spre ruinele unei fundaţii abandonate într-o groapă. Mai jos creştea în dezordine arboretul.

— Cincizeci de milioane de coroane! Este o glumă.

— Nu este nicio glumă, răspunse Marmen întorcând ecranul la loc. Şi ţine cont, proprietarul n-a reuşit să sfârşească împuşcat pentru asta.

— Deci oamenii nu se tem de crime?

Marmen deveni serios.

— Chiar dacă spargerile în care se folosesc şi gaze sunt frecvente, este prima oară când moare cineva, spuse el. Din câte ştiu eu, oamenii trăiesc mai departe în aceleaşi case, chiar dacă au fost atacaţi cu gaze. Mulţi dintre ei rămân cu sechele jalnice, mai rău decât după o spargere obişnuită, totuşi nu pleacă de-aici. Şi nu cred că au loc la fel de multe jafuri ca la Stockholm sau că infracţionalitatea stradală este la fel de răspândită ca acolo. Nu am cifre să dovedesc, dar cazurile sunt încă rare.

— Dar sunt foarte multe bande de infractori aici, spuse ea aducându-şi aminte de statistica lui Knut Garen: 420 de bande care au comis anual peste treizeci de asasinate la comandă, numai în regiunea Malaga.

Marmen se gândi o clipă.

— Nimeni nu le bagă în seamă, spuse el. Pe stradă vezi o mulţime de maşini de poliţie, o mulţime de Guardia Civil, de patrule de poliţie pedestre sau cu motociclete. Ceea ce înseamnă că oamenii se simt apăraţi, nu sunt speriaţi.

Annika lăsă pixul jos, pe carnetul de notiţe. Nu-i ieşea mare lucru din acest articol.

— Te dezamăgesc? întrebă agentul imobiliar.

Ea râse.

— Nu pe mine, zise ea. Poate pe şeful meu de la Ştiri. El voia un titlu de genul „Suedezii fug de pe Costa del Sol”.

— Nu cred că are şanse să-şi găsească justificarea, spuse Marmen. Aşadar, cum mai merge acum treaba la marile ziare? Mai au bani să vă plătească prânzul?

— Cu siguranţă, răspunse Annika.

*

Îşi petrecu după-amiaza întinsă în pat, în camera ei de hotel, citind un roman poliţist de Harlan Coben şi adormi, îi visă pe Kalle şi Ellen: erau de negăsit, iar ea îi căuta într-un peisaj lunar pustiu, fără apă şi fără vegetaţie.

Când se trezi, îi era cumplit de sete.

Făcu un duş, pregătindu-se pentru seară, şi îi telefonă Ninei Hoffman de două ori. De această dată telefonul sună şi sună, până ce apelul se întrerupse automat.

O căută pe Carita Halling Gonzales şi îi mulţumi pentru buna colaborare, îi dădu detaliile pentru întocmirea facturilor şi îi spuse că a doua zi dimineaţă va lua avionul spre casă.

— Putem ţine legătura, nu-i aşa? întrebă Carita. Poate mai vii pe-aici.

— Sigur, răspunse Annika, aducându-şi aminte de articolele lui Patrick.

Nu peste mult timp, aştepta în faţa hotelului.

Niklas Linde întârzie aproape o jumătate de oră.

— Scuze, scuze, spuse el cu un zâmbet larg. Încep să capăt obiceiuri de spaniol.

Annika se urcă în maşină fără să schiţeze niciun zâmbet. Nu-i plăcea să fie lăsată să aştepte.

— Bine, zise ea trântind portiera. Câte arestări, câţi suspecţi, unde, când şi cum au fost arestaţi, ce spune procurorul şi ce spune apărarea?

— Mai întâi voi avea grijă să mănânci ceva, zise el trecând pe sub autostradă.

Annika îşi strânse mâinile la piept.

— Nu mi-e foame, replică ea, dar îşi dădu seama că minţea.

Niklas Linde îi zâmbi. Intră pe o străduţă care dădea într-un drum şi mai îngust, iar acesta din urmă urca pe munte. În numai câteva minute maşina se cufundă în beznă, făcând-o pe Annika să se simtă uşurată şi în acelaşi timp neliniştită. Nu se vedea prăpastia de pe marginea drumului sinuos, dar partea cea mai neplăcută era că nici înainte nu era vizibilitate mai grozavă.

— Aţi verificat bunurile furate, din camionul hoţilor? întrebă ea ţinându-se cu mâinile de bord când maşina luă un viraj în ac de păr, spre dreapta.

— Totul părea să fie acolo, mai puţin seiful.

— Mai puţin seiful, repetă ea ca un ecou. Şi acesta unde ar fi putut ajunge?

— Dacă ar fi fost pus în spatele camionului, laolaltă cu toate celelalte, ar fi lăsat ceva urme, dar n-am găsit nimic.

— Ce fel de urme ar lăsa un seif?

— În vilă era fixat într-un perete de cărămidă. Hoţii au spart peretele ca să-l scoată. Dacă seiful ar fi fost pus în spatele maşinii, ar fi trebuit să găsim acolo pietriş, praf de ciment şi fragmente de cărămidă.

— Să fi pus seiful într-un sac? sugeră Annika.

Linde îşi desprinse privirea de la drum şi se uită uimit la ea.

— Drumul, te rog, zise Annika, arătând cu degetul înainte.

Poliţistul oftă.

— Nu era un seif uriaş, spuse el, dar nici nu era un obiect pe care să-l arunci de colo-colo. Era nevoie de doi oameni ca să-l mişti. Cred că explicaţia este alta.

Înconjurară o stâncă proeminentă şi în clipa următoare în faţa lor apăru o altă zonă construită pe versantul muntelui. Rânduri după rânduri de case albe se agăţau de pantă, scăldate de iluminatul stradal şi mici firme de neon, în ferestre sclipea lumina televizoarelor.

— Unde suntem? întrebă Annika.

— La Istan, răspunse Linde. Înseamnă „izvor". A fost întemeiat de mauri în secolul al treisprezecelea. O cunosc pe proprietara restaurantului din piaţă.

Parcară pe colină, ceva mai sus de localitate, şi coborâră agale pe străduţele pietruite. Adia o briză blândă, cu miros de ierburi. Annika văzu luminile de pe coastă licărind în depărtare, în alt timp, în altă lume. Îi urmărea susurul unei ape curgătoare. Peste tot apăreau fântâni cu apă potabilă, alimentate din izvoarele de munte, captate prin canale subterane.

Deodată, Annika se opri.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu seiful, zise ea!

Linde zâmbi.

— Ia s-auzim!

— Când ne-am întâlnit prima oară, ai spus că lângă locuinţa familiei Soderstrom aţi găsit urmele lăsate de două maşini şi trei oameni. Cea de-a treia persoană n-a murit în camion. A treia persoană nu era interesată de bunurile furate, ci numai de seif. Cea de-a treia persoană l-a luat cu ea, în cealaltă maşină.

— Este probabil corect, zise Linde, care continuă să coboare pe stradă şi apoi împinse o uşă batantă. O lăsă pe Annika să intre înaintea lui, iar ea păşi înăuntru şi se trezi într-un mic bar local, puternic iluminat.

O spanioloaică superbă, cu un păr învolburat şi un decolteu adânc, scoase un ţipăt de încântare dând cu ochii de Linde. Se

repezi la el şi îl sărută cu căldură pe ambii obraji. Spaniola lor susura precum apa prin canalele de sub caldarâm.

— Îţi prezint o prietenă, Annika, zise el în spaniolă şi femeia se întoarse spre ea. Zâmbetul i se mai estompă.

— *Una mesa para dos,* spuse ea răsucindu-se şi înaintând în restaurant.

Annika şi Linde o urmară.

Fuseră conduşi la o masă din celălalt capăt al sălii. Femeia aprinse o lumânare folosind o mică brichetă, le înmână două liste de bucate în limba spaniolă, cu colţurile îndoite, şi dispăru spre bar.

— Cât de bine o cunoşti? întrebă Annika.

Ochii poliţistului sclipiră.

— Destul de bine, zise el, apoi se apucă să studieze meniul în mod neobişnuit, Annika se simţi copleşită. Luă foaia laminată şi citi cuvintele fără să le vadă. Nu-i plăcea femeia aceea frumoasă.

— Cum merge căutarea lui Suzette? întrebă ea încercând să pară relaxată şi nu prea preocupată.

— Parcă ar fi înghiţit-o pământul. Operatorul de telefonie spune că telefonul ei n-a mai fost pornit de joia trecută. Vrei să comand eu pentru tine?

Annika puse meniul înapoi pe masă.

— *Por favor.*

Comandă o listă întreagă de mâncăruri în porţii mici, care umpleau masa imediat ce le terminau de preparat cei de la bucătărie. El bău bere, Annika *agua con gas.*

— Putem vorbi despre raidul acela legat de droguri? întrebă ea când farfuriile se mai goliră. Îmi trebuie puţină carne pe os, ca să pot scrie un articol întreg.

Linde se gândi câteva clipe.

— Dacă-mi spui ce-ai păţit la deget, zise el arătând spre mâna ei stângă.

Ezită, dar nu văzu niciun motiv să nu-i spună adevărul.

— Iarna trecută, doi bărbaţi m-au târât pe o alee şi mi l-au crestat, spuse ea. M-au avertizat să nu-mi bag nasul. Nu le convenea un subiect despre care scriam.

— Ştii cine erau?

Annika neagă, dând din cap.

— Vrei să aflu eu pentru tine? Să-i prind şi să le trag o mamă zdravănă de bătaie?

Annika îi zâmbi.

— Ai bliţ la aparatul de fotografiat? întrebă el.

— Bineînţeles.

Linde se uită la ceas.

— Poţi să vii cu mine undeva, dacă vrei, zise el. Mai târziu în seara asta o să încercăm să prindem un bărbat. Va trebui să rămâi în spate şi să nu prinzi în poze niciun poliţist care ar putea fi identificat.

Annikăi îi crescu uşor pulsul.

— Un raid? întrebă ea. În seara asta?

El se aplecă spre ea.

— Uite cum stau lucrurile, spuse el coborând vocea, deşi erau probabil singurii din restaurant care înţelegeau suedeza. Greco, unitatea poliţiei spaniole care se ocupă de droguri, a urmărit două transporturi de cocaină livrate simultan în portul din Algeciras. Amândouă se aflau în containere refrigerate, cu fructe, venite din America de Sud. Unul conţinea pepeni pentru depozitul Apits din La Campana, iar celălalt era un container cu portocale din Argentina.

— Şi portocalele unde sunt acum?

El zâmbi sarcastic.

— Exact, îi răspunse el. Portocalele sunt într-un camion, în drum spre Malmo.

— Iar conţinutul a fost schimbat? spuse Annika.

Linde încleştă maxilarele.

— Am pus un transmiţător în camion, dar încărcătura n-am reuşit s-o schimbăm. Mergem la risc. Colegii mei de la Malaga, din Greco, pot localiza camionul cu o precizie de zece metri. Problema este că destinatarii încep să devină nervoşi. Ştiu că am pus mâna pe jumătate din transport şi suspectează că ceva este în neregulă cu cealaltă jumătate.

— OK, zise Annika deschizând o pagină nouă în carnetul ei de notiţe. Spune-mi ce vrei să apară în articol.

— Că Greco a urmărit transportul mai multe luni înainte de a-l confisca...

— Mai spune-mi o dată, de unde vine Greco?

Linde păru exasperat.

— Ce importanţă are? Au intrat în scenă când containerul a fost descărcat şi era gata de distribuţie, ceea ce însemna că puteau să-i prindă atât pe destinatari, cât şi pe furnizori.

— Când s-a întâmplat asta?

— Dimineaţa devreme, joi, pe treisprezece decembrie.

— Cum?

Bău puţină bere şi îi spuse că Poliţia a închiriat mai multe hale în acelaşi *poligono* în care se afla şi depozitul de fructe, cu pricina. Au urmărit transportul din momentul în care a fost descărcată marfa în marele port Algeciras, un oraş undeva la vest de Marbella, şi până a ajuns la La Campana, cu camionul. Ofiţerii din Greco au aşteptat în locaţiile închiriate, sprijiniţi şi de trupele

de intervenţie şi au văzut cum erau descărcate fructele. Au aşteptat până au venit destinatarii şi atunci au apărut şi ei.

Annika lua notiţe de zor, scriind în grabă.

— Câte arestări?

— Cinci în depozit. Şoferul camionului a fost arestat la domiciliul lui din Estepona, ceva mai târziu în aceeaşi dimineaţă. Astă-seară o să-l prindem pe ultimul membru al grupării, unul dintre jucătorii mai puţin importanţi. De obicei el are rol de curier şi ar fi trebuit să ducă transportul la Malmo, trecând prin Berlin.

Annika lăsă pixul jos.

— Dar cum au reuşit să descarce un container întreg de cocaină, pretinzând că erau pepeni? Nimeni nu verifică lucrurile astea la Vamă?

Linde izbucni în râs.

— Cocaina nu era în container, spuse el. Containerul era plin cu pepeni. Al dracului de mulţi pepeni, câteva tone, de fapt. Nu-ţi poţi nici măcar imagina cum miroseau.

— Ai zis că era container refrigerat. Ar fi trebuit să reziste măcar o săptămână.

Poliţistul îndreptă spre ea un deget, ca şi când ar fi tras cu pistolul.

— Drept la ţintă, zise el. Containerul nu era refrigerat. În pereţii containerului se aflau şapte sute de kilograme de cocaină, în loc de izolaţie.

— Iar actele erau în ordine?

— Curate ca zăpada neatinsă.

Poliţistul se uită la ceas, apoi îi făcu semn chelneriţei. Ea îl trimise pe unul dintre barmani cu nota de plată.

— Lasă-mă pe mine, zise Annika scoţând cardul de credit.

— Carmen nu primeşte decât bani lichizi, spuse Linde.

— Glumeşti! îi răspunse Annika. O cheamă Carmen?

El se ridică, îşi îmbrăcă haina şi zâmbi cu gura până la urechi.

Urcară din nou dealul, întorcându-se tăcuţi la maşină. Îi urmau zgomotele de la televizoare, râsul unor voci şi clinchetul tacâmurilor. Cacofonia se prelingea pe caldarâm însoţită de luminile restaurantelor de tapas şi ale ferestrelor deschise la camerele de zi. Doi adolescenţi pe un moped trecură la câţiva centimetri de ei şi patru pisici săriră speriate dintr-un tomberon. Vântul devenise rece şi Annikăi îi păru rău că nu-şi luase o jachetă.

— Ţi-e frig? întrebă Linde şi înainte de a apuca ea să-i răspundă, o prinse pe după umeri şi o trase spre el, frecându-i braţul cu mâna, ca să o încălzească.

Se lăsă în voia lui sprijinindu-se de el, atingându-i şoldul la fiecare pas. Încă se mai simţeau gazele provenite de la moped. Linde o trase mai aproape şi paşii încetiniră, până când, în cele din urmă, se opriră. Se întoarse spre ea, cuprinzându-i în continuare umerii cu braţele. Ea îşi desprinse mâinile strânse la piept şi le împreună la spatele lui, peste bumbacul aspru al hainei, trăgându-l spre ea.

Da, se gândi ea. *Vreau să fac acest lucru.*

O sărută. Avea buzele calde şi sărate, cu gust de usturoi. Piciorul îi alunecă între coapsele ei.

Respiraţia i se acceleră şi Annika îi dădu drumul.

Ochii lui scânteiau.

— Mergem să prindem nişte băieţi răi? întrebă el făcând un pas în spate, dar rămânând mai departe cu braţul petrecut în jurul umerilor ei. Îşi continuară drumul.

Ea îşi coborî mâna pe spatele lui, spre talie. Şoldurile continuară să li se atingă pe drumul în sus, cât ţinu lunga pantă a muntelui.

Sâmbătă, 8 ianuarie

14

Casa era amplasată pe o stradă lăturalnică din oraşul învecinat, San Pedro. Se afla pe un colţ, lângă o piaţetă mărginită de portocali, cu două nivele, albă iniţial, dar mânjită de umezeală şi poluare. Ferestrele erau acoperite de zăbrele negre, ruginite. În balconul de la etaj atârnau la uscat scutece.

— Traficantul de droguri are copii? întrebă Annika, cu voce scăzută.

— A închiriat o cameră la parter, de la familia proprietară a casei, răspunse Niklas Linde, apoi îi ceru să rămână în pragul unui imobil de pe cealaltă parte a piaţetei.

Annika închise fermoarul jachetei aspre, foarte largi, care-i fusese dată cu împrumut. Îl petrecu cu privirea pe poliţistul care se îndreptă agale, păşind fără zgomot pe trotuar, spre colegii spanioli adunaţi pe o străduţă laterală. Prin îmbrăcămintea confortabilă se ghicea mişcarea muşchilor. *Poate avea orice femeie îşi doreşte,* se gândi ea, *şi este conştient de acest lucru.*

Bărbatul suspectat de trafic de droguri nu era acasă. În acel moment se afla într-un club de noapte, numit Visătorii, la Puerto Banus. Îi informase pe cei de la Poliţia spaniolă de drumurile sale, fără să vrea, desigur. I-a telefonat unei femei, pe nume Betty, încercând să o ademenească la o întâlnire, dar Betty era obosită şi supărată, aşa că l-a refuzat. Deoarece poliţiştii de la Greco îi urmăreau telefonul de patru luni, au ştiut foarte bine că Betty nu se va duce nicăieri. Nu-i plăcea când bărbatul o suna băut, din

diferite baruri şi cârciumi. O făcea să se simtă „ieftină”. Considera că el nu-i arăta destul „respect”.

Linde îi povesti toate acestea cât timp aşteptară în maşină, în faţa uneia dintre casele în care se ascundeau poliţiştii de la Greco, punând la cale arestarea iminentă.

Annika îşi trase mânecile jachetei peste degetele de la mâini şi începu să tropăie. Se uita fix la ferestrele contrabandistului şi se gândea la Betty. Făcuseră sex în casa aceea? Cum se simţise Betty? Preţuită şi respectată? Îşi reţinu un căscat.

Avionul ei spre Stockholm decola peste opt ore.

Apoi auzi paşi împleticiţi apropiindu-se de piaţetă. Era un amestec de târşâieli şi tropăituri, ca şi când cineva se străduia din răsputeri să nu cadă.

Annika se retrase mai adânc sub tocul uşii şi scoase aparatul de fotografiat. Îl porni, ţinându-l cu obiectivul în jos. Fusese instruită clar să nu regleze distanţa pe întuneric, înainte de arestarea bărbatului, pentru că ledul roşu al aparatului putea fi confundat cu laserul unei arme.

Apoi zări un bărbat slab împleticindu-se pe stradă, pe partea cealaltă a piaţetei. Era destul de tânăr, cu părul ridicat ţepos, blond, după cum părea în lumina palidă. Făcu câţiva paşi înainte şi mai mulţi în lateral, beat mort. Se opri în faţa uşii clătinându-se.

Bine făcuse Betty că rămăsese acasă.

Îi luă o grămadă de timp să se descurce cu cheia înainte de a nimeri broasca.

Pe urmă Annika văzu o mulţime de umbre apărând de pe aleile şi străzile din jurul casei.

Ridică aparatul de fotografiat.

Mai mulţi poliţişti în civil şi doi în uniformă ajunseră la uşă chiar înainte de a se închide. În clipa următoare bărbatul era din

nou în stradă şi un poliţist spaniol îl sprijinea de sub braţe. Îşi târa picioarele, cu o expresie de totală surpriză pe chip. Îşi tot muta privirea de la un poliţist la celălalt, apoi începu să protesteze cu un pronunţat accent suedez.

— Ce dracu' înseamnă asta? Haideţi, băieţi, de-a ce vă jucaţi?

Annika apăsă uşor butonul aparatului de fotografiat, ca să focalizeze, astfel încât bărbatul să se vadă clar în mijlocul imaginii, apoi apăsă până la capăt. O fracţiune de secundă, bliţul ilumină toată piaţeta. Aşteptă câteva secunde şi mai făcu o fotografie.

— Ce dracu'? *Joder!*

Traficantul se decise că nu voia să-i urmeze pe poliţişti, începu să dea din mâini şi să lovească cu picioarele, dar fără prea mare efect.

— *Cabrones! Imbeciles!* Daţi-mi drumul, fir-aţi ai dracu'! *Să vă ia dracu'!*

După câteva clipe, se afla pe bancheta din spate a unei maşini de la Guardia Civil, cu cătuşe la mâini, cu un poliţist lângă el, unul în faţă şi altul la volan.

Maşina dispăru în jos pe drum.

Linde răsări lângă ea.

— Ai zis că suedezul a fost deja arestat, îi spuse Annika.

El zâmbi.

— Tocmai a fost, răspunse el, se aplecă şi o sărută.

— Cum îl cheamă? şopti Annika lângă dantura lui.

—Jocke Zarco Martinez. Ne întoarcem la tine sau la mine?

Se retrase şi privi în jos, la aparatul de fotografiat.

— Peste câteva ore am zborul spre casă.

— Poţi face o mulţime de lucruri în câteva ore.

Ea dădu din cap şi ridică privirea spre el.

— Nu, îi răspunse.

El lăsă o clipă capul în jos, pe urmă izbucni în râs.

— Haide, îi spuse. Te duc la hotel.

Pe drum spre maşină nu-şi petrecu braţele în jurul ei.

Se urcară în BMW fără nicio vorbă şi rămaseră tăcuţi tot drumul.

După un timp foarte scurt, opri în faţa intrării.

— Nu că n-aş vrea, zise ea.

El o privi.

— Atunci, de ce?

Decise să fie onestă până la capăt.

— Nu îndrăznesc. Este atât de mult timp de când nici nu mai ştiu dacă mai pot.

El râse din nou, ridică mâna şi o mângâie pe obraz.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Este ca mersul pe bicicletă.

— Cât mai rămâi aici?

— Nu ştiu. Călătoresc destul de mult. De ce?

Fu pe punctul să-l întrebe dacă se întorcea în Suedia, unde era casa lui, dacă îl aştepta cineva. Dacă mai era aici în cazul când ar fi fost trimisă înapoi să scrie despre contrabanda cu cocaină, cum îi cerea Patrik. Dar se mulţumi să-şi ia geanta, deschise portiera şi coborî.

Când luminile de poziţie dispărură după colţ la El Corte Ingles, trebui să-şi muşte buzele ca să nu izbucnească în plâns.

*

Scrise un articol despre arestarea suedezului, descărcă fotografiile, trimise totul la Stockholm şi dormi două ore. Pe urmă se trezi, îşi împachetă lucrurile şi laptopul, coborî la Recepţie şi achită camerele, pe a ei şi pe a Lenitei Soderstrom, cu propriul card Visa. Îi lăsă Lenitei un bilet prin care o anunţa că se întoarce la

Stockholm. Şi, pentru orice eventualitate, îi lăsă numărul ei de telefon.

Ieşi pe autostrada acum total lipsită de trafic, depăşi lucrările de reparaţii, apoi La Canada şi intră pe secţiunea cu plată. Puţin înainte de Torremolinos trecu pe lângă un accident. Un automarfar cu număr francez se răsturnase revărsând pe carosabil întreaga lui încărcătură şi Annika fu nevoită să reducă viteza şi să înainteze pe banda de urgenţă. Văzu în oglinda retrovizoare o femeie musulmană jelind şi izbindu-şi genunchii cu pumnii.

Ajunse la aeroport cu două ore şi jumătate înainte de decolare.

Îi luă o oră şi un sfert să găsească garajul companiei de la care închiriase maşina. Până să ajungă la check-in era deja transpirată. La controlul de securitate îi scotociră geanta şi-i găsiră obiecte despre care uitase, inclusiv un măr scofâlcit, mâncat pe jumătate, şi un cuţit pentru deschis scrisori, cu sloganul *„Kvallspressen* – pătrunzător şi fix la ţintă". Îi confiscară cuţitul şi o obligară să-şi închidă rujul într-o pungă transparentă.

— Vorbiţi serios? îl întrebă Annika pe ofiţerul de securitate care îi înmână punga. Chiar credeţi că n-am să arunc avionul în aer numai pentru că rujul este într-o pungă de plastic?

— *No comprendo,* îi răspunse ofiţerul.

— Tocmai asta este, spuse Annika, luându-şi rujul şi aruncându-l înapoi în geantă. Chiar nu înţelegeţi nimic.

Avionul decolă aproape la ora stabilită şi Annika adormi instantaneu.

Se trezi la Arlanda, când avionul atinse pământul. Cartea de Harlan Coben îi căzuse pe jos, iar sticla de apă cumpărată de la Upper Crust, din holul de plecări, cursese în buzunarul de pe spătarul scaunului din faţă.

Confuză şi uşor ameţită, se lăsă purtată de valul de pasageri afară din avion, prin culoarele altfel pustii, dincolo de punctele de control pentru paşapoarte şi mai departe, spre sala de bagaje. Îşi aşteptă valiza mai bine de o oră.

Când ieşi în cele din urmă din terminalul de sosiri, se lăsase deja întunericul. Ningea şi o asaltară şoferi de taxi de la mai multe companii independente, care încercară să-i ia valiza; Annika se răsti la ei şi se îndreptă spre maşinile de la Taxi Stockholm. Încercase de-a lungul anilor să rămână cu o gândire deschisă şi liberală, dar după ce au ţipat la ea de mai multe ori şi a fost refuzată pentru că a avut intenţia să plătească folosind cardul de credit sau pentru că nu a ştiut să-i dirijeze în circulaţie până la destinaţie, a renunţat.

Şoferul de la Taxi Stockholm îi luă valiza şi îi deschise uşa fără să scoată niciun cuvânt. Perfect.

Pe bancheta din spate, încercă să citească ziarele de seară, dar i se făcu greaţă şi renunţă.

La ora cinci după-amiază deschise uşa apartamentului ei încă nemobilat. Camerele erau spaţioase şi întunecate, inundate de zumzăitul unei grile de ventilaţie.

Îşi lăsă valiza şi geanta pe podea şi se grăbi să aprindă luminile. Îşi vedea reflexia în fiecare geam, o femeie cu cearcăne, cu părul neîngrijit şi braţe slabe.

Se întoarse cu spatele la multiplele ei faţete, se aruncă pe pat şi puse mâna pe telefon. Îl sună pe şeful de la Ştiri, oftând încetişor când îi răspunse Patrik.

— Credeam că Sjolander este de serviciu, spuse ea. Nu erai liber azi?

— Mai am de terminat unele treburi, răspunse el. Ce materiale ai pregătit?

Annika închise ochii şi îşi sprijini fruntea în palmă.

— Am stat o zi întreagă în avion şi am ajuns acasă acum trei minute. Ce crezi c-am pregătit?

— Operaţiunea de căutare a lui Suzette. Poţi verifica dacă s-a mai întâmplat ceva, nu-i aşa? Noutăţi despre moartea hoţilor? O fotografie a mamei, aşezată pe patul fetei dispărute, strângând la piept o jucărie de pluş?

Mânia luă locul epuizării. Se ridică de pe pat, cu telefonul în mână.

— Azi-dimineaţă la ora patru am trimis un articol şi fotografiile cu un cetăţean suedez arestat cu ocazia unui raid antidrog la San Pedro, lângă Marbella. Cred că mi-am făcut norma de exclusivităţi pentru ziua de azi, care trebuia să fie liberă. Dacă-ţi imaginezi că noua ta funcţie îţi permite să mă tratezi ca pe-o stagiară de nouăsprezece ani, eşti într-o mare eroare.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Alo? rosti Annika.

— Doar ca să ştii, spuse Patrik, am pus convorbirea noastră pe difuzor.

— Excelent! răspunse Annika. În acest caz, prietenii tăi pot să afle că îmi iau liber săptămâna viitoare, pentru că am dreptul la recuperări. Am lucrat douăzeci de ore pe zi, cinci zile la rând. Voi veni luni cu o cerere de rambursare a cheltuielilor.

— Ce vrei să spui, ce cheltuieli? Ai avut biletul cumpărat.

— Du-te dracului! zise Annika şi închise telefonul.

Se trânti din nou pe pat, ridică ziarele de seară pe care le aruncase pe podea şi se rezemă de perne să le citească.

Articolul ei cu raidul fusese publicat. Probabil că nu apucase să intre în ediţia regională, care apărea mai devreme, dar Niklas Linde îi spusese că nici nu era important.

Studie fotografiile. Erau, bineînţeles, spectaculoase. În prim-plan se vedeau doi poliţişti în uniformă, îmbrăcaţi cu veste reflectorizante, strălucind în lumina bliţului ca nişte lasere. Suedezul protesta agitându-şi braţele şi dând din picioare, cu faţa mai mult sau mai puţin neclară. Linde avea capul întors şi nu putea fi identificat.

Textul era scurt şi la obiect: Poliţia spaniolă a dejucat o operaţiune de trafic de cocaină pe Costa del Sol, prin care mari cantităţi de droguri urmau să ajungă în Europa de nord; Annika a inclus informaţiile cu privire la raidul din La Campana, şapte sute de kilograme descoperite în depozit, pepenii din Brazilia; arestarea operată cu o seară mai înainte era ultima dintr-o suită; urmau să fie formulate capetele de acuzare şi să înceapă procesul în justiţie.

Lăsă ziarul jos, încercând să-şi dea seama ce simţea după ce scrisese un articol la comandă, ca acesta. Constată că nu mare lucru. Întotdeauna cineva avea de câştigat dintr-un articol în ziar. Diferenţa de această dată consta doar în faptul că era ea conştientă de manipulare, deşi nu va recunoaşte niciodată acest lucru în faţa şefilor din redacţie.

Se uită puţin şi la restul ştirilor. Un elicopter ONU s-a prăbuşit în Nepal. La Skane urma să se deschidă prima pensiune pentru nudişti, din Suedia. O cântăreaţă cu sâni siliconaţi a refuzat să apară la selecţia pentru concursul Eurovision, ceea ce a provocat dezbateri aprinse la televiziunea suedeză seara trecută.

Lăsă ziarul jos şi îl luă pe al concurenţei. Când ajunse la editorial, o izbiră în primul rând fotografia şi numele ei din *Kvallspressen,* publicate lângă un portret al lui Jimmy Halenius. Între ele trona poza lor împreună, făcută lângă restaurantul Jarnet. „În mâinile puterii", era titlul. Articolul era un scandal supărător, plin de întrebări insinuante precum „Cât de mult au băut?" şi

„Este admisibilă o relaţie intimă între cei aflaţi la putere şi cei care trebuie să-i tragă la răspundere?” sau „Este adevărat că Halenius şi-a neglijat îndatoririle?”

Luă telefonul şi îl sună pe redactorul ei şef.

— Ai citit editorialul din ziarul concurent? întrebă fără să-şi bată capul cu bună seara.

— Am vorbit cu redactorul lor şef, răspunse Anders Schyman. Dacă nu renunţă la subiect acum, vom lua cu asalt toate barurile din apropierea sediului lor, îi vom fotografia pe toţi reporterii lor şi vom dezvălui toate sursele lor. Le răspund în editorialul nostru de mâine. Noi nu ne vom dezvălui sursele niciodată şi nu vom anunţa nimic din ce aţi discutat voi doi.

— E bine, răspunse Annika.

— Apropo, despre ce aţi discutat? Şi cât aţi băut? Şi cine a achitat nota de plată?

Annika se dezumflă.

— Uite cum a fost, zise ea. Să le luăm pe rând: nu e treaba ta, eu am băut apă şi a plătit Halenius. Nu ministerul lui.

— De unde îl cunoşti?

Annika ezită.

— În copilărie am fost prietenă cu vărul lui.

— Te-am auzit prin difuzorul telefonului, acum câteva clipe. Cred că ar trebui să ai totuşi grijă cum vorbeşti.

Redactorul-şef închise telefonul.

Annika mai rămase puţin în pat, străduindu-se să nu-şi plângă singură de milă. Nu făcuse decât să se sacrifice pentru ziarul ei nenorocit şi ce primea în schimb, în afară de noi solicitări, critici şi umilirea publică pentru partenerul pe care şi l-a ales la cină?

Plânse cam treizeci de secunde, apoi se duse în vestibul să-şi aducă valiza. Baia era prevăzută cu maşină de spălat şi uscător, aşa că îşi goli valiza direct în maşină şi porni programul de spălare rapidă. Se duse cu laptopul în bucătărie, conectă modemul la priza de telefon şi se rugă să aibă acces la internet.

Avea.

Se aşeză pe unul dintre scaunele din bucătărie şi începu să se uite pe net. În afară de obişnuitele dezastre, bârfe şi scandaluri politice, nu părea că în lume s-a petrecut ceva demn de remarcat. Pe urmă îşi deschise profilul de pe Facebook. Avea unsprezece mesaje noi: unul era de la Amanda Andersson, unul de la Sandra Holgersson, două de la Klara Evertsson Hedberg şi şapte de la Polly Sandman. Îi răspunseseră toate prietenele lui Suzette. Când deschise mesajul cel mai recent, cel de la Amanda, pulsul i se acceleră.

— Cred că eşti un reporter mizerabil, *care* îi place să scurme în nefericirea altora, citi ea.

— Mai întâi învaţă să scrii corect, zise Annika cu voce tare şi apăsă pentru a deschide mesajul următor, de la Sandra.

— Este adevărat că lucraţi la un ziar? Puteţi să-mi obţineţi bilete la X *Factor?*

Fu cât pe ce să răspundă, dar se răzgândi.

Klara vedea oportunitatea financiară. Se oferea să acorde un interviu pentru zece mii de coroane. În cel de-al doilea mesaj scădea onorariul la cinci mii.

Annika nu-i răspunse nici ei.

Polly era genul literar, după cum arătau mesajele ei. Conţineau poezii, cugetări şi impresii despre Suzette, despre şcoală, băieţi şi viaţă, în general. Annika le citi pe toate şi compuse un răspuns: „Dragă Polly, ce gânduri şi poezii minunate! Îţi

mulţumesc că mi-ai permis să le citesc. Dacă simţi nevoia să scrii mai mult, ştiu că ziarul meu organizează un concurs de nuvele pentru adolescenţii de până la optsprezece ani. Înţeleg că nu ai nicio veste de la Suzette. Dacă primeşti, poţi să mă contactezi din nou!" Semnă cu nume şi prenume, pentru a păstra un ton profesional. Avu grijă să nu menţioneze numărul ei de telefon – nu voia să-i reproşeze nimeni ţipând, că era lipsită de etică sau să întrebe despre biletele la *X Factor.*

Tocmai era pe punctul să închidă laptopul când sună telefonul. Numărul nu era afişat.

— Annika? Bună, sunt Nina Hoffman!

Sări în picioare atât de repede, încât se lovi cu capul de lampă.

— Bună! zise ea masându-şi vârful capului.

— Acum câteva zile ai lăsat un mesaj pe telefonul meu. Părea urgent. S-a întâmplat ceva?

Annika opri cu o mână lampa care se legăna şi îşi aduse aminte de vocea hârâită din reţeaua Telefonica, pe mobilul Ninei.

— Da, am încercat să te sun, de mai multe ori. Ai fost recent în Spania?

— Ah, da. Am petrecut o săptămână de vacanţă în Tenerife. De ce?

— M-am dus să-i văd pe Julia şi Alexander, spuse Annika ieşind în vestibul şi ducându-se în dormitor. Am vorbit despre tine, iar Julia mi-a spus ceva ce nu ştiam.

Nina rămase în aşteptare.

— Ce anume? întrebă ea în cele din urmă.

Annika se aşează pe pat.

— Filip Andersson este fratele tău, zise ea şi observă că îi bătea inima mai rapid. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Ce să-ţi spun?

— Iar Yvonne Nordin este sora ta.

— Adică, am vreo obligaţie să-ţi spun ţie cine sunt rudele mele?

Annika făcu eforturi să se concentreze. O vedea pe Nina în faţa ei, în uniformă de poliţie, cu părul castaniu strâns în coadă la spate, cu umerii drepţi şi încruntată, senzaţia de putere reţinută, calmul eficient din noaptea când descoperiseră scena crimei din Sankt Paulsgatan. *Annika, pleacă de-aici. 1617 pentru Control, avem cod douăzeci şi trei, posibil douăzeci şi patru şi avem nevoie de întăriri. Văd doi;, corectez trei răniţi, poate decedaţi...*

— Dar am vorbit de-atâtea ori despre noaptea aceea, spuse Annika. Eu m-am tot referit la Filip Andersson, la criminali, am spus că el ar putea fi nevinovat, m-am întrebat dacă îl cunoştea pe David Lindholm. Tu ai ascultat toate teoriile mele despre femeile lui David, printre care Yvonne Nordin, chiar m-ai ajutat să fac rost de fotografia ei şi în tot acest timp nu mi-ai spus că erau fratele şi sora ta. Nu-ţi dai seama cât de ciudat este?

Nina rămase mult timp tăcută. Apoi întrebă:

— Tu ai fi spus, dacă ar fi fost vorba despre fratele şi sora ta?

— Bineînţeles!

— Vasăzică, dacă ai fi avut în preajmă nişte criminali sau dacă ai fi comis o crimă chiar tu, mi-ai fi spus mie acest lucru fără întârziere?

— Absolut.

— Ai comis un omor. De ce n-ai menţionat acest lucru niciodată?

Era rândul Annikăi să rămână tăcută.

— Nu are nicio relevanţă, spuse ea în cele din urmă.

Nu suporta să i se aducă aminte de fostul ei prieten. Părea să fi fost într-o altă viaţă.

— Bineînţeles că are, la fel cum are relevanţă faptul că fraţii mei sunt nişte criminali.

— Dar asta schimbă totul, nu-ţi dai seama? zise Annika. Este ca şi când m-ai fi înşelat încontinuu.

— Ei bine, n-am făcut-o, răspunse Nina. Nu te-am minţit niciodată.

— Probabil că erai la curent cu faptul că David şi Filip se cunoşteau, de exemplu. De când se cunoşteau?

Nina oftă.

— Au crescut împreună, spuse ea. David şi Filip, şi Yvonne, şi micuţa Veronica au fost ca fraţii, în primul rând. Mai mult decât mi-au fost fraţi mie.

Annika închise ochii strâns şi încercă să pună cioburile cap la cap.

David Lindholm, faimosul poliţist din Suedia, s-a căsătorit cu fata din Sodermanland, Julia Hensen, care a locuit în copilărie lângă prietena ei, Nina Hoffman. David, la rândul lui, a crescut împreună cu Filip Andersson, care avea două surori, pe criminala nebună Yvonne Nordin şi pe ofiţerul de poliţie Nina Hoffman, cu a cărei prietenă nedespărţită, Julia, s-a însurat, deşi în acelaşi timp întreţinea o relaţie cu Yvonne Nordin, pe care a lăsat-o însărcinată...

— De când îl cunoşteai pe David Lindholm? întrebă Annika.

— L-am întâlnit prima dată când a ţinut o prelegere la Academia de Poliţie.

— Deci, nu aţi crescut împreună.

— Cred că l-am întâlnit întâmplător în copilărie şi ştiam cine era, desigur, dar n-am făcut cunoştinţă. Mama şi tatăl meu s-au

mutat în Tenerife când eu aveam trei ani, iar la vremea aceea Filip şi Yvonne erau deja mari. În cele din urmă am ajuns lângă Valla, la nouă ani, şi acolo am cunoscut-o pe Julia.

— Mi-ai spus la un moment dat, continuă Annika precaută, că David a venit la tine şi la Julia, după prelegerea aceea de la Academia de Poliţie. El ştia cine erai?

— Evident. Cred că era foarte curios să afle ce devenisem.

— Dar s-a prefăcut a fi mai interesat de Julia?

— Nu s-a prefăcut. Doar s-a căsătorit cu ea, nu-i aşa? Trăda o oarecare amărăciune, nerostită, dar reală.

Annika se frecă din nou la locul loviturii.

— Crimele de la Sankt Paulsgatan au avut loc acum aproape cinci ani. Când ţi-ai dat seama că erau implicaţi Filip şi Yvonne?

— Când a fost arestat Filip. A fost cel mai greu moment din viaţa mea.

— Şi Yvonne? Până la urmă, ea a fost autoarea. Când ai înţeles acest lucru?

— Când mi-a spus Filip, după moartea ei. Dar eu nu mai vorbisem cu Yvonne deja de mai mulţi ani. După avort am pierdut legătura cu ea. S-a retras în sine, a devenit cam ciudată.

— Avort? se miră Annika ducând mâna la frunte. Vrei se spui, când a avortat copilul pe care-l concepuse cu David?

— În acelaşi timp, Julia era însărcinată cu Alexander, confirmă Nina.

Apoi rămase tăcută câteva clipe.

— Nu este ceea ce crezi, spuse ea în cele din urmă. N-am intenţionat niciodată să ascund ceva, dar familia şi copilăria mea au rămas o rană deschisă pentru mine.

Annika nu ştiu ce să spună.

Când vorbi din nou, Nina avea o voce subţire şi distantă.

— Mi-am iubit mama, dar ea abia reuşea să-şi poarte singură de grijă. Filip şi Yvonne s-au îndepărtat, pentru că ea nu-i putea creşte. Eu am avut noroc cu familia Juliei. Întotdeauna am simţit... am simţit un fel de obligaţie. Ca şi când aş avea mereu datoria de a pune lucrurile în ordine.

De aceea ai intrat în poliţie? se întrebă Annika, dar nu spuse nimic.

— Pe undeva, cred în bunătatea înnăscută a oamenilor, continuă Nina cu o voce ceva mai fermă. Cred că oricine se poate schimba, dacă i se acordă această şansă. Mama a încercat, iar o vreme chiar a reuşit, dar nu putea să dureze, pentru că se produseseră deja prea multe stricăciuni.

— Mama ta a murit? întrebă Annika precaută.

— Acum nouă ani. A murit a doua zi după ce s-au căsătorit Julia şi David. Acum s-au dus şi toţi ceilalţi; a mai rămas Filip.

Annika făcea eforturi să nu piardă şirul.

— Ai spus că erau patru, uniţi ca o familie, zise ea. David, Filip, Yvonne şi... cine era a patra persoană?

— Micuţa Veronica. Veronica Paulson. Dar şi ea a murit.

— Ai cunoscut-o bine?

Nina oftă adânc.

— Nu tocmai. A venit în vizită la noi în Tenerife, împreună cu mama ei, de câteva ori, dar, de când m-am întors în Suedia, n-am mai văzut-o.

— Nu putea fi prea în vârstă. Cum a murit?

Nina îi răspunse mirată.

— Dar ai scris o mulţime de articole despre acest subiect. A fost ucisă acum câteva zile.

În jurul Annikăi universul încremeni. În capul ei se lăsă o tăcere desăvârşită şi timpul se opri în loc.

— Ce vrei să spui? întrebă ea abia mai putând respira.

— S-a căsătorit cu hocheistul acela, spuse Nina. Sebastian Soderstrom.

Partea a 2-a

După paşti

Fetiţa-trol cu chibrituri

Ajunse la Gudagarden desculţă şi îmbrăcată cu o rochiţă zdrenţuită. Funcţionara de la Comitetul pentru Protecţia Copilului o îmbrânci afară din maşină. Sub picioruşele ei, pietrişul de pe alee era ascuţit ca cioburile de sticlă.

— Fă o reverenţă în faţa mamei tale vitrege şi tatălui vitreg, spuse femeia împingând-o înainte spre zidul de oameni.

Fetiţa nu-şi ridică ochii din pământ. Oamenii se uitau fix la ea.

— Arată ca un trol, zise mama vitregă.

Femeia o lovi în spatele genunchiului şi îi împinse capul în jos. Rapidă ca un dihor, fetiţa întoarse capul şi o muşcă pe femeie de mână. Apoi alergă pe pietriş, tăindu-se în tălpi.

După ce se lăsă întunericul, tatăl vitreg o trase jos de pe maldărul de fân. Fetiţa căzu pe pardoseala de piatră şi se lovi rău la şold.

— Să vedem dacă reuşim să scoatem Diavolul din tine cu forţa, zise el ridicând biciul cu care mâna caii.

Şi o bătu, o bătu, o bătu, până când îi sfâşie pielea pe coapse şi pe fund. Apoi încuie uşa. Fetiţa adormi în fân şi visă că zăcea pe un muşuroi. Insectele o muşcau de picioare şi de spate, îşi construiau tunele noi pe sub pielea ei, o întreagă colonie, cu poteci şi depozite şi creşe, tot ce le trebuie furnicilor, totul. Sigrid i-a povestit despre uimitoarea viaţă a furnicilor.

Când se trezi, se luminase deja de ziuă. Fânul i se lipise în crustele închegate pe picioare. Îşi dădea seama că trebuia să se spele.

În capătul şopronului găsi o scândură şubredă. Gaura era strâmtă şi cu greu reuşi să-şi strecoare capul prin ea, dar pe urmă corpul trecu uşor, parcă ar fi fost un viermişor.

Zări un lac prin geamul maşinii. Nu putea fi prea departe.

Făcu un ocol amplu în jurul fermei. Nu se zărea nici ţipenie de om.

Ajunse la o mica plajă cu nisip alb, sub un stejar stufos. Fetiţa intră în apă, îmbrăcată cum era cu rochiţă şi lenjerie. Picioarele o usturară.

Un băiat saşiu o zări pe când se furişa înapoi, spre fermă. Îl strigă pe tatăl vitreg, care ieşi în fugă, plescăind cu cizmele în noroi. Se mişca iute ca săgeata, pe când ea era slăbită de foame şi de durere.

Îi smulse rochiţa şi îi sfâşie şi pielea de pe spate.

— Niciodată, dar niciodată să nu mai fugi de la fermă! îi şuieră el la ureche. Dacă mai faci, te omor!

Dar ea fugi şi el o bătu, ea fugi din nou şi el o bătu iarăşi. În cele din urmă, tatăl vitreg obosi s-o mai bată şi atunci ea nu mai fugi.

I se dădu o cameră în pod, lângă puii de rândunică şi cuiburile de viespi. Cum se crăpa de ziuă, rândunelele-părinţi îşi

luau imediat zborul, plecau şi se întorceau, aducându-le hrana puişorilor, o adunau în cioc şi în stomac, apoi o vomitau pentru micuţii lor. Sigrid i-a povestit despre viaţa uimitoarea pasărilor.

Sigrid i-a spus şi basme, i-a istorisit despre alte fetiţe, care şi ele aveau o viaţă grea, de exemplu Fetiţa cu chibrituri.

— Fetiţa mergea dintr-un loc într-altul cu picioruşele înroşite şi înnegrite de ger. Şi cum mergea ea aşa, ducea într-un şorţuleţ vechi o grămada de chibrituri, iar în mână ţinea alt mănunchi. Nimeni nu cumpărase de la ea nici măcar un singur chibrit, cât fusese ziua de lungă, nimeni nu-i dăduse nicio jumătate de penny. Înfometată şi îngheţată, mergea înainte, atât de tristă, biata de ea! Fulgii de nea îi cădeau pe părul lung, blond, atât de frumos ondulat pe ceafă, dar desigur, ea nu se gândea la cât îi şedea de bine...

Fetiţa avea un păr negru, rebel, pe care Comitetul pentru Protecţia Copilului i l-a tăiat scurt, teribil de scurt, ca s-o scape de păduchi. Nu era o fetiţă drăguţă, era o fetiţă-trol. Ştia acest lucru, pentru că i-a spus mama vitregă. Era Fetiţa-trol cu chibrituri, deşi n-a vândut niciodată chibrituri, ci bere făcută ilegal în casă şi treaba a mers ca pe roate până când mama adoptivă a ajuns la închisoare şi Comitetul pentru Protecţia Copilului a venit s-o ia.

Noaptea zărea cerul printr-o crăpătură din acoperiş, iar o dată a văzut o stea căzătoare.

Fetiţa cu chibrituri, din poveste, a văzut şi ea o stea căzătoare.

— Bunica cea bătrână, singura care i-a arătat bunătate, dar care era moartă acum, i-a spus că atunci când cade o stea, pleacă un suflet la Domnul...

Fetiţa se întrebă oare cine pleca la Domnul de data aceasta şi îşi împreună mânuţele în rugăciune: Oh, Tatăl Nostru, fă să fie tatăl meu vitreg data viitoare sau Băiatul-bazaochi.

Apoi se gândi că într-o zi va fi şi ea bunică, o bunică blândă cu fetiţele-trol pe care nu le iubea nimeni.

Dar pe măsură ce trecea timpul şi se lăsă întunericul, şi veni frigul, şi începu recolta, iar ea crezu că i se va frânge spinarea, rugăciunile ei se schimbară.

Oh, Doamne, fă să fiu eu data viitoare!

Repetă rugăciunea aceasta până când la fermă sosi Prinţesa.

Era o zi minunată. Fetiţa-trol nu mai văzuse alta atât de frumoasă.

Prinţesa avea bucle blonde, revărsate până la brâu, şi o rochiţă albastru-deschis, care i se legăna în jurul gleznelor, iar în braţe purta o zână de păpuşă.

Numai că tatăl vitreg, care vedea ispita Diavolului în tot ce era pur, gingaş şi frumos, îi sfâşie fetiţei rochiţa şi haina cu guler de blană, îi luă păpuşa cea minunată şi turnă parafină peste ele toate. Iar când flăcările se ridicară spre cerul de toamnă, urlă că păcătosul trebuie să ardă în Iad.

Fetiţa-trol stătea retrasă şi urmărea cu uimire disperarea Prinţesei. Aceasta a rămas pe aleea de pietriş, îmbrăcată numai în bluzon şi pantalonaşi şi plângea atât de aprig, încât tremura toată, până când Băiatul-bazaochi se apropie şi o lovi cu picioarele, iar mama vitregă o înşfăcă de un braţ şi o târî în casă.

În pod au mai instalat un pat.

Prinţesa era speriată, o privi pe Fetiţa-trol şi îi spuse ceva mamei vitrege într-o limbă pe care ea nu o înţelese, iar mama vitregă îi răspunse în aceeaşi limbă.

Apoi mama vitregă veni la Fetiţa-trol, cu o figură împietrită şi îi spuse:

— S-o laşi în pace, ai auzit? Eşti mai simplă la minte, aşa că să nu scoţi niciun cuvânt.

Chiar în noaptea aceea însă Fetiţa-trol se băgă în pat lângă Prinţesă şi o încălzi, căci tremura toată şi îi spuse basmele pe care le învăţase de la Sigrid, cu Răţuşca cea Urâtă şi Thumbelina şi cu Fetiţa cu chibrituri, iar Prinţesa, culcată, cu privirea curată, asculta şi aşa a învăţat limba suedeză.

RAPORT AL CURŢII SUPREME

Dosarul nr. O 3490-11
Stockholm, 26 aprilie

RECLAMANT
Filip Andersson
Reprezentant: Sven-Goran Olin, avocat pledant

OPOZANT
Procuratura

CAZ
Apel pentru rejudecare privind ucidere şi alte capete de acuzare

SENTINŢA CURŢII SUPREME
Curtea Supremă admite rejudecarea la Curtea de Apel din Stockholm a Dosarului nr. O 9487-01 şi dispune schimbarea sentinţei de către Curtea de Apel.
Decizia Curţii Supreme de anulare a sentinţei este definitivă.

Marţi, 26 aprilie

15

Ploaia bătea în geam. În bucătărie, Annika topea ciocolată amestecând într-o tigaie. Pe grătar se prăjeau două felii de pâine cu roşii şi brânză, una şi cu şuncă, cealaltă fără. Brânza se revărsa ameninţător, aşa că luă tigaia de pe plita de ceramică şi trase afară grătarul. Încă treizeci de secunde.

Coji două clementine şi deschise două borcănele de iaurt cu nucă de cocos. Apoi luă cele două sendvişuri şi le puse pe farfurii diferite, lângă fructe şi iaurt. Aşeză farfuriile pe masa din bucătărie, turnă ciocolata fierbinte în două căni, una roşie şi cealaltă albastră, apoi trecu prin livingul fără fereastră şi se îndreptă spre camera copiilor.

Ellen mai dormea încă, sugându-şi degetul. Thomas era teribil de îngrijorat din acest motiv şi îi tot spunea că va fi obligată să poarte aparat dentar când va fi mai mare, dar Annika nu era speriată. Când copiii vor fi adolescenţi, se vor confrunta cu probleme mult mai serioase. Aparatul dentar nu reprezenta un dezastru.

Se strecură în pat lângă fetiţă, o luă în braţe şi o sărută pe gât.

— Scumpa mea, şopti ea. Trebuie să te trezeşti. Începe o nouă zi.

Ellen se întinse ca o pisicuţă, căscă zgomotos apoi se cuibări lângă mama ei.

— Ţi-am pregătit micul dejun, zise Annika îndepărtându-i blând părul de pe frunte.

— Mmm! făcu fetiţa. Iaurt cu nucă de cocos?

— Şi sendvişuri cu pâine prăjită, zise Annika. Şi ciocolată caldă. Să nu adormi la loc, pentru că se răceşte.

— Mmm! făcu Ellen încă o dată şi strecură din nou degetul în gură.

Annika i-l trase afară generând un mic plescăit.

— Ştii ce zice tati despre dinţişorii tăi, îi spuse Annika.

— Tati nu locuieşte aici, răspunse fetiţa, întorcându-se cu spatele în aceeaşi poziţie ghemuită.

Annika se ridică din pat şi se duse la Kalle.

— Bună dimineaţa, iubitul meu! spuse ea. Te-ai trezit de-a binelea sau mai eşti încă obosit?

— Obosit, răspunse el şi căscă zgomotos.

— La bucătărie te aşteaptă un sendviş cu pâine prăjită, zise ea trăgându-l în braţe.

Kalle o îmbrăţişă la rândul lui. Băieţelul era cald şi puţin umed.

— Are şi şuncă? întrebă el.

— Al tău, nu, răspunse ea.

— Atunci e bine.

Annika îl sărută pe frunte, pe păr şi pe ureche şi râse când el se prefăcu că voia s-o dea la o parte, apoi se întoarse la Ellen, care adormise la loc.

— Hei, scularea! spuse ea scuturând-o blând. Se răceşte ciocolata caldă.

— Du-mă în braţe, ceru fetiţa întinzând braţele.

Annika ridică trupuşorul dintr-o singură mişcare rapidă, se întoarse pe călcâie pe podeaua de lemn, apoi ieşi repede în bucătărie. Fiica ei râdea. Annika o aşează pe unul dintre cele patru scaune din jurul mesei. Kalle veni în bucătărie împleticindu-se în pijamaua prea mare pentru el. Annika îl conduse către masă, îi trase scaunul şi îl împinse la loc sub masă.

Ritualurile lor matinale izvorau din spaimele ei legate de vulnerabilitatea copiilor. Îi plăcea să creadă că, dacă le oferea dragoste şi încredere de la prima oră a zilei, acestea le vor asigura un soi de protecţie în faţa cruzimii vieţii.

Acum şedeau în pijama în jurul mesei de la bucătărie, ei mâncându-şi sendvişurile, ea sorbind o cană mare de cafea.

— Taţi pleacă, spuse Kalle dând la o parte paharul de iaurt gol. Se duce la Malaga, iar noi stăm cu Sophia.

Annika rămase cu ochii pironiţi pe perete.

— Da, spuse ea, ştiu.

— De ce nu putem sta cu tine, mami? întrebă el. Nu vreau să stau cu ea. Vreau cu tine.

Ea îl mângâie pe păr, iar el îi dădu mâna la o parte.

— Este săptămâna lui tati, răspunse ea. Ştii asta. Iar eu trebuie să mă duc la serviciu. Şi eu plec la Malaga.

— O să lucrezi împreună cu tati? întrebă Kalle surprins.

— Nu, nu tocmai. Dar ne vom afla în acelaşi loc.

— Noi de ce nu putem veni?

— Şi tati, şi eu ne ducem acolo cu treabă, dar nu împreună. Avem slujbe diferite, doar ştii.

Se uită lung în cana de cafea, cu maxilarele încleştate. Nu voia să arate cât era de furioasă pentru că Thomas îi lăsa pe copii cu Sophia, când pleca în interes de serviciu.

Apoi îşi dădu seama că Ellen nu mai mişca. Şi sub ochii Annikăi, trupuşorul începu să i se scuture de sughiţuri.

— Vai, scumpa mea, ce s-a întâmplat?

Annika o luă în braţe şi o legănă uşor. Fetiţa nu zise nimic, se cuibări doar, în poziţie, fetală, şi băgă degetul în gură. Annika simţi adevărul strecurându-se în bucătărie şi strânse copilul cu atât mai tare.

— Taţi va veni să vă ia azi, spuse ea. Astă-seară va sta cu voi acasă şi, dacă vă beţi repede ceaiul, veţi avea timp să vă uitaţi împreună la un film, după aceea.

— *Spiderman!* zise Kalle înviorându-se.

— Acesta s-ar putea să fie prea dur penrru Ellen, zise Annika. Dar puteţi lua cu voi *Desmond şi barbarii din mlaştini*[12], dacă vreţi.

— Dar l-am văzut! protestă Kalle.

— Este însă atât de bun, încât merită să-l vedeţi de mai multe ori, răspunse Annika şi suflă peste părul lui Ellen. Veţi sta cu Sophia marţi, miercuri şi joi, iar vineri vor veni bunicul şi bunica să vă ducă pe insulă – o să vă puteţi juca cu Zico şi în ajun de 1 Mai tati se va întoarce, iar eu am să vă iau de la şcoală luni şi atunci îmi veţi putea povesti tot ce-aţi făcut.

— Este oribilă, zise Ellen ştergându-şi nasul de tricoul Annikăi.

— Nu-i chiar aşa, spuse Annika simţindu-şi tot trupul împovărat de ipocrizie. Sophia este foarte drăguţă. Şi îi face mare plăcere să aibă grijă de voi.

— Nu-i place decât de tati, răspunse Kalle.

Annika se simţea din ce în ce mai panicată. Şterse nasul fetiţei cu o bucată de şerveţel din rola de hârtie şi se uită la ploaia persistentă. Minţea ca să-şi justifice alegerile în viaţă, făcându-şi copiii să plătească pentru eşecurile ei, târându-i de la un cămin la altul. Trebui să-şi muşte buza ca să nu izbucnească în plâns.

— Ştiu că e greu, spuse ea. Şi mie mi-e dor de voi când nu sunteţi cu mine.

— De ce nu putem să fim cu tine tot timpul? întrebă Kalle.

---

[12] Desmond and the Swamp Barbarians, în original. (*N.t.).*

— Eu vreau să fiu cu tine tot timpul, zise Ellen agăţându-se de gâtul Annikăi cu atâta putere încât îi tăie respiraţia.

Desprinse blând braţul fetiţei.

— Toţi copiii au o mămică şi un tătic, explică Annika şi cel mai bine pentru copii este să crească lângă amândoi, dar, dacă acest lucru nu este posibil, atunci trebuie găsită o altă soluţie.

Kalle se uita la ea încăpăţânat.

— Dar de ce decid numai oamenii mari? întrebă el. De ce nu au voie să decidă şi copiii?

Annika îşi înghiţi durerea şi îi zâmbi.

— Când o să fii mai mare, ai să poţi lua decizii pe cont propriu.

— Acum sunt mare.

— Ai opt ani, nu eşti chiar atât de mare.

— Atunci, când voi fi mare?

— Destul de mare ca să hotărăşti tu unde vrei să stai? La doisprezece ani, poate.

Kalle se dezumflă.

— Dar mai sunt încă patru ani până atunci!

— Nu vreau să stau cu Sophia, spuse Ellen.

Annika se uită la ceas, apoi se ridică în picioare, cu fetiţa încă în braţe.

— Bine, lăsaţi sendvişurile, o să mă ocup de ele mai târziu. Kalle, du-te fuga şi îmbracă-te. Ellen, du-te şi pune-ţi hainele pe care le-am luat aseară. V-aţi împachetat lucrurile, nu-i aşa? Aveţi tot ce vă trebuie?

Copiii se duseră în camerele lor.

Annika rămase în bucătăria minimalistă, privind după ei.

*

Reuşiră să plece când mai aveau la dispoziţie un sfert de oră. Annika se ştia de neînduplecat în privinţa punctualităţii, o trăsătură ce i se accentuase în timpul căsniciei cu Thomas, care era un optimist incurabil când se punea problema programului.

Un sfert de oră disponibil le îngăduia să cânte pe stradă. Să se oprească în faţa vitrinelor şi să discute despre ceea ce le făcea lor plăcere. Să cumpere două pungi de dulciuri la chioşcul din Kungsholmstorg, cu promisiunea că nu le vor deschide decât la filmul de diseară.

Ploaia se mai potolise, încetase aproape cu totul. Era destul de frig – numai câteva grade peste zero –, dar nu bătea vântul. Norii persistau groşi şi grei peste acoperişuri şi turnuri.

Annika ducea pe umăr sacoşele cu lucrurile copiilor, plus propria geantă plină de hârtii şi laptopul. Se strângeau din ce în ce mai multe lucruri pentru naveta copiilor între locuinţe, iar până acum Annika nu reuşise să-i facă să aleagă ce luau cu ei şi ce lăsau. Nu mai era de ajuns să-i mute pe noul Poppy şi noul Chicken pentru ca micuţii să se simtă acasă (vechiul Poppy şi vechiul Chicken arseseră în Vinterviksvagen): acum existau jeanşii preferaţi, jachetele preferate, cei mai buni pantofi, câteva filme şi cărţi, care trebuiau să-i însoţească.

Annika îl lăsă pe Kalle în curtea şcolii, după ce îşi luă rămas-bun strângându-l în braţe.

— Ne vedem peste o săptămână. Te iau ca de obicei, după afterschool, bine?

Băiatul încuviinţă dând din cap şi o rupse la fugă.

Apoi împreună cu Ellen se duse la afterschool şi lăsă sacoşa grea, cu lucrurile lui Kalle pe raftul însemnat cu numele lui.

— Poţi să mă iei în braţe? întrebă Ellen ridicând mânuţele.

— Nu, răspunse Annika îndreptând pălăriuţa lui Ellen. Eşti prea grea. Eşti fetiţă mare acum. Hai, ia-mă de mână.

Continuată drumul mână în mână prin pasajul subteran care lega sudul şi nordul insulei. Ellen era încruntată, părea că se gândeşte intens la ceva.

— Mami, spuse ea când trecură pe lângă Clubul jucătorilor de bile. O să fiu şi eu mămică într-o zi?

— Poate, răspunse Annika. Dacă ai să doreşti.

Copilul se mai gândi puţin.

— Dar, dacă eu am să fiu mămică, tu ce-ai să fii?

— O să fiu în continuare mămica ta, dar voi fi şi bunică. Pentru copiii tăi.

Ellen încuviinţă dând din cap.

— Aha, spuse ea. Şi pe urmă eu o să fiu bătrână şi tu o să fii mică din nou şi atunci eu voi fi mămica ta.

— Ai să fii? întrebă Annika surprinsă.

— Pentru că, atunci când voi fi eu mare, tu ai să mori şi ai să te întorci.

— Ah, spuse Annika.

Avea un copil care credea în reîncarnare.

Ieşiră din nou la lumina cenuşie a zilei în apropiere de Hotelul Amaranten şi continuată pe strada Pipersgatan spre creşa de la Casa Albă, se strecurară pe intrarea de la Radio Stockholm şi urcară la etajul al treilea. Când Annika puse în cele din urmă sacoşa grea a lui Ellen pe raftul ei, umerii o dureau.

Fetiţa îşi scoase îmbrăcămintea groasă, fularul, cizmele şi salopeta de zăpadă. Apoi încălţă papucii cu formă de şoricei şi îşi îndreptă fusta.

— Vreau să te distrezi foarte bine până ne întâlnim din nou, lunea viitoare, zise Annika strângându-şi fiica în braţe.

Fetiţa încuviinţă dând din cap. Lacrimile de mai devreme fuseseră date uitării.

— Mami, spuse ea. Nu-i aşa că-i drăguţ? Dumnezeu este adevărat, dar nu-l putem vedea. Dar Moş Crăciun, pe care îl putem vedea, nu este adevărat.

Apoi fugi spre locul de adunare.

*

Norii se mai ridicaseră puţin şi atârnau acum la câţiva metri mai sus de acoperişuri. Annikăi i se păru că trecuseră săptămâni întregi de când nu mai văzuse albastrul cerului. În luna februarie, Suedia avusese parte de temperaturi neobişnuit de ridicate. Ghioceii şi toporaşii înfloriseră până în Angermanland, dar martie fusese friguros, cu vânturi puternice şi mai multe viscole. Opt oameni muriseră îngheţaţi în Jamtland, când un autobuz rămăsese înzăpezit în apropiere de Tratgarde. Odată, în săptămâna când copiii se aflau la Thomas, fusese trimisă până la Ostersund, să scrie despre „oraşul morţii". În rest, rămăsese la Stockholm tot timpul. Stătuse la adăpost, acasă, la şcoală şi în redacţie şi nu avusese timp pentru altceva în afara treburilor zilnice.

Coborî panta spre podul Barnhusbron, trăgând în plămâni gazele de eşapament de pe bulevardul Fleminggatan.

Prinse autobuzul numărul unu spre Stora Essingen şi pe la jumătatea drumului reuşi să se aşeze pe un scaun.

La nouă şi douăzeci de minute era la intrarea principală a sediului ziarului. În staţia de autobuz se opri să se uite la poarta Ambasadei Rusiei, de pe trotuarul de vizavi. Un gardian purtând pe cap o căciulă cu protecţie pentru urechi păzea poarta, bătând din picioare, probabil îngheţat. Nu putea avea mai mult de douăzeci de ani.

Annika încerca mereu să intre în redacţie pe neobservate, mergea cu fruntea plecată şi umerii lăsaţi, strecurându-se spre biroul reporterilor de zi cu spatele întors spre ceilalţi. Pe urmă încerca să propună un subiect care să-i umple ziua, un subiect pe care trebuia să-l urmărească în desfăşurare, un articol mai vechi care trebuia actualizat. Acum, în era computerelor, lucrurile de acest fel constituiau o pierdere de timp. Patrik avea întotdeauna pentru ea o listă lungă de activităţi care trebuiau duse până la capăt îndată ce sosea. Putea fi orice, de la rescrierea unor articole despre asistentele medicale din Marea Britanie, care îşi omorâseră sistematic pacienţii, până la interviuri cu fotbalişti celebri cărora tocmai li se născuse al doilea copil. Şeful de la Ştiri venea la ea imediat ce o zărea lângă biroul administratorului. De obicei se trezea cu un teanc de notiţe în mână, înainte de a apuca să-şi scoată bine jacheta.

Când intră în redacţie şi îl văzu pe Patrik trântind telefonul şi repezindu-se spre ea, Annika încă era pătrunsă de calmul copiilor, ce venea din incapacitatea lor de a resimţi stresul.

— Salut, Berit! zise ea îndreptându-se spre scaunul aşezat vizavi.

— Cocaina Costa! ţipă Patrick. Trebuie să facem planul general al serialului.

Annika îşi dădu părul la o parte de pe faţă şi trase adânc aer în piept.

— Se pare că iar pleci în deplasare, spuse Berit privind-o pe deasupra ochelarilor, înainte de-a relua lectura ziarului de dimineaţă.

Annika îşi lăsă geanta jos, îşi scoase jacheta şi trase scaunul.

— Iată ce-o să facem, spuse Patrik aşezându-se pe biroul ei cu o foaie de hârtie scrisă de mână. Două articole de interes uman şi două bucăţi cu faptele. O să începem cu interesul uman.

Făcu o pauză pentru a crea efect şi, gesticulând repetat cu mâna, descrise titlul pe care şi-l imaginase.

— Unu: „Costa de Sol, maşina de spălat bani a Europei – din care banii murdari ies curaţi". Se pare că Gibraltarul este un adevărat paradis fiscal. Va trebui să găseşti pe-acolo un avocat suedez care să-ţi explice cum se pot transforma banii din droguri în profiturile unei afaceri respectabile.

Annika scoase pixul şi începu să-şi ia notiţe.

— Doi: „Petreceri cu cocaină în Beverly Hills-ul european: viaţa printre iahturi, maşini de lux şi avioane particulare". Va trebui să descoperi o suedeză tânără care să-ţi vorbească despre petrecerile de la Puerto Banus, susţinute cu bani din droguri. Ideal ar fi să fi fost arestată într-un raid împotriva traficanţilor şi să regrete amarnic ce-a făcut. Implanturile mamare ar reprezenta un avantaj.

Annika ridică privirea.

— Cât sunt de importante?

Patrik îşi pierdu şirul gândurilor şi lăsă mâna în jos.

— Ce zici?

— Pe lista de priorităţi. Cât de importante sunt implanturile mamare în comparaţie, să zicem, cu cât de mult regretă stilul extravagant de viaţă?

Patrik se foi pe birou, deranjat.

— Va trebui să iei singură această decizie, după ce ajungi acolo. Trei: „Viaţa mea ca traficant de droguri". Ia legătura cu suedezul acela arestat la Malaga şi fă-l să vorbească despre traficul de droguri.

Jocke Martinez, notă Annika în carneţel. Îşi aducea aminte numele lui.

Niklas Linde a sărutat-o când i l-a spus.

— Patru: „Eroul care va pune capăt operaţiunilor de spălare de bani”. Mâine, miercuri, începe la Malaga un seminar internaţional consacrat infracţiunilor financiare, iar guvernul suedez va fi reprezentat de un funcţionar care va trebui să se întoarcă la Stockholm cu tot ce aude acolo. Află cine este şi scrie un articol fascinant despre el şi despre cât de importantă este munca lui.

Annika lăsă pixul jos.

— Asta ar putea fi foarte complicat, comentă ea.

Patrik făcu ochii mari.

— Dintre toate posibilele proteste, la ăsta mă aşteptam cel mai puţin, era chiar ultimul pe listă.

— Eroicul tău suedez este fostul meu soţ, zise Annika. Eu ştiu că pentru tine incestul este ceva pozitiv, mai ales dacă nu răsuflă în afara familiei, dar simt că asta este un pic cam mult.

— Trebuie să mai fie şi altcineva pe-acolo, vreun poliţist suedez sau ceva de genul ăsta, o persoană de legătură...

Annika se strădui să păstreze un ton neutru.

— Este, dar se află acolo incognito, răspunse ea.

— Trebuie să mai fie cineva în calitate oficială.

— Este norvegian.

Patrik se ridică în picioare iritat.

— Doamne, cât de complicat poate deveni totul! Articolele factuale sunt mai simple: „Cum funcţionează reţeaua de traficanţi”. Va trebui să te referi la producţie, transport, rute de contrabandă, distribuţia şi vânzările, dar să nu scrii prea mult. Să fie scurt şi alert. Şi al doilea: „Cum se spală banii”. Descrii

paradisul fiscal, metodele, companiile. La fel, tot scurt şi alert. O să vină şi Lotta cu tine, ca să avem fotografii de bună calitate. Lăsă pe biroul din fata calculatorului ei un teanc de hârtii imprimate.

— Biletele de avion şi camerele de hotel? întrebă Annika.

— Vei primi biletele de avion prin e-mail în cursul zilei de azi. Cu camerele te descurci când ajungi acolo. Să găseşti ceva mai ieftin de data asta.

— Şi cu criminalii care au folosit gaze toxice cum rămâne? întrebă Annika. Suzette este în continuare dispărută. Cel de-al treilea ucigaş este în libertate, iar seiful n-a fost găsit.

— Aceea este o poveste expirată, spuse Patrik.

— O fată dată dispărută? întrebă Annika. Cum ar putea fi o poveste expirată?

— N-a prea fost fată. Mai degrabă o nefericită adeptă a curentului *emo.* Las-o baltă!

Annika înghiţi în sec. Nu avea cu cine să discute raţional.

— Cine este Lotta? întrebă ea în schimb.

— O fotoreporteră nouă, angajată temporar, răspunse Patrik şi plecă înapoi, la biroul lui.

Preşedinta sindicatului local al jurnaliştilor, Eva-Britt Qvist, traversă încăperea îndreptându-se direct spre Annika.

— Asta ce vrea, o întrebă Annika în şoaptă pe Berit, care ridică din umeri.

— Annika, spuse Eva-Britt Qvist. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Sigur, răspunse Annika. Despre ce?

Femeia îi întinse o foaie tipărită, pe care Annika o luă şi văzu că era articolul de deasupra teancului de foi imprimate.

— Guvernul suedez se pregăteşte să ia măsuri dure împotriva spălării banilor, citi ea, apoi lăsă hârtia jos. Da, şi?

— Articolul acesta a fost scris la solicitarea Ministerului Justiţiei, spuse Eva-Britt Qvist. Trebuie să luăm măsuri pentru ca acest ziar să nu devină o maşină de propagandă necondiţionată a Guvernului.

Annika ridică din sprâncene.

— Dar, Eva-Britt, doar nu ţi se pare că eu arăt a megafon.

Reprezentanta sindicatului se înroşi.

— Ei bine, cineva trebuie să vegheze la respectarea deontologiei, spuse ea şi smulse foaia imprimată.

— Această serie de articole este bună şi importantă, răspunse Annika. Scoate în evidentă aspecte noi ale traficului de droguri din Suedia, arată cum ne afectează pe noi, aici, piaţa financiară globală şi infracţionalitatea internaţională.

— În acest caz, de ce nu este o iniţiativă a noastră, proprie? De ce trebuie amestecat şi Ministerul Justiţiei?

— Ei ne deschid nişte uşi. Ca reporter de teren ai nevoie de cunoştinţe la care să poţi apela – ştii asta la fel de bine ca mine.

Berit ridică degetul aprobator spre Annika, în spatele Evei-Britt. Eva-Britt Qvist nu lucrase niciodată ca jurnalist, ceea ce era un punct extrem de sensibil. A început la arhivă, apoi a avansat până la funcţia de secretar, înainte de a fi aleasă reprezentanta sindicatului.

Femeia se răsuci pe călcâie şi plecă traversând redacţia.

— Credeam că ai reţineri serioase în legătură cu cazul Cocainei Costa, spuse Berit.

Annika zâmbi.

— Mi-am schimbat opinia, zise Annika autentificându-se în baza naţională de date. Tu la ce lucrezi azi?

— Curtea Supremă i-a aprobat lui Filip Andersson dreptul la apel, spuse Berit. Presupun că va trebui să scriu ceva scurt pe acest subiect.

Annika ridică privirea din ecran şi se uită la ea.

— Dar de ce eşti atât de sceptică?

— Nu ştiu, răspunse Berit. Eu nu cred că este nevinovat. Cred că a comis totuşi crimele acelea.

— Nu poţi să spui aşa ceva, comentă ea cu degetele suspendate deasupra tastaturii. Au găsit la locul crimei amprentele şi ADN-ul lui Yvonne Nordin. Au găsit satârul îngropat în spatele casei ei, exact acolo unde le-a spus Filip Andersson că se afla. De asemenea, se potriveşte cu ce-a povestit Filip despre felul în care a împuşcat Yvonne victimele în picioare. Cum poţi să te îndoieşti?

Berit îşi scoase ochelarii de citit.

— Ar fi putut fi foarte bine Filip cel care a îngropat satârul. Iar despre împuşcături ar fi putut să ştie dacă a fost chiar el cel care a tras.

— Dar nici aşa n-are logică, continuă Annika. A refuzat să spună adevărul cât a trăit Yvonne, pentru că asta ar fi însemnat să-şi semneze singur condamnarea la moarte, însă, îndată ce ea a dispărut, a fost liber să vorbească.

— Sau să înceapă să mintă, spuse Berit.

Annika scuturăă din cap.

— Yvonne a fost cea care l-a omorât pe David şi l-a răpit pe Alexander. Şi tot Yvonne a fost cea care i-a ucis pe oamenii aceia la Sankt Paulsgatan...

Se opri brusc şi înghiţi cu greu.

— Părţile amputate n-au fost găsite niciodată, nu-i aşa?

Berit oftă şi îşi puse din nou ochelarii.

— Lipsesc în continuare două mâini şi un picior, zise ea ridicând receptorul ca să telefoneze la Curtea Supremă.

Annika îşi mută privirea spre birourile celor de la Sport şi în minte îi apăru imaginea de la Sankt Paulsgatan.

Nina Hoffman a urcat prima pe scări, apoi Julia, iar la urmă venea Annika, mai întâi un etaj, apoi încă unul. Annika a rămas pe scări, dar a văzut totuşi scena. Amintirea era dominată de miros, unul dulce şi greu, apăsător. În imaginile fragmentate n-a reuşit să distingă pantalonii albaştri de poliţie, ci numai pe femeia în agonie, sângele de pe pereţi, braţele fără palme. Femeia, abia ieşită din copilărie, de fapt, s-a târât pe casa scării cu sângele şiroind din ciotul braţului, scurgându-se în valuri pe podea şi pe trepte, împroşcând pereţii. Sângele roşu-aprins, pereţii galbeni. Avea părul blond, dar scalpul îi fusese zdrobit. Julia a vomat în scobitura unei ferestre, iar Nina a scos-o pe Annika afară, pe stradă:

— *Ieşiţi afară de-aici!*

Annika se înfioră. Reveni la ecran şi intră în baza naţională de date de identitate. Genul: masculin. Numele: Joakim Martinez. Verificarea scrierii fonetice: da.

Un rezultat: un tânăr din sudul Suediei care nu-şi spunea Joakim şi care avea optsprezece ani. Nu putea fi el.

Clipi nedumerită. Ceva nu era în regulă. Toţi suedezii erau cuprinşi în această bază de date, registrul naţional oficial. Fie Niklas Linde nu ştia numele corect al traficantului de droguri, fie acesta nu era cetăţean suedez. Încercă numai cu criteriile masculin şi Martinez.

Prea multe rezultate (820). Căutare amănunţită.

Închise ochii strâns.

Niklas mai menţionase încă un nume, un nume de mijloc, nu-i aşa?

Fir-ar să fie! De ce nu şi-l notase?

— Mergem la tine sau la mine? a întrebat el, apoi a sărutat-o şi atunci i-a spus numele.

Numele întreg.

Jocke Zarco Martinez?

Acesta ar putea să fie? Cum se scria?

Încercă apoi combinaţia masculin şi Zarco Martinez.

Două rezultate, dar primul era perfect curat.

Johan Manolo Zarco Martinez, douăzeci şi şase de ani, înregistrat la Skarholmen, la sud de Stockholm, scos din evidenţă.

Annika se aplecă spre calculator.

Scos din evidenţă?

Apăsă pentru a ajunge la detaliile personale: *Această persoană a emigrat sau a fost transferată în registrul persoanelor care nu pot fi găsite.*

Bineînţeles. A emigrat în Spania şi nu se numeşte Joakim, ci Johan.

Apoi îşi aduse brusc aminte de un gând, uitat printr-un colţ prăfuit al minţii. Se uită concentrată la ecran.

Zarco Martinez.

A mai întâlnit undeva numele acesta. Nu l-a auzit, pentru că nu ştia cum se scrie, Sarco sau Zharco sau poate Charco, dar l-a văzut pe un ecran, exact ca acum. Era aproape sigură.

Zarco Martinez, Zarco Martinez. Când, unde, cum?

Nu-şi aducea deloc aminte, aşa că renunţă.

Cum putea intra în legătură cu Johan Manolo Zarco Martinez, din cine ştie ce închisoare din Spania? Prin avocatul lui? Şi cum s-ar numi acesta? Annika zâmbi, scoase telefonul mobil şi deschise agenda de contacte. Niklas Linde, Spania. Îşi relaxă umerii şi apăsă butonul de apel.

Linde răspunse imediat.

— Bună! salută ea cu o voce emoţionată. Sunt Annika... Annika Bengtzon, de la *Kvallspressen* din...

— Bună, Annika răspunse el degajat. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc. Dar tu?

— Este vreme splendidă, iar eu debordez de energie şi entuziasm.

— Eşti cumva în Spania?

— Puerto Banus, baby.

— Grozav, pentru că am nevoie de tine pentru o treabă.

— Ah, aşa deci! Ce treabă?

Annika auzi râsete şi clinchet de tacâmuri undeva, la distanţă. Îl vedea cu ochii minţii, bronzat, îmbrăcat într-o bluză lejeră sport, cu ochelari şi barba nerasă de câteva zile.

— Individul acela, spuse ea, cel care a fost arestat atunci, noaptea, la San Pedro...

— Când n-ai vrut să ne distrăm?

Annika simţi că i se aprind obrajii şi lăsă capul în jos, cu ochii în tastatură.

— Atunci, răspunse ea. Se numeşte Johan Manolo Zarco Martinez, nu-i aşa?

— Foarte corect.

— Aş vrea să-i iau un interviu.

Un aparat de râşnit cafea făcea zgomot undeva în spatele lui Linde, la el acolo, unde era soare. Linde aşteptă să se facă linişte. Apoi Annika sesiză foşnetul vântului. Aşadar, Linde era în exterior. Probabil că era foarte cald, vântul fierbinte şi uscat.

— Va fi delicat, spuse el. E la închisoare, la Malaga, iar tu eşti la Stockholm, presupun.

— Sosesc acolo mâine, spuse Annika înroşindu-se de furie când el izbucni în râs.

— Chiar aşa? Interesant! comentă el.

— Are vreo restricţie sau poate primi vizite?

— Cred că restricţiile i-au fost ridicate. Este foarte mulţumit. Din păcate, el nu ştie prea multe. A dat pe gură tot ce ştia despre restul membrilor reţelei, care au fost deja arestaţi, dar nu ne-a spus nimic nou.

— Crezi că ar vrea să stea de vorbă cu *Kvallspressen?*

Annika auzi o voce de femeie spunând ceva în spaniolă în apropierea mobilului lui Linde. Poliţistul îi răspunse *vale* şi *hasta luego,* apoi Annika auzi ceva ce părea a fi un sărut.

Îşi acoperi ochii cu mâinile.

— Mă îndoiesc că i-ar plăcea să fie prezentat ca turnătorul reţelei, ca să zic aşa, spuse Linde fără reţinere după ce plecă femeia.

Annika se uită la ceas. Îl luase de la micul dejun? Sau era la cafea? Femeia cine era? O relaţie serioasă sau doar de o noapte?

— Nu mă aştept la vreo confesiune consistentă, spuse Annika străduindu-se să adopte un ton profesional. Vreau să fac cu el un interviu mai uman, despre cum a ajuns în această situaţie, despre viaţa lui pe Costa del Sol...

— Dacă vrei, pot să-l întreb pe avocatul lui. Când soseşti? Vrei să fii luată de la aeroport?

Trebui să se abţină, ca să nu pară prea entuziasmată.

— Mulţumesc, dar nu-ţi face probleme, spuse ea. Mă voi duce direct la seminarul internaţional despre spălarea banilor, de la Malaga. La ora două va avea loc un fel de conferinţă de presă la Palacio de Congresos.

— În regulă. Ne vedem acolo. Particip şi eu.

Annika avu o senzaţie bizară în stomac.

— Grozav, zise ea. Poate mă mai poţi ajuta cu ceva. Ai idee dacă există vreun avocat sau jurist în Gibraltar care să-mi povestească despre transformarea banilor murdari din traficul de droguri în profituri de afaceri curate? Sau vreo fetişcană din Suedia cu sâni siliconaţi care să-mi vorbească despre viaţa pe picior mare din Puerto Banus?

— Cu avocatul este mai greu, dar probabil câteva fetiţe ţi-aş putea procura. Cât de importanţi sunt sânii?

— Vitali.

— Treaba e ca şi făcută, spuse el râzând.

Annika zâmbi şi ea la telefon.

— Pe mâine! spuse el şi închise.

Linde va fi acolo. Se va întâlni cu el. Se oferi să vină să o ia de la aeroport. Poate că o va săruta încă o dată.

— Annika este chemată înapoi pe pământ, spuse Berit fluturându-şi mâna în faţa ei. Cu cine ai vorbit?

Annika îşi drese glasul şi se grăbi să pună în ordine un teanc de hârtii.

— Cu un poliţist din Malaga, răspunse ea.

— Knut Garen?

— Nu, spuse Annika. Cu colegul lui din Suedia.

Berit o privi insistent pe deasupra ochelarilor.

— De obicei poliţiştii sunt buni la pat, spuse ea. Are legătură cu masculinitatea lor. La fel şi în cazul ofiţerilor superiori din armată.

Annika îşi dădu seama că a rămas probabil cu gura căscată.

— Doar o mică excursie, zise Berit, apoi îşi pironi ochii înapoi în calculator.

16

Annika scrise un articol despre un bărbat care făcuse sex cu o bicicletă, o notă despre o cremă antirid miraculoasă, produsă în Marea Britanie, care tocmai fusese pusă în vânzare în Suedia, apoi continuarea, pe scurt, a unei istorii cu un director de corporaţie pe care Curtea de Apel l-a achitat de acuzaţia de evaziune fiscală în formă agravată. „Aceasta este o dovadă că am spus tot timpul adevărul", a tunat bărbatul. „Sunt complet nevinovat. Sentinţa o demonstrează!"

— Ei bine, zise Annika, nu tocmai. Înseamnă doar că nu există dovezi suficiente pentru a putea obţine o condamnare. Diferenţa este semnificativă.

La prânz mâncă o baghetă cu şuncă şi brânză Camembert şi bău două căni de cafea de la cafetiera pe care se înţelesese cu Berit să o cumpere şi să o folosească împreună.

Verifică un zvon potrivit căruia o vedetă de televiziune o pălmuise pe iubita sa. Atât partenera, cât şi vedeta negau vehement. Annika trase concluzia că zvonul era perfect adevărat, dar se lăsă păgubaşă.

În centrul Stockholmului, pe bulevardul Sveavagen fusese furată o camionetă a serviciilor de pază şi control.

O fată de paisprezece ani fusese violată de antrenorul ei de sport.

Un binecunoscut atlet de la săritura în înălţime făcuse un comentariu indecent despre un altul de la săritura în lungime. Cel de la săritura în lungime răspunsese cu un comentariu şi mai indecent.

Acest din urmă subiect avea potenţial să devină cel mai important eveniment al întregii zile şi i se acordă un spaţiu uriaş

pe pagina de web. Cititorii erau încurajaţi să trimită mesaje şi să comenteze „cearta dintre vedete”, precum şi să bifeze o căsuţă prin care îşi exprimau susţinerea pentru una sau cealaltă.

Când Patrik intră într-o şedinţă editorială şi nu mai putu să arunce tot felul de notiţe în direcţia ei, Annika profită de ocazie şi se apucă să se documenteze despre spălarea de bani pe Costa del Sol. Găsi în arhivă un articol recent dintr-unul dintre ziarele de dimineaţă. Se referea la operaţiunea „Balena albă”, pe care o descria drept cea mai mare izbândă de până acum a Poliţiei spaniole în lupta împotriva spălării banilor pe plan internaţional şi a mafiei din spatele ei. Potrivit ziarului, după opt luni de zile de supraveghere şi înregistrări, Poliţia a făcut razii în mai multe locuri de pe Costa de Sol. Au fost arestate peste patruzeci de persoane: spanioli, marocani, ruşi, ucraineni, francezi şi finlandezi. Şapte dintre aceştia erau avocaţi, iar trei – funcţionari publici. Era, de asemenea, implicată o companie petrolieră rusă. Poliţia a confiscat 251 de apartamente şi vile, 42 de maşini de lux, două avioane şi un iaht, precum şi numeroase opere de artă şi bijuterii. Se estima că suma totală a banilor spălaţi era de cel puţin un sfert de miliard de euro, adică peste două miliarde de coroane, datorită intervenţiei unor firme-fantomă din diferite paradisuri fiscale, în special din Gibraltar. Banii au fost infiltraţi înapoi în Spania şi investiţi în firme de construcţii şi imobiliare de pe Costa del Sol, care era descrisă drept „cel mai mare paradis turistic al Europei şi cea mai activă piaţă imobiliară”.

Se mai spunea în articol că în centrul activităţii de spălare a banilor şi firmelor-fantomă se afla un birou de avocatură din Marbella. Fondatorul acesteia s-a îngrijit de aspectele juridice şi de formalităţile de înfiinţare a firmelor, inclusiv de găsirea complicilor care să le conducă.

Annika scotoci în continuare pe Google şi dădu peste o firmă din Stureplan, în centrul Stockholmului, care era specializată în „legea fiscalizării într-o economie globală". Înţelese de aici de ce Gibraltarul, în mod special, era foarte practic pentru „investitorii internaţionali".

Companiile din Gibraltar erau scutite de taxe încă din 1967, citi ea. Când Spania a intrat în Uniunea Europeană, în 1985, numărul firmelor înregistrate acolo a explodat. Regulamentele erau croite la comandă, pe placul proprietarilor care nu voiau să ştie nimeni cu ce se ocupă ei.

Annika se ridică agitată în picioare, mirându-se cât efort erau aceşti oameni dispuşi să depună. Îşi luă încă o cană de cafea.

O căută la telefon pe Carita Halling Gonzales, dar îi răspunse în trei limbi vocea veselă a mesageriei electronice şi Annika îi lăsă un mesaj prin care o întreba dacă avea timp să o ajute cu traducerea până la sfârşitul săptămânii. Apoi scoase la imprimantă câteva hărţi pentru Costa del Sol, făcu un tur virtual prin Palacio de Ferias y Congresos de Malaga, prin sala de congrese unde urma să aibă loc conferinţa de presă şi rezervă două camere la Hotelul Pyr, care părea a fi cel mai ieftin de pe Costa del Sol. Se întrebă unde vor fi cazaţi participanţii la congres şi cu ce avion aveau să călătorească.

Pe urmă încercă să vadă dacă mai găsea ceva legat de spargerile în care se utilizau şi gaze şi află că acestea se numeau *robo coti escalamiento* sau despre *mieva andahicia* şi *soederstrom.* Ziarele spaniole nu mai scriau nimic despre uciderea prin folosirea gazelor şi nici despre familia decedată.

La cinci şi un sfert îşi strânse laptopul şi părăsi redacţia împreună cu Berit.

— Ştii cine este Lotta? întrebă ea când ieşiră din lift, la parter.

— O tânără angajată temporar pe funcţie de fotoreporter? Palidă şi blondă, genul artist.

Annika mormăi ceva.

— N-am lucrat niciodată cu ea, adăugă Berit în grabă. S-ar putea să fie eficientă şi centrată pe noutate.

— În cea mai bună dintre lumile posibile, comentă Annika.

De la intrarea principală porni fiecare pe drumul ei. Berit o luă la dreapta, spre garaj, Annika la stânga, către staţia de autobuz. Telefonul ei mobil sună exact în clipa când autobuzul numărul unu opri lângă trotuar.

— Annika? Salut! Sunt Julia.

Julia Lindholm îşi luase obiceiul să-i telefoneze des.

Annika se simţea neobişnuit de mulţumită de acest lucru, ca şi când i-ar fi oferit ocazia să privească în spatele cortinei. Le făcuse şi a doua vizită Juliei şi lui Alexander, la Lejondalssjon. Altă dată, Annika şi Julia s-au dus la cinematograf să vadă *La vie en rose,* despre viaţa lui Edith Piaf.

— Salut! răspunse ea în timp ce arătă abonamentul lunar de călătorie şi urcă în autobuz. Ce faci?

— Bine, mulţumesc. Alexander şi cu mine suntem în oraş. Am fost la Sodermalm şi la apartament. A trecut mama pe-acolo şi l-a aranjat tare frumos. A pus flori peste tot, muşcate şi violete africane. Acum ne ducem la o cafea. Vrei să vii şi tu?

Autobuzul demară cu o smucitură şi Annika trebui să se agaţe de un domn mai în vârstă, ca să nu cadă.

— Mă scuzaţi, zise ea uitându-se după un loc liber, dar fiind întâmpinată doar de priviri cenuşii, goale.

Acasă o aştepta bucătăria minimalistă, cu sendvişurile mâncate pe jumătate şi paturile nefăcute. Şi nu avea nimic de mâncare, pentru că urma să plece în Spania.

— Bineînţeles, spuse ea. Unde sunteţi acum?

— La Gara Centrală. Ne întâlnim cu Henrietta peste o oră. Ne vedem la cafeneaua de la etaj?

*

Alexander crescuse. Era mai înalt, mai legat, iar tenul părea mai închis la culoare, poate pentru că-şi tunsese buclele blonde.

— Salut! spuse Annika strecurându-se lângă el. Mă cheamă Annika, nu ştiu dacă mă mai ţii minte. Ce maşină frumoasă ai! Poate fi dirijată pe podea?

Copilul se întoarse în partea cealaltă şi îşi ascunse maşinuţa în braţe, lângă picioarele Juliei.

— Aşadar, veniţi mai des în oraş? întrebă ea ridicându-se în picioare şi îmbrăţişând-o pe Julia.

— Am făcut nişte cumpărături, am fost la muzee şi o dată am fost la teatrul pentru copii. Se pare că facem progrese mari. Săptămâna viitoare ieşim din cămin şi vom locui independent, într-o căsuţă aproape de centrul satului. Ce vrei să iei? Ceva de mâncare?

Julia ceruse deja suc pentru fiul ei şi două felii de prăjitură Princess.

Annika se abţinu să nu se strâmbe.

— Salată cu pui, vă rog, îi ceru ea chelneriţei şi apă minerală.

Julia preferă o ceaşcă de ceai.

Annika se uită la ea cu colţul ochiului. Arăta cu totul altfel decât în urmă cu câteva luni. Părul era mai gros şi mai lucios, mişcările mai sigure. Ochii aveau profunzime, începea să arate ca poliţista care fusese cândva.

— Gata, mami, zise Alexander lingând linguriţa.

— Vrei să te joci puţin cu maşinuţa? Te poţi duce acolo, lângă uşa de la toaletă, dar să nu stai în picioarele oamenilor.

Îl privi cum se îndepărtează spre partea din spate a cafenelei.

— Deci acum vorbeşte bine? întrebă Annika.

— Numai cu mine şi cu Henrietta, dar se pare că şi asta este ceva „normal”.

Râseră amândouă.

— Dar lucrurile merg pe calea cea bună, spuse Annika.

Chelneriţa aduse salata, apă şi ceai. Annika desfăcu un şerveţel, pe care şi-l aşează pe genunchi.

Julia îşi scobi o unghie.

— Ştii, zise ea, îmi lipseşte.

Arătă cu capul spre mâini şi îşi drese glasul.

Annika lăsă jos cuţitul şi furculiţa, neştiind ce să spună.

— Ştiu că m-a tratat ca pe un rahat şi aşa mai departe, totuşi îmi lipseşte foarte mult.

Ridică privirea umezită spre Annika şi apoi se uită la Alexander şi maşinuţa lui.

— Dacă ai vedea pozele lui din copilărie. Alexander îi seamănă leit. Este aproape nefiresc. Săptămâna trecută am fost la mama lui David şi ne-am uitat prin albumele vechi de fotografii.

— Alexander ştie că tatăl lui a murit?

Julia confirmă dând din cap.

— A început să facă desene cu el în Ceruri. Norii arată ca nişte cartofi, iar îngerii sunt nişte fiinţe cu capul rotund, o linie în loc de corp şi aripi.

Annika nu-şi putu reţine un zâmbet şi Julia izbucni în râs.

— Albumele acelea, spuse Annika. Erau şi fotografii din copilăria lui David?

— Arăta atât de dulce, iar mama lui, Hannelore, era o adevărată frumuseţe.

— Erau şi poze cu prietenii lui de joacă? Ale copiilor cu care a crescut?

Julia îşi sprijini bărbia în palmă şi se uită spre fiul ei. Împingea maşinuţa grijuliu, încoace şi încolo, pe podeaua de lemn. În faţa uşii de la toalete.

— Aveau o casă minunată la Djursholm, spuse ea. Bine, era a lui Torsten, desigur. O vilă din aceea de mare negustor, cu o terasă frumos împodobită, cu straturi de trandafiri şi alei ordonate, cu pietriş...

— Exista vreo fotografie de-a lui Filip Andersson?

Julia lăsă mâna în jos pe masă.

— Filip Andersson? De ce ar trebui să fie el acolo?

— A fost prieten în copilărie cu David, spuse Annika.

Nu zise nimic despre Yvonne Nordin.

Julia negă scuturând din cap.

— David a vorbit vreodată despre cineva pe nume Veronica? întrebă Annika. Veronica Paulson sau Veronica Soderstrom?

Julia se rezemă de spătarul scaunului şi se uită în jos, la ghişeul de plată de la etajul de dedesubt.

— Nu cred, răspunse ea.

— Mama lui David s-a referit vreodată la vreo Veronica? Sau la Filip Andersson?

Julia oftă.

— Hannelore nu este bine, spuse ea. Nu ştiu ce-i cu ea. Cred că suferă de un soi de demenţă, dar mai este şi altceva. Se fac în curând douăzeci şi cinci de ani de când este la azil. Nu, Alexander, nu acolo. Stai între mese.

Annika rămase tăcută, iar Julia se duse să-i arate lui Alexander unde să se joace. Apoi se aşeză la loc şi îşi încălzi mâinile pe ceaşca de ceai.

— Cum se poartă mama lui David cu tine şi cu Alexander? întrebă Annika. Vă recunoaşte?

Se auzi clinchet de porţelan, Julia amesteca în ceai.

— Nu-mi dau seama dacă ne recunoaşte. Uneori mă întreb dacă a înţeles vreodată că eram nevasta lui David, iar Alexander fiul lui. Îl recunoştea pe David şi acum întreabă de el mereu. Pare că nu înţelege c-a murit.

— Şi tu ce faci? Îi spui că nu mai trăieşte?

Julia dădu afirmativ din cap.

— De fiecare dată. Ea rămâne cu privirea pierdută la mine, minute în şir, apoi începe să vorbească despre cu totul altceva. Despre întâmplări din anii '60, filme vechi şi emisiuni de radio. Îţi aduci aminte de *Clubul de la micul dejun,* cu Sigge Furst?

Annika negă dând din cap.

— Ştie şi acum melodia din generic. L-a idolatrizat pe Sigge Furst. Se pare că îl credea neamţ, ceea ce nu a fost.

— Dar Hannnelore era şi ea nemţoaică, nu-i aşa?

Julia făcu semn că da.

— Evreică?

Julia înclină capul într-o parte.

— De ce întrebi?

— Nina mi-a spus odată că a venit în Suedia cu autobuzele albe de refugiaţi, după război. Iar numele de mijloc ale lui David, Ze'ev şi Samuel... ei bine, mai evreiesc de-atât nu există.

— Hannelore refuză să vorbească despre acest lucru. N-a suflat o vorbă despre ce a trăit în lagărul de concentrare.

— David mai avea veri sau alte rude?

Julia se înfăşură mai strâns în pulover.

— Hannelore a fost singurul supravieţuitor din familie.

Annika mesteca o frunză de salată ce părea să nu se mai termine. Luă o gură de apă şi reuşi să o înghită.

— Cu tatăl lui David ce s-a întâmplat?

— A dispărut din decor de mai bine de patruzeci de ani. David a crescut cu Torsten, Torsten Ernsten.

— Cine este?

— Un om de afaceri findlandezo-suedez. N-a fost căsătorit oficial cu Hannelore. Venea şi pleca după bunul lui plac.

— Bine, zise Annika. Pare complicat, mai ales pentru Djursholm în anii '60. În prezent mai eşti în legătură cu Torsten?

Julia dădu din cap că nu.

— A dispărut când David avea optsprezece ani. Atunci a început Hannelore să nu mai fie bine.

— A dispărut?

— A plecat într-o călătorie de afaceri şi nu s-a mai întors. La scurtă vreme după aceea, Hannelore a fost internată în azil.

— Ce fel de călătorie de afaceri? În ce loc? Cu ce se ocupa el?

Julia ridică din umeri.

— Nu ştiu.

Annika o privi insistent. Ce era cu familia aceasta ciudată în care intrase Julia prin căsătorie? Hannelore, o evreică nemţoaică, singură pe lume, cu un fiu care fusese prieten în copilărie cu un renumit finanţist şi prototip internaţional de frumuseţe. Fiul este ucis, prototipul este ucis şi el, iar ceilalţi ori intră în poliţie, ori devin criminali. Annika se aplecă peste masă.

— Când aţi locuit la Estepona, spuse ea, iar David lucra sub acoperire pe Costa del Sol, i-aţi întâlnit vreodată pe Sebastian Soderstrom şi familia lui?

Julia se uită la ea cu ochii mari.

—Jucătorul de hochei? întrebă ea. Cel care a murit? Nu! Doar pentru că David era binecunoscut de la televizor nu însemna că socializam cu alţi oameni faimoşi. Ne petreceam timpul împreună, doar noi doi, când David nu era la muncă, desigur. Când el pleca, eu rămâneam singură...

O cuprinse un frison şi se uită repede la ceas.

Annika făcu acelaşi gest. Mai erau zece minute până la ora la care Julia urma să se întâlnească cu Henrietta.

— Ar trebui să plecăm, spuse Julia ridicându-se, luă hainele copilului de pe spătarul scaunului şi se îndreptă spre toalete.

— Mi-a făcut plăcere să ne întâlnim, zise ea trecând pe lângă Annika în drum spre ieşire. Începând din iunie vom sta ziua în apartamentul nostru. Poate vii să ne faci o vizită.

— Bineînţeles, răspunse Annika în mod automat.

Julia scoase din geantă un pix şi o bucată de hârtie.

— Uite numărul nostru de telefon de-acasă, spuse ea scriind ceva pe ceea ce părea a fi un bilet vechi de autobuz. Ne-am şters din cartea de telefon când David a început să apară la televiziune şi lucrurile au luat-o razna, cu apeluri la orice oră din zi şi din noapte...

O îmbrăţişă pe Annika, îl luă pe fiul ei de mână şi îl conduse în jos pe scări.

Annika îşi aduse aminte de salata de pui aproape neatinsă şi îşi dădu seama că îi era teribil de foame. Mânca puiul şi salata, dar lăsă pastele: acum se recomanda să eviţi nu atât grăsimea, cât carbohidraţii.

Se duse acasă pe jos prin aglomeraţia de pe trotuare, cu un profund sentiment de nerăbdare în străfundul fiinţei sale.

Miercuri, 27 aprilie

17

Când coborî din avion, Annika simţi că nu putea respira. Căldura şi mirosul puternic de kerosen îi arseră plămânii şi îi umplură ochii de lacrimi.

Lotta, fotoreportera, apăru lângă ea.

— Oh! exclamă ea încântată. Îmi aduce aminte de Teheran. Ţi-am spus că am lucrat o vreme acolo?

— Da, mi-ai spus, răspunse Annika punându-şi geanta pe umăr şi coborând scara spre autobuzul care urma să-i ducă pe călători la clădirea terminalului.

Aerul vibra deasupra învelişului de asfalt, iar de la distanţă avioanele se vedeau distorsionate, de parcă s-ar fi aflat în faţa unor oglinzi strâmbe. Annika trase aer pe gură. O sută de grade?

— În Teheran totul era foarte fotogenic, spuse Lotta înghesuindu-se să urce în autobuz şi vârându-şi în faţa unei doamne rucsacul care conţinea echipamentul fotografic. Aici lucrurile par mult mai rigide. Vreau să spun că mi-ar plăcea să pot surprinde în fotografii expresia, caracterul clădirilor şi al oamenilor. Alte culturi sunt atât de bogate!

Annika îşi dăduse seama că Thomas nu fusese în acelaşi avion, dar verifică din nou, ca să fie sigură, deşi funcţionarii civili nu călătoreau cu zboruri ieftine când plecau în deplasări pe bani de la buget.

După numai zece minute de aşteptare, îşi recuperară bagajele şi porniră spre sala în care se aflau firmele de închiriat maşini. Annika se îndreptă spre Helle Hollis, de la capătul opus, şi

aproape ajunse când îşi dădu seama că fotoreportera nu mai era cu ea. Făcu stânga-mprejur şi se duse înapoi.

— Firmele mari sunt grozave, spuse Lotta. Au birouri peste tot şi oferă o continuitate pe care eu o consider importantă când tot restul în jur este o noutate.

— Ah, înţeleg, spuse Annika. Credeam că voi conduce eu.

— Ca fotoreporter, sunt obişnuită să fiu eu şi şoferul.

Închirie un Ford Escort, acelaşi model cu cel pe care îl avusese Annika data trecută. Coborâră în garaj să caute maşina. Annika îşi porni telefonul mobil şi găsi un mesaj în căsuţa vocală. Carita Halling Gonzales îi spunea că era ocupată marţi şi miercuri, dar că o putea ajuta joi şi poate chiar vineri.

— Haide să mergem întâi să ne luăm camerele la hotel, spuse Lotta. Îţi dă un sentiment de bine să-ţi desfaci mai întâi bagajele şi să te instalezi înainte de-a te apuca de lucru.

Annika se uită la ceas.

— Centrul de conferinţe este la numai cinci minute de-aici, zise ea, iar conferinţa de presă începe peste trei sferturi de oră. Nu avem timp până atunci să ne ducem la Puerto Banus şi să ne şi întoarcem.

Lotta ridică din sprâncene.

— Cine a făcut un program atât de strâns?

Annika dădu din umeri.

Găsiră maşina şi îşi înghesuiră valizele în portbagajul de mici dimensiuni. Lotta se urcă la volan, porni motorul şi se îndreptă spre ieşire. Annika deschise torpedoul şi scoase contractul pe care îl pusese acolo Lotta. Avis taxa de trei ori mai scump decât Helle Hollis.

Afară ardea un soare orbitor, deformând imaginile. Annika şi Lotta scotociră după ochelarii de soare.

— Pe unde-o iau? întrebă Lotta apăsând pe frână.

Annika cercetă împrejurimile prin parbriz. Fie Avis folosea altă *salida* decât Helle Hollis, fie lucrările de construcţii avansaseră într-un asemenea ritm încât reperele ei dispăruseră. Numai talmeş-balmeşul de maşini şi oameni, camioane şi betoniere rămăsese acelaşi. Indicatoare temporare în galben şi roşu îşi strigau instrucţiunile de pe panouri transversale şi de pe stâlpi.

— Vrei să conduc eu? întrebă Annika.

— Doar spune-mi pe unde s-o iau.

— Ţine direcţia spre Malaga, zise Annika pornind instalaţia de aer condiţionat. Încearcă să intri pe A7 spre nord. Trebuie să fie la prima ieşire sau la a doua.

Şoferul maşinii din spate claxonă. Stresată, Lotta nu nimeri viteza şi motorul se opri. Annika închise ochii şi scrâşni din dinţi.

*

Palacio de Ferias y Congresos din Malaga se dovedi a fi mai mic decât se aşteptase Annika judecând după fotografiile de pe internet. Clădirea era amplasată într-o zonă industrială, o construcţie futuristă din sticlă, oţel şi aluminiu. Acoperişul avea formă de val, iar pereţii semănau cu pliurile unei armonici. Annika îşi aminti turul virtual şi se îndreptă spre o sală mai mică, unde urma să se desfăşoare conferinţa de presă.

— Ce clădire banală!, exclamă Lotta în spatele ei. Mă uimeşte că reuşeşte să întruchipeze un soi de concept mediteranean al masculinităţii, printr-un stil excesiv şi metode de construcţie elaborate...

— Sunt o mulţime la fel pe-aici, răspunse Annika trecând pe sub o serie de conducte multicolore atârnate deasupra intrării. Lotta avea dreptate, îşi spuse ea intrând în clădire. Era supraîncărcată, plină de finisaje şi lămpi şi stâlpi portocalii. Fu

nevoită să aştepte într-un rând dezordonat, să prezinte documentele de identitate şi să treacă prin controlul de securitate.

Sala de conferinţe era la primul etaj. Auzi paşii Lottei încetinind şi, până să ajungă ea la uşă, femeia se oprise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Annika întorcându-se.

— De la conferinţele de presă nu prea ies fotografii interesante, spuse ea. Mă duc afară, să încerc să surprind sufletul acestei clădiri.

Annika privi în sală. Scaune albastre. Pereţi de formă neregulată îmbrăcaţi în lambriu de culoarea cireşelor, unghiuri ascuţite, un podium albastru cu patru scaune. Plafonul bogat ornamentat. Va fi publicat ceva din ceea ce se va spune la conferinţa de presă? Bărbaţi la costum aşezaţi pe un rând? Cel mai probabil, nu. O fotografie va fi utilă numai dacă se întâmplă ceva neprevăzut – dacă izbucnea un incendiu sau dacă participanţii începeau să se certe.

Verifică dacă avea telefonul la îndemână. Dacă într-adevăr se întâmpla aşa ceva, probabil că îl va putea folosi.

— În regulă, zise ea, luând dintr-un teanc un exemplar al documentaţiei oferite pentru conferinţa de presă şi intrând în sală.

Ocupă un loc în spate, închise telefonul mobil şi urmări cum o mare de oameni umple sala. Erau reprezentanţi ai presei din întreaga Europă, dar ordinea priorităţilor părea să fie aceeaşi ca şi la conferinţele de presă din Suedia.

Echipele televiziunilor se instalau în faţă, cu autoritatea de necontestat a celor care ştiu că sunt cei mai importanţi. Jurnaliştii de radio forfoteau în spatele lor, într-un dans dezlănţuit al instalării microfoanelor pe podium şi reglării aparatelor digitale de înregistrat, pe care îşi verificau volumul sunetului. Fotoreporterii ziarelor umpleau culoarele dintre scaune. În spatele jurnaliştilor de

la radio şedeau editorii de la ziare, care voiau să fie văzuţi, după cum reieşea limpede din atitudinea lor degajată şi aerele de suficienţă. Scopul lor în viaţă era să le demonstreze colegilor cât erau ei de importanţi, poate prin felul în care strigau spre podium întrebări lipsite de interes, după ce terminau cei de la radio.

Se uită după Thomas, dar nu văzu nici urmă de el.

Patru bărbaţi urcară la masa de pe podium: un comisar european, un avocat spaniol, unul olandez şi moderatorul.

Annika mormăi în sinea ei. Lotta luase decizia corectă.

*

Conferinţa de presă fu lungă şi neinteresantă, iar la un moment dat Annika chiar moţăi. Se referea la coordonarea legislaţiei de combatere a infracţiunilor financiare în statele membre ale Uniunii Europene, de la cele din domeniul contabilităţii până la evaziunea fiscală, fraudarea taxei pe valoarea adăugată, fraude cu cardurile de credit şi datoria băncilor şi a caselor de schimb de a dezvălui date. Statele cel mai mult vizate trebuiau să-şi compare legislaţiile în vigoare, să identifice diferenţele existente, apoi să stabilească cine ce trebuia să schimbe, astfel încât băieţii răi să nu mai poată continua să facă ce vor, trecând dintr-o ţară într-alta.

Nu se poate să nu existe o modalitate de a exprima toate acestea mai simplu, se gândi Annika ridicându-se în picioare odată cu toţi ceilalţi. În continuare Thomas nu era nicăieri.

În clipa următoare simţi o mână pe spate.

— Bună! îi spuse Niklas Linde la ureche. Vrei să vii cu mine?

— Sunt arestată? întrebă Annika.

— Absolut, răspunse ofiţerul de poliţie.

Ieşiră în vestibulul din faţa sălii. Linde o cuprinse cu mâinile de gât şi o sărută, mai întâi pe un obraz, apoi şi pe celălalt.

— Bine ai revenit! îi spuse el.

Annika îşi aşează mâna dreaptă peste degetele lui.

— Este şi Knut aici? întrebă ea.

— Este la barul cu tapas.

— Annika?

Vocea venea din spatele ei. Trase adânc aer în piept. Linde îi dădu drumul. Ea se răsuci.

— Bună, Thomas! răspunse Annika.

Thomas purta unul dintre costumele noi pe care şi le cumpărase după incendiu, închis la culoare, puţin lucios, italienesc. Cravată roşie, servietă Rimowa, pantofi proaspăt lustruiţi. Annika zâmbi văzându-i părul rebel şi ochii albaştri, dar el nu băgă de seamă. Se uita fix la poliţistul de lângă ea.

— Îl cunoşti pe Niklas Linde? întrebă ea. Este poliţist la Departamentul de Narcotice şi lucrează aici.

Poliţistul făcu un pas înainte şi spuse:

— Îmi pare bine să vă cunosc!

Îşi strânseră mâinile, iar Thomas întoarse spre Annika o privire înfiorată.

— Thomas este reprezentantul Ministerului Justiţiei din Suedia, spuse ea. Am fost căsătoriţi. Avem doi copii.

— Aşa, deci, zise poliţistul. El este cel căruia nu i-a plăcut jocul?

Annika ar fi vrut să-i tragă un cot în coaste.

— Îmi pare bine să te văd îi spuse ea lui Thomas şi apoi i se adresă lui Linde: Vrei să mergem să ne aşezăm undeva?

Linde o prinse cu braţul pe după umeri, fără să-şi ia ochii de la Thomas.

— Un etaj mai jos, spuse el apropiindu-şi degetele de gâtul ei şi arătând un coridor lambrisat. Se întoarseră. Palma lui ajunse pe

talia Annikăi. Îşi simţi tot trupul cuprins de satisfacţie şi privirea lui Thomas arzând-o în spate.

— Divorţată recent? întrebă Linde lipit de ea pe scara rulantă.

— Nu tocmai, spuse Annika fără să se desprindă.

Knut Garen era instalat la o masă şi avea în faţă aripioare de pasăre, pui de caracatiţă prăjiţi şi creveţi, într-un sos de usturoi cu miros pătrunzător. O întâmpină cu căldură.

— E grozav că putem mânca fără să mai aşteptăm, zise Annika aşezându-se vizavi de el, cu Linde alături.

Îşi puse pe masă pixul şi carnetul de notiţe şi îi ceru chelneriţei *agua con gas* şi *tortilla* cu *albondigas.*

— Ştiţi pentru ce sunt aici? întrebă ea, iar ofiţerii confirmară înclinând capul. De ce s-au extins traficul de droguri şi spălarea de bani pe Costa del Sol?

— Uită-te la hartă, spuse Garen. O oră cu barca până în Maroc, plantaţia ascunsă a Europei. Trei sferturi de oră până la malul Atlanticului, unde acostează navele din America de Sud, încărcate cu cocaină. Şi, colac peste pupăză, în mijlocul situaţiei, Gibraltarul, un paradis fiscal, lipsit de restricţii intruzive.

Luă o înghiţitură de pui de caracatiţă.

— Totul este la îndemână, materia primă, reţeaua de transport, distribuitorii, paradisul fiscal, o corupţie endemică şi consumatorii.

— Consumatorii? întrebă Annika.

— Spania a depăşit Statele Unite şi a devenit cel mai mare utilizator de cocaină, zise Linde. Unul din patru spanioli cu vârsta peste cincisprezece ani a încercat-o.

— Dar tot haşişul rămâne drogul cel mai utilizat, spuse Garen. Se estimează că o sută douăzeci de mii de familii din Maroc

îşi obţin veniturile exclusiv din cultivarea cânepii şi producţia de canabis. Ştii cum procedează?

Annika făcu semn din cap că nu ştie. Poliţistul îşi şterse pe şerveţel degetele pline de grăsime de caracatiţă, apoi luă pixul şi carnetul ei de însemnări.

— Plantează seminţele primăvara şi lasă planta să crească toată vara, spuse el desenând o plantă cu frunze lobate. Seminţele se află aici, chiar în vârf, ascunse în nişte păstăi, între seminţe şi păstăi se află un praf galben, fin, un fel de polen. Când sunt recoltate plantele, toamna, se aşază pe jos, pe o pânză fină şi se acoperă cu un plastic. Apoi sunt bătute cu nişte bastoane, ca să se sfărâme capetele seminţelor. Polenul este astfel filtrat prin pânza respectivă şi se adună dedesubt. Bandele traficanţilor de canabis se ocupă fiecare de câte douăzeci de ferme de haşiş. Polenul şi plantele sunt duse pe coastă, unde sunt uscate şi ambalate în baloţi duri. Aşa se desfăşoară lucrurile dintotdeauna.

Dădu peste cap halba de bere.

— Ce ştii despre haşiş?

Annika luă o înghiţitură de apă minerală. Obişnuiau să se întâlnească cu toţii ca să tragă ceva în spatele nămeţilor, lângă terenul de sport din Halleforsnas. Sven era cel care venea cu haşişul, Sylvia Hagtorn aducea frunzele de tutun în care îl înveleau, iar Roland Larsson – pipa bunicului său. Annika găsea pipa cam dezgustătoare, cu urmele de salivă ale bătrânului. Şi nici efectul nu i se părea cine ştie ce – o făcea să se simtă puţin apatică şi cam prostuţă. Începea să chicotească şi simţea o nevoie stringentă de ceva dulce.

— Păi, ştiu că se foloseşte la fumat, spuse ea fără să ridice privirea din carnet.

— Din polenul obţinut din prima rundă de bătut se obţine cel mai bun haşiş, prima calitate. În Suedia nu prea vedem aşa ceva. Haşişul care ajunge acolo este de categoria a treia, din soiul cel mai rău, resturi de la ultima repriză de bătut seminţele.

Poate că de aceea n-a avut mare efect pentru mine, se gândi Annika.

— Cum ajunge în Europa? întrebă ea.

Linde se foi pe scaun. Acum îşi lipise piciorul de al ei.

— Este expediat cu navele care pleacă din două oraşe de pe coastă, Nador şi Asilah, în februarie şi martie, zise el.

Ea înclină capul afirmativ şi deodată îşi dădu seama că avea gura uscată. Nu-şi mişcă piciorul.

— Ultima noutate sunt aşa-numitele bărci rapide.

Annika bău apa minerală cu înghiţituri mari.

— Bărcile rapide sunt, de fapt, doar nişte barje de mari dimensiuni, echipate cu motoare Yamaha de trei până la 225 de cai-putere, amplasate în partea din spate. Jumătate din barjă este plină cu combustibil, cealaltă jumătate – cu droguri. Se deplasează atât de repede, încât nu pot fi ajunse cu elicopterul. Ancorează pe mare pe lângă vapoarele care au nevoie să-şi reumple rezervoarele, apoi îşi continuă drumul, iar uneori ajung până la Barcelona.

Linde îşi ţinea telefonul cu o mână, iar pe cealaltă o puse pe genunchiul ei. Pe ecranul telefonului se vedea un film puternic mişcat, cu un bărbat vesel, cu piele închisă la culoare, stând în picioare în mijlocul unui transport de paleţi, cu mâna pe o roată. Un vânt puternic îi flutura pletele. Cameramanul, oricine o fi fost acesta, mută imaginea de la bărbat şi o roti la 360 de grade. Filmarea era făcută la bordul unei barje uriaşe, care se deplasa pe mare cu toată viteza. Prora era plină de nenumăraţi paleţi, în timp ce la pupa erau depozitate câteva sute de butoaie metalice pline de

combustibil. Pe urmă în film apăru din nou bărbatul, iar ecranul se înnegri.

— Acum nu mai este la fel de vesel, spuse Linde băgând telefonul în buzunar. Ceea ce ai văzut la prora erau trei tone de haşiş. Şi el, şi cameramanul sunt la închisoare în Granada.

Îşi luă mâna de pe genunchiul ei.

Ea izbucni în râs.

— Uniunea Europeană a încheiat o înţelegere cu Marocul, spuse Garen. Statul a intervenit în forţă şi a distrus milioane de hectare de plante de canabis. Ce crezi că înseamnă asta pentru familiile care trăiesc din aceste culturi? Nu mai au pâine pe masă. Aşa că ce fac?

Annika aşteptă răspunsul.

— Plantele nu mai sunt, spuse el, dar restul a rămas: mâna de lucru, cumpărătorii, vânzătorii, bărcile, vehiculele, vapoarele, containerele, reţeaua de contacte şi distribuitorii. Prin urmare, ce fac?

— Transportă şi vând altceva, zise Annika.

— Transportă şi vând cocaină, spuse ofiţerul de poliţie. Marocul şi Sahara Occidentală au devenit ţări de tranzit pentru comerţul cu cocaină, iar aici este uşa către clienţii lor. Toată cocaina provine de la plantaţiile din America de Sud şi aproape toată intră pe piaţa Europei pe-aici.

— Cât se capturează?

— Cam zece la sută, în medie nouăzeci de kilograme pe zi. Se estimează că o tonă de cocaină ajunge în Europa zilnic, prin Spania.

Garen se aplecă spre Annika.

— Şi ştii care este cea mai mare problemă a grupărilor de traficanţi? întrebă el.

— Mituirea salariaţilor de la Vamă? Găsirea distribuitorilor? Deschiderea unor pieţe noi?

El neagă dând din cap.

— Toate astea sunt uşoare. Cel mai greu este să ştii ce să faci cu banii.

Annika se uită sceptic la el.

— Greu? întrebă ea. Să foloseşti nişte bancnote?

— Spălarea banilor este operaţiunea cea mai complicată pentru noi. Iar noi o complicăm şi mai mult. De aceea organizăm seminare ca acesta.

Garen mâncă şi ultimul crevete cu usturoi.

— Trebuie să plec la Granada, spuse el. Îţi foloseşte ce ţi-am spus?

Annika aruncă o privire peste notiţe Mai voia să afle câteva lucruri, dar el trebuia să plece, iar ea se simţea îngrozitor de obosită. Îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc foarte mult, zise ea. M-ai ajutat enorm. Mă întreb doar dacă nu cunoşti câteva persoane cărora să le iau un interviu. De exemplu, aş vrea să iau legătura cu avocatul lui Jocke Martinez...

— M-am ocupat eu de asta, spuse Linde.

— Excelent! zise Garen ridicându-se. Bine, vă las atunci.

O sărută pe Annika pe amândoi obrajii şi se îndreptă spre ieşire.

— Înţeleg că eu plătesc nota, spuse ea.

18

Lotta era în pragul unei crize de nervi. O sunase pe Annika de cel puţin o sută de ori, dar se întâmplase ceva cu telefonul ei,

pentru că nu primea apelurile – intra de fiecare dată o voce în limba spaniolă, care spunea ceva neinteligibil.

— Trebuie să formezi 46 înaintea numărului, îi spuse Annika.

Fotoreportera se uită la ea uimită.

— Bineînţeles că am introdus codul de ţară! Dar ai telefonul pornit?

Annika scotoci în geantă şi în cele din urmă scoase aparatul trăgându-l de firul căştilor.

— Scuze!

— Cum ai putut să mă laşi în aer? întrebă Lotta. Trebuie să lucrăm împreună la seria asta de articole.

— Calmează-te, zise Annika repornindu-şi telefonul. N-ai pierdut nimic important. Am cules câteva informaţii de interes general. Ai reuşit să faci ceva fotografii?

— Ce fotografii? Ale acestei clădiri? Sau ale frumosului peisaj din jur?

Arătă cu mâna terenul viran din jurul centrului de conferinţe, autostrada zgomotoasă, clădirile industriale dărăpănate din depărtare.

— Trebuie să ne aşezăm şi să ne asigurăm de câteva interviuri pentru mâine, îi spuse Annika. Cu un traficant de droguri, un avocat specializat în spălarea de bani, câţiva suedezi care trăiesc pe picior mare...

Lotta se uită la ea neînţelegând nimic.

— Pentru mine a fost foarte greu să mă trezesc atât de devreme... şi tu să dispari aşa! Acum vreau să merg la hotel şi să despachetez şi pe urmă trebuie să mănânc ceva.

Annika se uită lung la femeia din faţa ei, la coama ei de păr blond, picioarele lungi şi umerii ascuţiţi.

— Să despachetezi? întrebă ea.

Apoi îşi aminti cuvintele pline de înţelepciune ale lui Anders Schyman: alegeţi cu grijă bătăliile. Azi era miercuri. Se întorceau acasă sâmbătă. Aveau două zile întregi în care să termine toată seria de articole.

— Bineînţeles, spuse ea. Du-te înainte! Hotelul Pyr este în Puerto Banus – se vede de pe autostradă.

— Cum? făcu ea. Şi tu nu vii?

— Eu am de lucru o grămadă.

— Dar...

— Cu un dram de noroc, o să pot pune mâna pe distribuitorul de droguri suedez, aflat la închisoare în Malaga. Una dintre noi trebuie să rezolve asta. Ne întâlnim mâine-dimineaţă la micul dejun, la hotel? La opt?

Lotta era pe punctul să mai spună ceva, dar Annika se răsuci pe călcâie şi plecă spre maşina lui Niklas Linde. De această dată nu un BMW, ci un Jaguar.

— Aceea este fotoreportera ta? întrebă el privind-o pe Lotta cu interes.

— Nu, zise Annika şi deschise portiera. Nu este a mea, este a ziarului *Kvallspresseit.* Eşti binevenit dacă vrei s-o împrumuţi.

El zâmbi cu gura până la urechi.

— Eu prefer jurnaliştii, zise el.

Când trecură pe lângă ea în parcare, Annika îi făcu semn cu mâna.

Traficul era foarte aglomerat, abia dacă înaintau. Linde închise geamul şi dădu drumul aerului condiţionat. Termometrul de bord arăta că afară erau douăzeci şi nouă de grade.

— Întotdeauna este aşa de cald? întrebă Annika.

Sudoarea începea să-i păteze tricoul sub sâni.

— Aşa va fi până în octombrie, spuse el. În lunile de vară nu cade nicio picătură de ploaie.

Annika îşi scoase ochelarii de soare şi privi spre mare.

— S-a mai întâmplat ceva în cazul Sebastian Soderstrom?

El se încruntă.

— Ai văzut ce se spune în raportul necropsiei? Despre hoţi?

Ea dădu din cap că nu.

— N-au fost intoxicaţi cu gaze, au murit din cauza unei insuficienţe respiratorii cauzate de o supradoză de morfină.

Annika se uită la el. Avea braţele arămii.

— Supradoză de morfină? Erau dependenţi de morfină?

— Morfina se găsea în sticlele lor de bere.

Annika îşi aduse aminte de cabina de la camionul hoţilor: geamurile murdare, învelişul tăiat al scaunelor, ambalajele de hamburgeri de pe bord, harta Marbellei, noroiul de pe jos, cele două sticle de bere pe jumătate goale...

— Erau în suporturile de pahare, lângă aparatul de radio.

— Sticle de un litru de bere San Miguel, spuse el. Cu capac înşurubat.

— Deci a umblat cineva la ele, spuse Annika. Înseamnă că...

— ... au fost omorâţi. Exact!

— De cine? Şi de ce?

— De ce crezi?

Annika nu răspunse.

— E o treabă chiar inteligentă, spuse Linde. Poţi obţine morfină de la orice spital. Se presupune că dulapurile se ţin încuiate, dar nu sunt greu de spart. Formele lichide au miros, de aceea anatomopatologul crede că în acest caz s-au folosit tablete.

— Dar nu este nevoie de mai multe tablete ca să ucizi un om? întrebă Annika.

— Cine nu este obişnuit poate muri din şaizeci de miligrame de clorură de morfină. Asta înseamnă trei sau şase tablete, în funcţie de dozaj. Cantitatea de otravă din sticlele acelea ar fi omorât şi un elefant.

Annika se ţinu cu mâinile de bord când Linde depăşi un autobuz cu pensionari jucători de golf.

— Atunci, ce s-a întâmplat în timpul spargerii propriu-zise? întrebă ea. Hoţii n-au făcut injecţiile acelea care contracarau gazul?

— Un derivat de naloxon, ba da. Li s-au găsit urme în sânge.

— Au deschis poarta folosind codul corect. De unde îl ştiau?

— Au introdus codul de urgenţă, nu pe cel ales de familie. Acel fel de cod se vinde destul de uşor. Au fost o mulţime de cazuri în care, în spatele unor spargeri de amploare, s-au aflat firme de pază – una a avut loc într-un bloc din Nueva Andalucia.

Annika se scărpină pe spate.

— Aşadar, i-au gazat pe membrii familiei, spuse ea, au intrat fără să poarte măşti de gaze, au distrus peretele din jurul seifului, l-au cărat afară la unul dintre vehicule, pe urmă au jefuit casa, au încărcat totul în camion şi au şters-o.

— Mai mult sau mai puţin.

— Iar când au crezut că au ajuns acasă şi au scăpat neprinşi, au deschis sticlele de bere ca să sărbătorească.

Linde încuviinţă dând din cap.

Lăsară aglomeraţia de pe autostrada publică şi intrară pe cea cu plată.

— Dar injecţiile acelea nu le-au asigurat imunitate? întrebă Annika. Credeam că blochează efectul tranchilizantelor. Atunci cum au murit de o supradoză de morfină?

— Derivatul de naloxon are efect doar o oră-două. După acest interval morfina acţionează. Probabil că erau obosiţi şi s-au oprit la La Campana ca să se odihnească.

— Presupun că pe sticlele de bere nu există decât amprentele hoţilor.

— Corect.

Munţi, mare şi peisaje înverzite trecură pe lângă ei. Annika închise ochii şi văzu dormitorul fetiţei, patul nefăcut, desenele, păpuşa cu păr castaniu cârlionţat. Îşi aduse aminte coridorul care ducea la uşa închisă de la dormitorul părinţilor, podeaua pe care muriseră copiii.

— Ceva este foarte neobişnuit în crima asta, zise ea. Nu ţi se pare?

Linde privea drept înainte şi nu-i răspunse.

Şi într-o străfulgerare înţelese, o grozăvie.

— Nimeni nu adaugă o doză fatală de morfină în bere decât dacă are intenţia precisă de a-i omorî pe cei care o beau, spuse Annika.

— Exact!

Annika se scutură înfiorată şi Linde opri aerul condiţionat.

— Prin urmare, aceasta a fost o crimă multiplă, riguros planificată şi mascată printr-o spargere, spuse ea. Ai idee din ce motiv?

Poliţistul dădu din cap.

— Au avut grijă să nu lase urme. Hoţii care au comis spargerea reprezentau un risc, aşa că au fost eliminaţi. Explicaţia ar trebui să se afle în seif, dar probabil că nu-l vom găsi niciodată.

Annika privi peisajul.

— Poliţia spaniolă ce face?

— Nimic, zise Linde. Cazul este considerat oficial închis din punctul de vedere al poliţiei. Hoţii sunt morţi. Au rămas unele lucruri neexplicate, dar asta se întâmplă frecvent.

— Pari nemulţumit.

Linde ridică din umeri.

— Oficial nu sunt implicat în cercetarea cazului, zise el. Eu sunt aici ca să mă ocup de traficul internaţional de droguri, nu de spargeri la reşedinţe private.

— Dar crezi că spaniolii au abandonat cazul prea repede?

Linde se foi pe scaun şi îşi drese glasul.

— Cazul trebuie să aibă o motivaţie, dar noi n-am găsit-o, zise el. Executarea unei familii întregi este expresia unei brutalităţi extreme. Ucigaşul a vrut să transmită ceva. Nu ştim care dintre victime a fost adevărata ţintă. Toată familia sau numai un membru al ei?

— În orice caz, nu puteau fi copiii, spuse Annika, ne rămâne unul dintre adulţi. I-ai verificat?

Linde oftă.

— Nu prea temeinic. Sebastian Soderstrom a fost un pierde-vară şarmant, total incompetent în probleme financiare. Veronica Soderstrom a fost o avocată cu reputaţie bună. Astrid Paulsom era practic invizibilă, iar Suzette era o elevă care urma să înceapă să muncească la grajduri.

— Să fi fost ceva legat de situaţia financiară instabilă a lui Sebastian?

— Da, bineînţeles, dar, dacă nu pui întrebări, nu primeşti răspunsuri.

— Şi Suzette? Aţi aflat ceva de ea?

Poliţistul neagă dând din cap.

— Absolut nimic. Parcă s-ar fi evaporat pe treizeci decembrie anul trecut.

— O mai caută cineva?

— Acum? Nu.

— Crezi că este în viaţă?

— De patru luni n-a mai dat niciun semn de viaţă. N-a trecut niciuna dintre frontierele naţionale, n-a scos bani din bancă, n-a dat niciun telefon, n-a intrat pe internet. Dacă mai este în viaţă pe undeva, este complet izolată, nu poate lua legătura cu nimeni din exterior. Aşa că moartea nu este cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

Annika rămase mult timp tăcută. Se gândi la fotografia fetei taciturne, cu păr negru şi o figură fragilă. *Moartea nu este cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla.* Ce îngrozitor!

— Dar mai există încă fire de urmat, spuse Annika. Nu-i aşa?

El înclină capul încuviinţând.

— Persoana care a introdus morfina în bere.

— Este cel care a pus toată operaţiunea în mişcare, zise Annika. I-a angajat pe hoţi, a făcut rost de gaz şi de derivatul de naloxon, a plătit ca să obţină codurile de securitate ale vilei, a otrăvit berea, a luat seiful şi a fugit.

— Dacă este un el.

Annika îl privi uluită.

— Urmele de încălţăminte găsite la locul crimei, spuse el. Trei perechi, dintre care două corespund pantofilor hoţilor. A treia pereche era numărul treizeci şi şapte. Puţini bărbaţi au un picior atât de mic.

— Ai idee cine ar putea fi această femeie?

El zâmbi.

— Oh, micuţa Annika, eşti atât de serioasă! zise el. Mă bucur că te-ai întors. Nu vrei să lăsam atacul cu gaz şi să vorbim despre ceva mai plăcut?

— Mai am o singură întrebare, spuse ea.

Linde ridică mâna dreaptă şi dădu la o parte părul de pe faţa ei.

— N-au existat amprente sau urme de ADN de la care să se poată merge mai departe. Niciun vehicul şi niciun martor.

Annika îi simţi mângâierea, ca o apă caldă.

— Doar urme de încălţăminte, zise ea.

— Doar urme de încălţăminte, reluă ofiţerul de poliţie.

Annika se uită la picioarele lui. Erau enorme

— Ştii ce se spune despre bărbaţii cu picioare mari? întrebă ea.

El o privi cu o sclipire în ochi.

— Nu, zise el. Ce se spune?

Ea se relaxă şi râse, simţind că roşeşte. Se uită pe geam, la scheletele de beton de pe marginea autostrăzii, cu o senzaţie de anticipaţie izvorâtă din stomac.

— Traficantul de droguri, suedezul, spuse ea încercând să vorbească cu o voce normală. Vrea să stea de vorbă cu *Kvallspressen?*

— Am discutat azi-dimineaţă cu avocatul lui. Ai fixată pentru mâine o vizită la închisoarea din Malaga, la unsprezece dimineaţa.

Când ajunseră la bariera de plată de la Calahonda, Linde frână şi se aşeză la una dintre cozi, în spatele unui camion din Maroc.

— Ce crezi că transportă camionul ăsta? întrebă Annika.

Linde întinse mâinile din nou, o prinse uşor de ceafă, se aplecă peste consola centrală a Jaguarului şi o sărută. Efectul era

electrizant. Părul i se zbârli pe tot corpul. Îl sărută la rândul ei de parcă s-ar fi înecat, trecându-şi degetele prin părul lui, apoi strângându-l şi imobilizându-l. Îl sărută până rămase fără aer şi maşinile din spatele lor începură să claxoneze.

— Stai la acelaşi hotel?

Annika încuviinţă înclinând capul, ameţită. Maşina din spate îi depăşi scrâşnind din cauciucuri şi şoferul le arătă un deget, în trecere pe lângă ei.

— Te grăbeşti să ajungi undeva? întrebă ea. Sau ai timp să mă conduci în cameră?

Linde băgă maşina în viteză şi se îndreptă spre ghişeul de plată.

*

A fost mai uşor decât şi-a închipuit. Nu a existat stânjeneală, nicio preocupare pentru performanţă. În spatele uşii, hainele au ajuns pe podea şi el a privit-o cu un amestec de zâmbet şi seriozitate, apoi a sărutat-o cu pasiune.

Şi a rămas la ea.

Joi, 28 aprilie

19

Lotta se instalase deja la una dintre mesele de la geam când coborî Annika la restaurant. Fotoreportera avea o tavă plină cu ouă şi şuncă, cereale cu un iaurt de culoare roz, un pahar cu suc de portocale şi încă unul cu suc de roşii, pâine, brânză şi doi croasanţi cu ciocolată.

Annika îşi luă o cană cu cafea şi un ziar englezesc de dimineaţă, apoi se aşeză lângă ea. Cu colţul ochiului îl văzu pe Niklas Linde traversând vestibulul şi îndreptându-se spre uşa principală. Urmau să se întâlnească din nou în cursul după-amiezii şi să discute despre activitatea Poliţiei suedeze de combatere a drogurilor şi spălării de bani pe Costa del Sol.

— Nici nu-ţi trece prin minte ce-ai pierdut aseară, zise Lotta mestecând energic o bucăţică de pâine tare. Am luat o cină spaniolă minunată la un bar de tapas autentic, din apropierea portului. Şi, ştii munţii care se văd de acolo? continuă ea. Sunt în Africa, de fapt.

Annika se uită la ea să vadă dacă nu cumva glumea. Nu glumea.

— Adevărat? zise ea deschizând ziarul.

Mai simţea încă braţele lui Niklas pe spate. Dimineaţă făcuseră duş împreună, ceea ce nu se întâmplase niciodată cu Thomas. El voia întotdeauna să fie lăsat în pace în baie.

— Îngrozitor câte crime se produc aici, continuă Lotta. Mi-a spus un bărbat de la bar că mafia este foarte activă aici.

— În patru sute douăzeci de variante diferite, spuse Annika răsfoind ziarul.

Lotta făcu ochii mari.

— Serios?

— Informaţii furnizate de Poliţie, zise Annika. Mi-au spus ieri, când m-am întâlnit cu ei, când aveai tu necazuri cu telefonul. O tonă de cocaină ajunge zilnic în Europa, trecând prin Spania.

— Desigur, zise Lotta, cifrele de acest fel trebuie privite cu circumspecţie. Poliţia mai spune lucruri de genul ăsta ca să-şi justifice bugetul. Nouă ne trebuie jurnalism adevărat, bazat pe cifre

pe care le descoperim noi înşine. Redacţiile neglijează grav asemenea lucruri în ultima vreme.

Annika se uită la ceas.

— Mă duc la mine în cameră să aflu singură câteva informaţii, zise ea. Ne întâlnim aici peste o oră?

Se duse la bufet, luă puţină pâine, brânză şi şuncă pe care le împachetă într-un şerveţel şi le puse în geantă.

În cameră îi telefonă Caritei Halling Gonzales şi îi povesti despre seria de articole pe care intenţiona să le scrie. Aranjară să vină şi Carita cu ea şi cu Lotta la Malaga şi să se întâlnească în holul hotelului la nouă şi jumătate.

Mâncă pâinea, brânza şi şunca şi parcurse ediţiile online ale ziarelor suedeze de dimineaţă. Apoi închise laptopul, se ridică şi se duse să se întindă pe patul nefăcut. Mai simţea încă în cearşafuri mirosul lui.

Nu este vorba de dragoste, îşi spuse ea. *O fac pentru că vreau s-o fac, doar atât.*

*

Închisoarea era amplasată într-un *poligono,* nu departe de aeroport. Clădirea era simplă, cu un singur nivel, construită din prefabricate şi zugrăvită cu ceea ce fusese cândva un var alb. Acum acesta se cojea în petice gri-verzui, de la poluare şi umiditate. Era înconjurată cu un zid terminat la partea de sus cu sârmă ghimpată şi de un gard electric.

— Nu e chiar ca la Hilton, îşi spuse Annika de pe locul din spate.

Mai aveau cincisprezece minute până la ora fixată. Parcară la umbră, pe drumul ce ducea de la închisoare spre nord. După termometrul de la bord, temperatura în exterior era de treizeci şi două de grade.

— De ce vrea omul ăsta să stea de vorbă cu un jurnalist? întrebă Carita.

— Este una dintre întrebările pe care vreau să i le pun. Evident că o motivaţie există.

— Crezi că-ţi va dezvălui ceva la schimb cu altceva?

— Eu nu pot face mare lucru pentru el, în afară de-a scrie despre cazul lui.

— Ce ştii despre el? întrebă Carita.

— Are o mamă suedezo-spaniolă şi un tată spaniol. A fost arestat imediat după Anul Nou, când făcea un soi de curierat cu drogurile confiscate la La Campana. Vreau să cunosc povestea vieţii lui, mediul din care provine, cum a ajuns traficant de droguri, să intru puţin în această lume.

— Lumina nu este bună deloc, spuse Lotta. Este mult prea plată. În curând nu va mai exista niciun fel de umbră.

Annika se uită la ea. Lotta privea concentrată prin parbriz, evaluând parcă milimetric ceea ce vedea.

— Trebuia să pornim mult mai devreme ca să beneficiem de puţină profunzime a fotografiei, adăugă ea. Ar fi trebuit să venim aici în zori.

Annika trase adânc aer în piept. Lotta era, de fapt, total neinteresată de ceea ce făceau ele aici. Nu pusese nici măcar o singură întrebare despre traficantul de droguri sau despre orice alt aspect al articolelor. Annika reveni la Carita.

— Vorbeşte suedeza, spuse ea aducându-şi aminte cum a înjurat el la beţie, când a fost arestat la San Pedro. Dar gardienii nu vorbesc – niciunul dintre ei –, aşa că va trebui să discuţi tu cu ei când vom intra. Avem autorizaţie, dar Niklas Linde m-a prevenit că s-ar putea să întâmpinăm o mulţime de greutăţi.

Apoi i se adresă Lottei.

— Nu vom avea voie să luăm nimic cu noi în sala pentru vizite. Nici sacoşe, nici truse. Ne vor controla în buzunare să vadă dacă avem telefoane mobile, pixuri, carnete de însemnări şi aşa mai departe, dar poţi încerca să introduci clandestin un mic aparat foto, punându-l în pantaloni. Cu puţin noroc, nu vor avea detectoare de metale.

— Dar aşa ceva nu este etic.

— Nu sistemul juridic spaniol decide ce publicăm noi, zise Annika. Ci Anders Schyman. Noi îi punem materialul la dispoziţie, iar el decide ce face cu el. Mergem?

Annika deschise uşa şi coborî fără să mai aştepte răspunsul ei. Parcă intră în curentul de aer suflat de un foen. Vântul i se înşurubă pe lângă picioare, bombardându-i fusta cu particule de nisip galben.

— În primul rând, nu cred că aici a fost închisoare de la început, zise Carita umbrindu-şi ochii cu mâna ca să se poată uita la faţada învechită. Trebuie să fie vreo fostă clădire industrială reamenajată. Poate un abator. Bun, acum probabil că el va sta ceva vreme aici. Sistemul judiciar spaniol este renumit pentru cât e de lent. Uneori oamenii aşteaptă ani întregi înainte de a fi judecaţi.

Carita profită de ocazie să-şi rujeze din nou buzele, apoi porni spre intrarea de după colţ. Părul blond îi sălta ritmic pe umeri. Annika îşi uitase ochelarii de soare în camera de hotel şi nu-şi putu ţine ochii deschişi când ieşiră în plin soare. Nu era încă unsprezece fix, aşa că trebuiră să mai aştepte în praf câteva minute bune până ce încuietoarea electronică a porţii ţăcăni şi li se permise să parcurgă cei câţiva paşi până la clădirea închisorii.

— Buenas dias, senores!, ciripi Carita ridicându-şi ochelarii de soare pe creştet.

Annika îşi şterse cu palma sudoarea de pe faţă şi o urmă înăuntru. Când o învălui răcoarea aerului condiţionat, îşi strânse braţele în jurul corpului. Uşa se închise cu un zăngănit metalic. O simţea pe Lotta imediat în spatele ei.

Se aflau într-o zonă de primire cam înghesuită. În faţa lor se găsea o tejghea furniruită, iar la stânga cadrul unui detector de metale. Patru gardieni îmbrăcaţi în uniforme, cu bastoane şi centuri de piele, se uitau la ele cu priviri impenetrabile. Singura sursă de lumină în încăpere era o ferestruică lângă uşă.

Carita începu să-i explice ceva unui bărbat care purta chipiu pe cap, deşi erau în interior, şi un inel mare de chei la centură. Annika sesiză numele Manolo Zarco Martinez pronunţat de mai multe ori – era clar că aici nu era cunoscut ca Jocke, ci ca Manolo. Carita îşi scoase paşaportul din poşetă. Bărbatul cu chipiu gesticulă amplu cu amândouă braţele şi ridică vocea. Carita făcu şi ea acelaşi lucru.

— Avem autorizaţie pentru doi vizitatori, spuse Carita. Nu trei.

Annika îşi puse paşaportul pe tejghea şi se uită la Lotta.

— Lucrurile de acest gen sunt foarte neplăcute pentru mine, spuse Lotta. Nu-mi este la îndemână să mă impun în faţa oamenilor în situaţii dure. Voi aştepta afară.

Annika încuviinţă dând din cap. Oricum nu ar fi reuşit să treacă un aparat de fotografiat neobservat prin detectorul de metale şi, chiar dacă reuşeau, nu ar fi putut să arate faţa deţinutului. Ca să răspundă la întrebări, tipul pusese condiţia să rămână anonim. În cel mai bun caz ar fi putut obţine conturul unei siluete sau spatele capului său.

— În regulă, între timp fă câteva poze cu clădirea închisorii, ceva care să o facă să arate înspăimântătoare. Imaginează-ţi titlul: „Aici este reţinut suedezul”, ceva de genul acesta.

Lotta duse mâna la gură.

— Eu sunt fotograful aici, spuse ea. Există o mulţime de factori care determină buna calitate a unei fotografii.

— Nu începe vorbă, zise Annika.

— Am fost înregistrate, le spuse Carita punându-şi poşeta cu model leopard pe tejghea. Annika se apropie şi ea, îşi puse geanta lângă poşeta Caritei şi îşi înscrise numele pe un formular pe care nu-şi bătu capul să-l citească.

— Am nevoie să păstrez un pix şi carnetul de notiţe, zise ea.

Carita dădu din cap dezaprobând.

— Nu poţi lua nimic cu tine înăuntru.

— Nu pot împrumuta ceva, atunci? În Suedia aşa se procedează de obicei.

— *Bienvenido a Espana,* îi zise Carita trecând prin detectorul de metale.

Cureaua Annitei declanşă aparatul, aşa că trebui să o scoată şi să o lase lângă genţi, pe tejghea.

— Crezi că vor cotrobăi prin lucrurile noastre? întrebă Annika în şoaptă, aruncând o privire spre genţi în timp ce se îndreptau către celule.

— Obligatoriu, spuse Carita zâmbindu-i gardianului cu chipiu.

Trecură printr-o uşă îngustă şi intrară pe un coridor lung, ca un tunel, încă şi mai întunecat decât zona de recepţie. O singură sursă de lumină, în formă de bară, arunca o rază palidă la capătul coridorului. De o parte şi de alta a culoarului se aflau uşi de metal,

de aceeaşi culoare maro-roşcat ca şi podeaua. Aerul condiţionat huruia şi vâjâia. Bărbatul cu chipiu întinse mâna.

— *Celda numero seis.*

Carita înaintă pe coridor. Pardoseala era alunecoasă şi ea ridică o mână ca să-şi ţină echilibrul. Tocurile înalte ţăcăneau cu ecou. Sandalele Annikăi tropăiau şi ele şi alunecau. Cheile gardianului zdrăngăneau.

— *Aqui.* Gardianul identifică fără grabă cheia potrivită şi descuie uşa celulei la nivelul umărului şi apoi al taliei. *Sesenta minutos,* spuse el deschizând uşa.

Aveau la dispoziţie o oră.

*

În celulă nu exista fereastră. Podeaua avea aceeaşi culoare ca şi pe coridor, dar pereţii erau ceva mai închişi, mai cenuşii. Annika cercetă încăperea cu privirea, la început fără să-l vadă pe deţinut în hainele lui gri, aşezat pe un pat gri. Când îi întâlni privirea în coltul opus, rămase pironită locului.

— Bună dimineaţa! zise Carita ducându-se la el şi întinzându-i mâna. Mă numesc Carita şi sunt traducătoarea, dar înţeleg că vorbeşti limba suedeză.

Johan Manolo Zarco Martinez se ridică fără grabă, fără tragere de inimă şi fără să-şi dezlipească privirea de la Annika.

— Dumneata eşti reportera? întrebă el.

Avea accentul din suburbiile suprapopulate cu migranţi. Annika îi întinse mâna dreaptă. El i-o strânse privind-o suspicios.

— Avocatul mi-a spus că eşti drăguţă, spuse el. Dar nu te-a întâlnit, nu-i aşa?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, răspunse Annika. Cred că ştia doar din auzite.

— N-ai adus cu dumneata o bere sau altceva? Ăştia nu caută prea atent.

Carita se aşează pe un capăt al patului.

Un bec cu consum redus arunca din tavan o lumină albăstrie, desenând umbre adânci sub ochii şi nasul bărbatului. Annika se uită în jur. Nu avea unde să se aşeze în afară de pat. Din grila de ventilaţie de deasupra uşii ieşea un sunet tânguit. Era răcoare, dar nu la fel ca pe coridor. Rămase în picioare, cu spatele la uşă. O oră i se părea o eternitate.

— Te cheamă Johan? întrebă ea.

—Jocke, zise el retrăgându-se în umbra din colţul în care se afla patul. Dar n-ai să-mi publici numele, nu-i aşa? Nu vreau să-mi apară poza în ziar. Ştii, mama mai trăieşte încă în Suedia. La fel şi singura mea soră.

Annika ştia că bărbatul avea aproape douăzeci şi şase de ani, dar arăta mai tânăr. Avea un aer uşor naiv, ceva aproape înduioşător sau poate doar puţină nebunie.

— Cum vrei să-ţi zic în articol? întrebă ea. Poţi propune un nume.

El se lumină.

— Orice nume vreau?

Annika încuviinţă dând din cap.

— Vrăjeală Oţel! strigă el, apoi izbucni într-un asemenea hohot de râs, încât abia mai putu să respire.

Annika oftă şi îl aşteptă să se potolească.

— Dacă-ţi spun... Andreas, e bine?

El încetă să mai râdă şi se prefăcu că-i vine să vomite.

— Nu, fir-aş al dracu', nu-i fain deloc!

Se concentră câteva minute.

— Spune-mi Bobby.

— Ăsta nu-i nume suedez. Este englezesc.

El îşi îndreptă spatele, indignat.

— Şi care-i treaba? Ai zis că pot s-aleg!

— Un nume suedez.

Se trânti cu spatele de perete şi mâinile strânse la piept.

— Fredrik, zise el.

— Fredrik, confirmă Annika, fără să înţeleagă de ce Fredrik era mai cu moţ decât Andreas.

Martinez îşi trase mânecile până peste degete şi îşi ridică genunchii la bărbie.

— Ai idee de când sunt aici? Le-am zis că trebuia să duc camionul la Stockholm, ca că fiu judecat mai repede, dar nenorociţii m-au păcălit. Le-am zis că vreau să fiu transferat în Suedia, dar acum o să mă ducă în provincie, la închisoarea din Alhaurin de la Torre. Ştiu un tip care-a stat acolo trei ani înainte de proces. Trebuie să m-ajuţi să ies de-aici!

— Va trebui să stai de vorbă cu avocatul dumitale pentru acest lucru, spuse Annika. Eu nu pot influenţa sistemul judiciar spaniol. Dar doresc să stăm de vorbă, să-mi povesteşti cum ai ajuns aici.

— Vreau o garanţie, spuse tânărul.

— Ce fel de garanţie?

— Că-mi voi ispăşi pedeapsa în Suedia.

— Nu-ţi pot oferi eu o asemenea garanţie. Tot ce pot face este să scriu despre dumneata în ziar, să încerc să influenţez opinia...

— Da, zise el. Asta-i bine. Să influenţezi opinia. Ca să mă ducă înapoi acasă. Fir-ar ai dracu'! Nu pot să rămân aici.

Annika răsuflă uşurată şi se aşează pe podea. Îi mai rămăseseră treizeci şi cinci de minute.

— O putem lua de la început? întrebă ea.

Îi puse câteva întrebări generale despre copilărie şi tinereţe. Nu păreau să fi fost mai dificile decât ale altor oameni oarecare. Etajul trei într-un bloc de beton din Skarholmen, părinţi divorţaţi, un frate mai mare şi o soră mai mică ce locuiau şi acum tot acolo. Bărbatul vorbi cu însufleţire despre anii de şcoală, despre gaşca din care făcuse parte, pierzând timpul prin centrul comercial şi luându-se la întrecere care şterpeleşte mai mult. Îşi vindeau prada la piaţa de vechituri din subsolul centrului comercial din Skarholmen, sâmbăta dimineaţa. Fratele lui, cu zece ani mai mare, a început să furnizeze haşiş încă din timpul şcolii. L-a introdus şi pe fratele mai mic în traficul de droguri, alegând astfel un drum în viaţă care a fost extrem de profitabil până în urmă cu numai câteva luni.

— Am început când eram prea mic pentru a fi pus sub acuzare, spuse Martinez. Era ideal. Nu m-ar fi putut acuza chiar dacă m-ar fi prins, dar nici nu m-au prins niciodată.

— Cum funcţiona treaba? Cu ce făceai trafic?

— În principal, cu cocaină. De-acolo ies banii. A mers chiar foarte bine.

Părea cu adevărat mulţumit.

— N-ar fi trebuit să fii la şcoală în timpul acela?

— Telefona frate-meu şi anunţa că eram bolnav. Probabil că toţi mă considerau un copil tare bolnăvicios.

Zâmbi cu gura până la urechi.

— Dar mama ta? Ei ce-i spuneaţi?

Se foi, dintr-odată stingherit.

— Că eram la tata, iar tata credea că eram la mama. Nu-şi vorbeau niciodată.

Annika înlemni. Într-o fracţiune de secundă îşi văzu propriii copii peste douăzeci de ani, închişi într-o celulă fără ferestre dintr-o

ţară străină, explicând cum le-a fost schilodită viaţa în acelaşi fel: „Mă aflu aici pentru că părinţii mei nu vorbeau niciodată unul cu celălalt”. Abandonă subiectul.

— Cum funcţiona reţeaua? Cum ţi-ai găsit patronii?

El ridică din umeri.

— La început prin frate-meu, zise el. Apoi prin diferite contacte.

— Oameni pe care-i cunoşteai tu sau pe care-i cunoşteau ei, sau prin agenţii de recrutare?

El rânji din nou.

— Nu prin agenţii de recrutare, zise el. Amici. Prieteni ai unor prieteni.

— Dar dumneata te droghezi?

— Nu prea. Doar ocazional. Eu prefer berea.

Annikăi îi părea foarte rău că nu reuşise să ia cu ea un carnet de notiţe şi un pix. Începea să o doară capul de concentrare.

— Întotdeauna te ocupai de ruta Spania-Suedia?

— Am mai fost şi în Olanda şi Germania. Acolo e mai bună piaţa.

— Îţi aminteşti când ai făcut primul transport?

Martinez râse.

— Oh, da. În primul rând că a fost uşor. Mă duceam de obicei cu trenul, cu marfa în sacoşa sport. Prima dată cu cauciucul a fost mai rău. E greu când nu ştii cum să faci.

Annika clipi nedumerită.

— Cauciuc?

Martinez lăsă capul într-o parte şi zâmbi. În alt decor, probabil că Annika l-ar fi găsit chiar atrăgător.

— Dar dumneata crezi despre cocaină că arată aşa cum o vezi prin filme? Un praf în pliculeţe albe, ceva de genul ăsta? Vrăjeli.

Cocaina e dură. Vine în cuburi. Mari cam cât degetul dumitale, cam aşa ceva.

Ridică mâna stângă să-i arate cam ce dimensiune aveau.

Pe Annika o durea spatele. Îşi schimbă poziţia în care stătea rezemată de perete.

— Faci exerciţii cu boabe de struguri, zise el. Boabe mari. Trebuie să le înghiţi întregi, fără să se rupă coaja. Ne-au adunat într-o cameră de hotel. Eram opt. Am stat acolo două zile întregi şi n-am făcut decât să exersăm. Pe urmă am trecut să înghiţim cauciucuri şi bucăţi mai mari de coca.

Annika simţi că i se pune un nod în gât şi îi vine să verse.

— Zici că aţi înghiţit prezervative cu cocaină? Câte?

— Ştiu pe cineva care a luat o dată un kilogram întreg. Ăsta e un record, probabil. Eu puteam să înghit o jumătate de kilogram, ceea ce este o cantitate destul de obişnuită.

— Dar nu e periculos?

— Nu mai poţi ateriza la Stockholm pe Arlanda – acolo te caută mai temeinic. Te duci la Skavsta sau la Vasteras. La mine a ţinut. De obicei îi prinde pe cei din Africa Occidentală.

— Eu mă gândeam la sănătate.

— Trebuie să fii atent când înghiţi. Nu e periculos decât dacă se rupe cauciucul.

— Atunci mori?

Tânărul se mulţumi să zâmbească.

— Totuşi, ai fost prins în cele din urmă, zise Annika. Cum s-a întâmplat?

Zâmbetul dispăru de parcă omul ar fi fost pălmuit.

— Probabil că nu ai fost totuşi surprins când te-au arestat, zise Annika. Toţi prietenii au început să dispară din jurul dumitale. Ai fost ultimul arestat. De ce n-ai fugit cât încă mai puteai?

— N-ar fi trebuit să ajung în situaţia asta, spuse el. Oamenii ar trebui să-şi ţină gura.

— Eşti absolut sigur că te-a trădat cineva? întrebă Annika. Nu crezi că ai fi putut fi înregistrat cu un microfon ascuns sau urmărit?

Martinez râse, un sunet apăsat, ascuţit.

— Fii sigură c-am fost înregistrat! Nimeni nu vorbeşte nimic la telefon.

— Atunci cum aflai ce aveai de făcut?

Tăcu.

— Oricum, şi dumneata ai vorbit, nu-i aşa? zise Annika. Ca să te poţi întoarce în Suedia.

Martinez se ridică în picioare, iritat.

— Dar eu am spus numai lucruri care erau oricum evidente, numai ce ştiau şi ei deja! N-am spus nimic despre Apits. Ei vor să le divulg chestii despre toată afurisita aia de bandă, dar eu nu ştiu nimic!

— Apits, zise Annika. Compania de transporturi care are în proprietate depozitul la care s-a desfăşurat raidul?

— Nu scot o vorbă despre Apits sau despre columbieni, spuse tânărul, ghemuindu-se din nou în colţul patului.

— Nici dacă asta ţi-ar procura biletul de întoarcere în Suedia? întrebă Annika.

Martinez ridică din umeri şi îşi strânse mâinile în jurul picioarelor.

— Mama şi soră-mea, zise el. Toţi ştiu unde locuiesc ele.

Annika îi citi în priviri o frică autentică. Simţi că i se ridică părul pe ceafă.

— Ce vrei să spui?

El clătină din cap.

Annika încercă să nu-i piardă privirea.

— Ce vrei să spui cu faptul că toţi ştiu unde locuiesc mama şi sora dumitale? Te temi pentru siguranţa lor, dacă mărturiseşti tot ce ştii?

— Nu vreau să spun nimic mai mult, zise tânărul.

În mica celulă se lăsă o tăcere apăsătoare. Aparatul de aer condiţionat pârâia şi gemea. Martinez se scărpină energic în cap. Carita se juca cu nasturii de la bluză. Annika se uită la ceas. Mai aveau cinci minute.

— Despre alte activităţi ştii ceva? întrebă ea. De exemplu, despre spargerile în care se folosesc gaze toxice?

Tânărul ridică din sprâncene.

— Spargeri în care se folosesc gaze toxice?

— Ştii pe cineva care se ocupă cu aşa ceva?

— Ăştia sunt nenorociţii ăia de români, spuse el. Eu nu lucrez cu români.

— N-ai aflat nimic despre spargerea de la vila familiei Soderstrom? Imediat după Anul Nou. S-au folosit gaze şi au murit toţi, puţin înainte de-a fi dumneata arestat.

Se auzi zgomot la uşă. Gardianul scurta vizita cu câteva minute.

Tânărul se ridică în picioare.

— Când apare articolul în ziar? Când o să pot ieşi de-aici?

Annika se ridică de jos cu picioarele amorţite. Carita îşi netezi fusta şi se ridică de pe pat. Numai Martinez rămase nemişcat.

— *Vamos,* zise gardianul scurt.

Annika se apropie de tânăr şi îi întinse mâna.

— Sper că situaţia se va rezolva cu bine pentru dumneata, spuse ea şi îşi dădu seama că nu o spunea doar de complezenţă.

Şi, înainte de a-şi da ea seama ce se întâmplă, tânărul sări în picioare şi o strânse într-o îmbrăţişare de urs.

— Ajută-mă, îi şopti el la ureche. Ajută-mă să ies de-aici.

20

Lotta stătea în maşină, cu motorul la ralanti şi aerul condiţionat pornit.

— Malaga este un oraş autentic, spuse ea. Are viaţă de stradă şi o tradiţie îndelungată de muncă şi siesta.

— Ai făcut fotografii cu închisoarea? întrebă Annika.

Femeia o privi surprinsă.

— Nu arată bine deloc, zise ea. Iar lumina este mult prea dură.

Annika strânse din ochi o clipă. Trebuiau făcute fotografii, iar ea avea de redactat interviul. Scotoci prin geantă şi scoase telefonul mobil, observând că avea trei apeluri pierdute, apoi se întoarse în soarele orbitor. Trecu telefonul pe modul de funcţionare foto şi dădu ocol clădirii, focalizând din zece în zece metri şi declanşând. Când se întoarse la maşină, deschise portiera pe partea pasagerului şi se aplecă înăuntru.

— La stânga este un bar, spuse ea. Aş dori să mă aşez şi să scriu o primă versiune a interviului. Vrei să vii şi tu şi să iei ceva de băut?

— Tocmai voiam să-ţi propun acelaşi lucru, zise Lotta. Căldura asta îţi face o sete nebună.

Carita se apropie de ea şi i se adresă cu voce scăzută.

— Ce ţi-a şoptit?

Annika o privi surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Înainte de-a pleca, atunci când te-a strâns în braţe. Ce-a spus?

Annika se străduia să-şi aducă aminte.

— Nimic special, zise ea. Că avea nevoie de ajutor ca să iasă din închisoare.

Carita scutură din cap întristată.

— Bietul flăcău! zise ea.

*

Barul era întunecat şi mirosea oribil a fum. Era evident că directiva europeană privind interzicerea fumatului în baruri şi restaurante nu fusese pusă în aplicare şi în Spania, aşa cum se întâmplase în restul Europei, pentru că oamenii fumau peste tot.

Se aşezară la o masă mai retrasă, din spate. Carita comandă *cafe cortado,* Lotta un pahar de vin, iar Annika se regală cu o Coca-Cola.

— Respectăm tradiţia locală, spuse Lotta. Îmi place obiceiul spaniolilor de a bea un pahar de vin roşu la prânz. Este o dovadă de civilizaţie.

— Nu-ţi face probleme, spuse Annika scoţându-şi pixul şi carnetul de notiţe. Pot să conduc eu la întoarcere.

Lotta ridică din sprâncene.

— Dar de ce? Suntem în Spania. Aici nu este la fel de strict ca în Suedia.

— Dacă sunt trei persoane în maşină, două sobre şi una ameţită, cine crezi c-ar trebui să şofeze?

Lotta ridică din umeri plictisită.

— Câtă rigiditate! comentă ea. În orice caz, nu te ameţeşti dintr-un pahar de vin.

Annika îşi muşcă limba. Era pe punctul să declare războiul pe faţă, nu că ar fi fost ceva important, dar simţea nevoia să se mai elibereze de frustrare. În schimb, se străduia să zâmbească.

— Desigur, spuse ea.

După aceea se apucă să-şi structureze articolul folosind cuvinte-cheie, notiţe aşternute în grabă şi săgeţi. Schiţă rapid o descriere a celulei şi un portret al tânărului – referindu-se la miros, umezeală şi umbre –, apoi trecu la desfăşurarea cronologică a vieţii lui.

— Oamenii de-aici par mult mai autentici decât cei din Puerto Banus, spuse Lotta. Cât aţi stat voi înăuntru, eu am făcut câteva fotografii cu nişte femei care mânau capre spre piaţă; toate întâmplările vieţii le-au săpat brazde pe chip.

— Aşa este, spuse Carita. Nu găseşti oameni de-aceştia la Puerto Banus. Nu-şi permit să trăiască acolo.

— Nu mă aşteptam să găsesc autenticitate pe Costa del Sol, spuse Lotta. Acolo trăiesc numai pensionarii obsedaţi de golf şi cei care fac evaziune fiscală. Tocmai de aceea este o surpriză deosebită să descopăr viaţa adevărată aici, la Malaga. Aş putea face o expoziţie foarte reuşită.

— Lucrezi de mult la *Kvallspressen?* întrebă Carita.

Lotta chicoti.

— Ca să spun adevărul, jurnalismul ăsta de fapt divers nu prea mi se potriveşte. Eu sunt în străfundul meu un artist, dar toţi trebuie să mâncăm o pâine.

Annika îşi luă cola şi se mută la masa alăturată, ca să scape de sporovăială lor. Începu să scrie despre infracţiunile pe care le comisese Martinez în copilărie: gaşca, întrecerile la şterpelit din magazine, tranzacţiile cu haşiş ale fratelui său, apoi primii lui paşi în traficul de droguri, când în faţa legii era încă minor.

— Viaţa s-a scumpit teribil aici, spunea Carita. Nu este vorba numai de proprietăţi, dar alimentele costă acum mult mai mult şi restaurantele sunt scumpe. Oamenii obişnuiţi nu-şi mai permit să mănânce în oraş duminica la prânz.

Lotta oftă.

— Este foarte trist când tradiţia este împinsă să cedeze locul consumerismului. La fel se întâmplă şi acolo unde locuiesc eu, la Sodermalm. Cunoşti Soder?

Annika se concentră să-şi amintească ce-i spusese tânărul în celulă. Transportul cocainei în sacoşa sport, fratele care anunţa la şcoală că el era bolnav, mama care credea că băiatul se afla la tatăl lui.

— Am avut noroc că mi-am cumpărat apartamentul la timp, povestea Lotta. Astăzi nu mi l-aş mai putea permite.

— La fel şi aici, spuse Carita. Eu am moştenit nişte bani de la părinţii mei. Aşa se face că ne-am putut lua casa din Nueva Andalucia.

— Aşa deci, părinţii tăi au murit. Ce trist!, spuse Lotta. E mult de-atunci?

— S-au împlinit opt ani. Mi-a rămas mie compania de biotehnologie pe care au înfiinţat-o.

Annika ridică privirea.

— O companie de biotehnologie? întrebă ea. Cum se numea?

Îşi aminti că fosta ei vecină din Djursholm, Ebba Romanova, a înfiinţat o firmă de biotehnologie pentru care a primit ulterior o ofertă de vânzare; a încasat 185 de milioane de coroane pentru tot deranjul acesta.

— Cell Impact, răspunse Carita. De ce întrebi?

— Ai auzit vreodată de firma ADVA Bio? întrebă Annika. A fost proprietatea uneia dintre vecinele mele.

Carita izbucni în râs.

— Nu mă pricep deloc la domeniul biotehnologiilor. De aceea am şi vândut compania imediat.

— Întotdeauna este bine să rămâi la ceea ce ştii să faci, aprobă Lotta. De-acum înainte am să mă ocup numai de expoziţii. Simt că acolo este locul meu.

Carita începu să-şi adune lucrurile pe care le întinsese pe masă.

— Ai avut multe expoziţii? întrebă ea, punându-şi în geantă ochelarii de soare, pudriera şi rujul.

— Patru, răspunse Lotta. Toate au avut ca temă viaţa de zi cu zi. Am şi vândut mai multe portrete de femei, realizate la Teheran.

— Mergem? întrebă Carita.

Se ridică în picioare fără să mai aştepte răspuns.

Annika se uită pe notiţe.

— Încă două minute, spuse ea.

— Mergem la maşină, spuse Carita.

Annika stabili cum va încheia interviul: detaliile despre traficul de droguri, antrenamentele de înghiţit boabe de struguri întregi şi calupuri de cocaină, problema securităţii pe aeroportul Arlanda.

Când îşi aminti de spaima din ochii tânărului, rămase cu pixul în aer.

Nu scot o vorbă despre Apits sau despre columbieni. Mama şi sora mea, toţi ştiu unde locuiesc ele.

Annika îşi adună lucrurile, bău ultima înghiţitură de cola şi ieşi, în lumina soarelui.

*

Apelurile pierdute erau de la ziar, de la mobilul lui Thomas şi de la centrala birourilor Guvernului din Stockholm. Aşteptă să ajungă în camera de hotel ca să poată telefona ea înapoi. Toate urmele lui Niklas Linde fuseseră şterse.

Se hotărî să sune în ordinea în care primise apelurile.

— Cum merge treaba? izbucni Patrik.

Era aşezată pe pat.

— Am fost la traficantul de droguri care este arestat. Nu se distrează prea bine.

— Ce fotografii avem?

Annika respiră adânc de mai multe ori. Nu avea rost să se plângă de Lotta: n-ar fi reuşit decât să-şi atragă acuzaţii că nu este capabilă să colaboreze cu alte persoane.

— Nu ne-au dat voie să intrăm în închisoare cu aparate de fotografiat, spuse ea, dar avem poze din exterior. Arată ca dracu'.

— Sunt bune şi astea. „Iată unde este deţinut suedezul." Altceva ce mai produci azi?

— Mă întâlnesc cu un poliţist suedez care lucrează la cazul unei capturi masive, destinate iniţial pieţei suedeze.

— Hmm, făcu Patrik. Nu pare a fi ceva deosebit. Ce fotografii o să ai?

— El nu este aici în misiune oficială, aşa că va trebui să ne gândim la ceva.

— Să faci să sune al dracu' de spectaculos. Altceva?

— Am fost la conferinţa de presă despre cooperarea internaţională împotriva infracţionalităţii financiare transfrontaliere şi am un interviu bun, lung, cu doi ofiţeri de poliţie scandinavi, care vorbesc despre Costa del Crime, droguri şi spălarea de bani. Am o sursă bună în Poliţia de aici, care mă poate ajuta să obţin şi celelalte interviuri care ne interesează.

Se abţinu să spună că unul şi acelaşi poliţist juca în toate aceste roluri.

— Dar fata care dă pe gură despre cum trăieşte ea acolo pe picior mare?

— Încă mai sper să pot găsi una.

— Şi nu trebuie să rămână anonimă.

Nu, Annika pricepu acest lucru. Prim-planuri din faţă, acesta era ordinul de zi.

Începu să sune unul dintre celelalte telefoane ale lui Patrik, aşa că el întrerupse convorbirea brusc. Annika rămase cu aparatul în mână, întrebându-se dacă să telefoneze şi la numărul următor.

Ce putea Thomas să vrea de la ea? Nu stabiliseră să se întâlnească.

Apăsă pe butonul de apel şi auzi telefonul sunând. Niciun răspuns. Dezamăgită, lăsă mobilul să-i cadă în poală. Camera era cufundată în linişte. Îşi auzea sângele bubuind în urechi.

Trebuiau să înveţe să discute unul cu celălalt. Lipsa de comunicare era cauza eşecului în căsnicia lor, acum înţelegea limpede acest lucru, nu faptul că el o înşelase, că ea îl urmărise, nu faptul că el muncea prea mult sau că ea cerea prea mult de la el. Ea nu a vorbit, el nu a ascultat.

Simţi o apăsare pe creier când îşi aminti conversaţiile lor stupide despre subiecte total irelevante, când ajungeau să ţipe unul la celălalt vorbind despre terorism şi integritate, urmărindu-se unul pe altul într-o spirală distructivă care nu putea duce decât la întuneric.

Lăsă jos mobilul şi intră în baie. În clipa următoare telefonul sună pe birou. Se repezi înapoi în dormitor.

— Annika Bengtzon? Bună ziua! Sunt Jimmy Halenius. Eşti ocupată?

Era uluită. Nu mai vorbiseră din seara aceea infamă de la restaurantul Jarnet, după care au apărut fotografiile.

— Tocmai mă duceam la toaletă, zise ea simţind în continuare nevoia sa urineze.

Urmă o scurtă pauză de mirare.

— Ce este? întrebă Annika.

— Vrei să continui ce am întrerupt sau putem discuta un minut?

— Rezist, spuse Annika.

Halenius îşi drese glasul

— Cum merge redactarea seriei tale de articole?

Aşadar, fusese informat despre ele.

— Nu-ţi face griji, spuse ea veselă. Vor fi o reclamă perfectă pentru Ministerul Justiţiei.

— Excelent! Am câteva informaţii despre prietena noastră, Pisicuţa.

— Chiar aşa, ce-a mai făcut de data asta?

— După cum ştii, a fost acuzată de trei crime separate şi o dublă omucidere, de un tribunal din Boston. Procesul s-a desfăşurat cu celeritate. A fost condamnată la opt ani.

Anna clipi nedumerită.

— Numai atât?

— A avut unul dintre cei mai buni avocaţi din State. A obţinut achitarea pentru cele trei crime, din ceva motive procedurale, iar pentru dubla omucidere a avut circumstanţe atenuante, pentru că a invocat legitima apărare.

Annika se prăbuşi pe pat.

— Şi acum ce urmează?

— Putem cere extrădarea, sub suspiciunea de incendiere a domiciliului tău.

Annika rămase cu privirea pironită în pământ.

— Extrădare? Va urma un proces? Iar eu voi fi exonerată? Îmi voi recupera banii din asigurare?

— Cererea noastră de extrădare nu va fi aprobată de autorităţile americane, deci nu va avea loc un proces, dar faptul că

există o acuzare împotriva altei persoane înseamnă că vei fi oficial scoasă de sub cercetare. Compania de asigurări a fost deja informată. Vei primi banii integral.

Compania de asigurări. Va primi banii integral.

Încercă să-şi da seama dacă trăia un sentiment de emoţie, de uşurare sau de mulţumire, dar nu găsi nimic. Nu era conştientă decât de murmurul constant al aparatului de aer condiţionat, de huruitul îndepărtat al autostrăzii şi de întrebările care i se acumulau în minte. Îmi vor lua apartamentul acum? Mă vor lăsa să-l cumpăr? Când voi primi banii? Thomas va primi jumătate din ei. Sau va trebui să reconstruim casa? Nu vreau să o reconstruim! Putem vinde terenul?

— Annika, zise Jimmy Halenius.

— Ah, da?

— Ai avut necazuri din cauza fotografiei din ziar?

Annika se strădui să ignore zgomotul din depărtare şi întrebările din mintea ei.

— Am supravieţuit, răspunse ea. Dar dumneata?

— Cam la fel, spuse el. A fost mare agitaţie prin unele părţi din clădirea aceasta.

Probabil că la Rosenbad se referea, pentru că de acolo telefona: clădirea din centrul Stockholmului, care adăpostea biroul prim-ministrului, birourile Cabinetului, Ministerul Justiţiei şi câteva departamente ale Ministerului de Externe.

— Se mai întâmplă lucruri rele, n-avem cum să le evităm, spuse ea.

— Ce lecţii învăţăm de-aici?

Annika se ridică şi se duse spre baie.

— Să nu ne sărutăm în spaţii publice, mai ales dacă suntem în timpul serviciului?

— Exact!

— Ascultă, zise ea. Chiar trebuie să mă duc la baie.

— Bine, răspunse el. Aştept.

Annika se opri la jumătatea drumului.

— Ai de gând să rămâi la telefon până fac eu pipi?

— Ei bine, nu trebuie să iei telefonul cu tine în baie.

Annika dădu din cap, puse telefonul pe podea, făcu ce avea de făcut, apoi luă telefonul de jos.

— Mai eşti?

— Despre ce vorbeam?

— Despre lecţiile pentru viitor.

— Exact! Mă întreb dacă data viitoare vei dori să vii pe la mine.

Annika se aşează pe marginea patului.

— Ce te face să crezi că va exista o dată viitoare?

— Nu cred. Te invit. Vinerea viitoare?

— Vor fi copiii la mine, spuse ea.

— Atunci mâine sau sâmbătă?

Annika ridică privirea în tavan şi inspiră adânc mirosul camerei: praf, dezinfectant, insecticid şi încă ceva de nedesluşit. Poate totuşi o urmă a lui Niklas Linde?

Voia să-l întâlnească pe Halenius? Închise ochii.

— Nu ştiu, spuse ea. Nu ştiu ce vreau.

— Te pot suna în weekend?

Annika deschise ochii.

— Bineînţeles.

Încheie convorbirea, se ghemui peste cuvertură trăgându-şi genunchii la gură şi cuprinzându-i cu braţele. Se gândi la copii morţi, femei nemiloase şi bărbaţi puternici. Şi se lăsă târâtă în ceva ce însemna căldură şi pericol.

21

Lotta aştepta în hol; era ora patru fără câteva minute. Avea la ea tot echipamentul fotografic, rucsacul, un trepied incomod şi un bliţ atât de mare, încât era instalat într-o cutie separată.

— E bine că ai luat totul cu tine, spuse Annika, pentru că de data asta va fi greu să facem o poză. Poliţistul trebuie să nu fie recunoscut, dar fotografia să arate totuşi spectaculos, întrebarea este dacă nu e mai bine s-o prelucrăm noi decât să ne batem capul cu umbre, iluminat din spate şi ecrane.

Lotta se uită la ea surprinsă.

— Hei, între noi două eu sunt fotoreporterul, spuse ea. Credeam c-am stabilit asta deja.

Annika îşi lăsă geanta jos. Dormise în pat şi se trezise cu durere de cap. Limita suportabilităţii îi scăzuse considerabil. Faptul că urma să se întâlnească cu Linde în prezenţa colegei de la ziar îi sporea nervozitatea şi iritarea.

— Această serie de articole va fi publicată în *Kvallspressen,* spuse Annika tăios. Sunt câteva reguli pe care trebuie să le respectăm, iar ele există pentru că sunt funcţionale.

— Asta o fi valabil pentru tine, răspunse Lotta. Eu sunt aici ca să fac o treabă bună.

Annika îşi ridică geanta de jos.

— Eu aştept afară, declară ea.

Niklas Linde sosi cu o întârziere de cincisprezece minute, ca de obicei. Annika se grăbi să se urce în faţă, în timp ce Lotta îşi încărcă lucrurile în portbagaj.

— Salut! spuse el, punându-şi o fracţiune de secundă mâna pe coapsa ei. Ce mai faci?

Annika trase aer în piept, îngrozită că Lotta ar putea vedea gestul, totuşi încântată de atingerea lui. Reuşi să zâmbească.

— Excepţional, spuse ea.

Fotoreportera închise portbagajul şi Linde îşi ridică mâna. Se urcă în spate şi se aplecă înainte prin spaţiul dintre scaune, cum făceau Kalle şi Ellen înainte de a-şi pune centurile.

— Lotta Svensson Bartholomeus, se prezentă ea întinzând mâna şi zâmbindu-i poliţistului.

El îi strânse mâna privind-o în oglinda retrovizoare.

— Niklas Linde, spuse el. Ştiu că asta nu pare maşină de poliţie, dar te asigur că este. Aşa că va trebui să-ţi cer să-ţi pui centura de siguranţă.

Lotta chicoti. Annika îi aruncă o privire piezişă, apoi îşi îndreptă ochii în faţă uitându-se din nou prin parbriz. *Nu trebuie să ne trădăm nicicum,* se gândi ea. *Lotta nu va băga de seamă nimic, dacă nu-i vom da noi prilejul.* Strânse braţele la piept.

Niklas se schimbase: bluza sport fusese înlocuită cu o cămaşă cu mâneci scurte, dintr-un material aspru. Părul ondulat îi cădea pe umeri – era proaspăt spălat. Annika avea impresia că mai simţea încă mirosul şamponului ieftin, de hotel.

— Cum a fost cu Jocke? întrebă el.

— Nu prea grozav, răspunse Annika. Îi e dor de-acasă.

— Închisoarea aceea, în mod special, are acest efect asupra oamenilor, spuse ofiţerul de poliţie, demarând.

Când luară curba, Annika se sprijini cu mâinile de bord. Un comportament firesc era de fapt cea mai bună armă.

— M-am gândit la ceva, spuse ea. Numele „Zarko Martinez" nu este foarte comun?

— Ai să te miri. Nu este chiar ca Andersson, dar nici ca Bartholomeus nu este. Cunosc mai multe persoane aici, la

Marbella, pe care le cheamă Zarco Martinez. Una dintre ele, un avocat al naibii de bun.

— Am mai întâlnit undeva numele ăsta, spuse Annika. Înainte de-a afla despre micul nostru traficant.

—Jocke are un frate, zise Linde. Trebuie să fie la închisoare pe undeva, pentru că n-am mai auzit nimic de el de multă vreme. Îl cheamă Nicke Zarco Martinez. Mai demult lucrau împreună.

Fratele mai mare, primul care s-a apucat de trafic de droguri când cel mic mai era încă la şcoală. Totuşi unde a mai întâlnit Annika acest nume?

— Nu, zise ea. Nu acesta. Nu Nicke Zarco Martinez. Suna altfel.

O mare arenă de lupte cu tauri rămase în spate pe partea stângă.

— Oh, spuse ea. Am mai trecut pe-aici.

— Ai vrut fotografii cu depozitul de la La Campana.

Annika se întoarse spre Lotta.

— Crezi că are rost să încercăm să facem poze cu depozitul unui vechi traficant de droguri?

— Nu prea este mare lucru de văzut, zise Linde. Containerul a fost ridicat, ca probă la dosar.

Fotoreportera se gândi puţin.

— Este situat într-un cartier specific?

Linde îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

— Am putea spune aşa fără să greşim.

Lotta încuviinţă plină de entuziasm.

— Atunci, să mergem.

Annika se uită la el din profil.

— Şeful meu de la Ştiri vrea o fotografie senzaţională cu un poliţist suedez de pe Costa del Crime. Pot să scriu despre tine sau se află altcineva aici, acum?

Linde conducea Jaguarul cu viteză pe străzi înguste.

— Knut Garen este reprezentantul oficial din ţările nordice, aici.

— Da, răspunse Annika, ştiu. Dar uneori Poliţia suedeză desfăşoară anumite operaţiuni, nu-i aşa, chiar dacă nu are reprezentanţi detaşaţi aici.

Se gândea la David Lindholm şi la ce i-a spus Linda despre Estepona, când a lucrat aici sub acoperire, când s-a infiltrat într-o bandă de traficanţi.

Linde frână şi claxonă o betonieră oprită în mijlocul unui sens giratoriu.

— Pentru moment, eu sunt singurul pe-aici.

— Şi cu ce te ocupi?

Linde se urcă pe trotuar şi depăşi betoniera pe interiorul curbei.

— Sunt coordonator Observator, aş putea spune. Sunt omul de legătură între Poliţia din Malmo şi Poliţia spaniolă, într-un caz special care afectează ambele ţări.

Aşadar, sediul lui era la Malmo.

— Cât de implicat eşti?

— Eu coordonez supravegherea şi iau anumite decizii: intrăm acum? Aşteptăm? Lăsăm transportul să treacă, încercând să punem mâna şi pe destinatar?

— Cum a fost şi în cazul celui de-al doilea transport de la Anul Nou? întrebă Annika. Cel cu portocalele, în care ai pus un transmiţător?

Pe chip bărbatului se aşternu o expresie întunecată.

— Au descoperit camionul la Karlsruhe. Părţile laterale fuseseră sparte. Au aruncat transmiţătorul în Rhin.

— Oh! exclamă Annika.

— O ratare oribilă, spuse el. Iar cel care a insistat să lăsăm transportul să treacă am fost eu.

O vreme, Annika nu mai scoase nicio vorbă. Străzile începuseră urcuşul, iar porţile deveneau tot mai bogat ornamentate şi zidurile tot mai înalte.

— Doamne, câtă lipsă de gust! comentă Lotta de pe bancheta din spate. Cine Dumnezeu ar vrea să trăiască aşa?

Oameni dispuşi să plătească zece milioane de euro, se gândi Annika.

— Este ceva uzual aici să vină ofiţeri de poliţie din Suedia care să lucreze sub acoperire? întrebă ea.

— N-aş zice.

— Totuşi, când vin, cum îşi desfăşoară activitatea?

— Ar fi vorba despre un agent extrem de activ. Se infiltrează într-o organizaţie, probabil în calitate de cumpărător. Legea suedeză nu ne permite să-i incităm pe oameni la infracţiuni, ceea ce nu este valabil şi în alte ţări. Din această cauză întreaga situaţie este foarte delicată.

— Dar avem agenţi de acest fel, nu-i aşa?

— Toate ţările au.

— L-ai cunoscut pe David Lindholm?

El îi aruncă rapid o privire mirată.

— Tipul de la televizor? Nu. De ce întrebi?

— Acum câţiva ani a stat aici destul de mult, într-o misiune sub acoperire.

— Când a fost asta?

Annika se gândi o clipă. Julia era însărcinată cu Alexander la vremea aceea, iar băiatul avea acum patru ani şi jumătate.

— Să fie cam cinci ani de-atunci, spuse ea. A locuit un timp la Estepona cu toată familia.

Linde dădu din cap.

— Nu există aşa ceva.

— Ba da, spuse Annika. Sunt absolut sigură. Soţia lui a fost foarte nefericită. David lipsea de-acasă săptămâni la rând şi ei nu-i putea spune nimic despre ce făcea.

Linde se încruntă.

— În anul acela m-am dus şi m-am întors de multe ori şi pot să te asigur că n-am avut niciun agent independent din Stockholm staţionat la Estepona. Nu susţin că n-a fost aici, bineînţeles, dar, dacă a fost, atunci nu lucra pentru Poliţia suedeză.

Annika se încruntă la rândul ei. Să fi înţeles ea greşit de la Julia?

— Poate că era atât de bine acoperit, încât nimeni n-a aflat de el, făcu ea o încercare. Nici coordonatorul din ţările nordice, nici Poliţia spaniolă.

— Lucrurile nu funcţionează aşa. Toţi sunt la curent cu activitatea noastră.

Viră la stânga şi drumul începu să coboare.

— Să presupunem că ne deplasăm cu maşina de la Malmo în Olanda, pentru un motiv sau altul, continuă el. Ne trebuie aprobări de la Poliţia din Danemarca şi de la cea din Germania, numai ca să putem traversa teritoriul acestor ţări. A fi atât de puternic acoperit încât nimeni să nu ştie nimic iese pur şi simplu din discuţie. Recunoşti pe unde suntem?

Erau într-o zonă industrială, cu clădiri scunde şi străzi înguste.

— Da! spuse ea. Am mai fost pe-aici!

Linde oftă.

— Cred că ai cel mai slab simţ al orientării din toată Europa. Da, sigur c-ai mai fost pe-aici, cu mine. Ai şi făcut o poză cu intrarea aceea.

Se aplecă peste ea punându-i mâna pe coapsă şi deschise torpedoul. Atingerea o făcu pe Annika să se încordeze – dacă observa Lotta? Scoase o legătură cu multe chei, apoi se îndreptă la loc. Annika îi simţi arsura mâinii prin ţesătura fustei.

— Ce loc încântător! spuse Lotta deschizând portiera.

— Aşteaptă, interveni Linde. Nu putem staţiona aici.

Băgă maşina în viteză şi demară.

— Dar nu intrăm? întrebă Lotta privind obloanele închise, care dispărură în urma lor.

— Ţin la maşina asta, aşa că mai bine o lăsăm după colţ.

Parcă în apropierea unei treceri de pietoni de lângă blocul următor, opri motorul şi se întoarse spre Lotta.

— Aş aprecia dacă ai lua cu tine un aparat de fotografiat nu prea ostentativ. Am avea cu toţii de câştigat dacă am apărea incognito.

— Oh! exclamă ea. Desigur.

— În regulă, spuse el scoţând cheia din contact şi coborând din maşină.

Lotta scoase din portbagaj un aparat şi un bliţ mic şi începură urcuşul spre depozit. Annika şi Linde mergeau unul lângă altul, apropiaţi dar fără să se atingă, urcând panta lină. Atelierele şi angrosiştii îşi redeschiseseră birourile după pauza de prânz. Scrâşnetul fierăstraielor sfâşia aerul şi trebuiră să facă un salt ca să evite cascada de scântei de la un strung. Mai sus pe stradă, doi

bărbaţi strigau în gura mare. Era greu de spus dacă se certau ori erau bucuroşi.

— Ce se va întâmpla cu gruparea despre care vorbim acum? întrebă Annika. Unde aţi ajuns cu investigaţiile?

— Hai să vorbim despre asta după ce intrăm.

Linde se opri lângă uşa depozitului. Annika studie faţada. Firma decolorată pe care scria „Apits Carga" atârna într-o parte. Obloanele de metal fuseseră probabil albastre cândva, dar vopseaua se cojise din cauza vremii şi a utilizării îndelungate. Clădirea era destul de înaltă în comparaţie cu cele din preajmă, avea cam şase metri, aprecie ea.

Linde privi în jur, pe urmă se ghemui, deschise un lacăt mic de lângă perete şi trase în sus oblonul de metal. În spatele lui se afla o altă uşă, pe care o descuie şi o deschise.

— Vă rog, spuse el făcându-le semn să intre repede.

Annika păşi în întuneric, urmată îndeaproape de Lotta şi Linde închise uşa în urma lor. Era beznă.

— Vă temeţi de întuneric? întrebă el.

— Eu da, spuse Lotta.

Annika nu răspunse, se mulţumi să inspire adânc mirosul de rumeguş şi fructe putrezite.

În clipa următoare de lângă perete se auzi un declic şi depozitul fu scăldat de lumină. Annika duse instinctiv mâinile la ochi, clipi de câteva ori şi văzu că depozitul era prevăzut cu acelaşi tip de proiectoare cu halogen care se găsesc în mod normal pe stadioane sau pe şantierele de construcţii.

Hala era mai mare decât ai fi zis din exterior. Pereţii erau spoiţi, cu excepţia unui dreptunghi cenuşiu din cărămizi de clincher, în partea din spate a peretelui mai lung. În aer atârnau particule de praf şi pânze de păianjen. Pe podea erau împrăştiate

bucăţi de scândură şi fragmente de placaj. Un gater ruginit zăcea sprijinit de unul dintre pereţii de la capătul opus. În colţul îndepărtat, în stânga, se afla un maldăr de unelte sau mai degrabă de părţi componente, în celălalt colţ zăcea o grămadă de rumeguş, de un metru înălţime.

Linde lăsă comutatorul şi se apropie de ea.

— Nu poţi să spui că eu sunt sursa acestei informaţii, o instrui el, chiar dacă nu-mi menţionezi numele. Poţi scrie ceva neutru, „din ancheta Poliţiei rezultă că", ceva de genul acesta.

Annika scoase carnetul de însemnări.

— În regulă, zise ea şi scrise *surse de încredere din Poliţia spaniolă.*

Lotta îşi scoase aparatul de fotografiat şi porni plină de entuziasm spre colţul opus, din stânga.

Linde înaintă câţiva paşi pe podeaua de beton. Avea părul ondulat pe ceafă şi pantalonii strânşi pe coapse.

— Apits este o firmă de transporturi grele, spuse el. Aduc cu vaporul fructe şi legume din America de Sud în Europa. În spatele acestor operaţiuni nu se află un personal numeros. Totul este la scară mică. Apits Carga este partea de expediţie a mărfurilor. Presupunem că Carga deţine containerele şi achită costurile de transport. Apits Deposito este partea care se ocupă cu stocarea şi acesta este operatorul care a închiriat depozitul în care ne aflăm. Apits Transporte este proprietarul camioanelor cu remorcă pentru transportul containerelor de aici, spre nord.

— Dar Apits ce înseamnă, întrebă Annika.

— Nu ştiu, spuse el. Nu există nimic care să semene cu Apits nici în engleză, nici în spaniolă, nici în altă limbă. *Apios* este pluralul de la ţelină în limba spaniolă – altceva mai apropiat n-am găsit. Credem că nu are o semnificaţie specială, chiar dacă ţelina

este o legumă. A fost înregistrat domeniul apits.com, dar nu este folosit. Nici nume de familie nu e, nici prenume, aşa că probabil este un acronim.

— Care s-ar putea traduce prin „adăpost interior în caz de furtună”[13] ?

— Sau prin „sisteme inteligente de transport al pasagerilor pe aeroport”[14]. Aceasta este o invenţie a japonezilor: eficientizarea operaţiunii de înregistrare a pasagerilor în aeroporturile mari. Sau prin „sistem telefonic analogic integrat, brevetat”[15]. Împreună cu Dpits, Apits formează un sistem telefonic integrat, dezvoltat de Panasonic.

— Prin urmare, puţin probabil să fie vorba de aşa ceva? spuse Annika.

— Foarte puţin.

— Trebuie să reprezinte cu totul altceva, atunci?

— Anna Petter Ines Tore Sigurd. Putem presupune orice.

— Nemaipomenit! exclamă Lotte. Lumină bună, atmosferă extraordinară. Parcă se şi simte efortul muncitorilor care trudesc la maşinăriile lor.

E bine, îşi spuse Annika. *Avem o conversaţie foarte normală. De parcă nici n-am fi făcut amor toată noaptea.*

Linde trecu pe lângă ea apropiindu-se de dreptunghiul cenuşiu de pe peretele opus.

---

[13] În engleză, A Place Indoors ThatThwarts Storms *(N.t.)*

[14] În engleză, Airport Passenger Intelligent Transport Systems *(N.t.)*

[15] În engleză, Analogue Proprietary Integrated Telephone System *(N.t.)*

— Cândva a existat o intrare şi prin spate, spuse el arătându-le locul, dar au zidit-o. Au vrut să poată controla toate intrările şi toate ieşirile.

— La cine te referi? Cine este proprietarul firmei Apits... sau, mai bine spus, cine se află în spate?

Linde oftă adânc.

— Gibraltarul, spuse el.

— Deci, cât de multe informaţii aveţi totuşi?

Linde ridică mâinile.

Annika ştia foarte bine că erau mâini mari şi puternice. Coborî privirea în carneţel.

— Ştim că această clădire i-a fost închiriată cu un contract pe doi ani firmei Apits Deposito. Am descoperit acest lucru când am percheziţionat birourile proprietarilor, o firmă din San Pedro.

— Care nu are nimic de-a face cu portocalele şi pepenii.

— Parţial are. Firma se ocupă de transportul fructelor şi legumelor, dar acesta este doar un paravan pentru adevăratele lor afaceri.

— Adică pentru cocaina adusă din America de Sud.

— Mai precis, cocaină din Columbia, spuse Linde.

Annika se plimbă de-a lungul pereţilor, cu ochii la acoperişul neizolat. Îl simţea că o urmăreşte cu privirea.

— Proprietarii clădirii sunt şi ei suspecţi?

— Sunt scoşi de sub investigaţie în totalitate.

Linde se opri în mijlocul depozitului.

— Aici s-a aflat containerul, spuse el. A trecut prin vamă la Algeciras pe douăzeci şi nouă decembrie anul trecut, iar ca proprietar a fost înregistrată firma Apits Carga. Amicul tău Jocke trebuia să transporte conţinutul dintr-un capăt în celălalt al

Europei, cu un camion închiriat pentru un an de zile de Apits Transporte. Doar atât ştim.

Annika se apropie de el. Linde nu se mişcă.

— Cum i-aţi prins?

Se bărbierise. Mirosea bine.

— Supraveghere, spuse el. Băieţii vorbeau între ei. Jocke părea a fi în centrul reţelei. I-am reevaluat statutul. Se pare că el era omul de legătură între distribuitor şi ceilalţi traficanţi, care au fost arestaţi.

— El mi-a spus că n-a vorbit nimic important la telefonul mobil.

— Adevărat, confirmă Linde zâmbind. Dar asta numai dacă te referi la conversaţiile în spaniolă. Unul dintre flăcăi locuia la Rinkeby, iar Jocke nu s-a gândit că putem înţelege ce zicea când vorbeau unul cu altul în suedeză.

— Există vreo posibilitate de-a reduce intensitatea luminii? le strigă Lotte.

— Să o micşorăm? întrebă el întorcându-se spre ea.

Lotte era întinsă pe jos cu camera lipită de nas şi fotografia o foarfecă de tablă.

— Adică un comutator cu potenţiometru sau aşa ceva.

— Ah, nu.

Se întoarse spre Annika şi îşi trecu rapid degetul peste decolteul ei.

Annika deschise ochii larg şi se strâmbă, arătându-i că trebuia să înceteze. Nu-şi puteau permite să se răspândească zvonul că ea ar face sex cu sursele de informaţii, mai ales după apariţia fotografiei cu Halenius.

— Prin urmare, distribuitorul este Apits, împreună cu companiile surori, spuse ea, uitându-se peste umărul lui şi încercând să se asigure că Lotta nu văzuse nimic.

Fotoreportera era însă absorbită de foarfecă de tablă.

— Corect.

— Iar cei arestaţi sunt... ce? Gangsteri mărunţi?

— Încă o dată corect.

— Furnizori fiind?

— Columbienii.

Annika aruncă încă o privire spre Lotta. Îşi aduse aminte ce-i spusese Carita Halling Gonzales despre socrul ei, care a fost ucis: columbienii asasinează familii întregi. Nu trebuie să mai rămână nimeni şi nimic de moştenit.

— În prezent, mafia columbiană are reprezentanţi aici, pe Costa del Sol?

— Bineînţeles că are. Sunt cei care iau toate măsurile pentru buna desfăşurare a livrărilor.

— Are vreo importanţă dacă mut fierăstrăul? strigă Lotta din colţ.

— N-are, răspunse Linde.

Annika simţea nevoia să-l atingă. Voia să-şi aşeze palma pe burta lui şi să o ducă mai jos, pe deasupra jeanşilor.

— Cât de mare a fost captura? întrebă ea.

— Ce înţelegi prin „mare”?

Annika se uită în carnetul de însemnări.

— Toată lumea a fost mulţumită şi a deschis sticla de şampanie?

— Şapte sute de kilograme înseamnă mult, dar Poliţia spaniolă confiscă în fiecare zi câte o tonă, în medie. Aşa că nu este un record pentru cartea de istorie.

Lotta se ridică în picioare şi-şi scuturǎ rumeguşul de pe rochie.

Annika se retrase un pas.

— Cei de la Apits nu sunt un jucător deosebit de important, continuă Linde. Totuşi, s-au stabilit de mult pe Costa del Sol şi au fost foarte activi. Am găsit informaţii despre contracte de închiriere de camioane şi depozite datând de la mijlocul anilor '60. Altfel spus, avem de-a face cu o companie de distribuţie a drogurilor mică, dar foarte bine organizată. Evident, este foarte bine dacă reuşim să stârpim un cartel atât de bine ancorat, în special din perspectiva noastră, a Suediei.

— De ce?

— Pentru că principalii lor clienţi sunt Olanda, Germania şi Suedia.

— Acum este prima dată când îi prindeţi?

— Cu siguranţă, transporturi de dimensiuni mai mici au mai fost capturate, dar niciodată de această anvergură.

— Ce greutate are asta pentru ei? Înseamnă sfârşitul activităţii lor?

— Nu ştim nimic despre situaţia lor internă, aşa că nu pot să-ţi răspund.

— Vor avea probleme şi cu columbienii?

— Vor trebui să pună la loc ceea ce au pierdut şi de obicei paguba revine ambelor părţi. Unul din zece transporturi se pierde şi columbienii iau în calcul acest risc, atunci când îşi fac planificarea. În orice caz, pentru ei este ca o picătură din Nil. Pentru Apits, însă, ar putea fi sfârşitul.

Linde făcu un pas înainte, ajunse foarte aproape şi îi şopti la ureche:

— Noaptea asta nu voi putea rămâne cu tine.

Încordarea ei crescu şi pixul îi alunecă trasând o linie lungă pe carnetul de însemnări.

— De ce nu?

— Trebuie să fiu în altă parte.

Linde trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre uşă, degajat şi netulburat.

Ea rămase ţintuită locului, încremenită. *Are pe altcineva,* îi trecu prin minte. *Femeia care se auzea vorbind în apropiere, pe terasa la care îşi bea cafeaua când am telefonat.* Hasta luego, *apoi un sărut. Sau poate Carmen, de la restaurantul din satul de munte. Ori una dintre fetele care râdeau nervos când mi-a telefonat de la Barul Sinatra, în prima seară a şederii mele aici, data trecută...*

— Mai vrei să ştii şi altceva? întrebă el.

Cine este ea? se gândi Annika.

— Jocke Martinez, spuse ea. Cum şi-a obţinut informaţiile de la distribuitori?

Poliţistul crăpă puţin uşa şi privi afară, apoi o închise la loc.

— Asta este una dintre marile noastre dileme, spuse el. Nu ştim cum comunica Martinez cu angajatorii lui şi nu ştim cum ţinea Apits legătura cu columbienii.

— Dacă nu foloseau telefonul, poate trimiteau scrisori? Prin e-mail? Se întâlneau în diverse localuri de tapas sau schimbau mesaje codificate folosindu-se de ziare împăturite?

— L-am filat pe Martinez. Nu s-a întâlnit cu nicio persoană pe care am putea-o asocia cu lanţul furnizorilor. N-am găsit nicio dovadă scrisă şi nimic pe hardul calculatorului lui. S-ar fi putut totuşi duce la un internet cafe şi ar fi putut primi mesaje sub porecla „nevastă suedeză excitată" pe vreun forum online de care noi n-am dat.

— Se ducea des la internet cafe?

— Locul acesta este cu adevărat excepţional, spuse Lotta oprindu-se zâmbitoare lângă ofiţerul de poliţie.

— Niciodată, răspunse Linde. Apropo, ţi-am găsit o fată de gaşcă. Zice că vrea să vorbească pentru un ziar, ca să dea un avertisment altora.

— Grozav exclamă Annika făcând efortul să zâmbească, îţi mulţumesc foarte mult.

— Haideţi. Vă duc înapoi, la hotel.

22

Lotta se grăbi să se urce în faţă. Îi spunea entuziasmată lui Linde cât de încântată era de aspectul părăsit al depozitului, de umbrele puternic conturate, de uneltele uzate.

Annika şedea în spate, străduindu-se să-şi ţină sentimentele sub control.

În altă parte

Evident.

La ce s-a aşteptat? Că se va muta cu ea în apartamentul de pe strada Agnegatan?

Annika privi afară pe geam. Porţi, ziduri şi coame de acoperiş treceau în fugă pe lângă ei. *Nu,* îşi spuse ea. *Nu mă aşteptam să se mute la mine, dar am crezut într-adevăr că va rămâne cu mine cele câteva nopţi pe care le stau aici.*

Apoi un gând îngrozitor: *a constatat că nu sunt bună la pat.* Închise ochii. Încercă să se adune. *Eu m-am simţit bine şi asta este ceea ce contează. El poate să creadă ce vrea.* Îşi reţinu un suspin.

— Ce zici, Annika?

Îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare.

— Poftim? întrebă ea.

— Eşti de acord că arta este mai adevărată decât jurnalismul?

Annika se uită din nou afară, pe geam.

— Este o întrebare la care nu se poate răspunde, spuse ea. Ce înseamnă „mai adevărată”? Este ca şi cum ai întreba „Ce este special la un peşte?” şi ai răspunde „Nu ştiu să merg pe bicicletă”.

Linde izbucni în râs.

— Vreau să spun că arta dă naştere unei experienţe în adâncul tău, ca admirator, în timp ce ziarul nu face decât să raporteze experienţele altor oameni, spuse Lotta.

— Prostii! zise Annika. Vrei să zici că nu simţi nimic când citeşti un ziar sau când te uiţi la ştiri la televizor? Când afli că sunt ucişi copii prin intoxicare cu gaze? Sau când dispar fără urmă adolescente? Sau când sunt răsturnaţi de la putere dictatorii, iar oamenii ajung la democraţie?

— Nu asta am vrut să spun! zise Lotta pe un ton rănit.

— Dar ce-ai vrut să spui? Că oamenii vor fi sensibilizaţi mai mult dacă ar vedea fotografiile acelea ale foarfecelor de tablă decât dacă ar citi despre copilaşi care au murit otrăviţi cu fentanil în faţa uşii de la dormitorul mamei lor?

Tăcerea din maşină era asurzitoare. Singurul sunet perceptibil era propria respiraţie agitată.

Oh, Doamne, îşi spuse ea. *Iar mi se întâmplă. Intru în conflict pentru tot ce poate fi mai ridicol, în loc să vorbesc despre probleme adevărate. Probabil că ceva este în neregulă cu mine.*

— Îmi cer scuze, spuse ea. Mă doare capul teribil.

— Aici, în Spania, există o mulţime de pastile euforizante, interveni Linde. Vrei să opresc la o *farmacia?*

— Am în cameră nişte paracetamol, răspunse ea.

Lăsară în urmă arena pentru lupte cu tauri, pe partea stângă, şi Annika reuşi să zărească mai jos autostrada. Slavă Domnului, aproape ajunseră.

Nu mai scoaseră nicio vorbă până la Hotelul Pyr.

— Dă-mi un telefon înainte să pleci, îi spuse Linde zâmbind, prin geamul deschis al maşinii.

Ea trânti portiera şi se strădui să zâmbească la rândul ei.

*

Lotta urcă direct în cameră, fără să se mai uite la Annika.

Foarte bine, îşi spuse Annika. Ieşi înapoi pe stradă şi porni spre supermarket, o luă la dreapta spre port şi intră la McDonald's. Se săturase să-şi petreacă serile flămândă într-o cameră de hotel. Comandă un sendviş cu brânză, morcovi şi apă minerală, apoi se aşeză la o masă de lângă geam.

În jur era destul de puţină agitaţie. Câţiva copii râdeau lângă tejghea. Două femei elegant îmbrăcate stăteau de vorbă cu discreţie, mâncând brioşe. Un bărbat la costum şedea la masa din faţa ei, lângă un adolescent în scaun cu rotile. Băiatul părea să sufere de paralizie. Avea braţele, mâinile, gambele şi labele picioarelor contorsionate şi zvâcnea necontrolat. Annika făcu un efort să nu se uite insistent la el, ceea ce era dificil, pentru că băiatul şedea fix în faţa ei. Mâncă morcovii unul câte unul şi bău apa.

Tatăl îi vorbea fiului în spaniolă, în şoaptă, blând, dându-i să mănânce cartofi prăjiţi şi ajutându-l să bea ceva cu un pai. Băiatul încercă să spună ceva, ce tatăl lui înţelese, desigur, pentru că râse complice spunând *„Si, si, claro”.*

Uşa se deschise şi intră o femeie elegantă, cu o fetiţă de vreo cinci ani. Femeia se lumină la faţă când dădu cu ochii de tată şi fiu. Se strecură printre mese ţinând cu o mână copila şi cu cealaltă nişte

sacoşe de cumpărături de la D&G şi Versace. Se duse la masă, îl sărută pe bărbat pe buze şi pe băiat pe obraz şi spuse ceva ce-i făcu pe toţi patru să râdă.

Fără alt gând, Annika se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă. Se ciocni de mesele întâlnite în cale, rănindu-se la picioare, dar durerea o simţea în piept. Exista atât de multă dragoste pe lume, trebuia doar să ştii să o găseşti. Iar ea, ce a ales ea să facă? Să intre în bătălii ridicole cu toată lumea, obsedată de ideea de a ieşi victorioasă, de a avea *dreptate,* de a ieşi în evidenţă şi a dobândi recunoaştere.

Pe trotuar veneau spre ea câteva englezoaice tinere, sporovăind zgomotos, cu sacoşe de la Zara şi nasurile cojite. Annika îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi grăbi pasul, cu capul în jos, spre El Corte Ingles. Se opri în faţa supermarketului şi ridică privirea spre hotel. Nu voia să rămână în cameră, singură, aşteptând să-i dea cineva telefon.

Trebuie să mă duc în altă parte.

Se uită în direcţia opusă şi îşi aduse aminte că agenţia imobiliară a lui Rickard Marmen se afla imediat după colţ. Poate că el mai era încă acolo.

O luă la dreapta, trecu de librăria britanică şi văzu luminile încă aprinse. Încercă uşa, dar era încuiată. Biroul era gol, dar o reflexie albăstrie de pe peretele din spatele biroului îi spunea că era încă pornit calculatorul.

Bătu în panoul de sticlă.

Marmen scoase capul pe o uşă din fundul camerei. Păru să spună ceva, dar Annika nu înţelese ce. El dispăru din nou şi reapăru în clipa următoare cu o cheie în mână.

— Annika Bengtzon, cea mai îndrăgită reprezentantă a presei suedeze, spuse el deschizându-i uşa. Bine ai venit!

Annika zâmbi şi îl sărută pe amândoi obrajii, cu buzele în vânt.

— Presupun că n-ai de vânzare nişte vieţi noi? îi spuse ea intrând.

— Draga mea, dar noi numai aşa ceva vindem aici. Visuri şi o viaţă nouă, asta este specialitatea noastră. Te-ai gândit la ceva anume? Podele de marmură, viţă sălbatică pe terasă? Patru săli de baie, fiecare cu vedere la mare?

Annika râse şi se simţi mai înviorată. Luă loc pe unul dintre scaunele din faţa biroului. La picioarele acestuia se adunaseră ghemotoace de praf. Geamul era mânjit. Marmen încuie uşa la loc şi veni să se aşeze lângă ea, pe celălalt scaun.

— Ce nu merge în viaţa ta de-acum?

Annika decise să ignore întrebarea.

— Sunt aici pentru câteva articole despre traficul de droguri şi spălarea de bani, spuse ea, aşa că deocamdată nu-mi merge foarte rău. Titlul serialului este „Cocaina Costa”.

— Ce interesant! Un pahar de vin?

Annika refuză dând din cap.

El se ridică totuşi şi aduse o sticlă de vin roşu şi două pahare.

— Îmi poţi ţine companie, îi spuse. Cum merge treaba cu cocaina?

Turnă rioja în ambele pahare.

— Mai am încă destul de muncit până să mă întorc acasă, spuse ea.

— Mă tem că aici nu te pot ajuta, comentă el. Drogurile sunt unul dintre puţinele lucruri de care nu m-am ocupat niciodată. Nu am niciun fel de contacte. Noroc!

Bău închizând ochii.

Annika gustă vinul şi puse paharul jos.

— Îţi merg mai bine afacerile? întrebă ea.

— Dacă până acum au bătut pasul pe loc, spuse el, acum dau înapoi. Companiile creditoare cer cumpărătorilor un depozit de cincizeci la sută cu banii grămadă, chiar dacă au obţinut deja certificatul de urbanism. Numai baronii drogurilor dispun de asemenea sume şi, chiar dacă aceştia sunt foarte numeroşi, tot nu pot susţine piaţa. Preţurile scad, aşa că oamenii preferă să aştepte decât să vândă. Mă gândesc să deschid o agenţie de închirieri mai degrabă. În prezent oamenii asta fac, îşi închiriază proprietăţile în speranţa că va veni o nouă creştere cândva...

Annika îl întrerupse din această poveste tristă.

— Baronii drogurilor plătesc cu bani gheaţă? întrebă ea.

— Dacă au ceva din abundenţă, aceia sunt banii. Ziceai că scrii despre spălarea de bani? Una dintre metodele de a albi banii murdari este construirea unor locuinţe mari şi scumpe.

Annika se uită la bărbatul de lângă ea. Chiar n-ar fi trebuit să fie deloc surprinsă.

— Prin urmare, ştii care sunt mecanismele de spălare a banilor?

Marmen zâmbi cu multă tristeţe.

— Din nefericire nu am fost niciodată binecuvântat cu bani murdari care să trebuiască spălaţi, spuse el, dar cum funcţionează maşina de spălat nu este un mare secret.

— Ai vrea să-mi povesteşti?

— Ce vrei să ştii?

Annika scoase pixul şi carnetul de notiţe din geantă. El îşi umplu încă o dată paharul.

— Aşadar, cumpără proprietăţi? întrebă ea.

El dădu din cap afirmativ.

— Legile devin din ce în ce mai stricte, explică el. În ziua de azi nu mai poţi să intri într-o bancă în paşi de vals şi să zici că vrei să deschizi un depozit. Băncile şi celelalte instituţii financiare sunt obligate să raporteze tot ce li se pare suspect. Iar tu trebuie să poţi explica proveniența legală a banilor.

— Deci, cumperi o casă.

— Sau un teren pe care construieşti o casă. Cam totul se poate plăti cash. Un constructor nu are niciun fel de probleme dacă se duce la bancă cu un teanc de bancnote, deoarece poate spune că le-a primit pentru construcţia unei case. Dispune de chitanţe pentru ţevi, ciment şi cărămizi. Şi pe urmă, iată casa, este terminată şi poate fi vândută pentru un număr X de milioane de euro. Baronul drogurilor poate la rândul lui să spună că are bani, pentru că a vândut o casă în condiţii perfect legale. Şi aşa banii reintră în sistem.

— Trebuie să construiască o mulţime de case, zise Annika.

— Şi trebuie să aibă o mulţime de iahturi luxoase cu care să se plimbe dintr-o parte într-alta, spuse Marmen. De aceea este atât de util Gibraltarul.

Annika lăsă pixul jos.

— Am citit despre ceva ce se numeşte „Operaţiunea balena albă”, spuse ea. O amplă acţiune de demantelare, în cadrul căreia au fost prinşi o mulţime de şnapani şi au fost rechiziţionate peste două sute cincizeci de vile. Se pare că au lucrat cu avocaţi şi firme din Gibraltar.

Marmen încuviinţă dând din cap entuziasmat şi goli cel de-al doilea pahar.

— Exact!

Annika lua notiţe.

— Cum a fost? Cel care spală bani înfiinţează o companie în Gibraltar, spuse ea desenând un cerc în mijlocul paginii. Şi pe urmă?

— Mai multe companii, spuse Marmen răbdător, întinzându-se şi luându-i carnetul.

Desenă mai multe cercuri mai mici în jurul primului.

— Baronii alimentează cu bani câteva dintre companii, după care acestea încep să trimită între ele facturi. Pentru chirii, servicii de consultanţă, import şi export de marfă, tot ce se găseşte între Cer şi Pământ.

— Dar nimic din toate acestea nu este real? întrebă Annika. Toate facturile sunt false?

El îşi mai turnă nişte vin.

— Eşti sigură că tu nu vrei?

Annika arătă cercurile cu degetul.

— Când toate facturile sunt acolo, este perfect în ordine ca şi banii să fie acolo? întrebă ea.

— Hei, presto! spuse Marmen. Banii murdari din traficul de droguri au devenit profituri excepţional de curate ale unor companii, auditate toate şi confirmate prin semnătură de avocaţi, bancheri şi contabili. Iar Gibraltarul nu percepe niciun fel de impozit, ceea ce, desigur, este extraordinar de practic.

— Dar verifică cineva să vadă dacă totul este făcut la vedere?

— Bineînţeles. Avocaţii, bancherii şi contabilii.

— Avocaţii, bancherii şi contabilii din Gibraltar?

— Exact!

Acum înţelegea de ce insistase Patrik pentru un interviu cu cineva care lucra la faţa locului.

— Nu ştii niciun avocat suedez cu care să fac un interviu?

— Din Gibraltar?

Plimbă vinul în gură gândindu-se. Pe urmă înghiţi cu zgomot.

— Un suedez, nu. Un danez.

— Este implicat în spălarea de bani?

— Cum ţi-am spus. Nu pentru mine. Vrei să-i dau un telefon?

— Dacă nu te deranjează.

Annika se duse la toaletă în timp ce Marmen, cam îmbătat, se apropie de birou şi formă un număr cu prefixul 350. La toaletă nu era hârtie igienică, iar vasul avea pete cenuşii. Era evident că proprietarul redusese cheltuielile pentru curăţenie.

Rămase cu ochii în oglindă în timp ce din încăperea alăturată răzbătea vocea lui Marmen, crescând şi coborând în conversaţie. Se vedea bine că plânsese. Avea ochii roşii şi genele ca nişte picioare de păianjen, sub tuşele lipite de rimel. Se simţea incredibil de obosită.

Apoi auzi telefonul închizându-se. Trase apa, conştiincioasă, şi se întoarse la Marmen.

— Stig Seidenfaden te primeşte la el la birou mâine-dimineaţă, la prima oră, îi comunică agentul imobiliar. Îţi surâde un drum până la port, să mâncăm ceva?

Annika zâmbi, dar simţi că se prăbuşea.

— Mulţumesc, dar am mâncat deja. Acum trebuie să mă duc să scriu un articol.

— Ţţţ, făcu el. Ce e prea mult strică, spuse Marmen.

— Oh, exclamă Annika. eşti foarte nostim.

— Mă gândeam mai mult la dumneata, spuse el cu seriozitate, oprind calculatorul.

Ieşiră împreună pe uşă. Marmen trase în jos nelipsitul oblon metalic şi îl prinse cu un lacăt de o bridă fixată în ciment.

— Anunţă-mă dacă mai ai nevoie de ajutor, spuse el, apoi îi făcu semn cu mâna şi dispăru pe aleile ce duceau spre port.

*

Holul hotelului era pustiu. Până şi recepţionerul era de nevăzut.

Annika urcă grăbită în camera ei, fără să întâlnească pe nimeni. Dar cel mai grozav era că Lotta nu dădea niciun semn. Uşurată, se trânti pe pat. *Aşa văd eu lucrurile,* îşi spuse ea. *Dacă pot evita confruntarea, dacă nu trebuie să vorbesc şi să mă explic, înseamnă că am câştigat. Dacă pot să discut despre muncă şi mă pot folosi de experienţa oamenilor, mă simt bine. Când lumea îmi răspunde la întrebări şi face ce spun eu, îmi dispare anxietatea.*

Îşi îndreptă spatele

Iar asta nu este prea sănătos, se gândi ea. *Poate ar trebui chiar diagnosticat. Dacă sunt cumva bolnavă mental?*

Poate că ar trebui totuşi să se ducă la un psihoterapeut – prietena ei Anne Snapphane încerca de mult să o convingă în acest sens. Sau ar putea încerca să-şi schimbe comportamentul. Să facă un efort pentru a fi mai îngăduitoare, chiar şi cu acele persoane care nu reacţionau după cum dicta ea. Cât putea fi de greu?

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe nelinişti prin cameră. Oameni cu probleme mult mai grave decât ale ei reuşiseră să se adapteze. Aveau capacitatea să preţuiască dragostea – se întâmpla peste tot, în permanenţă. Se întâmpla în celulele umede din puşcărie, unde oamenii erau închişi din teamă pentru rudele lor apropiate. Se întâmpla în localuri pe jumătate goale, unde cumpărau un hamburger şi unde părinţi cu un copil handicapat şedeau umăr lângă umăr, plini de iubire.

Se aşeză din nou pe pat şi îşi luă geanta. Scoase telefonul mobil şi rămase cu el în braţe. Trebuia să o anunţe pe Lotta că a

doua zi dimineaţă urmau să fie în Gibraltar de la prima oră. Întrebarea era dacă să-i telefoneze sau să-i trimită un SMS. Ezită o fracţiune de secundă, apoi alese mesajul. Pentru început însă verifică lista apelurilor pierdute.

Numărul lui Thomas era al doilea pe listă, după cel de la birourile Guvernului.

Era opt şi un sfert. Apăsă pe „Apel”.

Telefonul sună o dată, de două ori, de trei ori, de patru...

— Thomas sunt.

Annika trebui să-şi limpezească vocea.

— Hmm..., bună! spuse ea. Eu sunt.

— Bună, bună! răspunse el. Ce faci?

Salutase de două ori. Era surprins să o audă.

— Am văzut că m-ai căutat, spuse ea. Azi-dimineaţă.

— Da, aşa este! Poţi rămâne la telefon, te rog?

Îl auzi spunând ceva în engleză spre cineva aflat la distanţă.

— Acum este mai bine, zise el. Am ieşit.

— Unde eşti?

— La hotel la Parador. O staţiune de golf chiar pe malul mării, imediat lângă pista aeroportului. Dacă ai să auzi ceva ce sună ca al Treilea Război Mondial, să ştii că este zborul Easyjet de la Londra, care aduce o grămadă de turişti britanici în vacanţă all-inclusive la Torremohnos...

Restul frazei fu acoperit de gălăgia infernală a unui avion care venea la aterizare.

— Ăsta este, spuse el şi nu reuşi să se abţină din râs.

Băuse puţin vin, probabil, pentru că de obicei nu era atât de destins.

— M-ai căutat pentru ceva anume? întrebă ea cu glas scăzut, transferându-i lui responsabilitatea apelului.

— Ei, da, spuse el. M-au sunat cei de la firma de asigurări azi-dimineaţă. Ţi-l aminteşti pe cel care a evaluat daunele, Zachrisson?

Un bărbat mărunt, cu un zâmbet lipsit de onestitate, într-un birou cu pereţi înalţi de sticlă şi mobilier cromat.

— Cum l-aş fi putut uita? întrebă ea.

— Mi-a spus că vom primi banii. Ştii dacă s-a întâmplat ceva?

Annika râse uşurată. Era adevărat, prin urmare.

— Au identificat persoana care a comis fapta, spuse ea. Este o femeie aflată acum la închisoare în Statele Unite. Va fi extrădată, aşa că nu va avea loc un proces, dar toate suspiciunile la adresa noastră au fost înlăturate.

A spus „a noastră" şi nu „a mea", dar el nu protestă.

— E nemaipomenit! spuse el simplu.

Ea înghiţi în sec, apoi continuă:

— Vrei să sărbătorim?

— Să sărbătorim?

— Ce faci mâine-seară?

— Negocierile se vor încheia pe la patru sau aşa ceva. Vom lua cina, după aceea.

Annika îşi muşcă buza, până îi dădu sângele.

— Da, desigur, spuse ea stânjenită.

Urmară momente lungi de tăcere. Annika îşi acoperi ochii cu mâna.

— Nu este decât delegaţia scandinavilor totuşi, zise el. Norvegienii au venit şi ei aici, ca de obicei; participă la tot ce le convine din Uniunea Europeană, dar refuză să plătească pentru asta.

Apoi Thomas tăcu.

— Aş putea să-ţi iau un interviu despre desfăşurarea negocierilor, spuse Annika.

— Ar fi mai greu de rezumat fără...

— Poţi să spui doar că discuţiile au fost interesante, că se fac progrese evidente, că totul merge bine, aşa cum era de aşteptat.

Thomas se gândi puţin, apoi se hotărî.

— Se pot descurca şi fără mine. Unde ne întâlnim?

Annika îşi reţinu cu greu un chiot de bucurie.

— Eu sunt la Puerto Banus, spuse ea străduindu-se să-ţi ţină firea. Ai fost vreodată aici?

— Mai demult, cu părinţii, când aveam paisprezece ani. Unde stai?

Îi comunică numele hotelului şi îi dădu câteva indicaţii de orientare. Stabiliră să se întâlnească în holul de la intrare, la ora opt. Pe urmă încheiară conversaţia şi Annika îşi aduse aminte că trebuia să scrie ceva: dar se simţea atât de obosită, încât îşi scoase fusta şi bluza şi se băgă în pat, cu mintea plină de gânduri confuze, dar pline de speranţă şi adormi când pe autostradă se aprindeau luminile.

Vineri, 29 aprilie

23

În vestul Spaniei zorile se iveau mai târziu decât în orice altă parte a Europei, ca urmare a unei decizii politice a autorităţilor spaniole. Acestea hotărâseră că zona continentală a Spaniei trebuia să folosească acelaşi fus orar ca şi restul Europei, adică o oră în plus faţă de meridianul Greenwich, ceea ce era total lipsit de sens din punct de vedere geografic. Pe plajă, îmbrăcată în pantaloni scurţi, jachetă cu glugă şi pantofi sport, Annika privea răsăritul

soarelui la Puerto Banus la ora şapte şi jumătate dimineaţa. Acelaşi soare strălucea şi pe cealaltă parte a mării, luminând solul roşu al Munţilor Marocului, dar acolo era abia cinci şi jumătate.

O vreme rămase cu privirea pierdută spre orizont. Ultima ei zi de muncă pe Costa del Sol. Dimineaţa următoare, devreme, lua avionul spre casă. N-a scris niciun cuvânt din interviurile pe care le-a făcut. Avea tot materialul adunat numai sub formă de note fragmentate în carnetul ei sau de informaţie digitală pe mobil. Îi vor trebui câteva zile să-l parcurgă şi să-l structureze în articole bune de tipar. Şi niciunul dintre articole nu i se părea a ieşi prea interesant. N-a avut timp pentru ceea ce a sperat să poată realiza: să verifice ce se mai ştia despre membrii familiei Soderstrom.

Trebuie să existe o motivaţie pentru această crimă, pe care noi n-am reuşit încă s-o descifrăm. Executarea unei familii întregi este expresia unei brutalităţi extreme. Ucigaşul a vrut să transmită ceva. Nu ştim care dintre victime a fost adevărata ţintă. Sebastian Soderstrom a fost un pierde-vară şarmant. Veronica Soderstom a fost o avocată cu reputaţie bună. Dacă nu pui întrebări, nu primeşti răspunsuri. Suzette a dispărut fără urmă pe 30 decembrie anul trecut. Moartea nu este cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

Peste noapte a început să bată vântul. Şi-a schimbat direcţia şi aerul era acum mai rece. Annika îngheţa în şortul ei sumar.

Gibraltarul se anunţa a fi un coşmar. Le trebuiau fotografii de la faţa locului; în plus, aveau de realizat şi câteva instantanee de excepţie cu tânăra suedeză care urma să le povestească despre viaţa ei extravagantă. Exista riscul să nu poată folosi, pentru toată seria de articole, decât pozele ei. Depindea desigur şi de avocat, dacă accepta sau nu să se lase fotografiat.

Îşi dădea seama că nu urma să câştige un premiu pentru jurnalism. Articolele ei nu erau niciodată premiate. Se ocupa de

subiecte nepotrivite, provenite din medii nepotrivite. Politica pură, înregistrată cu o cameră de luat vederi care îţi tremură în mână, aceasta era reţeta infailibilă a nominalizării la un premiu, la fel ca şi articolele înduioşătoare din ziarele de dimineaţă, despre copii sau vârstnici afectaţi de economiile consiliilor locale şi de războaie, desigur. De fapt, războiul furniza tema cea mai sigură. Era suficient un bătrân care agita un steag alb pe un drum din Irak şi obţineai premiul pentru cea mai bună poză a anului.

Un minut-două, ridică faţa spre soarele roşu ca sângele, apoi se întoarse la hotel. Dacă avea noroc, îi rămânea timp pentru micul dejun înainte de a coborî Lotta.

*

Dădură nas în nas în faţa lifturilor. Lotta ieşi dintr-unul tocmai când Annika intra în celălalt.

— Marea Britanie nu a semnat acordul de la Schengen, spuse Annika, aşa că vei avea nevoie de paşaport. Plecăm peste o jumătate de oră.

Uşile se închiseră şi liftul o urcă la etajul al treilea.

Făcu un duş, se îmbrăcă, îşi adună lucrurile şi se întrebă cum o va determina pe Lotta să facă nişte fotografii. Era ridicol, îşi spuse ea, dar partea cea mai anevoioasă a unei misiuni şi aşa dificile consta în a descoperi modalitatea de a-l convinge pe fotoreporter să-şi facă treaba.

Ştia că Patrik aştepta de la ea să găsească un avocat corupt până în măduva oaselor, suedez, evident, dispus să-şi vadă numele şi imaginea publicate lângă un articol din care reieşea că a spălat miliarde pentru mafia drogurilor. Se îndoia că această persoană, cunoştinţa lui Rickard Marmen, se oferea să furnizeze asemenea informaţii. După toate probabilităţile, avea de făcut un interviu chinuitor.

Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi acceptat să mă primiţi. Spuneţi-mi, aţi fost cumpărat de mafie? Ah, chiar aşa? Şi ce credeţi despre colegii care iau bani de la traficanţi?

Îi va cere doar să-i explice cum decurg tranzacţiile cu firmele care se sustrag verificărilor oficiale şi îl va întreba dacă vede vreun pericol sau vreo slăbiciune în acest sistem, iar pe urmă va completa articolul cu explicaţiile lui Rickard Marmen despre mecanismul spălării banilor. Va trebui să înjghebeze articolul în aşa fel încât să-l înfăţişeze pe danez ca personificarea unei activităţi pe care, în realitate, acesta nu o desfăşura şi ideal ar fi fost să-i reuşească isprava fără ca ziarul să poată fi dat în judecată.

Vocea lui Anders Schyman îi răsuna parcă în creier: *Ţine doar de felul în care încadrezi articolul.*

Ieşi din cameră, închise uşa şi se îndreptă spre lifturi.

*

Lotta luase cu ea încă şi mai mult echipament decât în ziua precedentă: rucsacul cu aparatul de fotografiat şi obiectivele, un bliţ mare, un trepied pentru aparat şi altul pentru bliţ, un ecran circular pentru dirijarea luminii şi o altă sacoşă al cărei conţinut Annika nu-l putu ghici.

— Eşti convinsă că trebuie să le cari pe toate? întrebă ea.

Lotta nu răspunse, le transportă concentrată până la maşină, mai întâi rucsacul, apoi cele două trepiede, iar la urmă ecranul şi sacoşa.

— N-avem nevoie decât de nişte poze simple, spuse Annika. Patru mai exact. O imagine de ansamblu a Gibraltarului, una de pe strada principală, un portret al avocatului şi unul al fetei din Estepona.

Lotta se urcă în maşină şi porni motorul. Annika se urcă pe locul pasagerului, ţinându-şi geanta pe genunchi. Scoase un teanc

de notiţe şi pagini imprimate şi se apucă de lucru. Ştia că până la urmă i se va face rău în maşină, dar merita, ca să evite dialogul.

Lotta o luă pe şoseaua N430, apoi viră la dreapta, spre autostrada cu plată. Nu scoase niciun cuvânt până la jumătatea drumului spre Estepona.

— Ieşirea ta de ieri este complet inacceptabilă, spuse ea strângând atât de tare volanul încât i se albiră încheieturile degetelor.

— Nu acum, răspunse Annika fără să-şi ridice privirea din notiţe. Nu cât suntem pe autostradă.

Drumul a fost mai scurt decât a îndrăznit ea să spere. După numai o jumătate de oră ajunseră în La Linea, oraşul spaniol de frontieră, practic contopit cu Gibraltarul. Au mers pe o autostradă cu patru benzi înşirată de-a lungul coastei, cu Stânca înălţată în faţa lor, 430 de metri ridicaţi abrupt din mare direct, după cum arătau planşele descărcate de Annika de pe Wikipedia.

— Încearcă să parchezi undeva, zise Annika. Se pare că se trece greu graniţa cu maşina şi nici nu avem garanţia că ne vor lăsa, având în vedere că maşina e închiriată.

— Voi face fotografii bune şi pentru asta am nevoie de un echipament bun. Nu pot să car totul în braţe, aşa că va trebui să trecem cu maşina.

— Pentru fotografiile care ne trebuie nouă nu e nevoie să-ţi iei echipament de studio, spuse Annika.

Lotta frână brusc. Maşinile formau un şir lung în faţă.

Annika oftă. Aşteptară un minut. Două minute. Cinci minute.

Deschise uşa şi coborî.

— Mă duc să văd ce s-a întâmplat.

Afară era considerabil mai rece decât la Marbella. Apa din partea dreaptă era Atlanticul, iar marea din spatele Stâncii era

Mediterana; vântul bătea dinspre Atlantic. Se bucură că-şi pusese jeanşii şi un flanel.

Parcurse câteva sute de metri trecând pe lângă maşini, până văzu unde începea coada. Apoi se întoarse. Lotta înaintase cam patru metri. Se urcă înapoi lângă ea.

— Asta este coada de la graniţa cu Gibraltarul, spuse ea. Dacă vrei să trecem cu maşina, va trebui să stăm aici câteva ore. Cel puţin.

— Nu-mi respecţi integritatea ca fotograf, spuse Lotta. Trebuie să-mi pot pune numele cu bucurie pe tot ce produc. Tu îmi ceri să fac o fotografie banală a unei închisori urâte, când în realitate aş putea să realizez o imagine spectaculoasă a exact aceluiaşi subiect.

Annika simţi că nu putea să respire.

— Aşa o fi, dar închisoarea aceea urâtă este importantă pentru articol. Nu contează că în preajmă sunt zeci de femei cu capre şi feţe boţite, pentru că noi ne aflăm aici, acum, ca să scriem despre droguri şi spălarea de bani.

— Nu mă refer la femeile cu feţe boţite, am făcut pozele acelea numai ca să nu stau degeaba cât v-am aşteptat. Sigur că se pot realiza fotografii bune cu o închisoare, dar trebuie să cauţi lumina cea mai favorabilă – trebuie să lucrezi cu imaginea. Să fii acolo în zori şi la apus, să vezi cum se schimbă culorile...

— Atunci de ce nu te-ai dus la orele acelea? întrebă Annika.

— Tu eşti cea care ia deciziile! Tu spui când ne ducem undeva şi unde ne ducem. Pe mine mă tratezi de parcă aş fi secretara ta.

— Te-am împiedicat eu să ai iniţiativă? Am spus eu vreodată nu, în momentul în care ai propus ceva? Ai obţinut exact ce-ai vrut, de fiecare dată când ai deschis gura!

Lotta lăsă capul în jos privindu-şi mâinile şi încercă să-şi înăbuşe un sughiţ.

— Nu mi-e uşor, spuse ea. Pentru mine totul este foarte nou, iar tu eşti Annika Bengtzon. Chiar crezi c-aş îndrăzni să-ţi sugerez eu ce să facem?

Era atât de uimită, încât propria exclamaţie îi răsună în urechi. „Tu eşti Annika Bengtzon.” Ce naiba voia să spună cu asta?

— Toată lumea ştie cum îi tratezi pe angajaţii temporari. Crezi că eu am vrut să vin în delegaţia asta şi să stau patru zile cu tine?

Annika îşi îndesă hârtiile în geantă, deschise portiera şi ieşi.

— Unde te duci? strigă Lotta.

— Fă naibii orice fotografie doreşti. Eu mă duc să fac interviul cu avocatul. Ne vedem mâine-dimineaţă la aeroport.

Trânti portiera şi porni spre graniţă cu geanta pe umăr.

*

Ca pieton nu stăteai la niciun fel de coadă ca să treci graniţa. Arătă paşaportul şi părăsi partea spaniolă, mai merse zece metri sau cam aşa ceva prin zona nimănui şi intră în postul de frontieră britanic.

Clădirea semăna cu o staţie de metrou dintr-o suburbie londoneză. Tavanul era scund şi arcuit, podeaua gri-albăstruie, pereţii din beton. Se mai aflau acolo câteva ghivece cu flori fanate, un aparat de la care cumpărai Coca-Cola şi altul pentru o ciocolată dezgustătoare. Un bărbat roşu la faţă, asudat, aşezat la un birou, aruncă o privire în paşaport şi se uită la ea când trecu prin faţa lui.

Se opri la biroul de informaţii pentru turişti, de la capătul tunelului, şi ceru o hartă pe care să fie însemnată strada City Mill.

— Traversaţi pista, îi spuse ghidul turistic arătând cu degetul prin geam, apoi o luaţi la stânga pe podul rabatabil, treceţi de zidul

cetăţii şi sunteţi pe Strada Mare. Când ajungeţi la Plaza, o luaţi din nou la stânga, iar City Mill Lane este un pic mai sus, pe Stâncă.

Annika mulţumi, ieşi pe uşă şi se trezi în Marea Britanie, pe bulevardul Winston Churchil. Îşi aruncă geanta pe umăr şi porni să traverseze pista de aterizare, care se întindea de la mare până la ocean.

Aici lucrase Veronica Soderstrom. Trecuse frontiera în fiecare zi, apoi traversase această pistă în drum spre locul ei de muncă. Sau venea de obicei cu maşina? Stătea la coada aceea lungă ori găsise o modalitate de-a o ocoli. De ce Dumnezeu acceptase aşa ceva?

Trebuie să fi avut un motiv, dacă îşi stabilise biroul de avocatură în Gibraltar.

Numărul persoanelor care traversau pista de aterizare era relativ mic. Dinspre Atlantic bătea un vânt rece şi Annika strânse din umeri, trăgându-şi mânecile peste degete. Pulsul îi încetini. Refuză să se mai gândească la ce îi spusese Lotta: *Crezi c-am vrut să stau patru zile cu tine?*

Tremura de parcă ar fi îngheţat.

În faţă se înălţau câteva blocuri hidoase, cu rufe atârnate la uscat. *Or fi mulţi bani aici,* se gândi ea, *dar nu se văd în aspectul locului.*

Centrul oraşului era mai vechi, dar mai bine îngrijit şi extrem de comercial. Strada Mare era plină de bănci ornamentate pe care nu şedea nimeni, stâlpi de iluminat şi coşuri de gunoi alambicate şi sute de magazine fără taxe, destinate turiştilor. Un caleidoscop de bijuterii şi băuturi spirtoase, modă, supermarketuri, telefonie mobilă, jucării şi, slavă Domnului, magazine de aparate de fotografiat.

Intră într-unul dintre ele şi ceru un aparat digital, ceva nesofisticat, cu obiectiv larg şi zoom simplu, cu memorie mare şi bateria încărcată.

Mai târziu am să-l folosesc ca să le fac poze copiilor. Doar voi primi banii de la asigurări în curând, nu-i aşa?

Se aşeză în faţa magazinului, pe una dintre băncile încărcate de ornamentaţii, şi răsfoi instrucţiunile de folosire, în limba engleză. Era simplu, aşa cum şi sperase. Focalizai şi declanşai. Aparatul realiza toate reglajele în mod automat, de la diafragmă până la timpul de expunere şi claritatea imaginii. Îl băgă în geantă lângă restul harababurii şi îşi continuă drumul pe Strada Mare.

Zece minute mai târziu ajunse la City Mill Lane, o stradă îngustă şi întortocheată, fără trotuare, care se căţăra pe partea de vest a Stâncii. Annika porni să urce şi rămase în curând fără aer, din cauza genţii grele. Zgomotul de pe Strada Mare se stinse şi printre clădiri se lăsă o linişte desăvârşită. Mirosea a praf şi a cârnaţi.

La numărul treizeci şi patru se afla o uşă maro, înghesuită între o agenţie de turism şi o frizerie.

*

Avocatul danez Stig Seidenfaden avea un birou modest la etajul al doilea al bătrânei clădiri de pe City Mill Lane. O primi cu o plecăciune protocolară şi o conduse într-o mică sală de şedinţe unde o aşteptau ceaiul şi câţiva biscuiţi.

— Aşadar, sunteţi bună prietenă cu Rickard Marmen, spuse el privind-o cu interes. De când vă cunoaşteţi?

Annika luă loc pe una dintre laturi, iar Stig Seidenfaden se aşeză în capul mesei.

— Ne întâlnim din când în când să luăm cina împreună, răspunse ea vag. Rickard mă ajută mult cu contactele.

O secretară intră cu o zaharniţă, pe care o aşează pe masă, apoi se strecură afară fără niciun zgomot şi închise uşa.

În urma ei, în începere se lăsă, câteva clipe, o tăcere cam apăsătoare. Annika se uită în jur. Trei ferestre ocupau în întregime peretele dinspre stradă. Vedeai direct în clădirea de vizavi: o sală de şedinţe, similară celei în care se afla ea acum. Era foarte multă linişte. Soarele, care pătrundea prin câţiva centimetri din partea de sus a ferestrei, ilumina firele de praf care dansau în preajma tavanului.

Stig Seidenfaden îşi drese glasul şi se aplecă peste masă.

— Rickard mi-a spus că vă interesează un interviu cu un avocat scandinav din Gibraltar, spuse el. Nu suntem prea mulţi, bineînţeles şi unul dintre noi a murit iarna trecută.

— Vă referiţi la Veronica Soderstrom? întrebă Annika.

Bărbatul dădu din cap afirmativ.

— Preferăm să fim uniţi, noi cei din Nord, care trăim sub soarele de-aici. Prietenii lui Rickard sunt şi prietenii mei. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aţi cunoscut-o pe Veronica Soderstrom?

Stig Seidenfaden turnă puţin ceai şi oftă.

— N-am fost prieteni apropiaţi, dar ne cunoşteam, fireşte. Doriţi un ceai?

Annika îi întinse ceaşca şi avocatul o umplu. Era dintr-un porţelan fin, decorat cu trandafiri şi margine aurită. Farfuria era ciobită.

— În ce ramură a Dreptului se specializase?

Avocatul se arătă surprins.

— Domeniul ei era ceva mai amplu decât al meu. Se ocupa de litigii în afaceri şi infracţiuni. Avea, de asemenea, autorizaţie de

notar public, din câte-mi aduc aminte. Eu mă ocup de servicii corporatiste.

— Afaceri şi impozite? întrebă Annika.

El încuviinţă înclinând capul.

— Îmi puteţi explica sistemul de taxare din Gibraltar?

El dădu din nou din cap şi amestecă în ceai.

— Oamenii au început să înregistreze aici firme scutite de taxe încă din 1967, spuse el, dar lucrurile n-au prins avânt decât începând din 1985, când Spania a intrat în Uniunea Europeană.

Annika îşi scosese pixul şi carnetul şi acum lua notiţe.

— Oricine poate înregistra o firmă aici?

Avocatul se rezemă de spătarul scaunului, ţinând strâns ceaşca de mâner, cu degetul mic înălţat în aer.

— Trebuie îndeplinite anumite condiţii. Capitalul firmei trebuie să fie de peste o sută de lire sterline.

Făcu o pauză, ca să-i lase ei timp să noteze.

— Niciun cetăţean al Gibraltarului nu are voie să fie proprietarul final. Compania are voie să-şi conducă activitatea de-aici, numai dacă toate veniturile ei provin din afara Gibraltarului.

Annika aruncă o privire spre avocat, sesiză expresia lui serioasă şi burta proeminentă.

Pentru aşa ceva se obosise Veronica Soderstrom să se deplaseze în fiecare zi până în Gibraltar? Ca să susţină un soi de spoială de moralitate a firmelor britanice dintr-o ţară ipocrită, aflată la graniţa Africii?

— Firma trebuie să aibă adresa oficială aici şi tot aici trebuie să fie înscrisă în registrul acţionarilor. În fine, proprietarul trebuie să poată face dovada bunei reputaţii şi a statutului financiar.

Annika se strădui să se arate interesată.

— Cine dă aceste referinţe?

— Trebuie să fie date de o bancă, de un avocat sau de un contabil.

Annika încuviinţă dând din cap. Aşa îi spusese şi Marmen.

— Dar nu există o evidenţă generală, oficială a firmelor înregistrate aici?

— Toate informaţiile sunt considerate confidenţiale şi nu sunt înregistrate în nicio evidenţă publică.

— Iar taxe nu se plătesc?

— Aici nu există impozit pe venit, nici impozit pe profit, nici taxă de timbru pentru transferul de acţiuni şi nici impozitare la sursă. Singurul lucru obligatoriu este o taxă anuală de două sute douăzeci şi cinci de lire sterline.

Annika nu se putu abţine şi dădu din cap.

— Sună remarcabil faptul că o afacere poate funcţiona în acest fel în Europa de azi, spuse ea.

— Nu pentru mult timp, răspunse avocatul. Regulile sunt în curs de schimbare. Acest sistem se apropie de sfârşit.

Avocatul sorbi din ceai.

— Dar vor exista soluţii alternative, spuse el. Întotdeauna există.

— Va mai exista transparenţă după 2010?

— Nu-mi imaginez că va mai putea exista, spuse avocatul. Aţi încercat biscuiţii? I-a făcut soţia mea.

— Soţia dumneavoastră?

— Ea este şi secretara mea.

Avocatul întinse puţin gem de portocale pe un biscuit, care se zdrobi când muşcă din el.

— Am vorbit cu oameni care spun că Gibraltarul este cea mai mare maşină de spălat bani din Europa, zise Annika. Dumneavoastră ce părere aveţi?

Avocatul mestecă biscuitul, apoi luă un şerveţel şi îşi şterse firimiturile de la colţurile gurii.

— Eu sunt avocat, răspunse el, nu procuror. Trebuie să am încredere în clienţii mei. Dacă ei spun că o sursă de venit este legitimă, nu e treaba mea să pun informaţia la îndoială. Dar referinţe dau numai atunci când pot să garantez personal pentru buna reputaţie a clientului.

— Există riscuri în acest sistem?

— Sistemul n-a fost construit de avocaţi, spuse el. Noi doar ne asigurăm că el este respectat. Avocaţii care se implică activ în spălarea de bani, care înfiinţează firme-fantomă şi care fac slalom prin legislaţie... ei bine, eu mă disociez complet de ei.

— Cunoaşteţi pe cineva care se ocupă cu aşa ceva?

Bărbatul zâmbi.

— Chiar dacă aş cunoaşte, credeţi că v-aş spune?

Annika zâmbi la rândul ei, politicoasă.

— Mă îndoiesc. Aţi fi de acord să vă fac o fotografie?

Avocatul ridică din sprâncene.

— Da, spuse el, presupun că da. Unde? Aici?

— Poate în biroul dumneavoastră? Cu câteva dosare şi documente în planul doi?

De obicei, erau de evitat fotografiile făcute în spatele unui birou, dar în cazul de faţă ar fi slujit scopului. Cititorul ar fi văzut dosarele, s-ar fi întrebat ce conţin şi ar fi auzit în fundal huruitul maşinii de spălat.

Avocatul refuză clătinând din cap.

— Nu las pe nimeni să intre acolo, spuse el.

Om deştept. Annika scoase aparatul de fotografiat, îl porni şi duse vizorul la ochi. Părea cam ciudat. În spate se afla o plantă

într-un ghiveci, iar avocatul stătea exact între ghiveci şi ea. Astfel, planta părea să crească fix din creştetul lui.

— Poate-ar fi mai bine să ne apropiem de geam, spuse Annika. Pentru lumină.

Îl poziţionă pe avocat lângă pervaz, cu profilul spre geam. Apoi se aşeză în faţa lui. Lumina soarelui era blândă şi indirectă. Jumătate din figură era extrem de bine vizibilă, cealaltă era umbrită. Efectul era surprinzător.

Annika îi făcu mai multe poze şi aşezat la masă, iar cu aceasta termină. Ieşiră din nou în micul hol de la intrare şi secretara-soţie apăru de nicăieri, fără niciun zgomot, întrebând dacă întrevederea a decurs bine. Vorbea englezeşte cu accent britanic.

— Foarte bine, spuse Annika politicoasă. Şi vă mulţumesc pentru biscuiţi. Au fost delicioşi.

După aceea îşi aminti că nu gustase niciunul.

— Veronica Soderstrom, spuse ea precipitată. Unde a avut biroul?

— Presupun că mai este încă acolo, zise Stig Seidenfaden. În pasajul Fareq. Vizavi de biserică.

Annika închise fermoarul genţii, îi strânse mâna şi îi mulţumi.

— Transmiteţi-i salutări lui Rickard! strigă Stig Seidenfaden în timp ce ea cobora scările.

24

Strada Mare se aglomerase, şirul de oameni se transformase într-o masă întunecată. Strada ducea uşor în sus; Annika scoase aparatul de fotografiat şi se aşeză pe o bancă. Folosindu-se de

lentila telephoto comprimă imaginea mulţimii, apoi făcu câteva prim-planuri şi mai multe fotografii panoramice.

Gata, ajunge cu alegerea imaginilor.

Mai rămase câteva minute pe bancă încercând să identifice o persoană pe care ar fi putut-o fotografia: un tânăr cu umeri laţi şi jeanşi strânşi pe şolduri. Se plimba pe Strada Mare cu braţul petrecut pe după umerii prietenei sale. Purta o bluză sport.

— Bună ziua! zise Annika apropiindu-se de ei cu mâna întinsă.

Luat prin surprindere, cuplul se opri; îi strânseră mâna: o reacţie instinctivă pentru occidentali. Annika le povesti că era fotograf şi îi întrebă dacă îl putea fotografia pe tânăr din spate: avea nevoie de fotografia anonimă a unui tânăr, pentru a ilustra un articol dintr-un ziar.

Bărbatului părea a-i face plăcere, dar fata îşi exprimă nemulţumirea.

— Dar ce urmăriţi? întrebă ea.

— Ce fel de articol? întrebă şi tânărul.

— Este pentru un ziar suedez, *Kvallspressen,* spuse ea. L-aţi văzut vreodată?

Tânărul nu-l văzuse.

Annika îl poziţionă cu faţa la o clădire cenuşie, întunecată, îi ceru să stea cu picioarele depărtate, cu degetele băgate în centura pantalonilor, sprijinindu-se cu toată greutatea pe piciorul drept.

Părea copia la indigo a lui Niklas Linde.

Annika trase mai multe cadre, apoi îl rugă să întoarcă puţin capul spre stânga. Razele soarelui i se reflectau în păr, lăsându-i profilul în umbră. Era suficient pentru fotografia anonimă a eroicului poliţist suedez de pe Costa del Sol.

Îi mulţumi tânărului pentru ajutor.

— Când va fi publicată fotografia? întrebă el plin de interes.

— Urmăriţi ediţia online a ziarului *Kvallspressen,* spuse Annika.

Băgă în geantă aparatul de fotografiat şi se îndreptă spre biserică. Era albă şi semăna cu bisericile care apăreau frecvent în filmele lui Pedro Almodovar. În faţă se deschidea o piaţetă. Din capătul opus porneau două alei în care se pătrundea trecând pe sub un arc: Pasajul Giro la dreapta şi Pasajul Tareq la stânga.

Annika se îndreptă spre cel din stânga. Arcada trecea direct pe sub clădire şi ieşea într-o alee. O întâmpină huruitul asurzitor al unui aparat de aer condiţionat uriaş, aşa că rămase pe loc, dezorientată. Clădirile vechi, înşirate de o parte şi de cealaltă a aleii, erau într-o stare precară. Între ferestre, cablurile electrice atârnau ca nişte liane. Conductele de apă şi de canalizare, fixate pe peretele exterior al imobilelor, le distorsionau contururile. La primele două nivele, toate obloanele de la ferestre erau închise şi ferecate cu lacăte.

Annika înaintă pe alee până ajunse la o uşă cu interfon, dar fără niciun nume pe plăcuţa de identificare. După colţ, o mică firmă de alamă:

VS Consultaţă
Avocat pledant – Jurist – Comisionar
Servicii juridice internaţionale
Servicii corporatiste internaţionale

VS: Veronica Soderstrom

Dar unde era intrarea?

Mai înaintă vreo zece metri, trecu pe lângă o agenţie imobiliară ce părea închisă şi o farmacie care tocmai se deschidea şi

se opri să se gândească. De ce îşi petrecuse Veronica Soderstrom timpul în clădirea aceasta ruinată?

Se luptase să-i apere pe cei abandonaţi de societate? Pe cei condamnaţi în urma unei erori judiciare? Se ocupase de contractele din industria pescuitului, în valoare de mai multe miliarde de euro?

Ori se implicase în mecanismul de spălat bani?

Dacă nu pui întrebări, nu primeşti răspunsuri.

Se uită la propria îmbrăcăminte. Pantofi sport, jeanşi şi un pulover de la H&M: în niciun caz nu putea fi luată drept director executiv sau investitor străin. Se apropie hotărâtă de interfonul fără plăcuţă de identificare, apăsă butonul şi nu-i mai dădu drumul. În cele din urmă, aparatul porni să funcţioneze, pârâind necontenit.

— Da, cine sunteţi? întrebă o voce cu accent american.

O voce tânără, masculină, deranjată.

— Bună ziua! Mă numesc Annika Bengtzon şi am nevoie de ajutor într-o problemă juridică, spuse ea. Pot să urc?

Interfonul continua să producă zgomote. Bărbatul iritat nu închise.

— O problemă juridică? spuse el. Îmi pare rău, nu vă pot ajuta.

Annika nu crezu o iotă. Nu desluşea nicio părere de rău în vocea lui.

— Pot să mă duc şi în altă parte, spuse Annika, dar Veronicăi i-ar fi plăcut să vin mai întâi aici.

Din nou, tăcere. Mai multe pârâituri.

— Aţi cunoscut-o pe Veronica?

— Sunt administratoarea de la grajdurile lor. Îngrijesc poneiul lui My.

Încuietoarea produse un declic.

Annika se grăbi să deschidă uşa şi pătrunse într-o scară cufundată în întuneric. Uşa se închise în urma ei şi Annika clipi, străduindu-se să desluşească ceva în beznă. Apoi zări un buton cu semnalizator roşu, imediat în stânga. Apăsă şi lumina se aprinse cu un pocnet slab.

Un bec chior arunca o rază incertă într-un vestibul strâmt. O scară îngustă urca pieptiş chiar în faţa ei. Pereţii şi plafonul cunoscuseră şi timpuri mai bune. Podeaua trebuie să fi fost foarte frumoasă cândva: sub un strat gros de praf se distingea un mozaic în albastru, alb şi maro.

Erau două uşi: una la dreapta şi una la stânga. Amândouă ferecate cu o bară şi lacăt. Porni spre scări şi începu să se caţăre, de-a dreptul.

În clădire părea că nu se mai desfăşura niciun fel de activitate. Uşile de la primul etaj erau şi ele baricadate.

Biroul firmei VS Counselling se aflau la ultimul nivel, al doilea. Pe uşă trona o plăcuţă de alamă similară celei din stradă. Nu văzu nicio sonerie, aşa că ciocăni cu toată forţa, până o dureră articulaţiile degetelor.

Uşa se deschise atât de brusc, încât Annika se trase un pas în spate.

— Bună dimineaţa! zise ea cu glas timid, întinzând mâna. Mulţumesc că m-aţi primit.

Bărbatul era într-adevăr extrem de tânăr. Purta o cămaşă bine călcată şi cravată, pantaloni de costum şi pantofi de piele, lustruiţi. Expresia i se îmblânzi după ce o măsură din cap până în picioare. În mod evident, nu reprezenta o ameninţare.

— Henry Hollister, spuse el pe un ton mai puţin iritat.

— N-am mai avut nevoie de consultanţă juridică până acum. Nu sunt deloc obişnuită.

— Intraţi, spuse el, trăgându-se înapoi pentru a-i face loc să intre în birou.

Părea a fi un apartament vechi, care nu suferise prea multe modificări pentru a fi adaptat noii lui funcţiuni. Uşile erau deschise toate, trei camere mici pe dreapta, o bucătărie în faţă şi o încăpere mai mare în stânga. Locul părea abandonat, dacă n-ar fi fost tânărul american. Annika simţi miros de cafea şi de ţesături neaerisite.

— Vreţi să beţi ceva? întrebă Henry Hollister.

— Nu, mulţumesc, mi-e bine, spuse Annika.

Tânărul o invită în încăperea mai mare din partea stângă. Era o sală de şedinţe, foarte asemănătoare celei de la Stig Seidenfaden. Era clar că avocaţii din Gibraltar nu-şi primeau niciodată clienţii direct în birou.

Se aşezară unul în faţa celuilalt. Henry Hollister se încruntă şi îşi împreună mâinile pe masă.

— Ei bine, spuse el, cu ce vă pot ajuta?

— De fapt, nu eu sunt cea care are nevoie de ajutor, spuse Annika. Este fratele meu. A fost arestat pentru posesie de droguri, haşiş.

Se lăsă tăcerea. Omul clipi de mai multe ori.

— Posesie de haşiş? spuse el. Unde?

—La Puerto Banus, răspunse Annika.

— Dar posesia nu este sancţionată de legea spaniolă.

La, dracu', la dracu', la dracu'. Nu ştiuse asta.

— Poliţia îl acuză că intenţiona să şi vândă, spuse ea.

— Despre ce cantitate de canabis vorbim?

— Patru kilograme, se aventură ea.

Tânărul clipi din nou şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Păi, ar fi dificil să pretindă că patru kilograme sunt destinate numai consumului personal. Îmi pare rău, dar acest gen de situaţie nu este pentru mine...

Annika se aplecă peste masă şi îl prinse de mână.

— Trebuie să mă ajutaţi, spuse ea. Este la închisoarea din Malaga, într-un *poligono* de lângă aeroport.

Henry Hollister îşi trase mâna înapoi, îngrozit.

— Cunosc închisoarea, spuse el, dar nu vă pot ajuta. Eu nu sunt avocat, sunt doar asistent juridic. N-am drept de activitate directă, deocamdată nu fac decât să ţin biroul deschis.

— Să ţineţi biroul deschis?

— Da, până când soseşte noul proprietar.

— Firma a fost vândută?

— A fost transferată în cadrul aceluiaşi holding.

Chiar aşa? *Transferată în cadrul aceluiaşi holding?* Îşi trase nasul.

— Procedurile judiciare din Spania durează la nesfârşit şi fratele meu va rămâne închis ani de zile dacă nu fac nimic. Cât va trebui să aştept?

— Tot ce-a mai rămas de făcut este un soi de formalitate juridică înainte de-a se putea instala noul proprietar. Poate să mai dureze o lună, şase săptămâni...

— De ce nu poate veni mai repede?

Tânărul părea stânjenit.

— Nu ştiu să vă spun.

Annika suspină adânc.

— Ce tragedie cu Veronica! spuse ea. Imaginaţi-vă dacă nu s-ar fi petrecut spargerea. Ea ar fi reuşit să rezolve problema mea.

— Chiar credeţi? spuse el, evident nedumerit. N-am auzit niciodată că s-ar fi ocupat de infracţiuni minore, comise în Spania.

— Nu? Eu credeam că da. Era întotdeauna foarte mult plecată. Atunci ce făcea?

— Veronica era avocat de drept comercial. În cea mai mare parte a timpului se ocupa de contracte şi negocieri între firme internaţionale.

— Oh! exclamă Annika străduindu-se să pară dezamăgită. Eu am crezut întotdeauna că apăra oameni nevinovaţi, ca fratele meu. Aşa spune şi firma de jos, „Servicii juridice".

Henry Hollister îşi arcui buzele într-o uşoară grimasă.

— Nici nu aveţi idee ce acuzaţii pot fi formulate împotriva firmelor străine, spuse el. În această parte de lume, autorităţile privesc cu extrem de multă suspiciune firmele de succes. Nu este ca în Statele Unite, de unde vin eu. Acolo spiritul de iniţiativă este încurajat.

— Şi cu ce fel de companii lucra cel mai des?

— Import-export, spuse Henry Hollister.

Se aplecă spre ea.

— Mai spuneţi-mi o dată, de unde o cunoşteaţi pe Veronica?

Annika simţi că începeau să o mănânce picioarele.

— Eu îngrijesc poneiul lui My. Încă n-am găsit un cumpărător pentru el. Îl scot la plimbare în fiecare zi, ca să nu-şi piardă condiţia fizică. Este un animal foarte docil – l-aţi văzut vreodată?

Americanul se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta.

Annika suspină nefericită.

— Presupun că va trebui să încerc în altă parte. Cunoaşteţi vreun avocat bun, specializat în domeniul penal?

— Îmi pare rău, repetă bărbatul.

Annika zâmbi, încercă să adune puţină lumină în privire, apoi îi întinse mâna.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, spuse ea.

Tânărul părea îngrijorat.

— Ascultaţi, zise el, să nu spuneţi nimănui c-aţi stat de vorbă cu mine. Daţi telefon şi programaţi-vă la noul proprietar, după ce se va instala.

Annika se prefăcu surprinsă.

— În regulă, spuse ea, nu-i nicio problemă.

Ieşiră în holul înghesuit. Pe peretele de lângă sala de şedinţe se afla o diplomă de absolvire, înrămată. *Facultatea de Drept, Universitatea Oxford.* Diploma Veronicăi.

— Dacă ştiţi pe cineva care-ar dori să cumpere un ponei foarte blând, sunaţi la grajd, spuse ea şi ieşi închizând uşa.

Lumina se stinsese şi casa scării era la fel de întunecată ca la venire. Pipăi pe perete şi găsi comutatorul. Apoi se grăbi să coboare scările fără să facă zgomot.

25

Ajunsă în stradă, se opri cu respiraţia tăiată, de parcă n-ar fi coborât scările, ci le-ar fi urcat. Aruncă o ultimă privire spre clădire şi se grăbi să plece. Se opri din nou în faţa agenţiei imobiliare şi scotoci în geantă după pix şi carnetul de notiţe. Se aşeză pe jos şi scrise ce aflase din conversaţia cu tânărul american.

Veronica studiase dreptul la Universitatea din Oxford. Era specializată în primul rând în drept comercial, deşi plăcuţa de pe perete anunţa că oferea servicii juridice. Nu se ocupase niciodată de infracţiuni comise în Spania, ci de contracte şi negocieri pentru firme internaţionale de import-export. Evident că aceste

conglomerate internaţionale făceau din când în când obiectul unor „acuzaţii”. Probabil că în asemenea situaţii deveneau necesare serviciile juridice pe care le acorda Veronica.

După moartea ei, firma fusese transferată „în cadrul aceluiaşi holding”. Pun urmare, firma de avocatură a Veronicăi Soderstrom era controlată acum de o altă firmă, cu mai mulţi proprietari, dacă nu la fel stătuseră lucrurile şi mai înainte. Noul proprietar, un bărbat, aştepta îndeplinirea anumitor formalităţi pentru a putea „veni” să preia conducerea. De unde să vină?

Pentru moment, biroul se afla în grija unui asistent juridic american care, în mod evident, era într-atât de plictisit, încât deschidea uşa oricărui anonim de pe stradă, ceea ce probabil că fusese instruit să nu facă. Iată ce transmitea clar afirmaţia lui de la finalul întâlnirii. Ţinuta sa elegantă sugera că intra în contact cu lumea din afară, altfel ar fi purtat jeanşi şi un bluzon. Oare reprezentanţii holdingului veneau în vizite neanunţate?

Clădirea în care se afla biroul era ea însăşi un mister. De ce era încuiată şi abandonată în cea mai mare parte? Annika citise pe Wikipedia că preţurile proprietăţilor de aici urcaseră până la cer. Oamenii obişnuiţi care munceau în Gibraltar locuiau întotdeauna dincolo de graniţă, în Spania, în La Linea, unde preţul caselor era cât o treime al celor din Gibraltar.

Se uită în sus la vitrina agenţiei imobiliare închise. Părea că nu mai fusese deschisă de mult. Pe cornişă se adunase un şir de insecte moarte.

Annika se ridică, se şterse de praf pe spate şi se aplecă să vadă mai clar cât costau proprietăţile în Gibraltar. Nu prea avea ce să aleagă din vitrină, doar câteva fotografii decolorate, de vile şi apartamente, însoţite de informaţii succinte şi evident fără a menţiona adresa. Carita îi spusese că locuinţele spaniole puteau fi

scoase la vânzare în acelaşi timp de zece agenţii. Niciuna nu avea drepturi exclusive, aşa că agenţii ascundeau întotdeauna adresele, în efortul de a-i bloca pe alţii să le preia cu forţa.

Se uită cu atenţie la fotografii şi îşi dădu seama că niciuna dintre case sau apartamente nu era în Gibraltar: semănau cu oricare altele de pe Costa del Sol.

Apoi înlemni. Poate că o înşela privirea. Se apropie de vitrină şi şterse praful de pe geam.

Vilă liberă.

Casă de familie ideală. Investiţie ideală.

Fotografia vilei era decolorată şi avea colţurile uşor îndoite, ca şi când ar fi zăcut acolo de mai mult timp. Nimic nu indica unde se afla sau care era preţul, dar Annika o recunoscu. Mai multe corpuri cu două sau trei etaje, terase şi balcoane, bovindouri, stâlpi şi bolţi, parapete curbate şi balustrade din fier forjat. În vârf se afla un turn cu fereastră în arc de cerc. Piscina, lumina, muntele în spate.

Era locuinţa familiei Soderstrom din Nueva Andalucia.

Fotografia era probabil veche de câţiva ani, deoarece copacii erau mult mai mici decât şi-i amintea Annika, iar în colţul de jos se afla o betonieră.

Se apropie de uşă, căutând un orar din care să reiasă când era deschisă agenţia. Nimic. Doar o plăcuţă de alamă care îi trimitea pe vizitatori către un site.

Un loc sub soare.

Agenţia dumneavoastră imobiliară de pe Coastă.

Vizitaţi-ne pe www.unlocsubsoare.se

Se uită uimită la semn şi citi ultimul rând de două ori.

De ce ar deţine un agent imobiliar din Gibraltar un domeniu electronic în Suedia?

Annika îşi luă carnetul şi notă adresa. Apoi se uită din nou în vitrină, să vadă dacă vila avea vreun număr de referinţă.

Nu avea.

Nu era de mirare că fusese pusă în vânzare, îşi spuse ea. Era limpede că executorii vor trebui să o vândă, la fel şi poneiul. Dar de ce să nu folosească o fotografie mai recentă? Sau poate că fotografia era acolo de când familia Soderstrom cumpărase casa. Veronica lucra imediat după colţ, aşa că trecuse pe aici şi se uitase în vitrină. Poate că aşa o găsise. Poate că o cumpărase prin această agenţie imobiliară, care ulterior omisese să scoată fotografia din vitrină.

Annika se uită la ceas. Era timpul să se întoarcă la Estepona.

Şi nu avea maşină.

*

Staţia de autobuz din La Linea se afla în Plaza de Europa, un sens giratoriu amplasat la numai câteva blocuri distanţă de graniţă. Erau multe autobuze care mergeau la Estepona, iar următorul pleca peste zece minute. Annika îşi cumpără bilet de la ghişeu, exact când autobuzul trase în staţie. Era zgomotos şi scotea o mulţime de fum. Când urcă, simţi miros de ulei şi dezinfectant. Scaunele erau îmbrăcate în catifea cu dungi albastre, iar la ferestre atârnau perdele murdare. Îşi aduse aminte de autobuzul şcolar, care o ducea de la Halleforsnas la Flen şi apoi mai departe, la Katrineholm.

Ca şi autobuzul şcolar, cursa locală din Spania mergea încet şi oprea în fiecare staţie. O distanţă pe care ar fi străbătut-o în cincisprezece minute cu maşina îi luă acum o oră şi jumătate. Pe la

Marina de Casares aţipi şi se trezi când se urcă în autobuz un tânăr cu o placă de surf, la Bahia Dorada.

Şoseaua se desfăşura în meandre pe coastă. Vântul albea suprafaţa apei. Cerul strălucea albastru, complet lipsit de nori. Annika îşi dădu seama că se apropiau de Estepona.

Oraşul nu avea nicio vină că Julia l-a găsit oribil, îşi spuse Annika în timp ce autobuzul viră către port.

Strada principală se întindea paralelă cu plaja. Palmieri şi portocali o străjuiau pe o parte şi pe cealaltă, iar vârfurile copacilor se încovoiau sub vânt. Pe nisip şezlongurile erau goale, căci oamenii începuseră să se adune pentru prânz la restaurantele de pe plajă. Annika îşi dădu deodată seama că-i era grozav de foame.

Tânăra suedeză care trăia o viaţă extravagantă pe Coastă se numea Wilma. Niklas Linde îi trimisese un mesaj cu numărul ei de telefon. Annika se dădu jos din autobuz la Avenida de Espana, îşi scoase carnetul şi telefonul mobil, apoi formă numărul ei.

Wilma răspunse imediat, foarte încântată de ocazia de „a-şi spune povestea într-un ziar", după cum se exprimă ea. Stabiliră să se întâlnească la restaurantul de pe plajă, în apropierea staţiei de autobuz.

*

— Annika Bengtzon?

Annika ridică privirea din lista de bucate şi înţelese imediat că seria ei de articole era salvată.

Wilma îndeplinea toate cerinţele lui Patrik: tânără, blondă, machiaj abundent şi doi sâni măriţi considerabil. Annika se ridică în picioare, îşi strânseră mâinile.

— Fantastic! Ai reuşit să vii la întâlnire deşi te-am anunţat în ultima clipă, spuse ea.

— Bine, dar trebuie să realizezi ceea ce te interesează, nu-i aşa? spuse Wilma aşezându-se vizavi de ea.

Toţi bărbaţii din restaurant se holbau la ele.

— Ce vrei să iei? întrebă Annika. Alege orice.

— *Almejas* ai încercat? Este un soi de midie care se pescuieşte pe bancurile de nisip din larg. Sau *mejillones?* Astea sunt un pic mai mari. Au nişte fructe de mare aici, cum n-ai mai mâncat.

Wilma închise meniul cu un aer de cunoscător.

— Comand eu şi pentru tine? întrebă ea în mod evident convinsă că nu va fi contrazisă. Se lăsă uşor pe spate şi îi făcu semn chelnerului. Prin maiou i se vedeau clar sfârcurile.

— *Camarero, queremos mariscos a la plancha, con mucho ajo y hierbas. Y una botella de vino blanco de la casa, por favor!*

— Doamne Sfinte! spuse Annika. Unde ai învăţat să vorbeşti spaniola aşa fluent?

Fata o privi surprinsă.

— La şcoală, spuse ea. De ce?

Annika scoase carnetul şi pixul.

— Câţi ani ai? întrebă ea.

— În iulie fac douăzeci.

— Ştii că am numele tău de la Niklas Linde? întrebă Annika. El mi-a spus că nu te deranjează să povesteşti cum trăieşti pe Costa del Sol.

— Vreau să-i previn pe oameni, spuse Wilma zâmbindu-i cu căldură chelnerului care aşează pe masa lor o sticlă de vin aburită şi două pahare. *Gracias, senor, quiero probarlo.*

Plimbă vinul în gură cu un gest îndelung exersat, apoi înclină capul aprobator. Chelnerul le umplu paharele şi dispăru.

— Viaţa de-aici ar putea părea o nesfârşită petrecere prin baruri şi cluburi de noapte, cu bărbaţi în maşini strălucitoare, dar

mai există şi o altă latură, complet diferită, a traiului pe Costa del Sol, spuse Wilma sorbind din vin. Traficanţii de droguri vor să se descotorosească aici de cât mai mult din marfa lor de contrabandă, continuă ea. Pentru că astfel scapă de bătaia de cap cu transportul şi de riscul pierderilor pe drumul către nordul Europei. Tu nu bei vin?

Annika ridică privirea. Fata era un nesecat izvor de titluri de primă pagină. Ei nu-i rămânea decât să scrie după dictare.

— Ah, ba da, numai că nu mi-e sete.

Luă simbolic o înghiţitură. Vinul era supărător de tare.

— Eşti o *loca!* spuse Wilma. Nu bei vin pentru că nu ţi-e sete! Aici fetele neexperimentate cad extrem de uşor în plasa unor tipi care arată trăsnet. Au iahturi uriaşe şi maşini rapide, iar pe fete le tratează ca pe nişte obiecte de unică folosinţă. Mereu, mereu văd tinere suedeze sosite cu convingerea că se vor căsători cu un milionar şi vor duce o viaţă de lux într-o vilă somptuoasă din Nueva Andalucia, dar ajung dependente de cocaină şi în cele din urmă sfârşesc ca nişte epave.

— Dar dumneata? întrebă Annika. Dumneata ai încercat să iei cocaină?

Wilma încuviinţă dând din cap.

— Da, spuse ea şi regret amarnic. În februarie m-au prins şi pe mine într-o razie, dar probabil că asta m-a salvat. Să mai spui că nu există semne prevestitoare! Am avut noroc că am fost anchetată de Niklas Linde şi el m-a adus înapoi pe drumul cel drept. Vreau să spun că este nemaipomenit! Îl cunoşti?

Annika ridică paharul şi sorbi o înghiţitură.

— Nu, spuse ea. I-am luat câteva interviuri în diferite ocazii.

— De fapt, te face să te simţi mult mai în siguranţă când vezi că Poliţia suedeză are ofiţeri atât de competenţi.

— Îmi poţi povesti despre raidul Poliţiei?

— Ne aflam la o petrecere privată în apropierea portului din Puerto Banus, în nişte săli deasupra unui club. Poliţia a intrat la ora două şi jumătate, aveau câini antrenaţi să depisteze drogurile şi aşa mai departe, şi ne-au percheziţionat pe toţi. A fost oribil, dar în acelaşi timp şi extraordinar de bine.

— Vei fi pusă sub acuzare?

Ea negă scuturând din cap.

— Eu n-am avut decât câteva grame, pentru uz personal.

Ah, da, se gândi Annika. *Simpla posesie nu este sancţionată de lege.*

— Şi ce căutai la petrecere? Ce te-a atras spre acest stil de viaţă?

Chelnerul le aduse mâncarea: un platou imens, plin cu fructe de mare la grătar, înecate în ulei, usturoi şi ierburi.

— *Ah, que bueno!* exclamă Wilma încântată, bătând din palme.

Începu să mănânce.

Annika se încruntă suspicioasă la creveţi, midii şi homari. Nu-i plăceau în mod deosebit fructele de mare şi ar fi preferat de departe nişte chiftele cu sos de afine, dacă i s-ar fi oferit ocazia să aleagă. Încercă să guste un crevete.

— Mă simţeam specială, aleasă, spuse Wilma. Gândeşte-te, eu, un nimeni, aveam uşa deschisă la toţi oamenii aceia frumoşi şi faimoşi. A fost şi Prinţesa Madeleine[16] – a stat la Club Marbella. Eu n-am întâlnit-o niciodată, desigur, dar am ajuns să aflu o mulţime de lucruri despre alte celebrităţi.

---

[16] Prinţesa Madeleine a Suediei, cea mai mică dintre copiii regelui Karl Gustaf al XVI-lea şi ai reginei Silvia. A treia în linia de succesiune, la naştere. (N.t.)

— Pe Sebastian Soderstrom l-ai cunoscut? întrebă Annika încercând să nu trădeze un interes exagerat.

Wilma înghiţi cu poftă jumătate dintr-un homar şi încuviinţă plină de entuziasm.

— Este îngrozitor ce i s-a întâmplat. Cine s-ar fi gândit? Cu o săptămână înainte să moară, am participat la petrecerea pentru ziua de naştere a fiicei lor.

Annika scăpă crevetele.

— Te-ai dus la o petrecere de copii?

N-o vedea pe Wilma mâncând tort în dormitorul lui My.

— Nu, *loca,* n-a fost petrecerea fetiţei celei mici. A celeilalte, a lui Suzette.

— Când? Unde?

— De fapt, tot acolo unde a avut loc raidul Poliţiei câteva săptămâni mai târziu. Deasupra unuia dintre cluburile de noapte din port. Cumperi patru sticle de votcă şi automat capeţi dreptul de a-l folosi. Este foarte frecventat.

— Asta a făcut Suzette ca să-si serbeze ziua de naştere?

— Nu, *loca,* tatăl ei a făcut asta. Voia să-şi facă prieteni Suzette, aşa că ne-a invitat pe toti. Pe toţi tinerii. Sebbe era întotdeauna extrem de generos – şampanie, şampanie, şampanie, cât era noaptea de lungă.

— Ai cunoscut-o pe Suzette?

Wilma oftă adânc.

— Ei bine, domnişoara aceea chiar nu voia să fie acolo. Stătea într-un colţ şi evita să stea de vorbă cu lumea. Nu ştiu când a plecat, dar la un moment dat a dispărut.

— Când s-a întâmplat asta?

— Imediat după Crăciun. A doua zi, cred. La toaletă erau câteva fete care trăgeau pe nas, iar Sebastian era furios. El era total împotriva drogurilor şi le-a dat afară pe toate, pur şi simplu...

— Ştii că Suzette este dată dispărută?

Wilma adună ultimele resturi de midii.

— Am citit. Este de-a dreptul îngrozitor.

— Ai idee unde ar putea fi?

— Nu.

— Avea prieteni?

— Chiar nu ştiu. Eu n-am văzut-o decât atunci, o singură dată.

— Aşadar, ea nu lua parte la petrecerile din port?

Wilma dădu din cap că nu, cu toată convingerea.

— Poate că a participat, o dată sau de două ori, dar ea nu era amatoare de chefuri. Dacă ar fi fost, aş fi ştiut.

Îşi goli paharul de vin şi îl umplu din nou.

— Iar acum, cu ce te ocupi? întrebă Annika. Lucrezi undeva sau studiezi?

— Lucrez, spuse Wilma. Sunt consultant. Ajut firmele scandinave să se instaleze pe Costa del Sol.

Annika o privi uluită.

— Dumneata? întrebă ea. Ajuţi firmele scandinave? În ce fel?

— Financiar, să demareze activitatea, spuse ea.

Annika se străduia să se concentreze.

— Şi merg afacerile?

— Glumeşti? Cunosc toţi moşii bogaţi de pe Costa del Sol.

Wilma se aplecă în faţă, plantându-şi sub ochii Annikăi decolteul generos.

— Nu există decât o singură regulă, foarte simplă, spuse ea cu voce scăzută. Nu te culca niciodată cu ei. Pentru că altfel nu te mai respectă.

Annika bău ce îi mai rămăsese în pahar şi comandă apă minerală. Wilma dădu gata restul sticlei.

Annika mai puse cuvenitele întrebări despre educaţia şi copilăria Wilmei (Vikingshill, lângă Stockholm, părinţi consultanţi în IT, doi fraţi mai mici), apoi o întrebă ce sfat avea pentru tinerele care voiau să-şi încerce norocul în străinătate, la ce să fie atente şi pe ce să se concentreze.

După ce fuseră debarasate farfuriile, Annika întrebă:

— Vrei să facem câteva fotografii? Poate jos, pe plajă?

Wilma era încântată.

— Minunată idee! Ce noroc că mi-am luat bikini cu mine!

Scoase din poşetă un petic de îmbrăcăminte pe care îl legănă în fata Annikăi.

— Super! spuse Annika. Facem câteva în bikini şi unele îmbrăcată. Editorii de la Stockholm vor avea de unde să aleagă ce se potriveşte cel mai bine.

Annika achită nota de plată. Restaurantul părea simplu, cu acoperişul de rafie împletită şi fără pereţi împrejur, dar masa costă mai mult decât biletul ei de avion.

Coborâră pe nisip. Wilma preferă să înceapă cu fotografiile în bikini şi Annika nu avu nimic de obiectat. Wilma îşi scoase tricoul şi Annika observă că cicatricile operaţiei se aflau sub braţe. Wilma îşi puse sutienul, dădu din şolduri până ce fâşia de piele ajunse la locul ei, apoi se aşeză să pozeze pe un şezlong, cu Estepona în fundal. Nu puteau folosi niciuna dintre fotografiile acelea, dar Annika făcu mai multe la rând, ca să fie Patrik fericit.

— Cred c-ar trebui să facem şi câteva în care să arăţi mai serioasă, spuse ea.

Wilma deveni imediat foarte sobră, cât de sobră putea fi o persoană îmbrăcată într-un minuscul bikini.

— Şi acum, câteva îmbrăcată.

Annika o puse pe Wilma să se plimbe pe ţărm, ţinând în mană sandalele cu tocuri înalte, privind gânditoare marea. Totul ieşi foarte bine. Soarele părea fierbinte şi nemilos, iar Wilma arăta însingurată şi vulnerabilă, pe plaja întinsă, albă.

Îşi luară rămas-bun în fata staţiei de autobuz şi Annika se aşeză să-l aştepte pe următorul spre Puerto Banus.

26

În holul hotelului nu era nici urmă de Lotta. Annika nu mai avea chef de o nouă confruntare pe subiectul fotografiilor, aşa că se grăbi spre camera ei.

Era şase şi un sfert. Îşi lăsă geanta pe jos. Mai avea o oră şi patruzeci şi cinci de minute până la întâlnirea cu Thomas. Gândul îi făcea stomacul să se strângă ghem. Se întinse pe pat şi îşi trase cuvertura peste cap. O vreme rămase astfel, complet nemişcată, ascultându-si bătăile inimii. De la divorţ nu mai stătuse lângă Thomas, să poarte împreună o discuţie. O vizitase la apartamentul din strada Agnegatan o singură dată, în seara aceea de duminică, după ce ea se întorsese din prima deplasare în Spania. Întâlnirea fusese destul de încordată. Annika ţinuse cu tot dinadinsul să facă impresie bună, iar copiii se zbenguiseră ca nebunii, alergându-se prin camere, ţipând şi râzând, până când Thomas le făcuse observaţie. Thomas găsea că apartamentul era „drăguţ”. Ea îi spusese că era „frumos din partea lui să vină în vizită”.

În seara aceea plânsese amarnic, iar acum îl va întâlni din nou.

Se uită la ceas: încă o oră şi jumătate.

Dădu cuvertura la o parte, se ridică, se aşeză în faţa laptopului, se conectă la reţeaua hotelului şi se apucă să navigheze la întâmplare pe site-urile suedeze de ştiri. *Kvallspressen* deschidea cu o ştire de importanţă capitală: „Zece soiuri de vin care vor face din vacanţa ta de 1 Mai un mare succes". Şi eu care credeam că succesul depinde de oamenii din jurul tău.

Sub articolul dedicat vinurilor, se aflau alte două cu subiecte financiare: primul exprima injurii faţă de parcimonia cu care îşi administra banii proprietarul firmei IKEA, Ingvar Kamprad; cel de-al doilea exprima indignare faţă de faptul că anul acesta echipa care va reprezenta Suedia la concursul Eurovision va folosi un avion privat în turneul de promovare. Nu era clar care dintre cele două era mai deplorabil.

Celălalt ziar de seară titra în prim-plan: „Cum să cheltuieşti banii la soare în ziua de salariu!" şi mai apoi „Cum să ajungi la o viaţă de lux". Annika renunţă şi intră pe pagina ei de Facebook. Trecuse ceva vreme de când nu mai intrase. Avea opt mesaje noi, toate de la Polly Sandman, cea mai bună prietenă a lui Suzette, de la Blackeberg. Cele mai multe erau ample cugetări despre viaţă, moarte şi dragoste, dar Polly trimisese şi câteva mesaje scurte sau solicitări de răspunsuri la întrebări precise.

Annika le parcurse de sus în jos, ceea ce o făcu să-l citească mai întâi pe cel mai recent. Conţinea o întrebare scurtă, directă: „Fenomenul de lună plină se produce în acelaşi moment pe tot globul?"

Annika clipi uimită în faţa ecranului. Adevărul era că nu ştia. Era posibil, nu-i aşa? Posibil. Îşi puse în cap să afle.

Următorul mesaj se referea la o vedetă de telenovelă, devenită astronaut.

Cel de-al treilea era format din trei propoziţii: „Mama lui Suzette a vândut apartamentul în care locuiau. A aruncat toate lucrurile lui Suzette. Nu ştiu unde s-a mutat".

Annika citi mesajul de două ori şi simţi că i se pune un nod în gât. Suzette nu însemna nimic. Era pe cale de a dispărea definitiv. Tot ce fusese ea, tot ce gândise, tot ce iubise era şters şi nimănui nu-i păsa. Mesajul data din 16 aprilie. *Trebuie să deschid mai des e-mailul ăsta,* îşi spuse Annika.

Următoarele trei misive conţineau, toate, poezii triste despre prieteni dispăruţi.

Penultimul mesaj era scurt, doar două propoziţii: „Am primit un e-mail extrem de ciudat. Cred că este de la Suzette".

Annikăi începu să-i bubuie inima în piept.

Cred că este de la Suzette.

Se uită rapid în josul paginii: Polly Sandman era online. Dădu clic pe Chat, ceea ce activă în aceeaşi clipă mecanismul de mesagerie instant de pe Facebook şi scrise: „Bună, Polly, sunt Annika Bengtzon. Ce scria în acel mesaj ciudat pe care l-ai primit? Ce te face să crezi că era de la Suzette?"

Trimise mesajul şi rămase cu ochii pironiţi pe ecran. Rolle din Mallosa voia să o adauge la grupul de prieteni. Îi trebuită câteva minute bune până să-şi dea seama că Rolle din Mallosa era Roland Larsson, băiatul care se îndrăgostise nebuneşte de ea la şcoală, vărul lui Jimmy Halenius. Annika se uită lung la ecran, întrebându-se dacă era serios. Câţi bărbaţi de vârstă adultă alegeau să-şi piardă timpul în acest fel? Pe de altă parte, oamenii petreceau o viaţă întreagă la muncă, ajutându-i pe afaceriştii veroşi să evite impozitarea şi să-şi înscrie afacerile în locuri precum Gibraltar.

Dădu clic şi îl acceptă pe Roland ca prieten, apoi se uită la ceas. Poate că Polly nu mai era la calculator. Poate calculatorul rămăsese deschis în camera ei, iar ea ieşise cu prietenele sau făcea altceva.

Fereastra de chat ţiui. „Crezi în mesaje din lumea de dincolo? În vechime morţii vorbeau prin intermediul spiritelor. Poate că în ziua de azi folosesc e-mailul." Annika răspunse scurt şi sec. „Nicio şansă. Ce-a spus?"

Urmă o pauză scurtă. Apoi: „Mesajul era de la Gunnar Larsson. Era gol".

Pulsul Annikăi se mai domoli. Ce era prostia asta? „Gunnar Larsson?", răspunse ea. „Cine este?"

Răspunsul veni instantaneu „Ăsta este un secret."

„Polly", scrise Annika decizând să devină dramatică. „Dacă acest mesaj are vreo legătură cu Suzette, trebuie să-mi spui. Ar putea fi o problemă de viaţă şi de moarte."

Trecură câteva minute până când primi un răspuns. „Gunnar Larsson a fost profesorul nostru de matematică din clasa a noua. Era atât de prost şi de bătrân, încât Suzette şi cu mine am vrut să-i jucăm o farsă. Am înfiinţat un cont de e-mail pe numele lui şi le-am trimis mesaje erotice câtorva colege din clasă. Nu ştim prea bine ce s-a întâmplat, dar Gunnar Larsson a trebuit să se retragă de la şcoală."

Annika citi mesajul de două ori. „A fost dat afară din cauza e-mailurilor trimise de voi?", întrebă ea.

„Nu ştiu. Era doar suplinitor, aşa că poate trebuia să plece oricum. Dar nouă ne-a fost foarte frică. Am jurat că nu vom spune nimănui despre e-mailurile lui Gunnar Larsson."

Annikăi începu să-i bată inima cu putere, din nou. „Iar acum, domnul Gunnar Larsson a dat un semn de viaţă?"

Răspunsul veni după opt minute. Annika avu timp să-şi ciugulească tot degetul mare. „Numai Suzette şi cu mine ştim parola e-mailului domnului Gunnar Larsson. Trebuie să mă opresc acum, luăm masa în oraş. Pe curând!" Şi ieşi de pe pagină.

Annika rămase cu ochii pironiţi pe ecran, urechile îi vâjâiau. Un mesaj gol, de la o adresă de Hotmail? Dacă venea de la Hotmail, însemna că acela care îl trimisese ştia parola contului. Faptul că era gol sugera că expeditorul a fost extrem de grăbit. Nu era neapărat important, dar putea fi un semn de viaţă.

Dădu clic să deschidă ultimul mesaj de la Polly, care se dovedi a fi începutul poveştii despre vedeta de telenovelă devenită astronaut.

Annika mai rămase un minut-două în faţa laptopului. Apoi compuse un răspuns succint: „Iată numărul meu de mobil. Dacă-ţi mai scrie Gunnar Larsson, te rog să mă anunţi".

Scrise numărul de telefon, trimise mesajul şi închise laptopul. Trebuia să se grăbească, dacă voia să mai facă şi duş.

*

Stătea în hol, cu spatele la lifturi, îmbrăcat cu acelaşi costum pe care îl purtase şi când se întâlniseră întâmplător la centrul de conferinţe, cel italienesc, uşor lucios, care îi cădea atât de bine pe şolduri. Annika se apropie de el venind din spate, inspirând mirosul lui de aftershave. Şi el făcuse duş şi se bărbierise proaspăt.

— Bună! spuse ea cu voce scăzută.

Thomas se răsuci pe călcâie şi o măsură cu privirea. Nu era un semn direct de apreciere, dar nici nu încerca să se distanţeze.

— Bună! răspunse el. Mergem?

Annika trecu pe lângă el şi ieşi în stradă. Îşi pusese jeanşi şi avea cu ea geanta, ca de obicei. Îşi adusese în Spania rochia cea mai bună, una roşu-aprins, fără mâneci, pe care o cumpărase dintr-un

impuls, la reducerile de Crăciun, dar o împachetase cu gândul la Niklas Linde, nu la Thomas. O îmbrăcase ceva mai devreme, dar simţise că era prea mult. De parcă ar fi vrut să forţeze lucrurile.

Parcase maşina închiriată în fata hotelului. O descuie cu telecomanda, apoi deschise portiera pentru ea, pe partea pasagerului.

— Unde mergem? întrebă Annika.

— Am rezervat o masă la un restaurant aici, mai sus.

— Nu la Istan?

— Unde? întrebă el, clar derutat.

— Nu, nimic, spuse ea.

Se urcă lângă ea, cum mai făcuse până atunci de sute de ori, încurcându-se în chei şi verificând că maşina nu era în viteză, apoi făcând o scurtă pauză înainte de a răsuci cheia în contact. Expiră, încercă acceleraţia, privi în oglinda retrovizoare şi uită să elibereze frâna de mână înainte de a porni.

Începură să urce spre Nueva Andalucia. Annika privea drept înainte prin parbriz, extrem de conştientă de prezenţa lui: braţe şi picioare lungi degete subţiri, umeri lăţi. O cuprinse un fior şi îşi strânse braţele la piept.

— Portarul de la hotel mi-a recomandat acest loc şi mi-a explicat cum ajungem la el, spuse Thomas. Se pare că sunt specializaţi în fripturi la grătar. Am presupus că n-ai vrea peşte sau fructe de mare.

Ea nu zise nimic.

Trecură pe lângă arena pentru lupte cu tauri.

— Cum stai cu articolele? o întrebă.

Era ceea ce făceau întotdeauna. Evitau subiectele importante. Spuneau banalităţi.

— Bine, mulţumesc, răspunse ea. Timp prea puţin, o fotoreporteră leneşă, prea puţină documentare în prealabil, dar probabil că până la urmă vor ieşi bine. Tu?

El oftă.

— Toată treaba asta, încercarea de a coordona legislaţia în întreaga Europă, este o sarcină mai amplă decât mi-am închipuit. Voi fi detaşat la minister o perioadă de timp. Îmi dă o stare de bine faptul că şefii din minister mi-au încredinţat o sarcină atât de importantă.

De ce trebuia să-i spună mereu cât de-al naibii de important şi talentat era el?

Rămaseră tăcuţi cât urcă maşina. Erau pe alt drum decât cel pe care mersese cu Niklas Linde, aşa că măcar nu se duceau către La Campana. Soarele coborâse spre orizont şi colora pereţii în roşu. Florile de bougainvillaea se revărsau peste garduri şi acoperişuri, strălucind ca flăcările în lumina apusului.

— M-am gândit mult, spuse ea. Trebuie să ne străduim să ne înţelegem, noi doi, pentru binele copiilor.

El îi aruncă o privire, dar nu zise nimic.

— Ieri i-am luat un interviu unui tip, continuă ea. Are douăzeci şi şase de ani şi este închis într-o celulă de beton, fără ferestre, la Malaga. Va avea noroc dacă va fi eliberat înainte să împlinească treizeci de ani; dar, în primul rând, n-ar fi trebuit să ajungă acolo.

Thomas nu răspunse şi intră în parcarea amplă din faţa unui local numit El Picadero.

— Portarul mi-a spus că asta a fost mai de mult o fermă, zise el. Până acum câţiva ani aici se creşteau cai, de fapt. M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă.

Restaurantul era o clădire lungă, scundă, împodobită cu plăci de culoarea flăcărilor şi o mare terasă acoperită, întinsă pe întreaga lungime a faţadei. Sub acoperiş atârnau lampioane cu lumânări aprinse.

— Vrei să stăm afară?

Ea încuviinţă dând din cap.

Au fost conduşi la o masă pentru două persoane, la oarecare distanţă de intrare.

— M-am gândit mai bine şi eu, spuse Thomas odată ce se aşezară şi comandară apă şi vin.

Frământa şerveţelul şi îşi mişca întruna picioarele sub masă, aşa cum făcea mereu când era îngrijorat sau agitat ori într-o stare oarecare.

— Am greşit că nu ţi-am spus nimic despre Sophia, zise el. Tu ştiai şi-mi pare rău că nici tu n-ai spus nimic, dar nu este vina ta că lucrurile au ieşit aşa cum au ieşit. În orice caz, nu exclusiv.

Annika rămase cu privirea la faţa de masă. Ştia ce voia el să spună şi cât de greu îi era să vorbească. Era tot ce putea obţine drept scuze de la el.

Dar era clar că nu încheiase, pentru că îşi foia în continuare picioarele.

— De aceea cred că trebuie să fim oneşti.

Ea aprobă dând din cap.

— Aşa că poţi să-mi spui...

Annika clipi des.

— ...dacă tu ai avut pe altcineva.

— Niciodată, spuse ea. Pe nimeni, nici măcar o singură dată.

Chelnerul le aduse băuturile. Thomas gustă vinul. Annika bău cu sete o gură de apă minerală.

— Dar după aceea? întrebă el când dispăru chelnerul.

Singurul bărbat pe care îl cunoscuse era Niklas Linde.

— Poliţistul acela? insistă Thomas. Sau Halenius?

Vechea furie explodă. Annika se ridică, lovind cu scaunul persoana din spate.

— Ce tupeu ai! exclamă. Să mă interoghezi cu cine m-am culcat, imediat ce ţi s-a ivit ocazia.

Pot sa mă duc pe jos înapoi la hotel, îşi spuse. *O să întreb pe unde s-o iau. Nu pot fi mai mult de cinci kilometri.*

Ceilalţi meseni se uitau curioşi la ea. Bărbatul pe care îl izbise cu scaunul se trase mai departe.

Era pe punctul să repete gestul: să fugă de confruntare şi să se ascundă cu capul în nisip. Roşi şi se aşeză.

— Scuză-mă, spuse ea.

— Cei de-acolo sunt suedezi, spuse el arătând cu capul o masă de la intrare. Te-ar fi auzit şi dacă ar fi fost surzi.

— Scuză-mă, repetă ea.

Chelnerul apăru lângă ei şi îi întrebă dacă erau pregătiţi să comande. Se uitară repede în meniu.

— Se pare că trebuie să luăm friptură, spuse Thomas. Se găteşte direct la masă, pe o piatră fierbinte. Se spune că este deosebit de bună.

Annika închise meniul fără să răspundă.

Thomas comandă câteva antreuri şi *carne a la Piedra.*

Chelnerul dispăru.

— Copiii, spuse Annika. Trebuie să lăsăm la o parte neînţelegerile. Trebuie să putem sta de vorbă unul cu celălalt fără să ajungem mereu la o atmosferă atât de volatilă. De dragul copiilor.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Thomas. Cât de mult s-a schimbat situaţia. Obişnuiam să ne împărţim, dar acum toată responsabilitatea îmi revine mie.

— Nu, Thomas, spuse ea. Cât am fost căsătoriţi, eu aveam grijă de copii şi tu aveai grijă de cariera ta. Nu de la început, dar când nu am mai avut serviciu, ai lăsat totul pe umerii mei. Abia *acum* împărţim responsabilitatea între noi doi.

Uimirea i se citea deplină pe figură.

Annika se uită insistent la el. Începuseră să-i apară fire albe la tâmple. Ridurile de la ochi erau mai pronunţate. Se mai şi îngrăşase. Poate că Sophia Grenborg Târfa Ticăloasă făcea prăjituri. Thomas avea o slăbiciune pentru dulciuri.

Se lăsă tăcerea. În iarba de lângă ei începu să cânte un greier. Alţii îi răspunseră de la oarecare distanţă. Lătră un câine.

Chelnerul sosi cu aperitivele, un platou cu felii subţiri de şuncă şi altul cu brânză şi nuci.

— M-am gândit că le mâncăm împreună, spuse Thomas. Ai încercat asta? *Jamon iberico bellota,* cel mai bun din lume.

Mâncară fără să scoată o vorbă. Annika înfulecă şunca, brânza şi salata de andive cu nuci în cremă de Gorgonzola. Bău apă şi, măcar o dată, un pahar cu vin, până la capăt.

Întunericul, din ce în ce mai adânc, sfârşi prin a construi un zid în jurul lor.

— Ţi-am spus ce mi-a zis Ellen zilele trecute, în drum spre şcoală? întrebă ea. „Când voi creşte mare, tu ai să mori şi atunci ai să vii înapoi."

Thomas izbucni în râs.

— Avem o fată care crede în reîncarnare.

— Exact!

— Mă întreb dacă a avut o viaţă anterioară şi cine ar fi putut să fie?

— Mahatma Gandhi? sugeră Annika.

— Păi, în niciun caz Iosif Stalin, spuse Thomas. Prea-i e frică de sânge.

Chicotiră amândoi.

În momentul acela sună telefonul lui mobil. Îl scoase din buzunarul interior, se uită la ecran, apoi se ridică şi se întoarse cu spatele la ea.

— Bună, Kalle! zise el ieşind în parcare.

Îl urmări cu privirea, dezamăgită.

Îi telefona fiul lor, dar el nu voia să ştie băiatul că era la masă cu ea, pentru că ar fi fost prea complicat să-i explice Sophiei.

Se ridică şi aruncă şervetul pe scaun. Umilinţa trebuia să aibă o limită. Ea ar fi trebuit să şadă acolo şi să-i povestească lui cu cine se culca, dar el nu putea nici măcar să recunoască faptul că luau masa împreună.

Annika făcuse câţiva paşi în parcare, când o zări Thomas.

— Şi mie mi-e dor de tine, Kalle, spuse el. Ştii cine vine acum? Este aici cineva care cred că ar vrea să vorbească cu tine.

Annika înlemni. Thomas era la patru sau cinci metri de ea şi îi întindea telefonul. Alergă pur şi simplu spre el.

— Kalle? rosti ea.

— Mami?

Un val de căldură o inundă şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Bună, Kalle, ce faci?

— Mami, ghici! Mi-a căzut un dinte!

Annika râse şi îşi şterse cu degetul o lacrimă din vârful genelor.

— Oho, încă unul! Câţi ţi-au căzut până-acum?

— O mulţime! Crezi că Zâna Măseluţă ştie adresa din Grev Turegatan?

— Lasă-l într-un pahar cu apă şi-ai să vezi că până mâine-dimineaţă se transformă într-o monedă de aur.

— Mami?

— Da?

— Când vii acasă?

— Mâine. Şi ne vedem luni când vin să vă iau de la afterschool.

— Mi-e dor de tine, mami.

— Şi mie mi-e dor de tine. Ellen s-a culcat?

— Doarme... ea e mică.

— Bine, şi tu ar trebui să dormi. Somn uşor, acum. Te iubesc.

Aşteptă cuvintele pe care le spunea Kalle la sfârşitul fiecărei convorbiri telefonice: „Te iubesc, mami, eşti cea mai bună mămică din *luuume!"* Copilul nu le rosti.

— Mami?

— Da?

— Ai să te măriţi cu tati din nou?

Îl văzu pe Thomas învârtindu-se prin parcare, aşa cum făcea de obicei când era nervos. Niciodată nu putea să stea liniştit.

— Nu, dragul meu, nu mă mărit. Uite că vine tati şi poţi să-l pupi şi pe el de noapte bună.

Îi trecu telefonul lui Thomas şi se întoarse la locul ei. Se întunecase de-a binelea. În aer mai plutea încă ceva din căldura zilei, iar vântul se domolise complet. Thomas încheie convorbirea şi bagă telefonul în buzunar.

Chelnerul strânse aperitivele şi veni cu un suport pe care instală o placă de piatră înroşită. Apoi le puse în faţă felii subţiri de cotlet gras, legume şi trei feluri de sos şi le arătă cum să topească

grăsimea direct pe placă şi să frigă carnea. Se auziră sfârâituri şi trosnete şi ieşiră aburi şi fum.

Annika era încântată de flacăra ce ardea sub placă şi de trosnetele pietrei.

— Uneori îmi este dor de tine, spuse Thomas.

Crezu că el va mai spune ceva, dar el tăcu.

— De ce? întrebă ea în cele din urmă.

Thomas puse încă o felie de carne pe placa de piatră.

— Pentru că pe tine nu te lua niciodată valul. Tu spuneai întotdeauna ceea ce gândeai. N-am fost niciodată bucuros când discutam ceva cu tine, dar întotdeauna la sfârşit eram mai înţelept.

Thomas frigea carnea şi o tăia bucăţi, o frigea şi o tăia bucăţi.

Era sătulă după aperitive.

Flacăra de sub piatră pâlpâi şi se stinse.

Chelnerul veni şi le luă farfuriile goale.

Niciunul nu dori desert sau cafea. Thomas luă nota de plată şi achită cu o carte de credit pe care Annika nu o mai văzuse. Semnă cu semnătura lui obişnuită, plină de bucle, şi lăsă bacşiş o bancnotă de zece euro.

— Statul achită nota de plată? întrebă ea.

— Nici vorbă, spuse el. Nu vreau să ajung în *Kvallspressen.*

Ea izbucni în râs.

— Este contul meu privat, spuse el. Avem unul comun pentru alimente, călătorii şi alte cheltuieli comune...

Annika se întoarse cu faţa spre zidul de întuneric. Contul lor comun chiar n-o interesa.

El îi văzu reacţia.

— Uneori mă întreb dacă noi doi ne-am străduit destul, spuse el.

Ea tremură: se făcea rece. Era mulţumită că îşi luase puloverul cel vechi şi urât.

— Mergem? întrebă ea.

— Vrei să bem ceva undeva? zise el. Undeva pe lângă port?

— Nu cred, răspunse ea. Sunt cam obosită.

Ieşiră din restaurant şi intrară în parcare. Nu mai rămăseseră decât câteva maşini.

— Ţi-e dor de mine? întrebă el. Vreodată, vreun pic?

Tot timpul, îşi spuse ea. *În fiecare zi. Ori de câte ori sunt singură. Nu-i adevărat?* Trase adânc aer în piept.

— Nu ştiu, spuse ea. În ultima vreme, mai puţin. La început a fost îngrozitor. Faptul că ai plecat a fost ca o gaură neagră în mine. Parc-ai fi murit.

Annika se opri lângă maşină.

— Poate c-ar fi fost mai uşor dacă ai fi murit, atunci măcar aş fi avut dreptul să jelesc.

— N-am vrut asta niciodată, spuse el. N-am vrut să te fac să suferi.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta de la început, spuse ea.

— Ştiu, zise el.

Urcară în maşină şi străbătură în tăcere străzile din Nueva Andalucia. Cerul era întunecat şi lipsit de stele – în cursul serii se adunaseră nori dinspre Atlantic.

— Într-o noapte la fel ca aceasta familia Soderstrom a fost ucisă cu gaze toxice, spuse Annika. O noapte înnorată, dar mai rece. Porniseră încălzirea în toate camerele.

— Eşti sigură cu nu vrei să vii să bem ceva? O bere, poate, sau doar o cafea?

— Poate o bere, spuse Annika.

Parcară la Hotelul Pyr şi merseră pe jos până în port. Străzile forfoteau de mulţimea de oameni. Se dădeau încet la o parte când voia să treacă câte un Lamborghini. Şirul de baruri şi cluburi de noapte de pe chei aruncau trombe de lumini şi muzică. Thomas se ducea spre barul Sinatra.

— Nu putem să ne plimbăm pe dig? întrebă Annika.

Nu voia să dea peste Niklas Linde şi fetele lui.

Trecură de far şi continuară pe dig. Vântul era rece şi Thomas îşi încheie haina. Annika băgă mâinile în buzunarele pantalonilor. Mergeau unul lângă altul, fără să se atingă.

— Sunt multe lucruri pe care îmi pare rău că nu le-am făcut altfel, spuse Thomas şi cuvintele i se pierdură în vânt. Nu m-am gândit la consecinţe. Am crezut că tu erai foarte rece, dificilă şi lipsită de sensibilitate.

— Ea a fost o soluţie mai uşoară, spuse Annika. Ai într-adevăr tendinţa de *a sfârşi* prin a face câte ceva.

El se opri fără să se uite la ea. Spre sud-vest se zăreau luminile înşirate pe ţărmul Africii.

— Ştiu că am comis greşeli, spuse Annika. Şi eu am fugit. Sunt sigură că am fi reuşit să rezolvăm problemele, dac-am fi cerut ajutor.

El se întoarse spre ea.

— Crezi că este prea târziu? o întrebă.

La început crezu că nu l-a auzit bine, că vântul îi juca feste.

— Prea târziu?

El îi cuprinse obrajii în palme şi o sărută.

La început rămase rigidă. Buzele lui erau moi şi reci.

— Vino, îi spuse el cu voce scăzută.

O prinse de mână şi o conduse înapoi spre luminile de pe chei.

Ea îl urmă, cu degete înlănţuite într-ale lui, când o străfulgeră amintirea acestui fel în care o ţinuse întotdeauna de mână – cum să uiţi aşa ceva? Se apropie mai mult de el, pentru că arătătorul rănit o durea.

Ocoliră portul şi se întoarseră la hotel, pe străzile care se goliră şi deveniră reci, când muzica şi luminile nu mai ajunseră până la ei.

La recepţie nu era nimeni, iar din încăperea din spatele tejghelei răzbătea sunetul unui televizor. Traversară rapid holul, fără niciun zgomot, şi intrară în cel mai îndepărtat lift. Annika apăsă pe butonul etajului trei şi Thomas îi dădu părul la o parte. Când el îi sărută lobul urechii, îşi văzu chipul în oglindă.

Camera era cufundată în întuneric. Thomas aprinse lampa din tavan.

— Vreau să te privesc, îi spuse el. Să văd dacă te ţin minte bine.

Are fantezii cu mine? se întrebă ea.

Îşi trase peste cap puloverul şi tricoul, iar sutienul i se prinse în marginea acestuia. Îl purta pe cel roşu, cumpărat ca să se potrivească cu rochia elegantă pe care se hotărâse să nu o îmbrace.

El îi puse mâinile pe umeri, îi mângâie braţele, îi îmbrăţişă sânii. Aşa cum obişnuia. Aşa cum ştia că-i plăcea ei.

Ea îi desfăcu cămaşa, urmărind cu privirea mişcările propriilor mâini, nasture cu nasture. Apoi îşi ridică privirea spre chipul lui. Ochii lui, oh, cât de mult îi plăceau ochii lui!

— Ştii, spuse el, mi-a fost într-adevăr foarte dor de tine.

Şi mie, îşi spuse ea. *Ori de câte ori este linişte în jurul meu, ori de câte ori rămân singură, atunci îmi lipseşti.*

Îi desfăcu sutienul şi îl puse pe noptieră. Îi descheie nasturii de la jeanşi şi o mângâie pe spate.

— Ai slăbit, spuse el.

Nu ţine bine minte, îşi spuse ea. *Sophia este mai solidă decât mine.*

Îi scoase cămaşa şi o lăsă să cadă pe jos. Făcuse puţină burtă. Îşi aşeză mâinile sub buricul lui şi le ţinu puţin acolo. Aşa cum avea obiceiul.

*

După aceea el adormi pe spate, cu braţele întinse, iar Annika rămase cu ochii deschişi, cu capul pe umărul lui, privind fix în întuneric.

Sâmbătă, 30 aprilie

27

Annika achită hotelul, camera ei şi pe a Lottei, apoi ieşi cu valiza în stradă. Aşteptă câteva minute pe trotuar. În aer se mai simţea încă răcoarea nopţii: soarele nu se ridicase peste Sierra Blanca.

Avionul ei decola la ora zece, iar al lui Thomas la patru fără un sfert. O ducea pe ea la aeroport, apoi se întorcea să-şi ia lucrurile de la hotelul Parador. Părea că nimic deosebit sau neplăcut nu se întâmplase între ei, niciodată. Divorţul nu era decât un vis. Nimic nu se schimbase, iar acum se întorceau acasă, la copii şi la apartamentul din Kungsholmen. Aveau de spălat o mulţime de rufe şi trebuiau să nu uite să cumpere lapte. Socrii îi aşteptau pe insulă şi...

Rămase brusc fără aer. Avea o apăsare în piept, iar zgomotele maşinilor de pe şosea se stinseră. Bâjbâi după valiză şi se aşeză cu mare grijă pe ea, aplecându-se în faţă, ca să respire mai uşor.

Maşina închiriată trase lin în faţa ei.

— Ce este? întrebă el sărind afară. Nu te simţi bine?

Îi făcu semn cu mâna că nu era nimic grav.

— Nimic, nimic, spuse ea. Am ameţit puţin. N-am nimic.

Dimineaţă n-au făcut dragoste. El n-a făcut duş. Nu a împrumutat periuţa ei de dinţi – niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să facă ceva atât de neigienic.

Thomas o privi cu îngrijorare sinceră în ochii-i minunaţi, albaştri, sclipitori. Îl prinse de mână şi se lăsă trasă în sus şi condusă spre locul pasagerului. Thomas îi îndepărtă părul de pe faţă şi îi fixă centura de siguranţă. Apoi puse valiza în portbagaj şi verifică dacă acesta era bine închis. Ocoli maşina spre partea şoferului, urcă şi zâmbi. Părul îi căzuse pe frunte, iar cămaşa îi era descheiată la gât.

Annika făcu un efort să-i zâmbească şi ea.

— Nu regret ce-am făcut, spuse el.

Nu încă, se gândi Annika.

— Nici eu, îi răspunse ea.

Şi porniră.

Autostrada era aproape goală. Când ajunseră la tronsonul cu plată, nu mai văzură chiar niciun vehicul. Stăteau tăcuţi, unul lângă celălalt. Thomas conducea concentrat, Annika privea marea. Africa nu se vedea – ceaţa era prea densă. În condiţiile acestea aveau să ajungă la aeroport în jumătate de oră. Va coborî din maşină, îl va săruta ezitant, apoi va intra în terminalul Pablo Ruiz Picasso, iar uşile glisante se vor închide în urma ei. Iluzia va lua sfârşit.

Avioanele vor decola, va urma recuperarea bagajelor şi taxiurile cu preţurile lor fixe. Pe urmă ea va rămâne în apartamentul cu trei camere de pe strada Agnegatan, iar el va lua

ultimul vas spre Vaxholm, arhipelagul pe care se afla reşedinţa de vară a părinţilor săi, unde îl aşteptau Sophia şi copiii, Kalle şi Ellen lipicioşi şi nerăbdători, Sophia caldă şi calină. Această deplasare cu maşina li se va părea stranie, de neînţeles.

Simţi miros de şosete vechi – treceau pe lângă atelierul de bere artizanală de la San Miguel, în imediata vecinătate a aeroportului.

Erau aproape de final.

Thomas se îndreptă spre rampa pentru *salidas,* plecări. Aeroportul era cu adevărat haotic, indiferent de ora din zi. Un angajat cu vestă reflectorizantă galbenă îi dirija indicându-le cu mâna un spaţiu liber la câţiva metri de uşile terminalului.

Annika trase adânc aer în piept.

— Te simţi mai bine?

Thomas avea un aer degajat şi luminos. Dorea tot binele pentru ea, cu certitudine.

— Mai bine, spuse ea şi îi dădu la o parte părul de pe frunte, bretonul blond pe care el nu-şi bătea capul să-l pieptene niciodată. Se aplecă şi îl sărută uşor.

— Te ajut cu valiza, spuse el.

— Nu este nevoie, zise ea, dar el deschisese deja portiera şi ieşise, iar acum se ducea spre portbagaj.

Annika îl urmă târându-şi picioarele, parcă erau de plumb, îşi luă valiza, el o sărută pe frunte.

— Am să te caut, spuse el ca şi cum chiar asta ar fi intenţionat să facă şi ea zâmbi, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşi.

Când acestea se închiseră în urma ei, se opri.

Totul dispăruse.

*

Annika se plimbă prin magazine până la ora îmbarcării. Cumpără pentru copii dulciuri şi jucării, pentru ea vin şi ceva tărie, deşi nu va bea niciun strop, şi un set de călătorie cu rujuri pe care nu le va folosi probabil niciodată.

Lotta aştepta la poarta de îmbarcare. Avea cu ea rucsacul cu aparatul de fotografiat şi probabil că restul echipamentului îl predase odată cu bagajele de cală. Annika se aşează alături fără să scoată un cuvânt.

Lotta tresări şi se îndepărtă uşor.

— Nu te speria, spuse Annika, nu muşc decât pe lună plină.

— Ştiu că nu m-am purtat prea bine, zise Lotta cu glas de om terorizat.

Annika îi aruncă o privire. Lotta avea un aer speriat, totuşi sfidător. *A vorbit cu cineva. Probabil că a telefonat la ziar şi a cerut să discute cu Pelle, şeful de la Fototecă sau chiar cu Schyman, iar conversaţia nu s-a desfăşurat prea bine. Acum se simte cu atât mai nedreptăţită, numai că va trebui să înghită hapul, dacă vrea să-şi păstreze slujba.*

— Articolele sunt puse la punct, toate, zise Annika luând un exemplar din numărul de ieri al ziarului *Daily Mail.* Rămase cu el în faţă, fără să citească un singur rând, până ce urcară în avion.

Erau aşezate una lângă alta. Annika ocupă locul de la fereastră. Pentru că nu dormise decât cel mult o oră în cursul nopţii, adormi imediat ce se ridică avionul şi nu se mai trezi decât la aterizarea pe Aeroportul Arlanda.

Caruselul de bagaje scuipă sacoşele Lottei, pe toate cele cinci, înainte să apară şi mica valiză a Annikăi.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai pomeni la ziar despre cum a decurs colaborarea noastră, spuse Lotta după ce-şi încărcă toate bagajele într-un cărucior.

Annika se uită la ea încercând să-şi limpezească impresia despre tânăra aceea palidă. Nu putu să găsească nimic în afară de indiferenţă.

— Care colaborare? întrebă ea.

Lotta porni în direcţia vămii.

Annika o văzu dispărând pe coridorul împânzit cu portretele oamenilor celebri ai Suediei, care le urau vizitatorilor bun venit în oraşul lor natal.

În holul de sosiri cumpără ziarele de seară şi le citi cât mâncă o salată fără niciun gust la un restaurant 7-Eleven. Apoi luă trenul expres spre Stockholm şi se hotărî să meargă pe jos de la gară.

Cerul era cenuşiu ca oţelul şi în atmosferă plutea miros de ploaie. Aerul umed şi rece îi pătrundea în măduva oaselor. Se opinti să traverseze pe podul Kungsbron spre strada Fleminggatan. Roţile mici ale valizei se tot împiedicau în denivelările asfaltului, aşa că până la urmă se lăsă păgubaşă şi ridică valiza de jos. Când ajunse la apartament, braţul îi era complet amorţit.

Lăsă valiza în vestibul cu intenţia să o desfacă mai târziu, aşa cum proceda întotdeauna. În schimb, intră în dormitor, dar încremeni în faţa tabloului cu desenul unei fetiţe cu un cal, atârnat deasupra patului. Micuţa My, în vârstă de opt ani, cine a mai rămas să plângă după ea? Ce lăsa ea în urmă, pe această lume?

Annika se întinse în pat. Cu ochii deschişi, ascultă respiraţia blocului şi sunetele lui. Mai întâi zgomotele puternice, cele care arătau că oamenii erau vii. Apa curgând prin conducte. Apa trasă la o toaletă. Vocile de la un aparat de radio. Apoi închise ochii şi ascultă celelalte sunete. Torsul surd al sistemului de încălzire centrală, scârţâitul grinzilor vechi de o sută de ani, şuieratul vântului prin ferestre şi grilele de aerisire.

Thomas era probabil în avion la ora aceasta. Probabil că abia decolase, iar Spania dispărea dedesubt, cu munţii ei presăraţi cu măslini, cu satele profilate în alb pe solul roşu.

Poate că Suzette mai era încă în viaţă. Cine altcineva să fi trimis e-mail acela gol din contul domnului Gunnar Larsson?

Deodată, îi veni o idee care o făcu să sară din pat. Dacă Larsson spărsese chiar el contul? Dacă nu Suzette încercase să trimită un e-mail, ci profesorul, ranchiunos pentru că fusese dat afară, voia să se răzbune pe cei vinovaţi?

Dacă fusese concediat brusc, din cauza e-mailurilor, probabil că angajatorii îl puseseră în faţa acestora. Văzuse adresa, aşa că era posibil să se fi dus pe Hotmail şi să fi încercat să spargă parola. Nu era chiar ca o operaţie pe creier. Reuşise şi ea să fac aşa ceva, mai demult.

Sări din pat, ieşi în fugă în vestibul, scoase laptopul din valiză şi se duse în bucătărie, singurul loc în care avea conexiune la internet.

Calculatorul încărcă programele şi Annika se duse glonţ pe pagina ei de Facebook.

Nu avea mesaje noi. Iar Polly Sandman nu era conectată online.

Accesă pagina de Hotmail şi tastă numele contului Mr-Gunnar-Larsson. Apoi încercă parolele cele mai la îndemână: polly.

ID sau parolă invalidă. Încearcă din nou folosind ID-ul complet din Yahoo!

suzette

ID sau parolă invalidă. Încearcă din nou folosind ID-ul complet din Yahoo!

blackeberg

ID sau parolă invalidă. Încearcă din nou folosind ID-ul complet din Yahoo!

Se întrebă câte încercări mai putea face înainte ca site-ul să o blocheze. Poate că nu exista un număr fix.

Renunţă şi reveni pe pagina ei de Facebook. Îi scrise lui Polly şi o întrebă dacă ea credea că Gunnar Larsson ar fi putut sparge parola.

Nu-i telefonase lui Niklas Linde înainte de a pleca. O rugase să-l sune – era ultimul lucru pe care i-l spusese în ziua aceea, înainte ca ea să coboare din maşină. Poate că el voia să-i comunice ceva, dar nu putea vorbi cu Lotta de faţă.

Annika strânse pumnii, până ce unghiile îi pătrunseră în carne.

Apoi se autentifică în registrul naţional de evidenţă a identităţii şi îl căută pe Niklas Linde, fără să specifice nicio zonă geografică.

Prea multe rezultate (circa 170). Vă rugăm să restrângeţi criteriile de căutare.

Şterse opţiunea criteriului fonetic de căutare, ca să nu mai apară cei cu numele Lind sau Lindh şi căută din nou. Patru locuiau în Skane, unul a fost scos din evidenţă pentru că s-a mutat în Elveţia, iar trei erau înregistraţi în zona Stockholm.

Se uită la datele lor de naştere şi îl găsi imediat pe Niklas al ei.

Linde, Bo NIKLAS Ingve
Adresă înregistrată: ANGSLYCKEVAGEN 73,
245 62 HJARUP
Regiunea: 12 SKANE
Consiliu raional: 30 STAFFANSTORP

Parohie: 06 UPPAKRA

Avea treizeci şi şase de ani.

Încercă o nouă căutare, după numele de familie, Linde şi codul poştal 245 62, genul: femeie.

Bingo! Trei rezultate la aceeaşi adresă.

Linde, Anna MARIA, treizeci şi trei.

Linde, Kajsa ELENA, zece.

Linde, Alva NATALIE, trei.

Soţia şi două fiice. Avea şi fii?

Făcu şi a treia căutare, Linde, bărbat, cod poştal.

Din nou, bingo!

Linde, OSCAR, opt.

Rămase cu ochii lipiţi pe numele din faţa ei. Un băiat, de vârsta lui Kalle. Oscar. Probabil era preocupat de căderea dinţilor şi îi telefona tatălui să-i spună, pentru că acesta era plecat la muncă, pe Costa del Sol.

Frumoasă muncă, Niklas Linde! O soţie şi trei copii la Hjarup, unde naiba mai era şi locul acesta. De presupus că undeva pe lângă Malmo. Un loc idilic, probabil. Aşa, ceva de genul Angslyckevagen – pajiştea fermecată.

Telefonul mobil sună în geantă. Annika se ridică de pe scaunul din bucătărie izbindu-se cu un deget de piciorul mesei şi şchiopătă până în vestibul.

— Annika?

Era Niklas Linde.

Se uită repede la calculator: exista vreo posibilitate să fi detectat căutările ei? Probabil, dar nu pentru asta o suna.

— Bună! zise ea. M-am întors la Stockholm.

— Ascultă, zise el.

Se exprima succint.

— Poţi vorbi?

Annika reveni la masa din bucătărie şi dădu un clic ca să închidă baza de date de identitate şi detaliile despre Niklas Linde şi familia lui.

— Sigur, spuse ea lăsându-se cu toată greutatea pe un picior şi ridicându-l pe celălalt.

Degetul o durea ca naiba.

— În legătură cu Johan Zarco Martinez, suedezul pe care l-ai întâlnit la închisoarea din Malaga, joi.

— Da.

— Pot să te întreb despre ce-aţi vorbit?

— Poţi, dar nu ştiu dacă am să-ţi răspund. Nu că ar fi ceva secret, dar ştii cum e, confidenţialitatea surselor, integritatea şi...

— Este mort, spuse Niklas Linde. A fost găsit mort în celulă azi-dimineaţă.

Annika alunecă înapoi pe scaun, cu genunchii moi.

— Mort? Cum aşa?

— Se va face necropsia, dar doctorul a identificat deja câteva elemente. Pupilele erau miotice, extrem de mici. Este o caracteristică a supradozei de morfină.

Annika scutură din cap de parcă ar fi încercat să-şi limpezească gândurile.

— Morfină? Dar cum să fi făcut rost de ea, izolat cum era la închisoare?

— Asta voiam să te întreb pe tine. Ai fost una dintre ultimele persoane care l-au văzut. Ţi-a cerut droguri când ai fost la el?

Inima îi bătea acum să-i sară din piept şi palmele i se umeziseră.

— Nu, spuse ea nervoasă. Dar mi-a spus că nu se dădea în vânt după cocaină. Zicea că prefera berea.

Dădu aprobator din cap pentru ea însăşi.

— Da, asta a fost, spuse ea. M-a întrebat dacă n-am adus bere. A zis că era destul de uşor s-o introduci în închisoare clandestin.

— Dar nu aveai bere cu tine, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu.

— Carita ce-a zis în timpul interviului?

— Mai nimic. A făcut traducerea şi a reuşit să ne bage înăuntru, dar bineînţeles că Jocke vorbea suedeza.

— Şi pe urmă ce-a mai spus?

Annika trase adânc aer în piept.

— Nimic. De fapt, m-a întrebat ce mi-a spus el în şoaptă chiar la final, când plecam?

— Şi *ce* îţi şoptise?

— Nu mare lucru. M-a strâns în braţe şi mi-a cerut să-l ajut să iasă de-acolo. Nu i-am răspuns, pentru că nu aveam ce să-i spun.

— Carita de ce te-a întrebat?

— Habar n-am.

— Ieri ai avut nevoie de Carita?

— Ieri... Ce... vineri? Nu. Am făcut nişte interviuri în Gibraltar şi la Estepona, în daneză şi în suedeză. De ce întrebi?

Niklas Linde tăcu. Legătura telefonică era parazitată cu scrâşnete şi şuierături. În cele din urmă spuse:

— Ieri după-amiază, Carita Halling Gonzales i-a făcut o vizită lui Johan Zarco Martinez la închisoare. Pentru că ea era deja înregistrată ca vizitator, cei de-acolo n-au găsit niciun motiv s-o împiedice să intre.

— Eşti absolut sigur că a fost morfină? Nu putea fi altceva? Annika se simţea ameţită, îi era greaţă.

— Dacă nu i-a dat morfina un gardian, atunci a fost Carita. Este singura persoană care ar fi avut ocazia. Jocke nu intra în contact cu alţi deţinuţi şi nici nu primea alte vizite.

— Este imposibil, spuse Annika. Am fost la ea acasă. O *cunosc.* Este înfumurată, nu-i suportă pe britanici şi îl iubeşte foarte mult pe soţul ei... Dar ea ce spune? N-aţi vorbit cu ea?

— Vom emite mandat de arestare pe numele ei, prin Interpol, de îndată ce vom avea rezultatul necropsiei.

— De ce? A dispărut?

— Casa este închisă. Soţul ei nu s-a dus la serviciu azi-dimineaţă.

— Vasăzică, a dispărut toată familia? Şi copiii?

— Carita ţi-a povestit ceva despre viaţa ei, despre familie?

— Ce vrei să spui?

— Începem căutarea de la familie şi prietenii apropiaţi.

Annika îşi auzea propria voce de parcă ar fi venit de foarte departe, de parcă ar fi ieşit din gura altcuiva.

— A crescut în Beverly Hills şi acolo l-a întâlnit pe soţul ei, Nacho. Este medic pediatru, columbian. La începutul anilor '90 au locuit la Bogota. Socrul ei, cred că Victor se numea, a fost şeful Poliţiei de-acolo şi a fost ucis de mafie, iar ei au fost siliţi să plece, pentru că mafia şterge toată familia de pe faţa pământului, ca să nu rămână moştenitori...

— Altceva?

Annika strânse din ochi.

— Părinţii ei au fost patronii unei firme de biotehnologii, Cell Impact. Când au murit ei. Carita a moştenit firma şi a vândut-o imediat, pentru că nu ştia nimic despre acest domeniu. Cu banii din vânzarea afacerii şi-au cumpărat casa din Nueva Andalucia.

— Este posibil să te caute colegii mei din Stockholm la un moment dat, pentru un interogatoriu oficial, dar deocamdată este de-ajuns. Bine, ai grijă...

Annika se ridică în picioare.

— O clipă, spuse ea. Moartea a fost anunţată public? Putem scrie despre ea în ziar?

— Trebuie să verificaţi la biroul de presă al Ministerului de Externe. Nimic din ce ţi-am spus eu nu este oficial, aşa cum cred că vei aprecia.

— Şi încă ceva, spuse Annika înainte să se răzgândească. De ce nu mi-ai spus că eşti căsătorit?

La celălalt capăt al liniei se lăsă o tăcere adâncă.

— Oh, Annika, spuse el. Eşti dezamăgită?

Ea îşi drese glasul.

— Nu, spuse ea. Mă simt murdară.

Există limite. Ea nu se va transforma niciodată în cineva ca Sophia Grenborg Târfa Ticăloasă.

— Maria ştie, spuse el. Nu totul şi nici nume, dar asta nu contează. N-am s-o părăsesc niciodată. Ştie şi asta.

Te amăgeşti singur, îşi spuse ea în gând. *Într-o zi vei întâlni pe cineva şi nu vei putea rezista, iar atunci soţia ta va rămâne pe dinafară, la Angslyckevagen, singură, doar cu empatia şi toleranţa ei.*

Din nou tăcere pe linia telefonică.

Ar trebui să-i spun despre Suzette, se gândi ea. *Despre e-mail şi despre faptul că s-ar putea să fie în viaţă.*

— Ar mai fi ceva? întrebă Niklas.

Annika nu răspunse.

— Bine, atunci, ai grijă.

Niklas închise telefonul.

28

Annika rămase pe loc, paralizată. Simţea că îi venea să vomite sau să plângă, sau poate ambele simultan.

Ieri după-amiază Carita Halling Gonzales i-a făcut o vizită lui Johan Zarco Martinez la închisoare. Vom emite mandat de arestare pe numele ei, prin Interpol, de îndată ce vom avea rezultatul necropsiei.

Pur şi simplu, nu era posibil. Mafia columbiană nu umblă cu poşete cu model leopard şi tocuri înalte.

Bere. Morfină. Morţi.

Pantofi mărimea treizeci şi şapte. Puţini bărbaţi au piciorul atât de mic.

Annika se ridică şi se duse la chiuvetă, dădu drumul la apa rece şi bău direct de la robinet. Închise ochii şi lăsă apa să-i curgă pe faţă, pe gât, pe sub guler.

Cine era ea să decidă dacă cineva este sau nu criminal? Cei doi ofiţeri de la Poliţia ţărilor nordice i-au recomandat-o pe Carita Halling Gonzales pentru că şi ei au folosit-o ca interpretă.

Opri robinetul, rupse o bucată din sulul de hârtie de la bucătărie şi se şterse pe gât.

Probabil că undeva, spre vârful ierarhiei, criminalii arătau ca oamenii obişnuiţi. Ruj, tocuri înalte şi poşetă cu model leopard: de ce nu?

Se aşează din nou la masa din bucătărie. Închise ochii, revăzu vila din Nueva Andalucia şi încercă să înţeleagă ce se petrecuse acolo în seara aceea. Încercă să şi-o imagineze pe Carita pompând gazul în casă şi călcând peste cadavrele copiilor...

Lăsă gândul să se ducă. Era imposibil.

Ar fi putut interveni vreo încurcătură?

Era Carita victima vreunei conspiraţii?

Sau era nebună?

Nu, nu nebună, obsedată. Nu omori opt oameni dacă la mijloc nu este ceva extrem de important. Sau nu este aşa? Chiar dacă îţi iubeşti familia şi în acelaşi timp te superi că vecinii din Marea Britanie nu contribuie la plata salariului pentru îngrijitorul piscinei?

Se ridică şi bău din nou apă, de această dată folosind un pahar.

Carita a fost deosebit de inteligentă. Şi-a construit o situaţie strălucitoare. În calitate de interpretă pentru poliţie, afla exact ce spuneau cei care erau arestaţi. Iar aliindu-se cu Annika, reuşise să pătrundă în tainele anchetei.

Iar ea, personal, era răspunzătoare pentru accesul în închisoare, primit de Carita.

Tresări când mobilul sună din nou. Număr neidentificat, probabil de la ziar. Probabil Patrik.

— Da, răspunse ea. Am ajuns acasă.

— Hmm, bună! Sunt Jimmy Halenius.

Ah! Fir-ar să fie! El mai lipsea.

— Bună! răspunse ea pe un ton neutru.

— Te deranjez?

— Un tip căruia i-am luat un interviu joi a fost găsit mort în celula lui de la închisoare şi acum tocmai am aflat că interpreta cu care am lucrat este probabil o criminală din mafia columbiană, spuse ea.

— Oh, pe dracu'! exclamă Jimmy Halenius. Ce închisoare?

— Din Malaga.

— Zarco Martinez? La naiba! Tocmai am cerut extrădarea lui.

— Prea târziu de-acum, spuse Annika.

— Şi criminala din mafie?

— O femeie care lucra ca interpretă pentru Poliţia din Malaga.

— Pe dracu'! exclamă el încă o dată. Vrei să vii să luăm masa împreună în seara asta?

— Am ceva de scris, spuse Annika. Dacă primesc aprobarea Ministerului de Externe, Zarco Martinez va fi probabil subiectul zilei mâine.

— Înţeleg, spuse Jimmy Halenius. Succes cu Ministerul de Externe. Vei avea nevoie.

Annika lăsă telefonul jos şi rămase cu ochii la calculator. Nu putea să scrie despre Carita. Prea era lipsit de substanţă. În plus, oficial, deocamdată, nici măcar nu exista mandat de arestare pe numele ei. S-ar fi putut considera norocoasă dacă găsea pe cineva care să-i confirme moartea tânărului. Nu va putea obţine o verificare a cauzei decesului sau a ultimului vizitator, Carita.

Şi nici cu uciderea familiei Soderstrom nu putea face o legătură directă.

Annika îşi întinse spatele şi se scărpină în cap.

Unde s-ar fi putut duce? În Columbia nu se puteau întoarce: întreaga familia fusese obligată să fugă, nu-i aşa? Fuseseră nevoiţi să şi abandoneze viaţa bună din suburbia confortabilă când tatăl lui Nacho, şeful Poliţiei, fusese ucis de mafie. Iar mafia ştergea de pe faţa pământului o familie întreagă, astfel încât să nu mai rămână niciun moştenitor...

Dintr-odată, şi-o aminti pe Carita stând în faţa casei, în ziua aceea ploioasă, când poliţistul le lăsase să intre, când îşi dăduse ea seama că mai exista încă o fiică, o fată pe nume Suzette.

— Alt copil? a întrebat atunci Carita cu ochii mari, complet albă la faţă.

Remarcase reacţia Caritei, dar crezuse că era răscolită de toată povestea.

Nu i-ai omorât pe toţi, îşi spuse Annika. *A mai rămas cineva, o moştenitoare. O gravă greşeală de calcul.* Simţi nevoia să facă un tur prin casă, prin dormitoarele copiilor, să mângâie aşternuturile lor. Apoi luă calculatorul în braţe şi intră pe Google.

Socrul Caritei, şeful de Poliţie ucis, s-ar fi putut să apară pe vreo pagină în limba spaniolă, prezentat ca un erou al democraţiei. Victor? Victor Gonzales?

Găsi 965000 de rezultate.

Încercă *victor gonzales policia bogota.*

Numărul de răspunsuri scăzu la 179000.

Împinse calculatorul la o parte şi se uită la ceas. Trebuia să-i telefoneze lui Patrik şi să-i spună de Martinez. Dacă în lumea televiziunii nu s-a întâmplat nimic care să zguduie pământul, dacă nu s-a împiedicat nimeni în timpul emisiei în direct sau nu s-a întâmplat altceva la fel de grav, atunci moartea lui va ţine mâine prima pagină, presupunând că ea putea să obţină confirmarea faptelor. Făcu un calcul rapid. Care erau şansele să mai afle şi altcineva despre moartea traficantului şi să o confirme înaintea ei?

Aproape zero. Aşa că nu avea rost să-l sune pe Patrik, câtă vreme nu avea ce să-i ofere.

Se întinse după geantă şi scoase carnetul în care îşi însemnase principalele idei ale interviului realizat la închisoare. Frunzări notiţele şi întinse mâna după un măr care trecuse cândva printr-o stare mai bună. Apoi luă telefonul mobil şi tastă numărul Biroului de presă al Ministerului de Externe. Muşcă adânc din măr, frunzărind în continuare însemnările de la interviurile cu Wilma, de la Estepona, şi din vizita în Gibraltar. Pe linie se auzi un declic şi o voce de femeie.

— Aţi sunat la Biroul de presă al Ministerului de Externe. Vă rugăm să aşteptaţi.

— Cât timp? întrebă Annika, dar femeia o trecuse deja pe aşteptare.

Pe linie se transmitea un fâşâit, ca un ţiuit îndepărtat.

Annika oftă zgomotos, sperând să o audă cineva la celălalt capăt. Va folosi interviul de la închisoare pentru mâine: ştirea avea prioritate în faţa oricărei serii de articole. Luă din nou carnetul şi continuă să citească pe sărite.

Mai era şi altceva ce ar fi putut folosi acum?

Ochii îi căzură pe adresa unei pagini de web pe care şi-o notase. Agenţia imobiliară închisă, care avea în vitrină fotografia vilei familiei Soderstrom.

Pe linie se auzi alt declic.

— Alo? spuse Annika.

Niciun răspuns, doar vâjâituri în continuare.

Lăsă mărul jos, trase laptopul mai aproape şi tastă www.unlocsubsoare.se pe bara de adrese din Internet Explorer.

Cât munci calculatorul, ea muşcă iarăşi din măr.

Bine aţi venit la UN LOC SUB SOARE, agentul dumneavoastră imobiliar de pe Coastă!

Era o pagină ca a oricărei alte agenţii imobiliare pe care o studiase când verificase preţurile caselor şi proprietăţilor prin lume, poate doar ceva mai simplă. Nu era o agenţie mare. Logoul se afla în colţul din stânga sus, ostentativ şi urât. Poate găsea ceva informaţii despre vila familiei.

Încă un declic pe linie.

— Alo? Alo!

În stânga, sub logo, se desfăşura o listă de subcapitole: *Case, Căutare proprietăţi, Proiecte noi, Despre noi, Contact.* Annika apăsă pe

Căutare proprietăţi, încercând să găsească vile la Nueva Andalucia, dar legătura nu ducea nicăieri.

— Biroul de presă al Ministerului de Externe, vă rugăm aşteptaţi.

— Alo, spuse Annika. Eu aştept deja de mult...

Un declic şi din nou zumzăitul.

Aruncă cotorul mărului în coşul de gunoi de la chiuvetă. *Diplomaţi înfumuraţi,* îşi spuse ea şi apăsă pe link-ul „Despre noi".

Se trezi în faţa obişnuitei sporovăieli introductive, în engleză: pentru mulţi, cumpărarea unei case în Spania este un vis, dar totodată şi o investiţie importantă. De aceea aveţi nevoie de cele mai bune sfaturi şi îndrumări de la o firmă cu reputaţie. De când ne-am deschis reprezentanţa pe Costa del Sol, în 1968, am ajutat mii de oameni să-şi găsească o locuinţă pe coasta Spaniei...

Apăsă din nou ca să iasă de pe pagină şi se trezi, în schimb, pe pagina de contact. Era pe punctul de a închide fereastra, când zări adresele de e-mail ale angajaţilor agenţiei:

astrid.paulson@unlocsubsoare.se

ernesto.zarco.martinez@unlocsubsoare.se

Pielea i se făcu de găină pe tot corpul.

Astrid Paulson.

Ernesto Zarco Martinez.

Astrid Paulson era numele mamei Veronicăi Soderstrom. Nu putea fi o simplă coincidenţă, două femei cu nume identice, imediat după colţ de biroul fiicei uneia dintre ele.

Astrid Paulson lucrase ca agent imobiliar? Şi cine era acest Zarco Martinez?

Închise telefonul, lăsând-o în plata Domnului pe femeia de la Ministerul de Externe.

Introduse pe Google numele ernesto zarco martinez şi primi 133000 de rezultate. Inutil.

Se holbă la ecran până ce i se adunară lacrimi în ochi, scotocind frenetic prin memorie.

Mai văzuse acest nume undeva, dar cu încă o adăugire. Alt nume, poate, sau o adresă?

Se gândi o bucată de vreme, pe urmă deschise fereastra de căutare direct din hard-diskul calculatorului. Dădu clic pentru a căuta documentele (procesor de cuvinte, foaie de calcul etc.) şi folosi opţiunea de căutare avansată pentru un cuvânt sau o expresie dintr-un document. Căută Ernesto Zarco Martinez în tot hard-diskul, cu literele mari puse corect, la locul lor, ca să fie mai sigură. Va dura ceva, dar dacă a scris vreodată această combinaţie de nume, funcţia de căutare o va găsi.

Pe ecran apăru un căţel fericit care dădea din coadă în timp ce calculatorul căuta. Se duse la baie, îşi făcu necesităţile, se spălă pe mâini şi pe faţă şi se întoarse la laptop. Căţeluşul dădea din coadă. Niciun rezultat până acum. Se duse la telefonul fix din dormitor.

— Biroul de presă al Ministerului de Externe. Vă rugăm să aşteptaţi.

— Nu! spuse ea cu glas puternic. Categoric nu! Dacă nu-mi răspundeţi, voi scrie oricum articolul!

La capătul firului se lăsă o tăcere plină de uimire, fără niciun ţiuit.

— Ah, despre ce este vorba?

— Sunteţi la curent cu faptul că un cetăţean suedez a murit într-o închisoare din Malaga?

Persoana de la Ministerul de Externe trase aer în piept, adânc.

— N-am primit nicio informaţie în acest sens.

— Poate că n-aţi primit, dar întâmplător eu ştiu că este adevărat.

Îi comunică femeii toate datele despre caz şi îi spuse că va telefona din nou peste o oră pentru confirmare. Asta ar trebui să-i pună în mişcare.

Pe urmă se întoarse la bucătărie.

Un rezultat.

Simţi pulsul accelerându-i-se când dădu clic pentru a deschide documentul.

Era un site vechi, din ghemul adunat în memoria calculatorului, localizat în fişierele temporare de pe internet, o pagină găsită probabil cu foarte mult timp în urmă, când căutase o companie în baza naţională de date. Se referea la firma Advice Investment Management AB[17], despre care se spunea că oferă „consultanţă financiară, pentru dezvoltarea afacerii şi activităţi asociate, dar nimic legat, din punct de vedere juridic, de activitatea bancară sau de creditare". Căută mai jos pe pagină. Firma avea doi membri cu drepturi depline în consiliul de administraţie: Lena Yvonne Nordin, din Huddinge, şi Niklas Ernesto Zarco Martinez, din Skarholmen. Era menţionat un director adjunct: David Ze'ev Lindholm din strada Bondegatan din Stockholm.

Se străduí să respire calm şi regulat.

Se uită încă o dată la imaginea din faţa ei. Aici mai văzuse numele Zarco Martinez. Ştia exact de unde venea: cercetase activităţile cam bizare ale ofiţerului de Politie care fusese ucis, David Lindholm.

---

[17] Consultanţă pentru managementul investiţiilor. *(N.t.)*

Niklas Ernesto Zarco Martinez din Skarholmen era cunoscut ca Nicke în Suedia şi Ernesto în Spania. Era fratele mai mare al lui Johan Zarco Martinez şi pusese pe picioare o afacere cu Yvonne Nordin, femeia care comisese trei crime în strada Sankt Paulsgatan.

Annika reveni la căutare: căţeluşul care dădea din coadă mai găsi încă două rezultate ce conţineau numele în chestiune, apoi se opri. Era clar că ajunsese la capăt.

Primul se referea la fişa de evidenţă a unei defuncte firme de curăţătorie din Skarholmen. Fusese condusă de Lenna Yvonne Nordin şi de Niklas Ernesto Zarco Martinez.

Cel de-al doilea rezultat era fişa din baza naţională de informaţii de identitate.

Niklas Ernesto Zarco Martinez – scos din evidenţă. Decedat.

Murise în ajunul Crăciunului, în urmă cu optsprezece luni.

Annika dădu din cap afirmativ. Aşa este. Îşi amintea când căutase, acum că vedea pagina din nou.

Dintr-odată începu să tremure. Între fraţii Zarco Martinez, Yvonne Nordin, David Lindholm şi Astrid Paulson, mama Veronicăi Soderstrom, era o legătură: fuseseră împreună proprietarii unor companii, lucraseră împreună şi muriseră cu toţii, de o moarte violentă, atotnimicitoare.

Apoi îi veni o idee şi se întoarse pe site-ul www.unlocsubsoare.se. Se uită la logoul strident din colţul din stânga sus, unde cuvintele erau înscrise pe verticală pe fondul unui soare strălucitor.

A

Place

In
The
Sun[18]

Citi iniţialele de sus în jos şi simţi că începe să se învârtă camera cu ea.

Apits.

Niklas Linde greşise. Afacerea cu droguri de pe Costa del Sol, Apits, nu îşi trăgea numele nici de la *sistemele inteligente de transport al pasagerilor pe aeroport,* nici de la un *sistem telefonic analog integrat, brevetat.* Ci însemna *un loc sub soare.*

Partea a 3-a

După Rusalii

Îngeraşul de la Gudagarden

La început au fost doar cerul şi pajiştile. Aer, spaţiu şi vânt.

Au fost braţele puternice ale mamei şi aşternuturile parfumate. Desenul plăcilor pe pardoseala frecată temeinic, apa sclipitoare a lacului şi cântecele în asfinţit.

A deschis porţile de mărgăritar
Ca să pot intra eu,
Cu sângele Lui m-a salvat
Ca să mă ţină lângă El.[19]

[18] În limba engleză, „Un loc sub soare". *(N.t.*

Nu avea amintiri din copilărie legate de tata. El se afla permanent pe-acolo, pe undeva la distanţă, mereu la marginea existenţei ei, pentru că era atât de mult legat de pământ teren, fermă, vânt. Ea însăşi era tot timpul cam aeriană, nu avea un contact real cu solul şi aceasta pentru că ea era îngeraş.

Aşa-i spunea mama mereu.

— Tu eşti îngeraşul meu, îi spunea ea sau *Du bist mein Engel,* căci mama vorbea numai în propria ei limbă, limba îngerilor.

Iar ea obişnuia să plutească şi să danseze peste Gudagarden ca un copil binecuvântat ce se afla, conceput fără de păcat, cu îngăduinţa Domnului. Tatei nu-i plăcea s-o vadă stând de vorbă cu ceilalţi copii de la fermă, dar ea stătea oricum, pentru că Dumnezeu vorbeşte cu toată lumea; El aude şi vede totul. Şi toţi erau buni şi prietenoşi cu ea, îi zâmbeau şi îi spuneau lucruri frumoase, pentru că, desigur, ea era fiica Predicatorului. Toţi, cu excepţia Fetiţei-trol.

Era un mister.

Îngeraş se cam temea de Fetiţa-trol. Nu chiar întru totul pentru că în calitatea ei de înger era supusa Domnului şi nimeni nu se afla în mai mare siguranţă decât oastea de copii a Domnului, dar Fetiţa-trol îşi ascundea glasul şi avea ochi negri, puţin întredeschişi, cu care putea vedea după colţ.

Singura persoană căreia Fetiţa-trol era pregătită să-şi arate vocea era Prinţesa, cea mai frumoasă dintre prinţesele din lumea întreagă. De fapt, era aproape un îngeraş şi ea, pentru că şi ea putea să vorbească limba îngerilor. Le auzise pe fetiţe stând la taifas acolo sus, sub acoperiş, unde trăiau; nu vorbeau decât atunci

---

[19] Imn religios în care apare simbolul Porţilor Raiului. (N.t.)

când credeau că nu le aude nimeni; Prinţesa depăna poveşti despre Castelul dintre Nori, iar Fetiţa-trol povestea despre Fetiţa cu Chibrituri, care a murit îngheţată şi s-a transformat într-o stea căzătoare din Cer.

Dar, cu ochii ei de nevăstuică, Fetiţa-trol o zări pe scări şi o alungă, cu pumnii încleştaţi.

Apoi veni ziua în care Băiatul-bazaochi puse mâna pe Prinţesă pentru prima oară. Fetiţa-trol îl lovi în cap cu o piatră, iar el îi dădu drumul Prinţesei şi se apucă s-o fugărească pe Fetiţa-trol, care se ascunse în spatele hangarului de unelte.

Îngeraş văzu totul şi ştiind că rolul îngerilor era să protejeze şi să ajute, intră după ei în hangar şi văzu că Băiatul-bazaochi găsise un cuţit, pe care îl rotea acum în jurul Fetiţei-trol, cu tăişul înainte.

— Nu vei ucide! spuse ea cu vocea ei ascuţită şi limpede, de înger şi Băiatul-bazaochi privi supărat în direcţia ei.

— Ieşi afară! spuse el.

Dar îngerii îi ajută pe oamenii aflaţi la nevoie, chiar şi pe fetiţele-trol, aşa că ea mai înaintă un pas în hambarul pentru unelte.

— Fă-le cinste mamei şi tatălui tău, pentru ca zilele tale să fie numeroase pe pământ, spuse ea.

— Mama a murit şi tata a fost închis să putrezească la răcoare. De aceea mă aflu în gaura asta de şobolani, spuse Băiatul-bazaochi cu vocea frântă.

— Trebuie să ne temem de Dumnezeu şi să-l iubim pe Dumnezeu şi, prin urmare, să nu punem în pericol viaţa vecinului nostru şi să nu-i aducem suferinţă, ci să-l ajutăm şi să-l apărăm de toate ameninţările şi nevoile, spuse îngeraş ridicându-se deasupra lui şi luându-i din mână cuţitul.

Băiatul-bazaochi suspină, renunţă şi alergă spre uşă.

După ce nu mai fu el, se lasă o linişte mormântală. Firele de praf dănţuiau în razele de soare. Fetiţa-trol se uită la ea cu gura căscată şi o lăsă pe îngeraş să-i audă vocea.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea şi dintr-odată îngeraş se intimidă.

— Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima, spuse îngeraş, şi pe vecinul tău la fel ca pe tine însăţi. Aşa ne învaţă Isus Cristos.

Fetiţa-trol se apropie un pas şi ochii i se îngustară.

— Eşti mai prostuţă?

Îngeraş dădu din cap în semn că nu.

Şi începând din ziua aceea căpătă permisiunea să meargă împreună cu Fetiţa-trol şi cu Prinţesa oriunde umblau ele prin fermă. Tata şi mama n-o lăsau să taie cu fierăstrăul şi să secere, dar ea le răspundea repetând cuvintele Domnului: „Din sudoarea frunţii vei mânca pita” şi atunci ei îi dădeau pace. Împreună alergau prin zorii îngheţaţi şi neguroşi, se odihneau şi se jucau, iar îngeraş învăţă că existau şi alte lumi, unde trăia un om mare care a pierdut un război teribil şi nopţi reci în beciuri umede, unde beţivii aduceau băuturi şi iubite. Da, făceau totul împreună, şi vara, şi toamna, şi iarna, şi primăvara, până în noaptea aceea din august, când s-a întâmplat acel lucru îngrozitor şi Fetiţa-trol împreună cu Prinţesa au dispărut din Gudagarden pentru totdeauna şi astfel a început lunga călătorie a îngeraşului spre lumea subterană.

— Mesaj original —

TITLU TT: Filip Andersson achitat.

Conferinţă de presă: Biroul de avocatură Sven-Goran

Str. Skeppsbron 28, ora 10:30

(nnnn)

Marţi, 14 iunie

29

Părea că nu va mai fi vară niciodată. N-a fost nicio zi cu temperatură mai blândă. Vântul dinspre nord strângea tara ca într-o menghină, iar meteorologii nu anticipau nimic bun.

Îndreptându-se spre staţia de autobuz, Annika îşi adună haina mai strâns pe lângă corp. Picăturile de ploaie atârnau de vârfurile copacilor. În faţa restaurantului 7-Eleven, panourile publicitare anunţau cu litere de-o şchioapă titlurile zilei: „CUM SĂ FACI SĂ PLECI LA SOARE" şi „ÎN MIJLOCUL VERII SE ANUNŢĂ PLOI." Din păcate, ziarul ei publica mesajul negativ, în timp ce concurenţa venea cu cel optimist. Prin urmare, nu începeau dubii cu privire la succesul vânzărilor din ziua aceea.

Pierdu autobuzul şi se adăposti în intrarea de la numărul 32 de pe Hantverkargatan, ca să scape de ploaia care se hotărâse până la urmă să înceapă. Ridică privirea spre bolta de deasupra capului: aici locuise câţiva ani împreună cu Thomas. I se părea atât de ireal acum, de parcă perioada aceea i-ar fi apărut dintr-un film sau ar fi citit despre ea într-o carte.

Nu mai luase legătura cu Thomas de când se întorseseră de pe Costa del Sol. „Am să te caut", fuseseră ultimele lui cuvinte când o condusese la aeroport, iar ea avusese impresia că spunea adevărul, dar nu era aşa.

Nici ea nu îi telefonase. Adevărul era că îi cumpărase lui Kalle un telefon mobil şi îl învăţase cum să-l încarce, aşa că nu mai trebuia să sune la apartamentul din strada Grev Turegatan când voia să le spună copiilor noapte bună.

Îi era deja dor de ei, deşi copiii petrecuseră cu ea weekendul de Rusalii şi abia ce se despărţiseră lăsându-i la şcoală.

Nici de la Niklas Linde nu mai primise niciun semn, dar nici nu se aştepta la aşa ceva.

Nici măcar Jimmy Halenius nu o mai căutase, însă asta era probabil o urmare a evadării masive din Penitenciarul Osteraker, care produsese consecinţe politice serioase. Evident că partidele din opoziţie cereau demisia ministrului Justiţiei, de parcă ar fi condus el, personal, buldozerul care izbise zidul închisorii. Părea că demnitarul va supravieţui însă, ca întotdeauna, mulţumită câtorva numiri tactice în funcţie şi a unei ample doze de talent politic înnăscut.

Veni autobuzul şi Annika se înghesui să se urce. Trebui să rămână în picioare până la staţia Gjorwellsgatan.

Când intră pe uşă, Tore, administratorul, o abordă imediat.

— N-ai făcut plinul ultima dată când ai luat maşina, spuse el postându-se fix în faţa ei.

Îi sună mobilul şi Annika îl trase de firul căştilor verificându-i ecranul: un număr pe care nu-l recunoscu.

— Crezi că sunt omul bun la toate, care nu are altceva mai bun de făcut decât să strângă după tine? spuse el.

— Alo? răspunse Annika la telefon.

— Annika? Bună! Sunt Polly.

Vocea era subţire şi cristalină, de fetită. Annika închise ochii ignorând scâncelile administratorului. Polly: Polly Sandman,

prietena lui Suzette. Nu i-a mai auzit niciodată vocea până acum, n-au făcut decât schimb de mesaje pe e-mail.

— Bună! salută ea îndepărtându-se de Tore şi îndreptându-se spre redacţie. Ce faci?

— Data viitoare când vei mai avea nevoie de maşină, să-ţi pui pofta-n cui! strigă Tore după ea.

— Mi-ai spus să-ţi dau telefon, zise Polly, dacă ia legătura cu mine Suzette.

Annika se opri în mijlocul Camerei ştirilor. Patrik o zări de la biroul ştirişti lor şi sări în picioare, rostogolindu-se spre ea cu un teanc de notiţe în mână.

— Şi? întrebă Annika. A dat vreun semn?

— În numele domnului Gunnar Larsson, spuse Polly. De această dată a şi scris ceva în mesaj.

— Conferinţă de presă la Skeppsbron, într-o jumătate de oră, spuse Patrik înmânându-i o foaie scoasă la imprimantă, din teancul pe care îl ţinea în mână. Te duci chiar acum, cu Steven.

— Poftim? zise Annika scoţându-şi casca din ureche. Cine e Steven?

— Filip Andersson a fost eliberat. Noul fotoreporter cu contract temporar.

— Alo? zise Polly în cască.

Annika strecură casca la loc în ureche.

— Ne putem întâlni undeva? Ia şi calculatorul cu tine sau adu mesajul imprimat.

Polly îi propuse o cafenea pe strada Drottninggatan, în plin centru al oraşului. Annika nici nu auzise de ea, ceea ce însemna că era probabil un local foarte la modă. Văzu venind în fugă spre ea un bărbat înalt, extrem de tânăr, încărcat cu truse de aparate de fotografiat.

— Bună ziua! Eu sunt Steven.

Annika îşi azvârli telefonul în geantă şi dădu mâna cu el.

— Presupun că plecăm chiar acum, spuse ea aruncând o privire pe foaia trasă la imprimantă cu anunţul agenţiei de presă, pe care i-o dăduse Patrik: strada Skeppsbron nr. 28. În Gamla stan, aşadar, cu parcare pe chei, vizavi de clădire.

— Eu n-am carnet de conducere, zise Steven.

Minunat, îşi spuse Annika şi se îndreptă spre biroul administratorului.

— Nici nu mă gândesc, zise Tore când o văzu apropiindu-se de el. Înainte de-a mai cere maşină, învaţă că trebuie s-o laşi cu rezervorul plin.

— Este treaba ta să umpli rezervorul şi treaba mea să gândesc, spuse Annika. Dă-mi o maşină.

Primi tot vechiul Volvo hodorogit, pe care avea obiceiul să i-l repartizeze ei.

— Ce vrem de la această conferinţă de presă? întrebă fotoreporterul în timp ce Annika ieşea din parcare. Ceva spectaculos sau mai oficial? Cine este victima? Cine este eroul? Există şi o oaie neagră?

Annika se uită la el încercând să se lămurească dacă îşi bătea joc de ea, dar el părea teribil de serios.

— Cred că victima este Filip Andersson, iar eroul este avocatul, spuse ea, dar niciunul nu pare a fi la locul lui în fiecare dintre aceste roluri. Filip Andersson seamănă cu un gangster, iar Sven-Gbran Olin este moşul cel bun.

— Iar omul rău este bărbatul elegant, bronzat, cu ochi albaştri care inspiră încredere?

— Omul rău este o femeie obişnuită, care a fost împuşcată de Poliţie în pădurea de lângă Garphyttan, anul trecut, în decembrie. Se numea Yvonne.

Ploaia se oprise. Annika se strecură prin traficul aglomerat din centrul oraşului şi parcă pe chei la Skeppsbron, contra unei taxe de 260 de coroane pentru două ore. Cu taxiul ar fi fost mai ieftin.

Se întreba cât ar putea dura conferinţa de presă. Dacă va constata că se lungeşte, va pleca. Întâlnirea cu Polly la cafenea era mai importantă, indiferent ce ar spune Patrik.

Ar putea fi doar o alarmă falsă, se gândi ea. *Nu este vorba, în mod obligatoriu, de un semn de viaţă de la Suzette.* Polly avea tendinţa să dramatizeze.

Sala de aşteptare a firmei juridice era deja plină de jurnalişti, camere de filmat ale televiziunilor şi reporteri de la radio, ceea ce era o surpriză pentru Annika. Reieşise destul de clar, încă de astă-iarnă, că Filip Andersson urma să fie eliberat. *Presupun că au venit să-l vadă,* îşi spuse ea.

Îşi croi drum prin mulţime şi găsi un loc liber în apropiere de toalete. Pe braţul scaunului se găseau diversele secţiuni ale proaspătului număr al principalului cotidian. Annika oftă şi deschise la secţiunea de cultură. O frunzări fără să citească nimic, până ce ajunse la pagina patru, unde rămase cu gura căscată. Pe două pagini se întindea recenzia unei expoziţii de fotografie de la Kulturhuset, intitulată „Cealaltă faţă a Costei del Sol". Fotografa, Lotta Svensson Bartholomeus, era lăudată pentru că reuşise „să capteze şi să aducă o serioasă documentaţie despre subteranele supraexpusei Costa del Sol: femei în drum spre piaţă, uneltele abandonate ale artizanilor..." Articolul era ilustrat cu prim-planul foarfecelor de tăiat tablă de la La Campana.

Cine ar fi crezut, îşi spuse Annika şi lăsă ziarul jos.

Câteva minute rămase cu privirea aţintită înainte, cu o senzaţie din ce în ce mai puternică de nelinişte în capul pieptului. Pe urmă deschise din nou paginile de cultură şi studie fotografia neobişnuită, aducându-şi aminte ce spusese Lotta, că arta era mai apropiată de adevăr decât jurnalismui. Era ceva aici ce nu înţelegea, măcar atât putea să-şi dea seama. În principiu, cum putea fi interesantă o foarfecă stricată de pe podeaua unui depozit? Ce îi scăpa ei? Îi lipsea capacitatea de a vedea în acel obiect ceva excepţional.

Mototoli partea de ziar cu secţiunea respectivă şi o îndesă sub scaun, apoi se ridică în picioare şi aşteptă să se deschidă sala de conferinţe. La uşă se produse îmbulzeală, îl auzi pe Sven-Goran Olin îndemnându-i pe toţi la calm. Annika aşteptă până ce intră mulţimea, apoi trecu şi ea de uşă şi rămase în apropierea ei.

Fotoreporterii, cameramanii televiziunilor şi jurnaliştii de la posturile de radio se înghesuiau să ocupe locuri în faţă, în apropierea unei mese banale, cu trei scaune aşezate pe partea opusă. Îl reperă pe Steven în îmbulzeală – era mult mai înalt decât toţi ceilalţi.

Încercă să-l zărească pe criminalul exonerat. Încă nu venise.

Senzaţia de nelinişte nu o părăsea.

Filip Andersson făcuse cinci ani de închisoare pentru o crimă grotescă pe care nu o comisese. Puteai ieşi cu mintea întreagă din aşa ceva sau trebuia să fii Nelson Mandela ca să poţi face faţă?

Înţelese că urma să primească răspuns, pentru că la capătul opus al sălii se deschise o uşă şi intră Filip Andersson, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de culoare închisă şi cămaşă albă. Clicurile sporadice ale aparatelor de fotografiat se transformară în torent, lămpile camerelor de filmat se aprinseră plonjând sala într-

o strălucire albastră, iar reporterii începură să transmită din faţa camerelor.

Andersson nu se uită la niciunul dintre ei. Se trânti pe unul dintre cele trei scaune şi rămase cu privirea aţintită în faţă, fără să clipească. Annika îşi întinse gâtul ca să vadă mai bine. A slăbit de când l-a întâlnit ultima dată în sala de vizite de la închisoarea Kumla, toamna trecută. S-a tuns şi şi-a ras barba. Sven-Goran Olin luă loc lângă el, iar ultima intră o tânără, care ocupă ultimul scaun.

— Am avut astăzi marea plăcere, începu avocatul, să primim sentinţa Curţii de Apel a Suediei prin care Filip Andersson este definitiv achitat în toate cele trei cazuri de crimă de la Sankt Paulsgatan.

Zgomotele camerelor de luat vederi se mai domoliră. Jurnaliştii de radio se aşezară.

— Filip Andersson a stat închis mai bine de cinci ani, continuă avocatul. Aşa cum am arătat atunci când a fost anunţat verdictul Tribunalului Municipal, el a fost găsit vinovat pe baza unor dovezi foarte neconvingătoare, în ambele procese Toţi cei implicaţi în cazurile respective păreau preocupaţi doar să-şi uşureze propria situaţie.

Tăcerea în sală era acum deplină.

Annika încercă să desluşească pe chipul bărbatului semne de emoţie, de uşurare, de tristeţe, bucurie sau amărăciune, dar nu putu citi nimic. Faţa lui era complet închisă, ochii priveau fix într-un punct ceva mai sus, peste capetele asistenţei. Avea parcă umerii mai lăţi – poate făcuse sport pregătindu-se pentru eliberare.

— O judecată de felul acesta înseamnă că avem în acelaşi timp şi mai multă, şi mai puţină încredere în sistemul nostru judiciar, spuse Sven-Goran Olin. Este bine că putem face apel şi

putem îndrepta lucrurile retrospectiv, dar în acelaşi timp este tulburător faptul că se pot produce asemenea erori în Justiţie.

Ai fi putut auzi musca. Annika cercetă chipurile colegilor. Toţi se uitau cu ochi mari la Filip Andersson, în timp ce pe feţe li se citea dezamăgire şi nesiguranţă. Cum vor reflecta toate acestea în ziarele lor?

Filip Andersson era patetic în rolul de victimă. Nu avea o familie frumoasă adunată în jurul lui cu prăjituri şi desene ale copiilor, nici o soţie superbă care să-l ţină de mână şi să zâmbească plină de recunoştinţă spre camerele de filmat, cu ochii în lacrimi. Andersson arăta exact ceea ce era: un finanţist uşor supraponderal şi lipsit de scrupule, care se aflase la locul nepotrivit, într-un moment nepotrivit. Era imposibil să atragi prea multă simpatie pentru el din partea cititorilor.

— Deoarece cancelarul pentru Justiţie[20] ne-a respins solicitarea, astăzi vom depune o cerere de despăgubire împotriva statului suedez, declară Sven-Goran Olin. Filip Andersson pretinde douăsprezece milioane de coroane, din care cinci milioane reprezintă compensaţii pentru suferinţele îndurate şi şapte milioane venitul pe care l-ar fi încasat în acest răstimp.

Femeia de lângă el se ridică în picioare şi începu să distribuie nişte foi trase la imprimantă, probabil copii ale cererii.

În sală se produse rumoare. Valoarea-record a pretenţiilor de despăgubire nu va atrage mai multă simpatie din partea publicului.

---

[20] Funcţionar guvernamental din sistemul judiciar al unor ţări nordice, care supraveghează legalitatea actelor guvernului. *(N.t.)*

— Filip Andersson, cum vă simţiţi în libertate? strigă un jurnalist de la un post de radio.

Sven-Goran Olin se aplecă din nou la microfon.

— Clientul meu preferă să nu comenteze deocamdată, spuse el.

— Atunci de ce este aici? strigă altcineva nemulţumit.

— L-a forţat Olin, răspunse o voce. El s-a ocupat *pro bono* de întregul caz şi aceasta este recompensa.

Annika aprecia că avocatul nu primea mare lucru pentru ceea ce a investit, deşi nici n-a avut mare lucru de făcut. Articolele ei despre Yvonne Nordin au fost cele care au pornit tăvălugul, iar doamna procuror general solicitase chiar ea revizuirea cazului.

Femeia care distribuia documentaţia ajunse în fundul sălii şi îi întinse o foaie. Annika se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche:

— Pot face un interviu în exclusivitate cu Filip? Sunt Annika Bengtzon. Eu am scris articolele despre Yvonne Nordin, care...

— Filip Andersson nu face niciun comentariu, spuse impasibilă femeia. Nu acum şi pentru nimeni.

Ceilalţi reporteri se încruntau la ea de parcă ar fi încercat să se aşeze în fruntea cozii la supermarketul COOP.

Se uită neliniştită la ceas. Dacă nu obţinea niciun comentariu, dimineaţa era pierdută. Într-un tabloid de seară nu puteai scrie un articol despre cineva care nu avea nimic de spus.

Jurnaliştii începură să plece. Ea se trase într-o parte, făcându-se că nu-i vede pe colegii care ieşeau în valuri din sala de conferinţe.

— Dacă vrea o despăgubire atât de mare, ar putea măcar să aibă bunul-simţ de a vorbi despre anii pe care i-a pierdut, spuse o femeie din mulţime, trecând pe lângă ea.

Filip Andersson se ridică în picioare. Era încă destul de bine făcut. Annika înaintă pe lângă perete şi se duse spre el. Tânăra care distribuise documentaţia deschise uşa din capătul sălii. Sven-Goran Olin se strecură afară primul. Filip Andersson se îndreptă şi el spre uşă.

— Filip! strigă Annika. Filip Andersson!

El se opri în prag şi se întoarse. Privirea i se opri direct asupra ei.

O recunoştea? Cu siguranţă – probabil nu primise multe vizite la închisoare.

— Ce-ai să faci în continuare? întrebă ea cu voce tare. Ce planuri ai?

Cu o mişcare incredibil de lentă, el ridică arătătorul de la mâna stângă şi îl îndoi de mai multe ori, ca şi când i-ar fi făcut un semn.

Arătătorul mâinii stângi. Îi făcea semn.

Un fior de groază o străbătu pe şira spinării.

Se văzu dintr-odată pe alee din nou, la Yxsmedsgrand în Gamla stan, în seara aceea de miercuri, când îi făcuse o vizită la închisoarea Kumla. Se ducea spre casă când doi bărbaţi mascaţi o târâseră într-un gang. Unul se aplecase deasupra ei, iar ochii, singurii vizibili de sub masca ce-i acoperea figura, erau transparenţi ca sticla. Celălalt îi pusese cuţitul la un centimetru de ochiul stâng. *Lasă-l în pace pe David. S-a terminat. Nu-ţi mai băga nasul.* Apoi o înşfăcaseră de mâna stângă, îi scoseseră mănuşa. Simţi din nou durerea ascuţită care o străpunsese de la mână în sus pe braţ, ajungându-i în piept. *Data viitoare îi tăiem pe copiii tăi.* Răceala pietrelor din caldarâm când îi atinseseră obrazul, bubuitul inimii direct în urechi când le văzuse cizmele îndepărtându-se pe alee.

Îi întâlni privirea lui Filip Andersson, făcu un pas înapoi şi involuntar îşi ascunse mâna stângă la spate.

Filip Andersson sesiză gestul şi zâmbi, apoi îi întoarse spatele şi dispăru din încăpere la fel cum intrase.

*

Când se duse înapoi la maşină, mâna încă îi ardea. Cicatricea de la degetul arătător pulsa – n-o mai simţise aşa din zilele cele mai reci din iarna trecută. Băgă mâna în buzunarul jachetei şi se ghemui cu umerii strânşi din cauza vântului.

— Nu pare prea smerit, remarcă Steven. Poate că nici nu poţi fi, după ce-ai stat închis cinci ani, nevinovat fiind.

— Nimeni nu zice că e nevinovat, spuse Annika. Singura concluzie la care a ajuns Curtea de Apel este că n-au existat suficiente dovezi pentru a-l condamna. Este o diferenţă uriaşă.

Steven rămase tăcut.

Sunt prea severă cu angajaţii temporar. Aşa-mi trebuie dacă ei nu vor să lucreze cu mine.

— Nu mă întorc în redacţie, spuse ea încercând să fie mai blândă. Mă tem ca va trebui să iei un taxi.

Tânărul nu păru deranjat. *Probabil este mulţumit să scape de mine,* îşi spuse ea plătind a doua oară 260 de coroane pentru încă două ore. Lăsa maşina unde se afla, pentru că pe strada Drottninggatan nu găsea locuri de parcare.

30

Polly nu sosise încă, aşa că Annika se căţără pe un scaun înalt de bar, la o masă acoperită cu o foaie de tablă şi iluminată cu leduri. Intenţionă să comande o *caffe latte* de la o chelneriţă cu inel în nas, dar fata o informă, aruncându-i vorbele peste umăr, că

trebuia să-şi ia singură. Deci localul nu e prea „trendy” îşi puse ea şi hotărî să renunţe la cafea.

Locul îi evoca interiorul unei fabrici dintr-un film de groază, cu pretenţii futuriste. Pereţii erau decoraţi cu lămpi de metal ruginite, multe înfăşurate în spirale de neon. Cafetiera şuiera, iar din bucătărie răzbăteau zgomotul maşinii de spălat vase şi clinchet de tacâmuri. Bubuitul muzicii în difuzoare făcea stilul metalic al nemţilor de la Rammstein[21] să pară un foarte accesibil euro-pop.

O durea degetul. Nu putea fi o simplă coincidenţă. Filip i-a făcut semn cu degetul pe care i-l crestaseră în noaptea de după vizita ei la închisoare.

Băgă mâna la loc în buzunar.

Cafeneaua se umplea – se apropia ora prânzului. Surprinzător de mulţi dintre clienţi păreau a fi funcţionari din ministere şi din clădirile de birouri din centrul oraşului, dacă era să judeci după aspectul lor conservator: cămăşi albe şi pantaloni de culoare închisă, exact ca Filip Andersson la conferinţa de presă.

Se înfioră.

Dacă atacul din seara aceea fusese comandat de Filip Andersson, înseamnă că el reacţionase imediat. Nu trecuseră decât câteva ore după ce îl vizitase la Kumla. Probabil că ţinuse foarte mult să o împiedice să mai scotocească în trecutul lui David Lindholm. De ce? Cei doi avuseseră o afacere împreună. De asemenea, David avusese o legătură amoroasă cu sora lui şi o lăsase însărcinată. Mai mult, David fusese curatorul lui Filip Andersson la Kumla, ceea ce însemna că îi acordase sprijin şi acţionase ca intermediar pentru deţinutul condamnat pe viaţă.

---

[21] Trupă de rockeri germani, înfiinţată în 1994 la Berlin. *(N.t.)*

Era clar că existau lucruri pe care ea nu trebuia să le descopere, ceva ce încă nu a aflat. David avusese o mulţime de schelete în dulap.

Annika îşi aduse aminte ce-i spusese Nina Hoffman despre felul în care o tratase David pe Julia. David Lindholm avea obiceiul să-şi ţină soţia încuiată în casă şi câte o săptămână întreagă. Altădată o aruncase afară pe scări goală-puşcă, până ce femeia se îmbolnăvise atât de grav, încât a trebuit să fie dusă la spitalul universitar A&E. Era renumit pentru infidelitate, dispărea săptămâni la rând fără să spună unde se ducea, ţipa la ea, îi spunea că e curvă şi şleampătă...

Dacă Polly nu venea? Începu să bată darabana cu degetele de la mâna dreaptă în suprafaţa de metal a mesei.

David fusese un personaj cum nu se poate mai contradictoriu. Deşi ca soţ fusese un porc, reuşise cumva să devină unul dintre cei mai renumiţi şi respectaţi ofiţeri de poliţie din Suedia. Annika ştia că fusese un om violent, pentru că investigase reclamaţiile făcute împotriva lui, când îşi începuse cariera în Poliţie. Şi-l aducea aminte pe Timmo Koivisto, un fost dependent de droguri pe care îl întâlnise în centrul de reabilitare Vartuna: el îi spusese că David îl dăduse cu capul de pereţii de la toaletă, lăsându-l cu urmări pentru toată viaţa. Timmo Koivisto fusese dealer la capătul lanţului. Îşi susţinuse dependenţa înşelându-şi angajatorii, micşora cheltuielile folosind materiale mai slabe, apoi factura mai mult, iar diferenţa o băga în buzunar.

— De ce-a făcut-o? De ce te-a bătut David într-un asemenea hal? l-a întrebat Annika.

— Au vrut să-mi arate că nu aveam scăpare, i-a spus Timmo Koivisto. Că m-ar fi găsit oriunde m-aş fi ascuns.

Cine erau „ei?” a întrebat Annika. Se referea la un fel de mafie a drogurilor?

— Aşa li se spune, a lămurit-o el.

Se uită la decorul de coşmar din jur. Acela era locul în care au stabilit să se întâlnească, nu-i aşa?

Pentru a fi mai sigură, scoase carnetul şi verifică. Da, aici era.

David Lindholm, mafia drogurilor, crimele din Sankt Paulsgatan, Filip Andersson care pusese să-i fie distrus degetul...

— Annika?

Ridică privirea şi văzu lângă masă o fată blondă cu un rucsac şi jachetă matlasată.

— Polly?

Fata se aşează vizavi şi îşi dădu jos rucsacul.

— Ştiu, spuse ea aplecându-se peste masă, încât Annika să o poată auzi. Nu mai arăt ca în poza de pe Facebook. M-am gândit s-o schimb, dar dintr-un motiv sau altul nu vreau. Ne-am făcut pozele împreună, Suzette şi cu mine, şi, dacă o schimb, ar fi ca şi când ea ar mai dispărea puţin.

Părea atât de matură.

— Iar acum crezi că a dat un semn de viaţă? întrebă Annika.

Polly scutură din cap în semn că da.

— Vrei ceva? Mă duc eu să aduc.

Annika scoase portofelul şi îi întinse lui Polly o hârtie de o sută de coroane.

— Pentru mine numai un pahar cu apă, te rog.

Fata se duse la tejghea, care nu era, de fapt, decât o masă de fier, ruginită. Annika se uită după ea. *Trebuie să aibă şaisprezece ani, poate şaptesprezece, dar pare mai matură.* Reveni aducând un pahar cu apă, gheaţă şi lămâie, iar pentru ea un ceai verde. Parcă şi-ar fi cerut scuze.

— Ştiu că a fost o prostie din partea mea, spuse ea. Ce-am spus ultima dată.

Annika ridică o sprânceană.

— Când te-am întrebat dacă crezi că se foloseşte e-mailul în Ceruri. Bineînţeles că nu, ştiu asta. Cred că speram...

Se urcă pe un scaun de bar. Nu era prea înaltă, cam tot cât Annika.

— De data asta, ştiu că este adevărat. Suz este în viaţă, spuse ea cu calm, concentrată.

— Ai calculatorul la tine? întrebă Annika.

Polly scoase un laptop din rucsac.

— Mă cam grăbesc, spuse ea. Avem şedinţă la comitetul studenţesc.

Porni calculatorul, se autentifică, apăsă diverse comenzi, apoi întoarse ecranul spre Annika. Era ocupat în întregime de fotografia unei tinere brunete care zâmbea şi strângea în braţe un cal arămiu.

— Au internet gratis aici, spuse Polly. Stai să intru.

— Minunată fotografia lui Suzette spuse Annika.

— Calul se numeşte Sultan – era preferatul ei. Şcoala de călărie l-a vândut.

Ecranul pâlpâi şi sub Windows Live apăru o pagină de Hotmail. O banderolă în partea de sus făcea reclamă unei reviste de ştiinţă. Imediat dedesubt, în partea dreaptă, văzu adresa lui Gunnar Larsson. Banderola albastru-închis din partea stângă specifica „trimis”. Erau două mesaje. Fuseseră trimise pe adresa de Yahoo! a lui Polly, primul la sfârşitul lui martie, iar cel de-al doilea la 14:37 în ziua anterioară, 13 iunie.

— Prin urmare, acesta este contul de e-mail al lui Gunnar Larsson, spuse Annika. Cel pe care l-aţi înfiinţat tu şi cu Suzette, ca să trimiteţi mesaje deocheate colegelor de clasă.

Polly dădu din cap afirmativ.

— După ce a plecat Gunnar, am şters toate mesajele, spuse ea ruşinată.

— Dar contul l-aţi păstrat?

— N-am ştiut ce să facem ca să-l închidem.

Annika dădu clic pe primul mesaj, cel din martie. Gol.

Apoi apăsă pe cel de-al doilea, de ieri.

Salut, Polly. Să nu vorbeşti nimănui despre acest e-mail. Nu-i spune nimic mamei şi ÎN NICIUN CAZ celor de la Poliţie. Nu am internet la fermă, aşa că nu-ţi pot scrie. Acum sunt la un internet cafe. Ei nu ştiu unde sunt, iar Fatima s-ar înfuria dacă ar afla că-ţi scriu.

Sunt cu Amira. Mă aflu aici de la Anul Nou. Am calul meu, se numeşte Larache. Este minunat, un amestec de rase, englezească şi pursânge arab. Cu cine este Adde acum? Nu-i spune că ţi-am scris. Poţi să-mi răspunzi, dar nu ştiu când voi ajunge să citesc. Nu ne ducem decât la Asilah, dar nu foarte des.

Te îmbrăţişez cu mare drag,

suz

Annika citi mesajul de două ori. Era clar că fusese scris pe o tastatură foarte simplă, fără diacritice suedeze. Asilah părea a fi în... I se părea o denumire cunoscută. Unde o mai auzise?

— Crezi că este autentic? întrebă ea. Este stilul obişnuit al lui Suzette?

Polly sorbi din ceaiul verde şi dădu aprobator din cap.

— Întotdeauna spune că mă îmbrăţişează cu mare drag şi semnează cu „s” mic.

— Cine sunt cei pe care îi menţionează? Fatima, Amira şi Adde?

Pe chipul lui Polly trecu o umbră sau cel puţin aşa i se păru Annikăi.

— Amira este cea mai bună prietenă a lui Suz. Cel puţin aşa spunea ea, de parcă noi, cei de-acasă, nu contăm. Cred că Fatima este mama ei. Adde este prietenul lui Suz. Bine, poate nu în sensul de iubit, nu pot spune că erau împreună. Dar Suz se îndrăgostise lulea de el. Adde cunoaşte foarte multe fete...

— Şi Amira? întrebă Annika. Cum de-a devenit cea mai bună prietenă a lui Suz?

— Prietena din timpul verii. În copilărie Suz a stat mult la ferma lor. Au aceeaşi vârstă.

— Unde? În Spania?

Polly făcu semn că nu

— În Maroc. Au o fermă acolo.

— Ştii unde se află? În locul de care vorbeşte Suz, la Asilah?

Polly ridică din umeri şi împinse ceaşca de ceai.

— Dar cum se înţeleg una cu alta? întrebă Annika. În Maroc se vorbeşte franceza şi araba, iar Suzette nu vorbeşte nici engleza, nu-i aşa?

Polly o privi indignată.

— Bineînţeles că vorbeşte engleza.

— Vorbeşte englezeşte cu Amira?

Polly negă scuturând capul şi întoarse laptopul cu faţa la ea.

— Suedeză, bineînţeles.

— Stai puţin, spuse Annika. Poţi trimite mai departe acest mesaj pe adresa mea?

Polly ezită.

— Nu, spuse ea. Ţi-am promis că te anunţ dacă dă un semn de viaţă. Acum trebuie să plec.

— Vorbesc suedeză una cu alta? Cum aşa?

— Amira este pe jumătate suedeză, nu-i aşa? Tatăl ei este suedez. Numele ei de familie este Lindholm.

Tot vacarmul din jurul Annikăi se stinse.

— Lindholm? exclamă ea. Numele de familie al tatălui este Lindholm? Ştii şi care era prenumele?

Polly băgă laptopul înapoi în rucsac şi ridică din umeri încă o dată.

— N-am idee. Nu cred că el locuieşte la fermă.

— Ar putea fi David? Ştii cumva dacă a fost poliţist?

Fata îşi punea din nou rucsacul în spate.

— Pot să te rog ceva? spuse ea.

— Sigur că da, zise Annika.

— Nu spune nimănui nimic despre toate astea. Promite-mi!

Annika o privi pe tânăra serioasă, cu părul blond, atât de diferită de fata brunetă şi puternic machiată de pe Facebook.

— N-am să spun nimic, zise ea. Şi nici n-am să scriu nimic, îţi promit!

Îşi strânseră mâinile, apoi Polly ieşi pe uşă şi dispăru.

Annika îi dădu două minute, apoi plecă şi ea. Lăsă în urmă zgomotul cafenelei infernale, răsuflând uşurată.

Suzette era în viată; se afla la o fermă, undeva la tară, în Maroc, împreună cu o fată de aceeaşi vârstă, al cărei nume de familie era Lindholm.

Se opri în mijlocul străzii, scotoci în geantă după telefonul mobil, sună la serviciul de informaţii telefonice internaţionale şi ceru să i se facă legătura la Ambasada Suediei de la Rabat, Maroc.

Intră mesajul unui robot telefonic. Un discurs lung în limba franceză explica între ce ore era deschisă secţia consulară şi când se putea telefona pentru alte probleme. Annikăi îi fu greu să-l urmărească – franceza ei era la fel de aproximativă ca şi spaniola –

dar era deja prea târziu ca să mai obţină vreo informaţie azi. Va trebui să încerce din nou mâine.

Se uită spre Kungsholmen[22]. Ar trebui să se întoarcă la ziar şi să le spună că Filip Andersson nu voia să vorbească. Oamenii treceau pe lângă ea, se ciocneau de ea, se agăţau de geanta ei, o călcau pe picioare, grăbindu-se, grăbindu-se, grăbindu-se spre masa de prânz sau spre curăţătoria chimică sau spre o şedinţă. Autobuzele scrâşneau, maşinile aruncau noroi trecând prin bălţi.

Privi spre strada Hamngatan. Îi va lua treizeci de secunde să scrie ceva despre inutila conferinţă de presă. Ridică telefonul şi tastă numărul Juliei Lindholm la domiciliul ei de pe strada Bondegatan.

Era acasă, împreună cu Alexander, iar Annika era mai mult decât binevenită în vizită.

*

Apartamentul se afla la etajul al treilea al unui bloc destul de anost din anii '60. Casa scării era întunecată şi mirosea a mucegai. Singurul lucru nou părea a fi înscrisul LINDIIOLM pe cutia de scrisori. *Probabil că Poliţia l-a distrus pe cel vechi, când a pătruns cu forţa în apartament după ce a fost ucis David,* îşi spuse Annika.

Sună la sonerie şi auzi ecoul ding-dong răsunând undeva departe, parcă dincolo de zid.

— Bine-ai venit! o întâmpină Julia deschizând uşa larg. Ce frumos din partea ta să ne vizitezi! Nu-i aşa, Alexander?

Băiatul, care crescuse surprinzător de mult din primăvară, stătea în pragul camerei lui. Nu răspunse nimic.

---

[22] Insulă din Stockholm (Insula Regilor). *(N.t.)*

Annika îşi lăsă geanta pe jos în vestibul şi îşi agăţă jacheta în cuier. Apoi se duse la Alexander şi se ghemui lângă el.

— Salut, Alexander! spuse ea. Îţi place că te poţi juca din nou în camera ta?

Copilul intră în cameră şi închise uşa în urma lui.

— Săptămâna viitoare se duce din nou la vechea grădiniţă, spuse Julia. Psihoterapeuţii au stabilit că este pregătit. Ai mai fost aici?

Annika dădu din cap că nu.

— Nu este mare lucru de văzut, dar, cât am fost cu Alexander la Lejongarden, părinţii mei au reamenajat şi au făcut apartamentul să arate mai bine. Aici este bucătăria.

Îi arătă cu mâna o bucătărie obişnuită, din anii '60, cu dulapuri vopsite şi blaturi de oţel inoxidabil, zgâriate.

— Se potriveşte cu clădirea, spuse Annika.

— Da, nu-i aşa? Mie-mi place. Iar aici este camera de zi...

Avea parchet de stejar, televizor şi ferestre cu vedere pe două direcţii.

— Nu avem balcon, spuse Julia, ceea ce-i păcat. Este chiar singurul lucru care mi-ar fi plăcut să fie altfel. Dormitorul meu...

Deschise uşa camerei unde fusese ucis soţul ei. Patul era făcut, ordonat. Draperiile erau trase de la fereastră. *Dacă David a făcut servicii mafiei, banii nu i-a cheltuit pentru acest cămin,* îşi zise Annika.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Julia. Cum de pot dormi aici?

Annika respiră profund şi fu pe punctul de a protesta, dar nu făcu decât să expire.

— El a plecat, dar noi suntem în continuare aici. Nu putem evita realitatea, spuse Julia. Ai mâncat?

Annika recunoscu faptul că nu mâncase.

— Mă pregăteam să fac nişte chiftele şi piure de cartofi. Din chiftele congelate şi cartofi instant, dar sunt bune. Vrei şi tu?

— Da, mulţumesc.

Ieşiră înapoi, în vestibul. Annika auzi lovituri din camera lui Alexander.

— Vrea să construiască o farfurie zburătoare, spuse Julia. Psihoterapeuţii mi-au spus să-l las să facă ce vrea.

Annika se aşează la masa de la bucătărie în timp ce Julia scoase un pachet de fulgi de cartofi şi un pachet de chiftele.

— Progresează? întrebă Annika.

Julia nu răspunse imediat.

— Nu mai este copilul care-a fost, deşi chiar nu ştiu la ce m-aş fi aşteptat. Până la urmă, în momentul acela era mai mic cu un an.

Se opri cu o spatulă ridicată în mână.

— Ştii ceva? spuse ea. Nici nu contează. Sunt atât de mulţumită că l-am regăsit'

Reveni la făcut chiftele. Nu peste mult timp, acestea începură să sfârâie în tigaie, în margarina topită. Sunetul era blând şi simplu, bucătăria vopsită proaspăt şi ordonată, iar Julia fredona melodia unui cântec greu de identificat.

Ar trebui să fie un sentiment plăcut, îşi spuse Annika, *dar ceva nu este în regulă.* Poate era din cauza sunetelor dezordonate ce răzbăteau din camera copilului sau poate din cauza dotărilor spartane. Ori poate doar ecoul tuturor minciunilor din viaţa lui David. N-a fost niciodată sub acoperire pe Costa del Sol. Iar stafiile nu există.

— Cum te descurci din punct de vedere financiar? întrebă ea, încercând să nu pară prea intruzivă.

— Apartamentul nu costă nimic şi l-am moştenit, dar economii n-au rămas. David a avut o asigurare de viaţă care poate

fi încasată de urmaşi, adică de mine, de Alexander şi de Hannelore, desigur. A fost vorba despre o sumă de bani considerabilă şi în prezent trăim din ea.

— Ce crezi că ai putea să faci? Să revii în poliţie?

Julia neagă dând din cap.

— Vreau să studiez arhitectura. Dacă sunt chibzuită, banii îmi vor ajunge până la absolvire.

Măsură cu o cratiţă o cantitate de apă şi o puse pe foc.

— Pot să te întreb altceva? spuse Annika. Ştii dacă David a avut vreo legătură cu Marocul?

Julia o privi surprinsă.

— Cu Marocul? Nu, niciuna. De ce ar fi avut?

— N-a vorbit niciodată de Maroc? Nu ţi-a spus niciodată dacă cunoştea pe cineva acolo?

— De ce întrebi?

Annika se gândi bine înainte de a răspunde.

— S-ar putea să aibă rude acolo.

Julia scose untul din frigider şi un tel din sertarul cu ustensile, turnă lapte într-o cană, adăugă un bulgăre mare de unt şi puse totul în cuptorul cu microunde – pe care îl programă la două minute –, apoi apăsă butonul de pornire.

— Singura dată când a menţionat Marocul a fost atunci când mi-a vorbit despre tatăl lui vitreg, Torsten. A dispărut în Maroc când David ieşea din adolescenţă.

Annika rămase nemişcată, străduindu-se să-şi aducă aminte. La o întâlnire mai de mult, Julia i-a spus ceva despre dispariţia tatălui vitreg.

— A aflat vreodată ce s-a întâmplat cu el?

Julia scoase trei farfurii, pahare şi tacâmuri.

— Cred că n-a reuşit niciodată să depăşească această întâmplare. Au fost foarte apropiaţi. David nu l-a cunoscut niciodată pe tatăl lui adevărat, aşa că Torsten a însemnat foarte mult pentru el.

Făcu o pauză.

— S-a întâmplat în iarna dinainte de înscrierea lui David la Academia de Poliţie, spuse ea.

Annika luă farfuriile şi puse masa.

— Când aţi locuit la Estepona, David ar fi avut ocazia să se ducă în Maroc ca să-l caute pe Torsten?

— Nu, spuse Julia. Trecuse foarte mult timp. Nu-mi pot închipui că s-ar fi dus.

Cuptorul cu microunde scoase trei semnale sonore. Laptele se încălzise, untul se topise. Apa fierbea pe aragaz şi Julia turnă fulgii de cartofi în laptele cu unt, amestecând viguros cu telul.

— Alexander! Masa e gata!

Copilul ieşi imediat din camera lui şi se opri în faţa Annikăi.

— Stai pe locul meu, spuse el.

Vorbise cu o voce surprinzător de joasă, nu aşa cum îşi amintea Annika din noaptea aceea în pădure, cu mult timp în urmă.

— Poţi să stai aici, Alexander, îi spuse Julia arătându-i locul din capul mesei.

Chipul i se contorsionă şi copilul începu să urle. Se prăbuşi, trupul i se zvârcoli, mâinile şi picioarele loviră podeaua şi el începu să ţipe. Annika se trase înapoi îngrozită. Julia nu păru nici surprinsă, nici îngrijorată, îl ridică pur şi simplu de jos şi îl legănă în braţe până ce criza trecu.

— Astăzi poţi să stai aici, spuse ea aşezându-l pe scaunul din capul mesei.

Băiatul o săgetă pe Annika cu o privire ostilă, apoi luă furculiţa şi cuţitul şi atacă chiftelele.

— Ketchup? întrebă el printre înghiţituri.

— Azi nu, spuse Julia.

Annika mâncă în tăcere. Sigur, şi copiii ei se supărau uneori, dar nu mai văzuse niciodată ceva asemănător la un copil atât de mic.

— Pot să mă dau jos acum? întrebă el după ce termină.

— Spune mulţumesc pentru masă şi du-ţi farfuria, îi ceru Julia.

— Mulţumesc pentru masă, zise el, apoi sări de pe scaun, îşi luă paharul, tacâmurile şi farfuria, cu o mişcare cam nesigură şi le duse la chiuvetă.

Ieşi din bucătărie fără să se uite înapoi, intră la el în cameră şi închise uşa.

— Cei şapte ani cât am lucrat în patrule de poliţie mă ajută, spuse Julia cu un zâmbet trist. Cafea?

Annika se uită la ceas.

— Cred că ar trebui să plec, spuse ea. Apropo, mai ţii legătura cu soacra ta?

Julia umplu ceainicul cu apă şi scoase un borcan cu cafea.

— Nu tocmai, răspunse ea. Am adus-o aici la sfârşitul săptămânii trecute, dar n-a făcut decât să-l caute pe David peste tot. A fost foarte ciudat, aşa că nu cred că vom mai repeta asta curând.

— La ce azil stă?

— La Ramsmora.

— Unde vine asta?

— În Nacka. Ştiu că nu este departe, dar noi nu avem maşină, iar ca să ajungi acolo cu transportul în comun este destul de problematic. N-o vizităm prea des.

— Te-ar deranja dacă m-aş duce eu s-o văd? întrebă Annika.

— De ce te-ai duce?

Annika se hotărî să vorbească deschis.

— Îţi aduci aminte că te-am întrebat dacă ai auzit de Veronica Soderstrom sau de Astrid Paulson?

Julia dădu din cap afirmativ.

— Soţia jucătorului de hochei.

Puse câteva măsuri de cafea într-un aparat şi apăsă butonul de pornire.

— Am motive să cred că David a cunoscut-o când erau copii, spuse Annika. N-ai vorbit niciodată cu Nina despre asta?

Julia dădu din cap uluită.

— De ce să fi vorbit?

— Nina mi-a spus odată că au crescut împreună, David şi Filip Andersson, Yvonne Nordin şi Veronica Paulson.

Auzind numele lui Yvonne, Julia tresări.

— Am mai vorbit despre asta, spuse Annika, despre faptul că erau apropiaţi ca fraţii. Înseamnă că părinţii lor s-au cunoscut sau cel puţin mamele. Ai auzit vreodată de-o femeie pe nume Astrid Paulson?

— Nu este una dintre persoanele omorâte astă-iarnă în Spania?

— Exact, spuse Annika. A fost mama Veronicăi Soderstrom. Ai auzit numele ei într-un context sau altul?

Julia negă dând din cap.

— Astrid Paulson, mama Ninei şi soacra ta, Hannelore, se cunoşteau.

— Adevărat?

— Nina, Yvonne şi mama lui Filip, căreia i se spunea Siv. Ai cunoscut-o, nu-i aşa?

Julia puse două căni pe masă.

— A murit la puţin timp după ce ne-am căsătorit noi. Întotdeauna mi-a părut rău de Siv. Era alcoolică în ultimul hal. Nu bei cu zahăr, nu-i aşa?

— Nu, mulţumesc. Tatăl adevărat al lui David, Klas Lindholm, cu el ce s-a întâmplat?

— Au divorţat înainte să împlinească David un an, spuse ea aşezându-se pe scaun, la masă. El a plecat. Nu ştiu unde. N-au mai ţinut legătura. A murit acum câţiva ani. David nu s-a dus la înmormântare.

— Ştii dacă şi-a făcut ulterior altă familie?

— La moartea lui, David a moştenit o maşină veche, un Saab şi o casă de vacanţă lângă Kramfors. A fost singurul moştenitor.

— Ai idee dacă se ducea prin Maroc?

Julia ridică din sprâncene.

— Eşti tare insistentă cu Marocul. Despre ce este vorba?

Annika simţi că se înroşeşte.

— Am auzit despre o persoană care se numeşte Lindholm şi despre care se crede că trăieşte în Maroc şi mă întrebam dacă ar putea fi o rudă.

— Nu prea cred, zise Julia. Lindholm este un nume destul de comun. Stă cineva cu numele acesta şi în blocul de alături – întotdeauna ne încurcă poştaşul trimiterile.

— Mami?

Alexander apăru în uşa bucătăriei.

— Da, dragul meu, ce este?

— Am terminat farfuria zburătoare.

Julia se lumină toată.

— Nemaipomenit! Trebuie s-o văd şi eu. Vrei s-o vezi şi tu, Annika?

— Dacă am voie, sigur, spuse Annika.

Alexander încuviinţă dând din cap.

Intrară cu toţii în camera băiatului, învecinată cu a Juliei. Jumătate din podea era acoperită cu o stivă uriaşă de bucăţi de placaj şi plăci aglomerate, prinse în cuie una de alta. Din mijlocul acestora ieşeau nişte beţe, probabil cozi de mătură la origine, care se înălţau spre tavan.

Julia bătu din palme încântată.

— Este minunată! spuse ea. Sunt sigură că ai putea zbura cu ea până la Lună.

Alexander o privi solemn.

— Trebuie să ajung şi mai sus, spuse el. Trebuie să ajung până la stele.

— De ce vrei să ajungi la stele? întrebă Annika.

Băiatul se uită la ea complet surprins.

— Ca să-l întâlnesc pe tati, bineînţeles.

31

Annika îşi luă maşina de la Skeppsbron, Tichetul de parcare expirase, aşa că primi o amendă de 500 de coroane. Aruncă în geantă anunţul penalizării, sună la serviciul de informaţii telefonice şi ceru să-i fie trimis un mesaj cu numărul de telefon şi instrucţiuni pentru a ajunge la azilul din Nacka.

Privirea lui Alexander o ardea încă pe suflet.

Porni maşina. Demară uşor şi porni spre Slussen, apoi intră pe Stadsgardsleden. Traficul era aglomerat şi se înainta greu. Nu

mai ploua, dar noroiul de pe drum împroşca geamurile maşinii, aşa că trebuia să meargă în continuare cu ştergătoarele în funcţiune.

În Maroc, la o fermă de lângă Asilah se afla o adolescentă de şaisprezece ani, pe nume Amira Lindholm.

Torsten Ernsten, tatăl vitreg al lui David Lindholm, dispăruse în Maroc.

Când trecu pe lângă Skurusundet i se păru că cerul s-a mai limpezit către est, direcţia spre care se îndrepta.

Ţinu mai departe autostrada spre Gustavsberg.

Unde mai auzise denumirea Asilah?

Cine să-i fi vorbit despre ea?

Deodată îi răsună în minte vocea lui Niklas Linde. Îi spunea ceva, iar ea îşi nota, ceva ce nu folosise în articolul ei pentru că nu i se păruse relevant, dar ce era? Este expediat *cu navele care pleacă din două oraşe de pe coastă, Nador şi Asilah, în lunile februarie şi martie.*

Vorbeau despre canabisul produs de fermierii din Maroc. Se aflau în restaurantul de tapas de la Centrul de Conferinţe din Malaga, iar Niklas Linde îşi lipise piciorul de al ei, pe sub masă.

O secundă prea târziu îşi dădu seama că a ratat breteaua de ieşire din autostradă. Va trebui să iasă la următoarea, apoi să se întoarcă şi să se ducă direct la azilul Ramsmora.

Clădirea era lungă şi scundă şi părea să fi fost renovată în anii '90. Era zugrăvită într-un roz lucios, cu totul nepotrivit şi era înconjurată de mesteceni foşnitori.

Annika opri în parcarea pentru vizitatori şi respiră uşurată. N-a condus niciodată distanţe prea lungi, orice-ar fi zis Tore, administratorul, iar când era nevoită să facă acest lucru era întotdeauna foarte încordată.

Tocmai încuiase maşina şi se îndrepta spre intrare când sună telefonul mobil. Era Berit Hamrin.

— Scuză-mă, spuse ea. N-am urmărit să te trimită pe tine la conferinţa aceea de presă.

— Ce conferinţă de presă? întrebă Annika înainte să-şi aducă aminte de Filip Andersson.

— A trebuit să merg la dentist azi-dimineaţă, altfel m-aş fi dus eu. A zis ceva?

— Absolut nimic, spuse Annika aducându-şi aminte de semnul pe care i l-a făcut Filip la final.

— Ştii că eu nu cred că e nevinovat.

Annika nu răspunse şi continuă să meargă spre intrare.

— Unde eşti? întrebă Berit.

— Mă duc să fac o vizită unei doamne în vârstă, cu mintea tulburată. Este o nemţoaică evreică şi a venit aici cu autobuzele albe, după război.

— Este nemţoaică? întrebă Berit. Şi a venit în Suedia cu autobuzele albe? Cred c-ai înţeles ceva greşit.

Annika stătu în loc.

— Ce vrei să spui[7]

— Autobuzele i-au adunat numai pe scandinavii deţinuţi în lagărele de concentrare ale nemţilor, danezi şi norvegieni. N-au fost şi germani.

— Eşti sigură? întrebă Annika.

— S-a spus că autobuzele urmau să elibereze şi alte naţionalităţi, dar s-a dovedit a fi o minciună. Singurii germani care s-au apropiat de autobuzele acelea au fost deţinuţii muribunzi, pe care îi mutau dintr-un lagăr într-altul. S-au stins aproape toţi.

Annika se uită în sus, la vârfurile copacilor. N-ar fi trebuit să fie surprinsă. Tot ce afla despre familiile acelea era ori neadevărat, ori anormal.

— Dar de ce ai întrebat? se interesă Berit.

— Îţi spun mai încolo, răspunse Annika. Mă întorc peste câteva ore.

Ajunse la uşă, îşi curăţă noroiul de pe pantofi şi păşi înăuntru.

Şirurile de lumini de pe plafonul holului de la intrare se reflectau pe podeaua acoperită cu un linoleum lucios. Pe pereţii tencuiţi atârnau tablouri cu subiecte incerte şi mirosea puternic a dezinfectant.

Annika se opri şi ascultă.

Din holul de intrare se deschideau două coridoare, unul drept înainte şi celălalt la dreapta. Nu se vedea nimeni, dar se auzeau voci. Printr-o uşă întredeschisă zări o sală de mese, în partea stângă. Se apropie de ea şi o deschise împingând-o. Două femei de vreo cincizeci de ani se întoarseră spre ea. Amuţiră imediat.

— Bună ziua! spuse Annika. Aş dori s-o văd pe Hannelore Lindholm. În ce cameră stă?

Femeile se uitară una la alta, spunându-şi ceva în şoaptă. Apoi una se duse în bucătărie şi cealaltă veni la ea.

— Mă numesc Annika Bengtzon, spuse Annika întinzând mâna şi zâmbind. Îi cunosc pe Julia şi pe Alexander. Julia mi-a spus că Hannelore le-a făcut o vizită la Bondegatan săptămâna trecută şi...

— Ştiu cine sunteţi, zise femeia. Eu sunt Barbro, managerul. Obişnuim să citim ziarele aici, la Ramsmora. Dumneata l-ai găsit pe Alexander.

Avea pielea de sub nas foarte roşie, ca şi când ar fi fost răcită şi şi-ar fi şters nasul exagerat de mult.

— O să trimiteţi ceva la ziar?

În general, oamenii nu făceau deosebirea între diferitele genuri de articole din cotidiene: rapoarte explicative lungi, interviuri incisive, ştiri cu ţintă fixă, însemnări zilnice, note, comentarii sau reclame. Pentru o mulţime de oameni, ca şi pentru Barbro, toate erau nişte materiale trimise la redacţie.

— Nu, răspunse Annika, nu voi scrie nimic. Aş dori doar s-o văd pe Hannelore şi să stau de vorbă cu dânsa.

— Despre ce?

Annika îşi aşează mai bine geanta pe umăr.

— Trebuie să vă spun dumneavoastră?

Femeia se înroşi.

— Veniţi pe-aici, spuse ea.

O conduse traversând holul şi intră în coridorul din faţă. Annika se ţinu după ea.

— La Ramsmora ne concentrăm pe mai multe zone specifice, spuse ea peste umăr. Avem în total patruzeci şi opt de apartamente. Ne străduim să facem o atmosferă cât mai apropiată de aceea a unui cămin. Avem o secţie de azil, câteva apartamente şi o secţie pentru persoanele afectate de demenţă. În aceasta ne aflăm acum.

Pereţii erau roz, cu o bandă cu flori roz-închis desenată pe mijloc. După câţiva metri coridorul se deschidea într-un spaţiu mai larg, cu covor pe jos. La intervale regulate de-a lungul pereţilor erau grupate fotolii şi măsuţe. Pe partea cealaltă se aflau mai multe uşi, unele deschise, altele închise.

— Aşadar, Hannelore Lindholm a fost diagnosticată cu demenţă?

— N-am voie să discut datele medicale ale rezidenţilor noştri, spuse Barbro oprindu-se în faţa unei uşi închise, la care bătu. O deschise şi intră fără să aştepte răspuns.

— Hannelore, spuse ea mult prea tare, ca şi când femeia ar fi fost surdă. Ai un musafir.

Apoi o lăsă pe Annika să intre, iar ea rămase pe loc, cu mâna pe clanţă.

— Mulţumesc, îi spuse Annika. La plecare mă descurc singură.

Barbro ezită, apoi ieşi şi închise uşa.

Annika văzu o baie la dreapta şi o bucătărie rudimentară la stânga. Restul apartamentului consta dintr-o singură încăpere, în care fuseseră înghesuite o mulţime de piese de mobilier. O canapea masivă de piele, crăpată, un pupitru cu ornamentaţii încărcate, rafturi de cărţi din lemn de tisă, iar în capătul de lângă bucătărie, un pat îngust. Pe podeaua acoperită cu linoleum galben, mobila părea aşezată ca într-o expoziţie în care nu avea ce căuta.

O femeie cu păr lung, alb, şedea în picioare la fereastră şi îşi făcea de lucru cu o vază de flori. Nu părea să fi observat că Annika a intrat în cameră.

Annika îşi drese glasul zgomotos.

Nicio reacţie.

— Doamnă Lindholm, spuse Annika. Hannelore? Sunt Annika Bengtzon. Am venit să stăm de vorbă.

Femeia îi aruncă peste umăr o privire surprinzător de vie.

— Şi ce doreşti? întrebă ea pe un ton absolut normal, dar concentrându-se din nou asupra plantei.

— Aş dori să vorbim despre Astrid şi Siv, spuse Annika.

Femeia rămase cu mâinile în aer, lăsând deoparte ceea ce făcea. Se răsuci pe călcâie. Annika observă că avea mâinile pline de frunze uscate. Era surprinzător de atrăgătoare.

— Astrid este aici? întrebă ea.

Nu avea nici urmă de accent german. Dimpotrivă, vorbea cu acelaşi accent din Suedia continentală, ca şi Annika.

— Nu, răspunse ea. Acum nu-i aici. Putem să ne aşezăm?

Hannelore Lindholm ezită.

— Să scap mai întâi de gunoiul acesta, spuse ea ducându-se la bucătărie.

Annika îşi scoase jacheta şi o lăsă pe jos, împreună cu geanta, apoi se duse spre canapea şi fotolii.

— Când vine Astrid? întrebă bătrâna plină de interes.

— Astrid nu va mai veni niciodată, spuse Annika aşezându-se într-unul dintre fotolii. Poate îmi vorbiţi puţin despre ea.

— Unde este?

Hannelore era înaltă şi subţire, cu spatele încovoiat, dar cu umerii drepţi. Părul fusese spălat cu grijă şi periat. Avea ochi mari, albaştri şi strălucitori; aerul ei îi evoca Annikăi imaginea unei păpuşi uimite. Se dăduse cu ruj în obraji.

A scotocit apartamentul din strada Bondegatan căutându-l pe David, deşi i s-a spus de nenumărate ore că a murit. Nu avea rost să-i mai vorbească şi Annika de moartea lui Astrid, când probabil că i s-a mai spus deja şi a uitat.

— Este pe Costa del Sol, zise Annika, pentru că nu ştia dacă au fost luate cadavrele şi, dacă da, unde au fost duse.

Hannelore Lindholm se aşează pe canapea.

— Este atât de fericită acolo! zise ea. Mai are agenţia imobiliară?

— Oh, da, spuse Annika.

Hannelore râse.

— Astrid e foarte curajoasă, zise ea. Ea este cea care are întotdeauna curajul să facă treburile periculoase.

Zâmbi şi dădu afirmativ din cap, ca să întărească cele spuse.

— Ce fel de treburi are Astrid curaj să facă? întrebă Annika.

Răspunsul veni prompt şi fără efort.

— Să sară de pe cea mai înaltă căpiţă. Să călărească taurul sălbatic.

Hannelore râse din nou.

— E nebună!

Râsul se stinse. Annika rămase în aşteptare. Nu urmă nimic altceva.

— Unde eraţi când a sărit Astrid de pe căpiţă? întrebă Annika.

Pe figura lui Hannelore reveni mirarea.

— La Gudagarden, bineînţeles! Ea era deja acolo când am ajuns eu. Ea singură e bună cu mine.

Se aplecă peste măsuţa veche şi coborî vocea.

— Astrid este o fiinţă foarte bună, spuse ea încetişor. Întotdeauna are grijă de persoanele slabe sau speriate. Nu este deloc o fetiţă-trol.

Bătrâna avea mintea complet rătăcită. Poate era mai bine să-i pună întrebări mai uşoare.

— Puteţi să-mi vorbiţi despre dumneavoastră? întrebă Annika.

Hannelore ridică ochii, apoi privi în jurul ei.

— Eu locuiesc într-un castel, spuse ea. Într-un castel sus, deasupra norilor. Dansez în *die Halle* pentru toate animalele.

Ridică mâinile şi făcu câteva mişcări graţioase în aer, cu braţele unduite şi ochii închişi. Avea ceva vrăjit în atitudine, de

parcă în azilul de bătrâni din Suedia s-ar fi ascuns într-adevăr o realitate diferită, ca şi când ar mai fi existat o altă cameră în afara acesteia, din azilul Ramsmora. Annika stătu mult timp să o privească, dar în cele din urmă începu să se simtă stânjenită.

— Unde sunt părinţii dumneavoastră? întrebă ea.

Femeia se opri şi deschise ochii.

— N-am voie să vorbesc despre mama şi tata, spuse ea.

Părea înspăimântată.

— De ce nu?

— Mi-au interzis Onkel Gunnar şi Tante Helga.

Îşi strânse mâinile la subsuori.

— Dar mie îmi puteţi spune, zise Annika.

Bătrâna scuturăputernic din cap.

— O să mă bată şi mai rău dacă vorbesc despre mama şi tata, spuse ea.

— Cine?

— Onkel Gunnar.

Vocea îi suna acum monoton şi rămase cu privirea aţintită înainte.

— Am venit în Suedia cu autobuzele albe pe care Contele Folke Bernadotte şi Crucea Roşie Suedeză le-au pus cu atâta generozitate la dispoziţia celor aflaţi în nevoie, recită ea.

— Dar nu este adevărat de fapt, nu-i aşa? întrebă Annika.

Hannelore Lindholm se uită la ea, dar nu spuse nimic.

— V-au forţat să minţiţi, nu-i aşa? De ce?

Femeia clipi de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

— Pentru că tata era ofiţer, spuse ea cu un firicel de voce.

— Ofiţer? Ofiţer german în timpul războiului?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Castelul în care obişnuiaţi să dansaţi, ce fel de loc era? Era un castel adevărat?

Ea dădu din nou afirmativ din cap.

— Berghof, spuse ea cu aceeaşi voce stinsă.

Annika tresări. Nu excela în istorie, dar văzuse aproape toate episoadele din serialul *Camarazi de război.*

— Dar aceea era reşedinţa lui Hitler din Bavaria, spuse ea. Cea pe care o numeau Cuibul Vulturului.

Hannelore îşi strânse genunchii cu braţele şi îşi ascunse faţa între ei. Îşi ţinea palmele încleştate pe antebraţe, mâini albe cu vene albastre şi unghii roz palid.

Hannelore Lindholm nu era evreică, îşi dădu seama Annika. Nu fusese niciodată într-un lagăr de concentrare. Dimpotrivă, era fiica unui ofiţer nazist, de rang atât de înalt încât familia lui vizitase Berghof cel puţin o dată. Filiaţia evreiască era o minciună fabricată de oamenii aceia cărora le spunea Onkel şi Tante. Cine erau ei? Annika nu învăţase niciodată limba germană, dar cuvintele păreau a desemna grade de rudenie. Gunnar şi Helga erau rude îndepărtate care o primiseră la ele după război? Dar cine considerase că era mai bine şi mai nobil să ai grijă de o biată fetiţă evreică, supravieţuitoare a lagărului de concentrare, decât de fiica unui ofiţer superior nazist?

Şi de ce îi dăduse fiului ei nume evreieşti, David Ze'ev Samuel? Era aceasta o modalitate de a compensa un soi de datorie psihologică?

Nu cumva tatăl băiatului, evazivul domn Lindholm, fusese cel care alesese numele copilului? Şi era posibil ca el să fi fost evreu...

Femeia se legăna pe canapea într-un mod cam ciudat.

— Îmi poţi povesti despre Siv? întrebă Annika.

Hannelore încetă legănatul. Îşi îndreptă spatele, umerii i se relaxară şi braţele i se desfăcută. Privirea i se limpezi şi se uită la Annika.

— Siv este aici? întrebă ea.

— Nu, răspunse Annika, este în Sodermanland.

Bătrâna păru mulţumită de răspuns. Dădu din cap afirmativ, cu un aer uşor preocupat.

— Biata Siv! spuse ea.

— De ce spuneţi aşa? întrebă Annika.

Hannelore se aplecă spre Annika.

— Este atât de uşor de păcălit. Ea chiar crede în Dumnezeu şi în Ceruri, şi în toate celelalte lucruri despre care predică Onkel Gunnar. Când am ajuns eu prima oară la Gudagarden, ea credea că este înger, pentru că aşa îi spunea Tante Helga. Ce prostie!

Annika se uită la ea gânditoare Hannelore Lindholm părea că îşi amintea copilăria fără nicio dificultate. De fapt, părea să fi rămas la perioada aceea. Probabil că ceea ce spunea era adevărat.

Fetele crescuseră împreună undeva, la o fermă, probabil în Sodermanland, pentru că Hannelore avea acelaşi accent ca şi ea. Trăiseră aceleaşi experienţe în copilărie. Ceva petrecut în perioada aceea le unise atât de puternic, încât păstraseră legătura şi la maturitate.

— Ce s-a întâmplat la Gudagarden? întrebă Annika urmărind cu atenţie reacţiile femeii.

Hannelore Lindholm clipi.

— Ce s-a întâmplat?

— Când aţi plecat de-acolo?

Hannelore Lindholm se ridică de pe canapea cu o mişcare atât de rapidă, încât răsturnă măsuţa cea veche. Se duse la fereastră

şi începu să smulgă din nou frunzele uscate, cu furie, de această dată.

Întrebarea o supărase. Annika se duse lângă ea şi o prinse de mâini.

— Haideţi să staţi pe canapea, spuse ea. Haideţi să vorbim despre Siv şi despre Astrid.

Ochii de păpuşă îi întâlniră pe ai Annikăi.

— Astrid este aici? întrebă Hannelore.

Annika o conduse înapoi la canapea.

— Aş vrea să vorbim despre Torsten, spuse ea.

— Torsten nu-i aici, spuse Hannelore.

— Nu, ştiu că nu este, răspunse Annika. Este în Maroc. Ce face acolo?

Hannelore îşi frământa agitată fusta. Buzele i se mişcau, dar nu scoteau niciun sunet.

— Se duce des în Maroc Torsten? Ce face el acolo? Ştiţi?

Hannelore începu să cânte, ceva monoton şi neinteligibil, poate în germană.

— Nu vreţi să vorbim despre Torsten? V-a supărat?

Bătrâna încetă.

— Torsten nu s-a mai întors, spuse ea. S-a dus la fermă şi nu s-a mai întors.

Annika simţi că i se ridică părul pe ceafă.

Nu este internet la fermă, aşa că nu ţi-am putut trimite niciun e-mail.

— Unde se află ferma? întrebă Annika. Cine este la fermă?

Hannelore Lindholm rămase cu privirea fixă înainte, nemişcată.

Annika aşteptă vreme îndelungată, încercând să înţeleagă limitele memoriei lui Hannelore Lindholm.

Julia îi spusese că fusese plasată în custodie după dispariţia lui Torsten. Îşi amintea că el nu se mai întorsese din ultima călătorie. Când s-ar fi putut petrece toate acestea? David era adolescent pe-atunci, iar acum ar fi avut patruzeci şi trei de ani. Acum douăzeci şi cinci de ani, când Hannelore trebuie să fi avut vreo patruzeci şi cinci. Poate că mai păstra încă amintiri din vremea aceea.

A plecat la fermă şi nu s-a mai întors.

— Şi David este tot în Maroc? întrebă ea.

Hannelore Lindholm se animă.

— Nu, nu, spuse ea. Va veni curând să mă ia. Ne ducem acasă.

Se ridică în picioare şi se apropie de una dintre biblioteci, deschise o uşă şi începu să aşeze cărţile în teancuri în faţa ei.

— Hannelore, zise Annika ducându-se la ea, veniţi să staţi pe canapea. David n-a sosit încă. Va trebui să-l mai aşteptăm.

Bătrâna dădu din cap afirmativ şi lăsă cărţile acolo unde erau, pe linoleum.

— David n-are o viaţă uşoară, spuse ea. Copiii ceilalţi au toţi un tată.

Annika o făcu să stea jos din nou şi se aşează la rândul ei pe canapea, lângă ea.

— De ce nu are David tată? întrebă ea.

Acum Hannelore începu să adune nervoasă ceva de pe pulover.

— S-au certat. El a ţipat la Astrid. David vine repede? Ar fi trebuit să fie deja aici, nu-i aşa?

Annika auzi paşi şi voci pe coridor, clinchet de tacâmuri pe un cărucior. Trase adânc aer în piept şi o privi în ochi pe Hannelore.

— Puteţi să-mi vorbiţi despre Fatima?

Bătrâna se uită uimită la ea.

— Despre cine?

Annika făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— Fatima este la fermă, zise ea în cele din urmă. Cu Amira.

Hannelore îşi plimbă rapid privirea prin cameră.

Annika aşteptă, apoi întrebă:

— Îmi puteţi vorbi despre Julia?

Bătrâna îşi mototoli fusta în mâini.

— Pe Alexander îl ţineţi minte? Fiul lui David?

Se auzi o bătaie în uşă şi Barbro băgă capul în cameră.

— Cum merge? întrebă ea uitându-se curioasă la Annika.

— Stăm de vorbă, zise Annika destul de înţepată. Am aprecia foarte mult dacă am fi lăsate în pace.

Barbro intră în cameră şi închise uşa în urma ei.

— E timpul să-ţi iei medicamentele, spuse ea descuind un dulăpior din baie.

— Nu vreau medicamente, spuse Hannelore. Mă fac să-mi simt capul ameţit.

Administratoarea luă ceva din dulăpior şi îl încuie la loc, apoi reveni în cameră şi se duse la chiuvetă.

— Nu arunca frunzele uscate în chiuvetă, spuse ea clar şi rar. Ţine minte că trebuie să venim şi să curăţăm după dumneata.

Umplu un pahar cu apă, apoi se apropie de bătrână.

Hannelore oftă, luă pastila şi o înghiţi sorbind puţină apă.

— Bravo! zise Barbro cu vocea ei puternică, aşa cum vorbea cu persoanele care nu auzeau bine.

Se întoarse spre Annika.

— Trebuie să vă cer să plecaţi acum, spuse ea. Hannelore trebuie să se odihnească.

Annika se uită la ceas. Oricum era timpul să se întoarcă şi ea.

Hannelore se duse să se aşeze în pat, cu un aer de resemnare în ochii de păpuşă. Annika o urmă şi o prinse de mâini.

— Mulţumesc foarte mult pentru mica noastră discuţie, zise ea.

Hannelore o privi cu ochi mijiţi.

— Cine eşti? întrebă ea.

Annika o bătu uşor pe mână, apoi îşi luă geanta, o azvârli pe umăr şi îşi puse jacheta pe braţ.

— Julia şi Alexander vă trimit îmbrăţişări, spuse ea. Vor veni curând să vă mai vadă.

Hannelore se uita cu o privire fixă la fereastră şi nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o.

32

Începuse să plouă din nou. Annika alergă spre maşină, constată că uitase să o încuie, se urcă grăbită pe locul şoferului şi îşi aruncă geanta pe scaunul de alături.

Scoase mobilul şi verifică ecranul: un apel pierdut de pe telefonul lui Patrik.

Şeful de la Ştiri va trebui să mai aştepte.

Închise ochii şi începu să se gândească. Ploaia bătea în capotă deasupra capului şi de acolo se prelingea pe parbriz.

Hannelore, Astrid şi Siv crescuseră împreună la o fermă din Sodermanland, numită Gudagarden. Patriarhul se numea Gunnar şi îi bătea pe copii fără milă. Hannelore era fiica unui nazist şi rudă cu proprietarii fermei, nişte ipocriţi de cea mai joasă speţă: o bătuseră pe fetiţă şi o forţaseră să mintă în legătură cu trecutul ei.

Cele trei copile crescuseră şi păstraseră legătura în viaţă. Copiii lor crescuseră şi ei ca fraţii: David, Filip, Yvonne şi Veronica, şi micuţa Nina.

Porni maşina şi se îndreptă spre autostradă, lansând între timp apelul telefonic.

Nina Hoffman răspunse imediat, aşa cum făcea de obicei, prezentându-se cu numele întreg.

Cum nu se auzea niciun zgomot în fundal, Annika presupuse că Nina era acasă sau la birou. Cel puţin nu se afla în maşina de patrulă sau pe vreun coridor zgomotos al arestului.

— Am fost la conferinţa de presă de la eliberarea fratelui tău, îi spuse Annika. Ştii ce are de gând sa facă în continuare?

— Îţi sunt recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut, dar nu-ţi datorez nimic, îi spuse Nina Hoffman. Va trebui să-l întrebi pe Filip ce planuri are.

Annika încetini şi trecu pe prima bandă

— Bine, zise ea. În altă ordine de idei, ştii ceva despre o fermă din Maroc?

Ştergătoarele de parbriz funcţionau la viteză maximă. Nina nu răspunse.

— Alo? zise Annika. Alo? Nina?

— Da, sunt aici.

— Tocmai vin de la Hannelore Lindholm, spuse ea. Am vorbit cu ea despre mama voastră şi despre mama Veronicăi Soderstrom, Astrid.

— De ce naiba te interesează? De ce-ţi tot bagi nasul în familia noastră? Nu poţi să ne laşi în pace, pur şi simplu?

Nu părea supărată, doar foarte fermă

— Hannelore este o bătrână bolnavă, cu minţile rătăcite. N-ai altceva mai bun...

— Nina, o întrerupse Annika. Mama ta s-a referit vreodată la o fermă din Maroc?

Pe linie se auzi un fâşâit.

Nina tăcu preţ de câteva secunde.

— De ce vrei să ştii?

— Ştiu că există o fermă, undeva lângă Asilah, în nordul Marocului, şi are o legătură cu Astrid Paulson, David Lindholm şi voi, ceilalţi.

— Ce înţelegi prin „voi, ceilalţi?"

— O femeie pe nume Fatima, cu o fiică pe nume Amira? Ştii ceva de ele?

Se auzi un clic, apoi legătura muri. Nina Hoffman închisese.

Annika se muşcă de obraz. Fir-ar să fie! Nina ştia ceva şi nu voia să vorbească.

Un camion ajunse în dreptul ei şi îi împroşcă parbrizul cu noroi.

Annika lăsă mobilul şi se strădui să se concentreze la trafic.

*

Tore plecase mai devreme, slavă Domnului! Annika îi dădu cheile de la maşină administratorului din tura de noapte, spunându-i că trebuia făcut plinul şi că maşina trebuia spălată. Apoi completă rapid un formular pentru rambursarea cheltuielilor din ziua respectivă, pe care trecu costul parcării, precum şi amenda. Amenzile trebuiau să le plătească fiecare din banii proprii, dar nu strica să încerce...

— De cât text ai nevoie despre Filip Andersson? întrebă Annika trecând pe lângă biroul celor de la Ştiri.

— Ai obţinut vreo exclusivitate? întrebă Patrik.

— Nici gând.

Şeful Departamentului de ştiri îşi lăsă scaunul pe spate.

— Unde-ai fost toată ziua?

Annika se opri în loc, nevenindu-i să creadă.

— Să verific nişte informaţii, spuse ea. De ce?

— Nu informaţiile pe care ar fi trebuit într-adevăr să le verifici, spuse el apucând un teanc de notiţe de lângă calculator. Cum crezi că putem publica ziarul, dacă reporterii nu vin la muncă?

Annika îşi propuse să nu se enerveze.

— Dă-mi notiţele, spuse ea. Despre ce sunt – vreo vedetă de televiziune care a râgâit la o emisiune în direct? Sau bărbatul cu cel mai lung nas din lume a făcut febra fânului?

Patrik se prinse cu mâna de marginea biroului şi se trase cu scaunul mai aproape, fără să-i răspundă.

— Ah, bine, spuse Annika, prin urmare nu poate fi ceva atât de important.

Se duse la biroul turei de zi şi îşi scoase calculatorul. Deschise un document text obişnuit, în Word, îşi adună gândurile şi începu să noteze ce a aflat în cursul zilei. Începu cu sfârşitul, cu Nina, care refuza să stea de vorbă cu ea, continuă apoi cu Hannelore şi amintirile ei confuze din copilărie, cu Julia, Alexander şi existenţa lor fragilă, apoi ajunse la Suzette. Se opri şi revăzu în minte fotografia din calculatorul lui Polly, o fată brunetă care strângea în braţe un cal, zâmbetul radios din ochii ei.

— Annika? Poţi veni puţin la mine în birou?

Redactorul-şef, Anders Schyman, i se adresa din pragul cabinetului lui de sticlă.

— Poftim? zise Annika. În clipa asta?

— De preferat.

— Sigur, spuse ea şi ieşi din reţea, ca să evite schimbarea parolei, un coşmar ce părea să fi devenit noua joacă a redactorilor

de noapte, când nu prea aveau ce face. Îşi lăsă jacheta peste geantă şi îl urmă în birou.

— Închide uşa.

O închise.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Stai jos, îi spuse el arătându-i un scaun.

Annika rămase în picioare, fără să spună nimic. Schyman se aşează la birou.

— Cum te simţi, în munca de reporter de teren?

Annika îl cercetă cu o privire pătrunzătoare, încercând să-şi dea seama ce urmărea.

— OK, zise ea. Este distractiv. Nu-i chiar ştiinţa secolului, mai ales cu Patrik dirijor de orchestră.

— Am primit mai multe rapoarte îngrijorătoare despre felul în care te porţi cu colegii, spuse el.

Annika se îmbăţoşă.

— Patrik zice că vii şi pleci după bunul plac. Nu se poate să te porţi aşa. El este cel care răspunde în faţa mea şi a echipei de conducere şi trebuie să se poată bizui că vii la muncă în orele pentru care eşti plătită.

Annika încrucişă braţele.

— A venit să-ţi vândă braşoave, spuse ea. Îl deranjează că n-am dat fuga înapoi, pentru notiţele lui stupide.

— Patrik nu este singurul care s-a săturat de atitudinea ta. Unul dintre fotoreporterii angajaţi temporar m-a sunat plângând când aţi fost în Spania, pentru cazul acela cu Cocaina Costa. Femeia mi-a spus că ai abandonat-o în faţa unui centru de conferinţe, că ai plecat cu un bărbat şi că nu te-ai mai întors la hotel toată noaptea. Că pe urmă te-ai dus peste tot fără ea, făcând singură fotografii, în loc să colaborezi cu ea.

Annika inspiră adânc.

— Nimic din ceea ce îi ceream eu nu era destul de „fotogenic", aşa că refuza pur şi simplu să scoată aparatul foto. Iar eu aveam o mulţime de lucruri de făcut. Nu puteam s-o ţin pe Lotta de mânuţă şi s-o ascult povestind cât a fost ea de deşteaptă la Teheran.

Redactorul-şef ridică o mână.

— A primit aprecieri deosebite pentru expoziţia de la Kulturhuset, spuse el, aşa că nu poate fi complet lipsită de talent.

— Acelea sunt fotografiile după care a alergat tot timpul, fără să-şi facă treaba, zise Annika.

Schyman îşi sprijini toată greutatea corpului cu coatele pe birou.

— Trebuie să fii mai atentă cum te porţi, spuse el. Faţă de Patrik te-ai comportat îngrozitor chiar din prima zi când a preluat conducerea Ştirilor. La fel de urât cum s-au purtat şi ceilalţi cu tine cât ai condus Departamentul de investigaţii. Patrik nu vrea să mai lucrezi în tura lui şi nu pot spune că-l condamn. Aşa că am fost de acord să te mut.

Annika simţi nevoia să se aşeze, dar nu se mişcă din loc, paralizată.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Ai idee unde te-aş putea transfera?

— Vorbeşti serios?

Anders Schyman oftă.

— Te-ar interesa un contract de jurnalist independent?

Annika oftă uimită.

— Ce dracu' e asta? Mă *concediezi?*

Redactorul-şef se ridică, se strecură pe lângă birou, trase unul dintre scaunele pe care şedeau de obicei oaspeţii şi-i spuse:

— Stai jos.

Annika se aşează. Scaunul era mai jos decât se aşteptase, aşa că se lovi la coloană când se aşeză.

— Înţelegi că Patrik are probleme când colaborează cu tine?

Din instinct îi venea să riposteze, să scoată în evidenţă deciziile repezite ale lui Patrik şi incompetenţa lui ca jurnalist, judecăţile superficiale în privinţa ştirilor, instinctele deficitare, dar nu spuse nimic din toate acestea.

— Vrei să lucrezi din nou noaptea? întrebă redactorul-şef. Sau să fii editor adjunct? Să răspunzi de pagina de corespondenţă? Sau să treci la ediţia online? Să fii prezentator de ştiri pe pagina web? De asta ce zici?

Cum era posibil ca ea să devină o problemă? Ea, care adusese subiectele de care se ocupaseră ulterior redactorii de la Ştiri – găsise copii dispăruţi prin păduri şi dăduse în vileag terorişti, pe ucigaşii de la Premiile Nobel şi bandele mafiei iugoslave...

— Cred că eşti extrem de nerecunoscător, spuse ea. Vorbeşti de parcă eu aş sta degeaba toată ziua, să-mi beau cafeaua, când de fapt vin cu mai multe subiecte decât oricare altul.

— Nu pun la îndoială competenţa ta, mă refer doar la atitudine.

— La *atitudine?* Asta este mai importantă decât faptul că aduc marfă? N-ai destui yesmeni în jur?

Redactorul-şef se făcu negru la faţă.

— Aici nu vorbim despre dorinţa mea de a nu fi contrazis...

— Bineînţeles că despre asta vorbim. Eşti la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi deveniţi şefi. Vreţi reportere la locul lor, drăguţe şi prietenoase, care fac întotdeauna ceea ce li se spune. Eu nu voi fi niciodată una dintr-astea.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Ce-o să mi se întâmple? întrebă Annika. Pe bune, acum?

Anders Schyman îşi muşcă buza de jos.

— Ţi-am luat mereu apărarea, spuse el. La dracu', am mers şi mult mai departe. M-am luptat pentru tine. Preşedintele Consiliului a vrut să ne descotorosim de tine, dar mi-am pus în joc propriul scaun, ca să te păstrez.

— Vai, îmi plânge inima! zise Annika. Dacă ajunge Consiliul să treacă peste tine şi începe să angajeze sau să concedieze personal de specialitate, atunci eşti terminat ca şef, şi tu ştii asta foarte bine. Nu trebuie să-mi vinzi mie gogoşi.

Se lăsă din nou tăcere.

— Te interesează ce-am făcut toată ziua, întrebă Annika, în loc să mă ţin de micile notiţe ale lui Patrik?

Anders Schyman nu răspunse.

— Îţi aduci aminte de omorul prin intoxicare cu gaze, din Nueva Andalucia? Tânăra de şaisprezece ani, dată dispărută, Suzette Soderstrom?

El dădu din cap afirmativ.

— Cred că este în viaţă. Cred că este ţinută prizonieră la o fermă din Maroc. Am stat de vorbă cu mai multe persoane care ar putea şti ceva despre ferma aceea şi unde ar putea fi ea localizată, cum a ajuns fata acolo, cine s-ar mai putea afla acolo şi...

Schyman îşi acoperi faţa cu mâinile şi mormăi:

— Annika, Annika, Annika, zise el. La centrala nucleară de la Oskarshamn a fost azi alarmă de sabotaj şi noi n-am avut un reporter pe care să-l trimitem acolo.

— Am aflat de la radio, în maşină, spuse Annika. S-a dovedit că n-a fost nimic, de fapt. Un sudor pe a cărui sacoşă de plastic, cu logoul IFK Norrkoping[23], s-a găsit o urmă de explozibil.

— Dar nu s-a ştiut acest lucru de la început. Faptul că n-am avut un reporter care să urmărească subiectul rămâne.

Annika se uită la el uimită.

— Păi, asta nu poate fi greşeala *mea!* Nu eu sunt cea care a dat afară jumătate din personal!

Anders Schyman se ridică în picioare.

— Nu mai discutăm, spuse el. Îţi dau răgaz până la sfârşitul săptămânii să te gândeşti unde vrei să fii transferată.

Annika rămase pe scaun, cu o senzaţie ameţitoare de cădere în gol. Pe urmă făcu efortul să se ridice, ieşi din biroul de sticlă şi închise uşa fără să se uite în urmă.

Când traversă redacţia, Patrik o urmări cu privirea. Ştia, desigur, despre ce fusese vorba. Probabil că era în al nouălea cer.

Nu reuşea să se uite la el, se duse direct la laptop străduindu-se să-şi reţină lacrimile care o ardeau pe dinăuntru.

Mai erau locuri în care ar fi putut să lucreze. Nu se putea să nu existe în Suedia un organ de presă care să aibă nevoie de serviciile ei. Iar o perioadă se putea descurca, dacă rămânea fără slujbă, din banii pe care urma să-i primească de la asigurare. La sfârşitul lunii iunie trebuia să încaseze compensaţia pentru casa care arsese, şase milioane de coroane, plus un sfert de milion pentru bunuri. Sigur, Thomas lua jumătate din sumă, dar terenul urma să fie pus în vânzare şi ar fi trebuit să mai aducă şi el câteva milioane. A verificat pe internet: în toată localitatea Danderyd nu

---

[23] Club profesionist de fotbal din Suedia, cu sediul la Norrkoping. *(N.t.)*

mai era liber decât un singur lot construibil, iar acesta era pus pe piaţă pentru 4,4 milioane.

Poate că a fi concediată nu însemna, până la urmă, chiar aşa o nenorocire.

Poate că era începutul unei înnoiri, un început bun.

Poate nu era o idee rea să devină freelancer. Atunci ai fi putut să facă ce vrea, fără să se mai amestece nimeni...

Dar voia să simtă că aparţinea cuiva. Voia propriul ei loc, propriul cuib de porumbel în sânul poştei.

Se aşează, închise ochii şi respiră adânc de mai multe ori, apoi se autentifică în reţea şi deschise documentul la care lucrase. Ajunsese la e-mailul expediat de Suzette şi încercă să-l recompună din ce îşi aducea aminte.

Să nu vorbeşti cu nimeni despre acest e-mail. Nici cu mama, nici cu Poliţia. Nu este internet la fermă, aşa că n-am putut să-ţi scriu. Fatima s-ar înfuria teribil dacă ar şti că îţi scriu.

Sunt cu Amira. Mă aflu aici de la Anul Nou. Am calul meu, se numeşte Larache. Este un amestec de rase, englezească şi pursdnge arab. Nu-i spune lui Adde că am luat legătura cu tine. Îmi poţi răspunde, dar nu ştiu când voi ajunge să citesc. Nu ne ducem decât la Asilah, dar nu foarte des.

Te îmbrăţişez cu mare drag,

suz

Reciti de două ori, de la început până la sfârşit. Faptul că ziarul nu era interesat de povestea lui Suzette era ridicol. De ce erau atât de plictisitoare fetele care iubeau caii? În plus, în spatele acestei poveşti se desfăşurau lucruri grave, ceva întunecat şi greu de dibuit, în care erau implicate Astrid, Siv, Hannelore şi familiile lor, ceva de o amploare pe care abia începea să o desluşească.

— Ce-a vrut Schyman?

Patrik stătea lângă ea, incapabil să-şi ascundă triumful.

— Să-mi spună La mulţi ani! Pentru ziua mea de naştere. Ştii foarte bine ce-a vrut. Mi-a spus că vrei să scapi de mine.

Şeful de la Ştiri se aşează pe biroul ei, peste hârtiile cu notiţe.

— Eşti un reporter bun, Annika, spuse el. Dacă ai putea învăţa însă...

— Scuteşte-ne pe-amândoi, zise Annika luându-şi carnetul de notiţe. Aş vrea să-mi văd mai departe de ceea ce aveam de lucru.

Patrik se ridică fără chef.

— N-ar trebui să te duci acasă? Mai este şi mâine o zi.

Annika se hotărî.

— Nu mă simt bine, spuse ea, aşa că mâine n-am să vin. Trebuie să mă duc la doctor – probabil e vreun streptococ.

El o privi sceptic, dar nu spuse nimic şi se întoarse la biroul lui.

Annika închise documentul Word şi intră pe internet. Existau zboruri de la Stockholm la Malaga în fiecare dimineaţă. Erau vase care făceau naveta de la Algeciras la Tanger în permanenţă: aflase acest lucru din reclamele care împânzeau autostrăzile pe Costa del Sol. Exista probabil un mijloc de a ajunge de la Tanger la Asilah, Marocul nu putea fi prea mare.

Deschise Google Earth şi tastă *asilah maroc.* După câteva secunde, avea în faţa ochilor imaginea din satelit a unui oraş de pe coasta Atlanticului, în nordul Africii. Se afla la vreo cincizeci-şaizeci de kilometri de Tanger. Respiră de câteva ori scurt şi aruncă o privire spre biroul de sticlă al lui Schyman. Era întuneric: probabil că tipul plecase acasă fără ca ea să bage de seamă.

Avu o scurtă ezitare, apoi accesă pagina de rezervări pentru zborul de dimineaţă spre Malaga. Mai erau câteva locuri în avionul care decola la şase patruzeci şi cinci.

Căderea din Cer

Îngeraş a căzut la pământ cu un zgomot surd imediat după ce Fetiţa-trol şi Prinţesa au dispărut. Era ţintuită la pat de febră, iar pe mâini i-au apărut băşici ciudate; i-au recomandat o alifie pentru piept şi rugăciunile întregii congregaţii.

Trei zile şi trei nopţi a scotocit tata împrejurimile, împreună cu muncitorii de la fermă. După aceea fuga fetelor a fost anunţată la Comitetul pentru Protecţia Copilului. Fetele au fost declarate oficial dispărute, dar nu şi Băiatul bazaochi. El nu mai era sub tutelă, pentru că a trecut de majorat cu o lună în urmă.

Tăcerea s-a înstăpânit pe deplin la Gudagarden. Tatăl s-a simţit dator să aplice pedepse şi, într-un gest de penitenţă, s-a apucat să schingiuiască nu numai propriul trup, ci şi pe cei al ajutoarelor de la fermă. Gestul lui nu a fost bine primit. Oamenii au tolerat loviturile aplicate copiilor vitregi, dar adulţii care munceau pentru el n-au acceptat bătaia stăpânului fără să crâcnească.

Nu peste mult timp, tata şi îngeraş au rămas să se ocupe singuri de semănat şi cules. Deşi tata s-a rugat la Dumnezeu să-l ajute, cei doi n-au reuşit să adune cartofii înainte de lăsarea îngheţului

De dispăruţi nu s-a mai aflat nimic, aşa că tata a adus alţi copii vitregi. N-a mai vrut fete, pentru că acestea aveau obiceiul să fugă, ci numai băieţi de vârstă potrivită pentru muncă. Şi i-a primit pe cei mai răi, cei pe care alţii nu-i voiau şi pe care el i-a biciuit,

silindu-i să-şi însuşească îndemnurile Domnului, până ce le-a făcut spinările rană vie. Apoi i-a pus la muncă până n-au mai fost în stare nici să gândească, nici să protesteze. Pe cei care au reuşit să fugă nici nu i-a mai căutat, i-a lăsat în plata Domnului şi în focul Gheenei.

Îngeraş avea paisprezece ani când a venit la fermă Gregorius. Era mai altfel decât ceilalţi băieţi, pentru că avea pielea tuciurie, era subţire şi vorbea cu glas blând; el n-a provocat niciodată încăierări, nu era lăudăros şi nici zgomotos. Zâmbea cu un zâmbet straniu şi le inspira respect celorlalţi din hoardă, poate chiar frică. Cei care aveau nesăbuinţa să-l provoace se trezeau cu răni neobişnuite ori sufereau accidente bizare.

Îngeraş se simţi atrasă de el ca fluturele de lampă şi, la fel ca insecta neatentă, s-a ales cu aripile arse atât de rău, încât n-a mai putut să zboare niciodată.

Avea cincisprezece ani şi opt luni când mama şi-a dat seama că fata era însărcinată, iar în momentul acela Gregorius părăsise deja ferma, de mai multe săptămâni. Tata a lovit-o peste picioare, peste spate şi peste sex până a rupt-o în bucăţi, cu intenţia să scoată păcatul din trupul ei spurcat, dar nu a reuşit decât s-o lase cu cicatrici pentru tot restul vieţii. Pe urmă a fost închisă în pod, acolo unde fuseseră puse să doarmă Fetiţa-trol şi Prinţesa, sub geamul încrustat cu flori de gheaţă al ferestrei din acoperiş. Şi, la fel ca ele, îngeraş a ieşit pe acoperiş şi de acolo a coborât pe scara de incendiu de îndată ce rănile i s-au vindecat suficient încât să poată fugi.

La adăpostul întunericului a reuşit să ajungă la drum, să străbată satul şi să iasă la şosea. Nu se crăpase bine de ziuă când a luat-o un şofer de camion, care se ducea tocmai la Gnesta. A întrebat ce făcea o fetiţă atât de mică pe drum, la ora aceea. Ea i-a

răspuns că prefera să păstreze tăcerea şi că nu va spune nimic dacă el ar fi vrut să se împrietenească cu ea. Desigur, stricăciunile erau deja făcute, aşa că fata n-a mai văzut niciun pericol dacă-l lăsa să-şi facă puţin pofta cu ea.

Când a pus mâinile pe ea, rănile au împuns-o şi a simţit că pământul s-a închis deasupra ei, pentru a nu se mai deschide niciodată.

Şoferul a dus-o la Molnbo. De acolo a luat un camion care transporta lapte, în drum spre Sodertalje.

Până să ajungă, s-a înserat şi i s-a făcut foame.

Şi-a petrecut noaptea într-o văgăună de lângă calea ferată, tremurând ca un câine, dar ştia că nu mai avea cale lungă, pentru că Fetiţa-trol i-a povestit despre mama ei. Primise de mult permisiunea de a fi eliberată şi voia să-şi îngrijească în continuare fata, dar Comisia pentru Protecţia Copilului a spus nu, apreciind că era mai bine pentru Fetiţa-trol să fie crescută în spiritul drept şi disciplinat al Domnului, la Cudagarden.

Ceea ce nu au ştiut ei era că mama-trol venea uneori să-şi vadă fata, numai noaptea, când pe acoperiş nu era zăpadă, iar fata putea folosi scara de incendiu; iar îngeraş îi ştia adresa.

Nu s-a gândit deloc cum o va găsi în uriaşul oraş Stockholm, dar nu i-a fost prea greu. Un şofer de taxi a dus-o pe strada Tyska brinken la numărul 28, în schimbul aceleiaşi plăţi ca şoferul de camion din Molnbo. Apoi a sunat la uşă.

I-a deschis Prinţesa. N-a recunoscut de la început îngerul Căzut.

Săptămâni la rând au îngrijit-o în patul de campanie din bucătărie. Rănile i s-au infectat, a fost cuprinsă de febră, iar copilul din pântece nu era bine nici el. Dar în toamnă, chiar înainte de soroc, Fetiţa-trol le-a luat pe toate, pe mama, pe Prinţesă şi pe

îngerul Căzut şi le-a dus la cinematograf, să vadă un film foarte nou din America.

Fetiţa-trol îl văzuse deja de nenumărate ori, ştia pe dinafară toate dialogurile. Se numea *Un loc sub soare* şi era despre un tânăr sărman care muncea pentru rudele lui bogate şi care s-a îndrăgostit de o fată frumoasă pentru care era gata să facă orice, chiar să ucidă. Filmul era grozav de trist şi îngeraş a vărsat lacrimi pentru fata însărcinată, Al, pentru frumosul, dar neputinciosul George, pentru dragostea pe care i-o purta acesta Angelei şi pentru execuţia lui nedreaptă pe scaunul electric.

După aceea s-au dus la o cafenea, au băut cafea şi au mâncat chifle.

N-au vorbit prea mult, dar s-au gândit toate cât de nedreaptă era viaţa.

Fetiţa-trol a achitat nota de plată şi i-a lăsat chelneriţei un bacşiş generos.

Înainte de a se ridica de la masă, s-a aplecat spre celelalte şi le-a prins de mâini. Vorbea cu voce scăzută şi gravă, iar ochii ei de trol s-au întunecat, când a rostit profeţia pentru viitorul ce le aştepta.

— Merităm un loc sub soare, le-a spus ea. Fiecare dintre noi în parte, precum şi toţi cei ce ne sunt apropiaţi şi la care ţinem. Şi asta vom avea, vă promit!

Cuvintele şi-au croit drum în trupul lui îngeraş, arzând-o ca fierul încins, şi atunci s-a produs prima contracţie.

Băieţelul s-a născut a doua zi, în zori.

Miercuri, 15 iunie

33

Nu se deranjă să meargă să doarmă. Rămase la ziar şi scoase la imprimantă tot ce ştia despre Hannelore, Astrid, Siv şi copiii lor, despre Carita Halling Gonzales şi faptele ei; citi tot ce putu găsi despre Algeciras, Maroc şi Asilah; se gândi bine la ce avea de făcut, iar la două şi jumătate plecă acasă să-şi facă bagajele. Nu luă decât o geantă cu laptopul, aparatul foto cumpărat în Gibraltar, periuţa de dinţi şi un rând de schimburi. La ora patru se urcă într-un taxi cu destinaţia aeroport, se îmbarcă în avion şi adormi buştean.

Se trezi când aterizară şi imediat încercă să telefoneze la Ambasada Suediei din Rabat. Din nou o predică lungă în franceză, care însemna, presupuse ea, că încă nu avea cine să răspundă la telefon.

De la avion se duse direct la firmele de închiriat maşini, aflate la subsol. Cum era mai mare aglomeraţie acolo decât oriunde în altă parte, presupuse că a început sezonul turistic. Se mişca repede şi uşor prin mulţime, pentru că de această dată nu avea bagaje.

Închirie un Ford Escort de la Helle Hollis, găsi drumul de ieşire din aeroportul din ce în ce mai haotic şi constată că, de când nu mai fusese pe-acolo, se construise un foarte mare magazin Ikea chiar lângă autostradă, asta dacă nu cumva mai înainte îl trecuse ea cu vederea.

Nu era chiar aşa de cald cum se aşteptase: termometrul de la bord arăta douăzeci şi şase de grade. Lumina soarelui, difuză şi lipsită de strălucire, totuşi destul de puternică, o făcea să mijească ochii. Se îndreptă spre vest, trecu de Torremolinos şi Fuengirola, apoi intră pe secţiunea cu plată a autostrăzii şi mări viteza. Vegetaţia verde dispăruse. Peisajul era galben maroniu şi ars, cu câteva nuanţe rătăcite de verde măsliniu.

În curând, pe marginea şoselei apărură anunţurile „Bilete Ceuta Tanger". Lăsă în stânga Hotelul Pyr din Puerto Banus. Se mai lucra încă la carosabil, aşa că în dreptul clădirii fuse nevoită să încetinească. Se uită la etajul trei, încercând să identifice fosta ei cameră.

În dreapta se înălţau zidurile care împrejmuiau vilele din Nueva Andalucia. Ieşi de pe autostradă şi o luă în sus, pe lângă arena pentru lupte cu tauri.

— Trebuie să nimereşti ieşirile corecte din şapte sensuri giratorii, i-a spus Carita când a invitat-o la petrecere.

O dată greşise şi a trebuit să se întoarcă în Plaza de Miragolf, dar după aceea merse corect de fiecare dată.

Poarta era mai puţin ostentativă decât o ţinea minte sau poate că începuse ea să se obişnuiască. Teribil gând! Apăsă câteva butoane, până ce casa cu numărul douăzeci şi unu deschise poarta fără să pună întrebări. Intră cu maşina.

Ansamblul în care locuise Carita Halling Gonzales i-a apărut în seara aceea ca un sat-model şi îi făcea aceeaşi impresie şi acum, la lumina zilei. Casele se căţărau pe panta muntelui, pastişa unui sat montan din sudul Spaniei. Cascada de la marginea piscinei susura, tufişurile erau înflorite, iar globurile stâlpilor de iluminat stradal străluceau.

Opri în faţa casei *numero seis,* lăsă geamul jos şi se uită la imobil. Toate ferestrele erau închise, cu jaluzelele de aluminiu lăsate. De terase şi balcoane, la toate etajele, atârna banda cu dungi albe şi albastre, specifică Poliţiei.

Annika opri motorul, scoase aparatul foto din geantă şi coborî în lumina soarelui. Rămase câteva minute lângă maşină, cercetând casa. În jur nu era nicio mişcare. Niciun zgomot, în afară

de cel al cascadei. Parcă ar fi fost abandonate toate, nu numai vila Caritei.

Reglă obiectivul şi făcu mai multe poze, câteva imagini generale ale zonei şi ale locuinţei Caritei, împrejmuite cu banda Poliţiei. Ezită, apoi se urcă pe un strat înflorit şi trase câteva cadre cu terasa din spatele benzii. Cât rămânea pe stratul de flori nu putea fi învinuită de încălcare a proprietăţii. Spera, cel puţin.

Terasa era aşa cum şi-o amintea. Acolo a stat de vorbă cu Rickard Marmen în seara cu pricina. Şi plantele din ghivece au rămas în acelaşi loc. De la robinetul de apă pornea un furtun cu programator şi se întindea pe marginea terasei. Plantele vor supravieţui mult timp după dispariţia proprietarilor.

Sări jos din stratul de flori şi se duse să sune la alte case de pe aceeaşi proprietate: nu voia să rateze ocazia de a folosi mult prea uzitatul titlu „Un oraş îngrozit". Nu răspunse nimeni. Întâlni un îngrijitor al piscinei şi îl întrebă dacă ştia unde a plecat familia Halling Gonzales.

Nu, nu-i urmărea pe rezidenţi. Aceştia veneau şi plecau de multe ori sau îşi închiriau locuinţele. Era destul de greu, dacă nu chiar imposibil, să ştii unde se afla fiecare. Îl întrebă când a fost Poliţia acolo şi îi răspunse că a trecut ceva vreme de-atunci, cândva după Paşti. Dar el nu ştia nimic despre toate acestea, adăugă omul.

Annika îi mulţumi şi reveni la maşină, uitându-se la case şi încercând să-şi dea seama care era numărul douăzeci. Era clar că undeva era cineva acasă, pentru că i-a dat ei drumul să intre pe poartă.

Casa avea culoarea caisei şi făcea parte dintr-un şir aflat în celălalt capăt al piscinei. Îi deschise uşa o femeie cu acelaşi aer tipic scandinav ca şi al Caritei: păr decolorat, ten bronzat, uşor lifting

facial şi sandale aurii. Annika n-o recunoscu de la petrecerea de anul trecut.

Se numea Tuula, era finlandeză şi nu avea de spus decât de bine despre Carita Halling Gonzales. Carita făcea parte din comitetul care se îngrijea de rezolvarea diferitelor probleme ale rezidenţilor şi îi ţinea pe toţi la curent cu subiectele puse în discuţie la şedinţe, cu creşterea chiriilor şi activităţile comune. Copiii ei nu împinseseră niciodată şezlongurile în bazin, ceea ce nu se putea spune despre ştrengarii britanici şi părinţii lor. *Vă daţi seama, să existe asemenea oameni aici!* Carita fusese întotdeauna cea care chema societatea furnizoare când lipsea apa sau compania de electricitate când se producea câte o pană, pentru că ea vorbea fluent limba spaniolă.

— Şi colectarea gunoiului, spuse Tuula. Cine va mai telefona acum la Consiliu, pentru gunoi?

— Carita este acuzată, se pare, de câteva infracţiuni grave, spuse Annika încercând să se arate îngrijorată.

Tuula strâmbă din nas.

— Poliţia spaniolă, spuse ea. Ştim toţi cum sunt aştia. Leneşi şi corupţi până-n măduva oaselor. În ţara asta totul nu este decât *manana, manana.* Probabil că o învinuiesc doar pentru că este străină.

Annika îi mulţumi şi se întoarse la piscină. Reacţia finlandezei nu o surprindea. Cei mai înrăiţi criminali aveau şi ei susţinătorii lor. Mai existau încă oameni care credeau că Pol Pot a fost un mare om.

Se opri să privească terenul de golf întins pe valea de mai jos; îşi scoase telefonul mobil, găsi numărul şi îl sună pe Knut Garen. Îi răspunse la al cincilea apel.

— Vreau doar să-ţi spun că sunt pe Costa del Sol şi intenţionez să scriu despre Carita Halling Gonzales, spuse Annika. Ştie cineva unde a plecat?

— Nu, răspunse Knut Garen. Poliţia spaniolă a verificat listele de pasageri ale tuturor avioanelor şi feriboturilor, dar probabil că a plecat altfel.

— Ar mai putea fi încă în Spania?

— Dacă este, înseamnă că toată familia are o identitate nouă, cu alte şcoli, locuinţă şi conturi. Considerăm că este puţin probabil. Ce-ai de gând să scrii?

— Tot ce poate fi confirmat – de dumneata, de exemplu. S-a anunţat public că Interpolul a emis mandat de arestare pe numele ei?

— Încă nu, răspunse Garen.

Annika îşi muşcă buzele. Făcuse o greşeală.

— Dar s-ar putea anunţa azi după-amiază. Poliţia a primit ieri din Anglia rezultatele unoi teste ADN şi a stabilit legătura între ea şi incidentul cu gaze toxice care a avut loc la Nueva Andalucia imediat după Anul Nou.

Annikăi îi crescu pulsul.

— Ce legătură?

— Au găsit seiful şi al doilea vehicul folosit pentru spargere.

— Unde?

— În parcarea pe termen lung de la Aeroportul Malaga.

Annika se întorcea la maşină. Inteligentă, Carita. Dacă ar fi abandonat maşina la marginea drumului sau într-un loc aiurea, mai devreme sau mai târziu ar fi observat-o cineva. Dar în parcarea pe termen lung a unui aeroport, care este nepăzită, nimeni nu putea observa nimic.

— Era ceva în seif?

— Fusese spart. Era gol, cu numai câteva urme de explozibil. Dar în maşină au găsit şuviţe de păr şi urme de piele descuamată, iar ieri s-a confirmat că acestea corespundeau cu ADN-ul Caritei Halling Gonzales.

— Aţi avut cu ce să le comparaţi?

— După percheziţionarea casei, spuse Garen. Cred că i-au obţinut ADN-ul de pe periuţa de dinţi.

Annika ridică privirea spre casă. Bietul Jocke Zarco Martinez trebuie să fi furnizat o mulţime de informaţii. Carita şi-a sacrificat stilul de viaţă ca să-l omoare. Nu şi-a luat nici măcar periuţa de dinţi când a fugit.

Apoi îşi aminti ce i-a dat prin gând în timpul nopţii.

— N-am văzut niciun zid spart în casa familiei Soderstrom, spuse ea. Unde se afla seiful?

— Exista câte un seif în fiecare cameră. Acesta era într-o cameră de la parter.

Se încruntă. N-a ştiut că la parter mai erau şi alte încăperi, în afară de cea a lui Suzette.

— A cui era camera aceea?

— A lui Astrid Paulson.

Annika clipi. Bineînţeles.

— Ce-ar fi putut avea atât de valoros în el?

— Bani, acte, documente, coduri, informaţii delicate. Tot ce vrei.

Annika se frecă pe frunte. Desigur, seiful lui Astrid putea fi cel mai interesant din toată casa. Nu al Veronicăi, care spăla bani, sau al lui Sebastian, care producea dezastre financiare, ci al lui Astrid. Ea a fost prima; ea a deschis prima afacere; ea a avut o agenţie imobiliară pe Costa del Sol încă din 1968.

— Cât pot să scriu din toate acestea?

— Şeful anchetei preliminare va lua în această după-amiază, în mod oficial, decizia de a o aresta pe Carita Halling Gonzales în absenţă. Deocamdată există un mandat pe numele ei pentru uciderea lui Zarco Martinez. Ştim că ea i-a dat morfina, dar nu este clar dacă a avut intenţia să-l omoare. Începând din această după-amiază, suspiciunile vor fi extinse pentru opt cazuri de omor. Iar când se întâmplă aşa ceva, se ridică toate interdicţiile de comunicare. Nu mă aştept la altceva.

Annika scoase pixul şi carnetul din geantă şi se apucă să noteze ce aflase.

— Opt cazuri?

— Membrii familiei din casă, plus hoţii şi Zarco Martinez. Acum, când ştim cum se potriveşte totul, procurorul poate presupune că femeia a omorât cu premeditare.

— Pot să te sun mai târziu după-amiază, ca să-mi confirmi?

— Sigur că da.

O clipă nu mai ziseră nimic.

— De ce? întrebă Annika. De ce a făcut aşa ceva?

Garen nu răspunse.

— Dar dumneata ai cunoscut-o, spuse Annika. Ai lucrat cu ea. Ce motiv putea să aibă?

Ofiţerul de poliţie părea obosit.

— Banii, presupun, răspunse el. Statutul şi recunoaşterea, poate, o viaţă în lux...

Annika ridică privirea spre terasă, cu tufele ei de hibiscus înflorite.

— Dar de ce a ales să devină o criminală? Adică, n-a mai avut aşa ceva în familie. Dimpotrivă, cu un socru şef de poliţie la Bogota.

Garen tuşi.

— Da, spuse el. Am verificat ce ne-ai spus despre familia ei. N-a fost chiar corect. Socrul ei, Victor Gonzales, a fost unul dintre cei mai mari baroni ai cocainei din Columbia. El, soţia lui şi fiicele au fost executati de alt cartel, acum cincisprezece ani. Le-au aruncat în aer laboratorul de cocaină şi le-au dat foc casei.

Annika simţi că obrajii i-au luat foc, nu doar din cauza soarelui.

— Dar Nacho şi Carita au supravieţuit, spuse ea, pentru că se aflau în Suedia, în vizită la părinţii ei.

Garen oftă.

— Acum cincisprezece ani, amândoi părinţii Caritei erau închişi în Statele Unite. Erau proprietarii unei firme, Cell Impact. Aceasta a dat faliment ulterior, dar, pentru a evita scandalul, s-au apucat să falsifice facturi şi să măsluiască registrele contabile.

La naiba! Chiar că a fost naivă.

— Dar acum sunt morţi? întrebă Annika.

— Colegii noştri din Suedia au stat de vorbă cu ei, spuse Knut Garen. Trăiesc într-un sătuc de lângă Borlange. De când au ieşit din închisoare, n-au mai avut nicio legătură cu Carita şi asta s-a întâmplat în urmă cu zece ani.

Annika închise ochii. Îi spusese interpreta măcar un singur cuvânt adevărat în toate zilele pe care le petrecuseră împreună? Da: numele socrului şi faptul că fusese omorât, denumirea companiei părinţilor. Probabil că era adevărat că fusese crescută în Beverly Hills, poate că şi pe soţul ei îl întâlnise aşa cum i-a povestit. Iar faptul că îşi iubea soţul şi copiii nu era neapărat o minciună. Annika îşi aduse aminte cum ciripea Carita prezentându-i musafirii de la petrecere, cât de mulţumită şi mândră păruse când a vorbit despre ei. *Soţia lui a fost manechin de faimă internaţională, iar fiica lor este campioană la show jumping. Ea este*

partener într-un birou de avocatură din Frankfurt, iar el a condus o bancă în Kenia...

— Crezi că o s-o găsiţi?

— Oamenii care s-au obişnuit cu lumina zilei reapar mai devreme sau mai târziu. Teroriştii şi luptătorii pentru libertate sunt altfel. Ei pot rămâne ascunşi definitiv prin peşteri, însă Carita Halling Gonzales vrea să iasă la restaurante, să-şi trimită copiii la şcoli bune.

— A vrut chiar ea să comită crimele? Sau a fost angajată să le comită ori forţată?

— Crimele se leagă în acelaşi timp de Zarco Martinez, firma Apis şi familia Soderstrom, spuse Garen. Dar nu ştim care a fost motivaţia Caritei Halling Gonzales. Sperăm să aflăm când o vom prinde.

Annika îi mulţumi pentru ajutor şi puse capăt convorbirii. Uită să întrebe de Niklas Linde.

34

În San Pedro de Alcantara traficul era blocat dintr-un capăt în celălalt, dar dincolo de localitate se desfăşura destul de fluent. Trecu prin nedrept blamatul oraş Estepona fără nicio problemă. Când ajunse în vârful dealului, în apropierea joncţiunii cu şoseaua ce ducea la Torreguadiaro, Stânca Gibraltarului se ridică din mare drept în faţă, ca un aisberg uriaş. Imediat dincolo de ea, se conturau în ceaţă munţii Africii, Rif.

Apoi semnele de circulaţie începură să fie scrise în două limbi: spaniolă şi arabă.

Algeciras era un oraş dezordonat, cu totul diferit de locurile curate, pitoreşti pe care le-a vizitat ea până acum în Andalucia. Iar

preţioasele litere arabe, care treceau în fugă pe lângă ea, nu făceau decât să-i sporească sentimentul că păşea în necunoscut. Se întreba cum avea să nimerească portul, apoi văzu cuvântul „PUERTO", port, înscris pe asfaltul drumului.

Palmieri pitici mărgineau *autostrada* cu şase benzi. Annika urmări săgeţile indicatoare, care o conduseră într-o pădure de macarale-gigant. Navele cargo se înghesuiau la chei cât vedeai cu ochii. Mii de containere aşteptau stivuite să fie încărcate sau descărcate, într-un talmeş-balmeş ce-i amintea de un muşuroi. Citise în Wikipedia că Algeciras era al şaselea port, ca volum de activitate, din întreaga lume. Atunci, cum arătau primele cinci, se întrebă Annika.

Lăsă maşina lângă Estacion Maritia şi se îndreptă spre Terminal de Pasajeros. Locul îi amintea de Terminalul Silja Line din portul liber din Stockholm, doar că era ceva mai puţin ordonat. Mai multe companii păreau să ofere transport spre Tanger. Plecările şi sosirile erau anunţate pe panouri ample, ca într-un aeroport. Constată că pierduse la mustaţă unul dintre vapoarele spre Tanger, iar următorul pleca peste aproape o oră. Era deja trecut de ora două. Traversarea spre Maroc dura câteva ore, pe urmă trebuia să treacă prin vamă şi să găsească o modalitate de a călători mai departe, spre sud. Citise pe net că între oraşe existau trenuri şi autobuze în sistem de taxi, aşa-numitele *grand taxis.*

Îşi cumpără bilet şi urcă pe scara rulantă în sala de plecări. Sala de Embarque era construită în întregime din granit gri marmorat şi avea mărimea unui teren de fotbal. Făcu check-in-ul, dar nu, nu avea bagaje şi fu informată că biroul de control al paşapoartelor se va deschide peste un sfert de oră, moment în care se va putea îmbarca. Până atunci avea la dispoziţie serviciile

bufetului existent, îi spuse funcţionarul, arătându-i cu degetul o uşă din celălalt capăt al terenului de fotbal.

Bufetul era aproape la fel de mare şi de gol. Comandă *cafe cortado* şi *bocadillo con jamon serrano y manchego* de la o chelneriţă cu un inel de aur în nas; purta lenjerie roz pe dedesubt. Annika nu putu să nu observe acest amănunt pentru că jeanşii fetei aveau talia atât de jos, încât abia îi acopereau fundul.

Annika era moartă de foame. Cum în avion dormise, ratase şansa de a cumpăra sendvişul lipicios al companiei aeriene. Aşa că devoră bagheta enormă în fix trei minute. Pe urmă încercă să sune din nou la Ambasada Suediei de la Rabat. De data aceasta vocea în limba franceză îi spuse că orarul telefonic s-a încheiat pentru ziua respectivă.

Îl apelă în schimb pe Rickard Marmen.

Acesta răspunse de îndată.

— Annika! exclamă el binedispus. Ai reuşit să-ţi faci o viaţă nouă, mai adecvată?

— M-am hotărât să rămân la cea veche, spuse ea. De fapt, chiar sunt pe punctul s-o fac mai atrăgătoare. Ascultă, ai făcut vreodată afaceri în Maroc?

— Poţi s-aştepţi o clipă? Spuse ceva în spaniolă unei persoane de lângă el.

— Maroc? reveni el. Bineînţeles. Marocul este o ţară în plină dezvoltare. La ce anume te gândeşti? Am două vile cu vedere la mare în Tanger şi mai multe proiecte în perspectivă.

Annika strânse triumfătoare pumnul stâng.

— Există în Maroc registre de evidenţă a proprietăţilor? Publice, vreau să spun?

Dacă întrebarea l-a surprins, Marmen nu lăsă nimic să se vadă.

— Da, zise el, există. Dar numai în formă tipărită. Poţi să te uiţi prin ele cât pofteşti, dar trebuie să te prezinţi personal. N-au fost transpuse pe calculator. Le găseşti în franceză, spaniolă şi arabă.

Annika îşi muşcă buzele.

— Dacă ştiu numele şi oraşul, pot afla unde locuieşte persoana respectivă?

— Hmm, făcu Marmen. Vrei să găseşti o adresă în Maroc?

— Dacă se poate.

— Ai numele persoanei şi ştii în ce localitate trăieşte?

— Exact.

— Păi, atunci ai putea încerca să apelezi la *muqaddam.*

— La ce?

— La funcţionarul civil local. Există câte unul pentru fiecare district. Sunt cei care distribuie cărţile de alegător, păstrează evidenţa populaţiei domiciliate în zonă, semnează solicitările de cărţi de identitate şi aşa mai departe.

Annika închise ochii şi răsuflă uşurată. Ar fi cumpărat o casă de la Rickard Marmen numai ca să-l facă pe el fericit.

— În cu totul altă ordine de idei, zise ea, ce ştii despre oraşul Asilah din Maroc?

— O văgăună adormită, deşi medina[24] a fost restaurată destul de recent. Se pare că este destul de şic.

— Există şi acolo *muqaddam?*

— La Asilah? Trebuie să existe.

— Şi cum îl găsesc?

---

[24] Partea veche a unui oraş arab, de obicei împrejmuită de ziduri, în jurul căreia s-a dezvoltat respectiva aşezare urbană. (N.t.)

— Probabil că este la fel de uşor de găsit ca şi secţia de poliţie. Întreabă pe cineva. Şi, dacă te duci la Asilah, nu rata o masă la Casa Garcia. Îţi place bucătăria spaniolă, nu-i aşa? Este pe strada principală din oraş, înspre port. Iubito, acum trebuie să plec. Mai e ceva?

— Te anunţ dacă fac varză renovările.

— Eşti mai mult decât binevenită.

*

Când se deschise biroul de control al paşapoartelor, se aşeză prima la o coadă inexistentă. I se puse o ştampilă şi fu îndrumată spre un coridor cu pereţi din geam, atârnat sus, deasupra portului. Dedesubt, zeci de camioane intrau sau ieşeau dintr-un feribot.

Înainte de a urca la bordul navei trebui să mai arate o dată paşaportul, apoi fu copleşită de un sentiment de deja vu: excursie cu şcoala în Finlanda pe la mijlocul anilor '80. Recunoştea totul, de la covorul albastru uzat până la magazinul duty-free şi barul cu decoraţiuni marine.

Se plimbă de la o punte la alta şi trase concluzia că ea şi şoferii de camioane, cunoscuţi între ei, erau singurii pasageri.

În faţa toaletei pentru femei, pe puntea a şasea, descoperi de ce i se părea acest mediu atât de familiar: instrucţiunile de stingere a incendiilor erau în finlandeză. Nava a fost folosită anterior pe ruta Stockholm-Helsinki.

Cu un zăngănit înfundat, feribotul ieşi din port şi îşi începu drumul spre Africa, într-un tangaj amplu. Annika se aşeză la bar.

Pe canalul navigabil ce urmărea spre vest linia coastei spaniole trecură pe lângă multe alte vapoare. Văzu sate şi oraşe, plaje nisipoase, plantaţii de măslini şi turbine eoliene. Tocmai se gândea că trecea pe lângă noua cortină de fier, aceea dintre lumea

întâi şi cea de-a treia, când simţi că i se face greaţă. Uitase că suferea de rău de mare, oricât de lin ar fi fost mersul.

Îşi scoase rapid laptopul, ca să-şi ocupe mintea cu altceva. Se aşeză la o masă lângă o priză de perete, deschise un document nou şi scrise un articol despre iminenta elucidare a crimelor prin intoxicare cu gaze, comise în Nueva Andalucîa. Interpolul a emis mandat de arestare pe numele unei suedeze care trăia pe Costa del Sol, în Spania, suspectată că a omorât opt oameni. Printre victime erau Sebastian Soderstrom şi familia lui.

Îl menţionă pe Knut Garen ca sursă, în calitatea lui de reprezentant al Poliţiei din ţările nordice pe Costa del Sol. Apoi scrise că suspecta şi familia ei au dispărut fără urmă de la locuinţa lor şi că Poliţia credea că au plecat din ţară. Relată că maşina lor a fost găsită la aeroportul din Malaga cu ajutorul urmelor de ADN, vorbi despre mandatul de arestare extins şi despre intervenţia Interpolului. Menţionă, de asemenea, legătura cu moartea lui Johan Zarco Martinez şi faptul că suspecta a fost ultima persoană care l-a vizitat la închisoare înainte de a muri. Articolul era scurt şi concis, îl salvă, apoi se uită la ceas.

Mai avea nouăzeci de minute până să tragă la chei.

Annika deschise un document nou şi scrise un articol despre Carita Halling Gonzales. Decizia de a publica numele şi fotografia unui presupus criminal nu-i aparţinea ei, ci persoanei care răspundea din punct de vedere juridic de apariţia ziarului. Se gândi puţin, apoi se hotărî să o numească pe Carita „bogata suedeză". Povesti că „bogata suedeză" a locuit într-un cartier înstărit din Nueva Andalucia (în jargonul tabloidelor de seară, orice suburbie în care nu existau blocuri turn de beton era un „cartier înstărit") şi că a lucrat ocazional ca traducătoare şi interpretă pentru presă şi pentru Poliţia spaniolă. Descrise viaţa ei

socială, întâlnirile cu prietenii, activitatea în cadrul asociaţiei rezidenţilor. O cită pe Tuula, vecina finlandeză, dar fără a-i da numele. Apoi salvă fişierul pe hard-disk, închise documentul şi privi marea.

Strâmtoarea era mai îngustă. Munţii erau atât de aproape de apă, încât avea senzaţia că putea atinge ambele continente în acelaşi timp, dacă întindea mâinile. În continuare îi era rău.

Deschise articolul început deja, referitor la modul în care Carita Halling Gonzales comisese crimele multiple din Nueva Andalucia, o descriere amplă şi amănunţită a faptelor din prima noapte de ianuarie.

Descrise cum a plănuit femeia uciderea membrilor familiei Soderstrom şi pe cei doi escroci români. Cum a făcut ea rost de gaze, de bere şi de morfină, cum a furat sau a cumpărat codurile sistemului de alarmă şi cum i-a recrutat pe nemernicii de criminali. Cum au mers cu maşinile până la vilă, şi-au făcut injecţiile cu preparatul de naloxon, apoi s-au dus la aparatul de ventilaţie din spatele casei, având asupra lor o canistră cu gaz, un baros şi o rangă...

Povesti că hoţii au demontat o ţeavă din circuitul de aspiraţie a aerului şi au conectat-o la canistra de gaz, apoi au dat drumul la robinet şi au ascultat fâsâitul gazelor care pătrundeau în casă. După care au rămas în aşteptare. S-a declanşat alarma de gaze. S-au aprins luminile în dormitoare. Oare ţipetele copiilor s-au auzit din locul în care se afla aparatul de ventilaţie, în spatele casei?

Reveni la articolele mai vechi şi le reciti.

Unul dintre efectele intoxicării cu fentanil era letargia. Mama şi cei doi copii au fost găsiţi întinşi de o parte şi de cealaltă a uşii închise de la dormitor, nu au mai fost în stare să strige şi nici să o deschidă, deşi încă erau conştienţi. Au murit în câteva minute.

Nu, probabil că nu s-a auzit niciun ţipăt.

Annika privi spre orizont, încercând să uite de greaţă. Feribotul ieşise din Marea Mediterană şi intrase în Oceanul Atlantic.

Se ridică şi cumpără o sticlă de apă minerală, apoi continuă cu articolul.

Au intrat pe uşa de la terasă. Alarma de gaze urla, dar în rest era linişte. Pe urmă au oprit alarma şi partea cea mai grea a operaţiunii era gata. Acum aveau tot timpul la dispoziţie.

Au început prin a fura seiful, o treabă consumatoare de timp şi zgomotoasă, pe care l-au cărat mai apoi la maşina femeii. Ea a plecat, transportând seiful în portbagaj, precum şi canistra probabil, pentru că aceasta nu a mai fost găsită.

Maşina şi resturile seifului au fost abandonate în parcarea aeroportului.

Hoţii au luat din vilă tot ce au putut: opere de artă, covoare, bijuterii. Nu ştiau că mai aveau de trăit doar patru ore.

*

Annika salvă documentul şi apoi îl închise. Feribotul viră spre sud, lăsând în urmă Spania şi Europa şi apropiindu-se rapid de coasta marocană. Soarele intrase după câţiva nori şi apa devenise cenuşie. Deasupra Munţilor Rif atârnau nori grei de ploaie. Se vedeau deja clădirile de pe mal, înalte şi albe, numeroasele macarale.

Annika închise laptopul. Primi pe mobil un mesaj de la Meditel, un operator de telefonie care îi ura bun venit în Maroc. Băgă totul în geantă şi ieşi pe punte. Vântul o trăgea de păr, dar imediat se simţi mai bine.

Părea că frenezia de a construi, de pe Costa del Sol, traversase strâmtoarea. Vedea oameni pe plaje, maşini pe şosele, magazine cu

ferestre din panouri uriaşe de geam. Annika nu mai fusese niciodată în Africa, dar la aşa ceva în orice caz nu s-a aşteptat.

Feribotul reduse viteza, zguduindu-se din toţi pereţii şi toate punţile în timp ce se apropia de chei. Annika se uită la ceas: au plecat cu întârziere din Algeciras, iar traversarea a durat cu aproape treizeci de minute mai mult decât cele două ore promise. Se plimbă de colo-colo nerăbdătoare, sperând că *muqaddam-ul* avea acelaşi obicei ca şi spaniolii şi că şi-a ţinut biroul deschis până mai spre seară.

Şoferii de camioane şi marinarii se adunară pe puntea cinci, sporovăind într-un amestec de franceză, spaniolă şi arabă. Niciunul dintre ei nu părea grăbit. Annika se poziţionă strategic în apropierea uşii pe care intrase la urcarea pe navă, sperând să coboare repede, dar nu se întâmplă nimic. Sub ea se auzeau o mulţime de bubuituri şi trosnete, iar ea presupuse că se fixau rampele şi pasarelele.

Pe urmă se deschise uşa – nu cea lângă care se aşezase ea, ci alta similară de pe partea opusă. Scrâşni din dinţi frustrată, dar se aşeză cuminte în coada cozii.

A durat o veşnicie.

Mai întâi a trebuit să completeze un formular cu informaţii detaliate despre propria persoană, profesia şi adresa la care urma să locuiască în Maroc, scopul vizitei şi durata planificată. Ştia că nu era bine să declare că era jurnalistă, aşa că a pus „scriitor” în dreptul profesiei. Doi vameşi şi doi poliţişti de frontieră verificau paşapoartele şi documentele de călătorie cu o temeinicie iritantă.

— Ce scrieţi? a întrebat-o bănuitor un vameş, în limba engleză, pipăind laptopul din geantă.

— Manuale pentru copii, spuse Annika.

Au lăsat-o să treacă fără să o mai întrebe altceva. Ca să ajungă la pasarelă a coborât două punţi, a traversat etajul pentru maşini şi a străbătut un coridor strâmt, de metal. A ieşit pe ţărmul Marocului şi a respirat adânc. Mirosea a mare şi a cauciuc ars.

A fost dirijată spre un coridor de sticlă, asemănător celui pe care l-a străbătut ca să ajungă la navă în Algeciras, înconjurată de acelaşi peisaj de camioane cu remorcă, containere şi macarale. Se opri în clădirea terminalului, se aşează pe o bancă clin sala de sosiri şi îl sună pe Knut Garen. Compania Meditel funcţiona bine: îl auzi pe ofiţerul de poliţie de parcă ar fi fost lângă ea.

— Mandatul de arestare a fost făcut public, îi confirmă el. Era tot ce-i trebuia Annikăi.

Scoase laptopul şi se conectă la internet prin telefonul mobil. Probabil că o va costa o avere, dar deschise pagina obişnuită de Outlook Explorer şi îi scrise un mesaj lui Anders Schyman. Folosindu-se de Bluetooth trimise cele trei articole despre Carita Halling Gonzales: mandatul de arestare, cum era ea, ca persoană, şi crima, plus una dintre fotografiile pe care le-a făcut cu mobilul lângă închisoarea din Malaga, când l-a vizitat pe Martinez. Carita apărea într-una dintre poze, chiar dacă doar într-un colţ, şi se putea vedea că era blondă, avea o poşetă cu model leopard şi purta tocuri înalte. „Bogata suedeză" în persoană.

La final ataşă două fotografii din cartierul în care locuise Carita, o imagine de ansamblu cu piscina şi cascada în prim-plan şi aceea în care apărea casa împrejmuită cu cordonul Poliţiei. În e-mail puse şi câteva explicaţii pentru fotografii, povesti pe scurt ce s-a întâmplat, dădu numele întreg al Caritei şi îi spuse lui Schyman că părinţii ei locuiau lângă Borlange. Îi mai spuse că putea face orice dorea cu articolele.

Dură o veşnicie să trimită e-mailul. Se temea că se va întrerupe legătura şi că va trebui să reia toată operaţiunea de la capăt, dar nu se întâmplă aşa şi, în cele din urmă, fotografiile şi articolele ajunseră în cyberspace. Annika răsuflă uşurată şi îşi strânse calabalâcul.

Gata cu însemnările acelea nenorocite, îşi spuse ea ieşind din clădirea terminalului.

35

Cu toate că norii acopereau compact cerul, lumina era foarte puternică. Annika privi printre gene oraşul întins pe pantele munţilor. Cum putea ajunge la Asilah?

— Taxi? întrebă un vârstnic îmbrăcat în blugi şi jachetă albastru-cenuşie, rezemat de zidul exterior.

— Asilah? făcu ea o încercare.

— Douăzeci şi cinci de euro, răspunse omul.

Douăzeci şi cinci de euro? Tocmai până la Asilah? Era mai puţin de jumătate dm cât o costase drumul până la Aeroportul Arlanda azi-dimineaţă.

— De acord, răspunse ea.

— Maşina mea e acolo, spuse omul cu un puternic accent englezesc.

Îl urmă până la o parcare înşirată de-a lungul terminalului. Frizura îngrijită şi mersul relaxat îi amintea Annikăi de cineva cunoscut – de tatăl lui Thomas, poate? Omul se apropie de un Mercedes galben cu însemnele de taxi pe capotă, îi deschise o portieră din spate şi o închise în urma ei.

— Aşadar, mergem la Asilah? întrebă bărbatul privind-o în oglinda retrovizoare. Este un orăşel foarte frumos.

Annika îşi instală geanta lângă ea, pe bancheta cu tapiţerie de plastic.

— Este lung drumul până acolo? Sunt un pic grăbită.

— Nu e lung deloc. Maşina este foarte bună. A fost şi la Rabat, la Casablanca, în Sahara, în toată lumea!

Porni motorul şi străbătu portul cu îndemânare de profesionist, apoi ieşi pe străzile Tangerului. *Seamănă leit cu Marbella,* se gândi Annika. Străzile erau mărginite de palmieri. Clădiri moderne, albe se ridicau spre cer, iar pe trotuare se înşirau baruri, cafenele şi firme de închiriat maşini.

— Tangerul are acum un milion de locuitori, îi spuse şoferul. Totul este nou. Vin europenii şi cumpără pământ. Construiesc hoteluri, terenuri de golf şi centre comerciale. E un loc foarte bun pentru afaceri, de-acestea, afaceri legale. Foarte bun.

Annika privi clădirile pe lângă care treceau şi se hotărî să nu întrebe nimic despre afacerile ilegale. Presupuse că parte dintre ele erau cele despre care îi vorbise Knut Garen: plantaţiile pentru haşiş din munţi şi lanţurile de distribuţie care duceau în Europa.

Cum Dumnezeu a reuşit Suzette să intre în această ţară fără să aibă paşaport? Verificările pe feribot au fost temeinice. Rareori a mai trecut prin situaţia de a răspunde la întrebări legate de profesia ei şi de scopul călătoriei. Cum a reuşit Suzette, la numai şaisprezece ani, fără bani, să intre fără ca funcţionarii vamali şi Poliţia de frontieră să dea alarma?

— Aici este un loc de trai foarte bun, mai spuse şoferul. Atmosfera este relaxată, mâncarea bună, vremea frumoasă.

Treceau printr-un cartier rezidenţial cu o pădure de antene de televiziune şi farfurii de satelit pe acoperişuri. Văzu femei în drum spre magazine şi spre piaţă, unele cu capul acoperit, altele nu. Trecură pe lângă benzinării, magazine de telefonie mobilă şi un

stadion de fotbal, mare, încă în şantier. Cartierul rezidenţial se termină, înlocuit treptat de construcţii industriale. Trecură pe lângă un hotel Ibis, un salon de prezentare Volvo şi un dealer Scania.

Suzette a fost aici mai multe veri la rând, a mers pe drumul acesta, a privit câmpurile, saloanele de vânzare a automobilelor, benzinăriile, stând în braţele bunicii şi jucându-se cu prietena ei Amira. Pentru ea, a fi în Africa era ceva foarte firesc.

— Fabricile produc pentru piaţa europeană, îi explică şoferul arătându-le cu mâna. Muncitorii marocani sunt mult mai ieftini decât europenii.

Arătă pe partea cealaltă a drumului, spre o lizieră subţire care însoţea linia ţărmului.

— La sfârşit de săptămână familiile vin aici, spuse el. Gătesc la foc deschis, citesc, se joacă cu copiii

— Cum de vorbiţi atât de bine englezeşte? întrebă Annika. Aţi trăit în Anglia?

El îi aruncă o privire scurtă în retrovizoare.

— Niciodată, spuse el.

— Aţi învăţat la şcoală?

— Nu.

— Atunci aveţi prieteni englezi.

El nu răspunse, iar ea nu insistă.

Înaintau spre sud pe şoseaua de coastă. Drumul ţinea firul apei: la dreapta se zăreau plaje largi, complet pustii. La stânga se întindeau câmpuri cât vedeai cu ochii şi dealuri, blânde şi prietenoase, deloc abrupte şi la fel de spectaculoase precum cele de pe Costa del Sol, pe malul Mediteranei. Peste tot păreau a fi numai flori, un covor copleşitor de culori.

Şoferul continuă să vorbească, povestindu-i cum au descoperit locuitorii Qatarului coasta marocană şi cum au început

să cumpere terenuri şi să construiască vile mari, cu piscine uriaşe şi altele, probabil adevărate, dar nu foarte interesante. Annika îşi astupă urechile în faţa torentului de vorbe şi admiră peisajul.

Cum va găsi un *muqaddam* la Asilah? De unde putea să înceapă? Pe cine să întrebe?

Pe urmă se uită la omul de la volan şi se lovi cu palma peste frunte: Doamne, că tare mai era proastă! În faţa ei stătea cel mai bun ghid din lume, în persoană.

— Scuzaţi-mă, zise ea, aveţi idee dacă există vreun *muqaddam* în Asilah?

Şoferul se uită la ea în oglindă.

— Un ce?

Annika încercă să pronunţe cât mai corect:

— Un *muqaddam.*

— Ah, un *muqaddam!* Omul scurtă toate silabele, pronunţând ceva de genul *mqdm.* Sigur că există *muqaddam* în Asilah.

Annika se uită la ceas. Şase şi jumătate.

— Are un birou?

— Bineînţeles.

— Până la ce oră este deschis?

— Până la cinci.

Rămase dezamăgită. Bine, fie, dacă şoferul o putea ajuta să-i găsească biroul, se putea caza la un hotel şi se va duce la el mâine-dimineaţă, la prima oră...

— Cred că vom ajunge la timp, spuse şoferul. Nu mai sunt decât câţiva kilometri până la Asilah.

Annika îl privi uimită, apoi se mai uită o dată la ceas.

— Dar aţi spus că biroul se închide la cinci.

Ochii bărbatului scânteiară în oglinda retrovizoare.

— N-aţi dat ceasul înapoi când aţi coborât de pe vas, nu-i aşa? Este patru şi jumătate aici.

Uitase complet că era o diferenţă de două ore între Spania şi Maroc, deşi cele două ţări se aflau pe aceeaşi longitudine. Îşi potrivi ceasul. Când ridică privirea, văzu firma Casa Garcia trecând pe lângă ei. Era restaurantul pe care i-l recomandase Rickard Marmen. Probabil că ajunseseră la Asilah.

În clipa următoare şoferul încetini.

— Mă puteţi ajuta? întrebă ea. Trebuie să-i cer ceva acestui *muqaddam,* iar franceza mea este foarte slabă.

Şoferul intră într-o parcare, opri şi se întoarse spre ea.

— Vreţi să vă interesaţi de vreo persoană?

— O femeie, pe nume Fatima. Locuieşte la o fermă pe-aici, pe undeva.

El dădu afirmativ din cap, ca şi când s-ar fi gândit la ceva. Pe urmă întrebă:

— Prin preajmă?

— Tocmai asta-i problema? Nu ştiu. Credeţi că aş putea afla de la *muqaddam?*

El dădu din nou din cap, de această dată cu mai multă convingere.

— O cheamă Fatima? Dacă Fatima locuieşte la o fermă în apropiere de Asilah, atunci *muqaddam* ştie.

Opri motorul.

— Lăsăm maşina aici şi ne ducem pe jos la *muqaddam.*

Urmară un indicator care arăta drumul spre Cartierul administrativ. Annika rămase o jumătate de metru în urma bărbatului, lăsându-l să impună el ritmul. Nu mergea prea repede. Ajunseră la o stradă pietonală cu locuinţe de o parte şi de cealaltă. Pe asfalt se înşirau vase cu flori şi diferite ierburi. Şoferul opri un

trecător şi întrebă ceva în arabă. Trecătorul îi dădu un răspuns şi îi arătă cu mâna, şoferul înclină capul, celălalt făcu o plecăciune, apoi vorbiră şi vorbiră, şi vorbiră. În cele din urmă plecară mai departe.

— Uşa aceea verde din faţă, spuse şoferul ridicând mâna. Fatima? La o fermă lângă Asilah? Are soţ?

— S-ar putea să fi murit, răspunse Annika.

Bărbatul se apropie de uşa verde şi ciocăni. Fără să mai aştepte răspuns, o împinse şi păşi în întuneric. Annika nu era sigură dacă trebuia să-l urmeze sau nu. Decise că era mai bine să aştepte afară.

Şoferul înaintă mai departe pe un coridor întunecat, apoi intră într-o încăpere din capătul opus, pe dreapta. Un triunghi de lumină se contură pe podea când se deschise uşa. Pe urmă triunghiul se micşoră şi dispăru cu totul când uşa se închise lent. Îl auzi salutând pe cineva, apoi vorbind în arabă. Annika îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

Ceva mai jos pe stradă, câţiva băieţi se jucau pe o bicicletă. Când băgară de seamă că erau priviţi, se ruşinară, aşa că Annika se întoarse în partea cealaltă. O fetiţă cu codiţe, în uniformă şcolară, trecu pe lângă ea ducându-şi în spate ghiozdanul roz. O femeie în rochie lungă, cu părul acoperit, mergea agale pe trotuarul de vizavi, vorbind aprins la telefonul mobil.

Uşa din coridor se deschise şi Annika se întoarse văzând că a reapărut triunghiul de lumină. Şoferul de taxi veni spre ea, urmat de un bărbat îmbrăcat în costumul tradiţional arab.

— Muhammad, este *muqaddam* la Asilah, spuse şoferul aşezându-se lângă Annika, de parcă ar fi avut intenţia să o prezinte şi pe ea.

Annikăi i se uscase gura. Cum se saluta în arabă?

Dar *muqaddam-ul* îi întinse mâna şi spuse cald:

— *Bonjour, madame!*

Annika îi strânse mâna.

— *Bonjour!* şopti ea stânjenită.

— Muhammad ştie ferma Fatimei, spuse şoferul. Este sus, în munţi.

— *C'est une ferme tres grande,* spuse arabul pe tonul lui amabil. *Les routes sunt tres mauvaises. Vous avez besoin d'nne grosse voiture por y aller.*

— Ce zice? întrebă Annika uimită.

— Drumurile sunt proaste, spuse şoferul. Aveţi nevoie de o maşină mare. Mi-a explicat unde se află ferma. Vreţi să vă duc eu acolo?

— Încă o întrebare. Soţul Fatimei, locuieşte şi el la fermă? se interesă ea privinuu-l pe *muqaddam.*

Şoferul traduse. Funcţionarul scutură din cap, apoi ridică şi coborî mâinile.

— A murit, spuse şoferul.

— Cum se numea?

Alte gesturi, alte înclinări din cap.

— Era european.

Annika se uită la şofer.

— Da, spuse ea. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi putea duce cu maşina la fermă.

— Încă douăzeci şi cinci de euro.

— Ştiţi să vă tocmiţi.

— Dar mai întâi trebuie să mănânc ceva.

Gândul la masă o făcu pe Annika să simtă că i se înmuiau genunchii. Nu mâncase toată ziua decât bagheta de la cafeneaua din terminalul de feribot, de la Algeciras.

— În regulă, zise ea.

Îi mulţumiră funcţionarului pentru ajutor. Acesta intră înapoi în clădire şi încuie uşa. Era ora cinci.

*

Şoferul de taxi, al cărui nume se dovedi a fi tot Muhammad, îi mulţumi pentru invitaţia la masă, dar refuză politicos. Annika îl văzu că se aşeză într-un mic local unde legă imediat o conversaţie cu alţi bărbaţi îmbrăcaţi în jachete albastru-cenuşii.

Ea se duse după colţ şi se instală la restaurantul spaniol Casa Garcia. Vor sta la masă o oră, a hotărât Muhammad, aşa că Annika ceru un aperitiv *(jamon iberico),* felul principal *(pollo a la plancha)* şi desert *(flan).* La sfârşit era atât de sătulă, încât nu se mai putea mişca. Plăti cu cardul, apoi porni pe jos spre medina, centrul vechi al oraşului. Nu se temea că Muhammad va dispărea – încă nu îi dăduse niciun ban.

Soarele se cufunda lent în mare. Annika se opri la poarta de nord a oraşului şi privi spre port. Bărci pescăreşti mici şi foarte colorate se legănau în sus şi în jos la adăpostul unui stăvilar. Aşa arăta unul dintre principalele porturi prin care se expedia canabisul din Maroc? Greu de crezut.

Dar, desigur, vedetele rapide despre care îi vorbiseră Knut Garen şi Niklas Linde nu se vedeau. Şi nici nu era sigur că acestea foloseau portul principal, din centrul oraşului, ca să încarce la bord haşişul. Annika porni să se plimbe pe lângă clădirile milenare cuprinse între ziduri. Fuseseră zugrăvite de curând şi arătau de parcă ar fi fost ridicate ieri.

Şoferul de taxi, Muhammad, o aştepta în maşină. Annika se strecură pe bancheta din spate. El porni motorul şi ieşi din oraş.

— Aţi mâncat bine? o întrebă.

— Foarte bine, răspunse ea.

— Marocul are o bucătărie foarte bună, un cuscus grozav.

Nu-i spuse că mâncase la un restaurant spaniol.

Asilah rămase în urmă, înecându-se în apusul de soare. Maşina se îndreptă spre est, trecu peste o cale ferată, pe sub o autostradă. Apoi asfaltul se termină şi îi luă locul un drum de pietriş. Muhammad micşoră viteza, aprinse farurile şi conduse Mercedesul mai departe pe suprafaţa rugoasă. În faţă, pista arăta în asfinţit ca o fâşie de pământ decolorată, în timp ce de-a lungul drumului se mai puteau încă distinge tufişuri, culturi şi stânci.

Când ultima rază de lumină dispăru dincolo de creasta munţilor, întunericul îi înghiţi cu totul. Muhammad ridică geamul până sus, de parcă ar fi vrut să-l lase pe dinafară.

— E departe? se interesă Annika întrebându-se dacă n-ar fi făcut mai bine să aştepte dimineaţa şi pe urmă să fi pornit spre fermă.

— Nu, zise el, dar drumul este stricat. Trebuie să fiu atent cu maşina.

Annika se lăsă pe spate şi se uită în beznă. Nu vedea nimic, dar conturul vag al figurii i se reflecta în geam.

Ce l-a făcut pe David să vină tocmai aici, în această parte a lumii uitată de Dumnezeu? La fel a fost şi el zgâlţâit în maşini vechi, pe drumuri poate încă şi mai proaste, ca să ajungă la o mică fermă marocană izolată? Pe aici a umblat şi Suzette în ultima vreme?

Deodată îşi aduse aminte de o scenă dintr-un film, *La vie en rose*[25] pe care l-a văzut la cinematograf împreună cu Julia, cu câteva luni în urmă. Boxerul, Marcel, se află alături de Edith Piaf într-un restaurant din New York şi îi povesteşte despre ferma lui de porci

---

[25] *Viaţa în roz,* film despre viaţa cântăreţei franceze Edith Piaf. *(N.t.)*

din Maroc. Se ocupă de ea soţia, în timp ce el călătoreşte prin lume, boxează şi face sex cu cântăreţe franceze.

Annika închise ochii şi se lăsă scuturată şi zgâlţâită printre gropi şi bolovani. Bărbaţii pleacă în lume, iar soţiile rămân acasă, ca să hrănească porcii. Îi căzu capul pe spate şi adormi.

36

— Doamnă? Doamnă! Am ajuns!

Tresări şi se ridică în capul oaselor. Şoferul se întorsese spre ea. Arăta obosit. Era opt şi jumătate. Merseseră două ore. Annika se frecă la ochi, mânjindu-se de rimel pe încheieturile degetelor.

Întunericul era impenetrabil, ca şi mai înainte, dar pe coama muntelui, spre dreapta, se vedea o lumină puternică.

Pe cer atârna o farfurie zburătoare de un galben strălucitor.

— Ce-i acolo? întrebă ea privind în sus.

— Aceea este ferma.

— Lucrul acela?

Annika lăsă geamul jos. Vântul pătrunse în maşină, aducând cu el polen şi nisip, învolburându-i părul.

— Puteţi să vă apropiaţi?

— Să merg chiar până acolo?

— Da, vă rog.

Muhammad băgă maşina în viteză şi străbătu încet ultima porţiune de drum până la fermă.

Annika rămase cu gura căscată, fascinată de imaginea bizară din faţa ei.

Bineînţeles că nu era o navă spaţială. Era un zid galben, înalt de mai mulţi metri, care împrejmuia o suprafaţă amplă, complet scăldat în lumina orbitoare a unor puternice reflectoare cu halogen.

— Sunteţi sigur? întrebă ea îndoită.

Se aşteptase la o fermă mică, cu câteva oi şi vreo doi cai.

— Aceasta este ferma la care trăieşte Fatima, din ce mi-a spus *muqaddam-ul.*

— Isuse Cristoase! exclamă Annika.

Maşina se opri hurducându-se uşor în faţa unei porţi uriaşe de fier forjat. Zidul se termina în partea de sus cu o spirală groasă de sârmă ghimpată. Peste aceasta erau montate reflectoarele, din zece în zece metri, iar două dintre ele erau orientate direct spre poartă. Annika văzu un interfon şi o cameră de luat vederi. Semăna mai mult cu închisoarea Kumla, decât cu o fermă.

— Unde ne aflăm, mai exact? întrebă ea.

— Între Souk el Had el Rharbia şi Souk Trine de Sidi el Yamani.

— Hmm, făcu Annika. Mai sunt case prin preajmă?

— Case nu mai sunt. Acum o oră am trecut pe lângă un cătun. Poate că mai sunt case în alte direcţii.

— Cât de departe suntem de Asilah?

— Patruzeci de kilometri, poate un pic mai mult.

— Sus la munte?

— Sus la munte, dar nu foarte sus. E bun pământul pentru ferme, în Asilah.

Ea respiră adânc şi deschise portiera. Dacă tot făcuse atâta drum, putea, cel puţin, să afle dacă era cineva acasă.

Şoferul îşi drese glasul. Annika se opri.

Plata, desigur.

Se aşeză înapoi, pe bancheta din spate şi Muhammad aprinse lumina slabă de pe plafonieră, pentru ca ea să-şi poată găsi portofelul. Îl scoase din geantă şi extrase trei bancnote de douăzeci de euro.

— Nu am rest, spuse el imediat.

Annika îi zâmbi.

— Restul este bacşişul, îi spuse ea. Puteţi aştepta până vedeţi că m-au primit înăuntru?

El dădu din cap bucuros.

— Bineînţeles.

Coborî din maşină, îşi atârnă geanta pe umăr, închise uşa cu grijă şi se întoarse spre zid.

Muhammad se oprise la vreo zece metri de poartă. Annika se apropie. Aleea urca uşor, iar suprafaţa era rugoasă. Annika clipi şi privi printre gene în lumina farurilor, apoi auzi un bâzâit şi sesiză camera video focalizând obiectivul pe ea.

Ajunse la poartă. Strălucea, ca şi când atunci ar fi fost lăcuită proaspăt. Atinse uşurel cu degetele suprafaţa netedă. Pe urmă se apropie de interfon şi apăsă pe buton.

Trecură zece secunde.

Era pe punctul să apese încă o dată, când se auzi declanşarea difuzorului.

— *Oui?*

Annika îşi drese glasul fără să scoată niciun sunet, îşi umezi buzele cu limba şi încercă să-şi aducă aminte ce mai ştia din franceza învăţată la şcoală.

—*Je m'appelle Annika Bengtzon. Je voudrais parler avec Fatima.*

Difuzorul scoase un nou ţăcănit şi apoi amuţi.

Annika rămase lângă zid, ascultându-şi propria respiraţie, din ce în ce mai puternică. Reflectoarele zumzăiau.

Prin tufişuri, unde lumina nu reuşea să ajungă, fâşâiau animale şi vântul.

Se uită peste umăr. Taxiul era tot acolo.

Muhammad îi prinse privirea.

— Probleme? întrebă el.

— Nu ştiu, îi spuse ea. Aşa cred.

— Vreţi să vă duc înapoi la Tanger? Cincizeci de euro.

Oricum trebuie să te întorci acolo, se gândi Annika şi apăsă din nou pe buton.

De această dată, difuzorul ţăcăni instantaneu.

— *Oui?*

Şi mai iritat.

— *Je veux parler avec Suzette aussi.*

Vreau să vorbesc şi cu Suzette.

Difuzorul sâsâi şi pârâi – nu-l închiseseră.

— *Je sais qu'elle est ici.*

Ştiu că este aici.

— Poate că s-au culcat, zise Muhammad.

Nu cred, îşi zise Annika, ridicând privirea spre camera de supraveghere. Nu se culcaseră încă: nu avea nicio îndoială în această privinţă.

Difuzorul scoase un ţăcănit şi amuţi.

— Eu trebuie să plec. Este drum lung până la Tanger.

Annika ezită. În afara foşnetului din tufişuri, nu se mai auzea nimic, era linişte.

Poate că era mai bine să se ducă înapoi şi să încerce din nou mâine-dimineaţă, pe lumină.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre maşină când se auzi un zăngănit dinspre perete şi poarta începu să se deschidă. Prin deschizătură se ivi încă un reflector, care îi străluci direct în ochi şi o forţă să-şi ridice mâna streaşină deasupra capului. Privi cu ochii pe jumătate închişi şi aşteptă, pe urmă intră prin deschizătura porţii, ţinându-şi respiraţia. Aceasta începu să se închidă. O

cuprinse o panică teribilă. Apoi se auzi un ţăcănit şi poarta se încuie, aşa că nu mai avea niciun rost să se gândească la retragere.

Reflectorul care îi strălucise în ochi se stinse. Annika clipi în întuneric, încă orbită de lumina puternică. Îl auzi pe Muhammad când porni motorul, întoarse şi plecă.

În faţa ei stăteau doi bărbaţi. Unul avea în jur de cincizeci de ani, celălalt ceva mai puţin de douăzeci. Amândoi erau înarmaţi cu pistoale automate. Le ţineau îndreptate spre ea.

Se dădu un pas înapoi, vederea îi era încă afectată de strălucirea reflectoarelor, care îi plutea mai departe prin faţa ochilor în diferite versiuni de globuri roz-pal. Încercă să clipească pentru a scăpa de ele şi a desluşi totuşi ceva în spatele lor. *O curte,* îşi spuse. Sub picioare simţea pietriş.

— *Pardon,* spuse ea. *Je ne veux pas causer des problemes.*

Bărbatul mai în vârstă îi spuse ceva în arabă celui mai tânăr. Băiatul se apropie de ea şi arătă cu vârful armei spre geantă.

— *Laissez le sac.*

Annika puse geanta jos.

— *Donnez-le moi.*

O împinse spre el cu piciorul.

Bărbatul făcu un pas înainte, în timp ce băiatul se aplecă şi răsturnă conţinutul pe pietriş. Îl răscoli cu încărcătorul armei. Annika se întrebă dacă obiectivul aparatului de fotografiat va supravieţui.

— *Venez par ici,* îi spuse bărbatul arătându-i drumul cu puşca.

O chema să se ducă după el. Băiatul băgă lucrurile la loc în geantă şi o aruncă pe umăr. Nu i-o dădu înapoi.

Annika înaintă câţiva paşi cu băgare de seamă; acum reuşea să distingă în întuneric contururile clădirilor şi vehiculelor. Aşa cum bănuise, traversa o curte amplă, împrejmuită de ziduri. Pe

două laturi se aflau clădiri: în faţă şi în stânga. Ridică privirea la casa din faţă şi scoase o exclamaţie de uimire. Era o locuinţă şi era uriaşă. Treizeci de metri lungime, două etaje, cu balustrade şi balcoane la ambele nivele. Luminile erau aprinse la mai multe ferestre, dar erau palide, ca şi când ar fi fost filtrate prin draperii groase. Deasupra uşii de la parter strălucea un felinar.

Bărbatul mai în vârstă mergea în faţă, iar tânărul în spate. Păreau să se îndrepte spre uşa cu felinar.

Bărbatul bătu încetişor şi uşa se deschise, ca o gaură neagră.

— *Entrez,* zise el făcându-i semn cu arma să intre.

Annika îşi auzea inima bubuindu-i în piept şi înghiţi în sec. Păşi înăuntru. Întunericul apăsa greu, dar aerul era uşor. Se afla într-o sală mare, un spaţiu amplu, deschis.

— *A droite.*

Îi trebui o clipă să se gândească, apoi o luă la dreapta.

În faţa ei se deschise o uşă. Primi un brânci uşor din spate şi intră, împiedicându-se, într-o încăpere mobilată cu un birou şi un scaun vechi.

— *Attendez ici.*

Uşa se închise în urma ei. Auzi o cheie răsucită în broască.

Respiră. Măcar aici, înăuntru, nu era întuneric beznă. Pe birou era aprinsă o mică lampă.

Trebuie să fi fost cineva aici cu numele Fatima, altfel n-ar fi lăsat-o să intre. Iar poarta s-a deschis de îndată ce a menţionat numele lui Suzette.

Făcu câţiva paşi spre fereastra ascunsă în spatele draperiilor. Dădu una la o parte, ca să se uite afară, dar nu reuşi să vadă nimic. Îi luă ceva timp să înţeleagă că pe partea cealaltă erau închise obloanele.

Pe urmă auzi un zăngănit de la încuietoare. Dădu drumul draperiei, de parcă ar fi ars-o la mâini şi reveni repede în mijlocul camerei, unde o lăsase bărbatul înarmat.

În cameră intră o femeie de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată în veşminte tradiţionale, negre. Spuse ceva pe hol şi închise uşa în urma ei. Apoi se întoarse spre Annika. Era înaltă, aproape un metru optzeci, avea ochi negri, conturaţi impecabil şi inele mari pe degete.

— Aţi dorit să vorbiţi cu mine, spuse ea într-o engleză perfectă de Oxford.

— Dumneavoastră sunteţi Fatima? întrebă Annika.

— Eu sunt Fatima.

— Mă cheamă Annika Bengtzon. Sunt din Suedia. Lucrez la un ziar de-acolo, care se numeşte...

— Ştiu cine sunteţi.

Fatima înconjură biroul şi se aşează pe scaunul vechi.

— De ce-aţi venit?

I se citea în priviri că era obişnuită să dea ordine.

Annika trebui să facă un adevărat efort ca să-şi ţină firea şi să nu dea înapoi. *Cel puţin am ajuns unde trebuie. Ştie cine sunt. Prin urmare, ştie şi cu ce mă ocup.*

— Sunt jurnalistă, spuse ea. Vreau răspunsuri la câteva întrebări.

Niciun muşchi nu se clinti pe chipul Fatimei.

— De ce aş răspunde la întrebările dumneavoastră?

— De ce nu? Dacă nu aveţi nimic de ascuns?

Annika o privi intens preţ de un minut întreg.

— Poate îmi daţi dumneavoastră *mie* câteva răspunsuri, spuse ea în cele din urmă.

— Eu? întrebă Annika. Despre ce?

— Unde este Filip?

Annika făcu ochi mari.

— Filip? întrebă ea. Filip Andersson?

Fatima dădu scurt din cap, afirmativ.

Annika îşi drese glasul. Nu era un secret faptul că a participat la conferinţa de presă de după eliberarea lui. Nu avea nimic de pierdut dacă răspundea.

— A fost eliberat din închisoarea Kumla ieri-dimineaţă. L-am văzut la biroul avocatului lui de pe strada Skeppsbron din Stockholm, ieri, chiar înainte de prânz. De atunci nu l-am mai văzut.

Făcu o pauză.

— Habar n-am unde este acum.

— La ce oră l-aţi văzut la Stockholm?

Annika se gândi o clipă.

— Aproximativ la douăsprezece fără un sfert, spuse ea.

— Are paşaport?

— Paşaport?

Deţinuţii aveau voie să deţină paşaport? Scrisese mai demult un articol despre un deţinut căruia nu i s-a permis să participe la înmormântarea mamei sale, în Scoţia. Tânărul era disperat, dar regulile erau inflexibile. Când a inrrat la puşcărie, i s-a luat paşaportul, aşa se întâmpla cu toţi cei condamnaţi la cel puţin douăsprezece luni. Vezi paragraful doisprezece din Legea paşapoartelor. Era exclus ca un condamnat pe viaţă să aibă paşaport. Iar dobândirea unui paşaport nou dura cinci zile lucrătoare, asta ştia, pentru că ea însăşi a încercat să grăbească procedurile acum câţiva ani şi nu a reuşit. La Arlanda ar fi putut să obţină un document de călătorie provizoriu – Anne Snapphane a

făcut acest lucru o dată, când a plecat în vacanţă în Turcia cu o cursă charter.

Annika dădu din cap.

— Un paşaport obişnuit, nu, spuse ea. Poate unul provizoriu.

— Suedia face parte din spaţiul Schengen?

Annika dădu din cap afirmativ.

— Deci se poate călători în Europa numai cu cartea de identitate naţională?

Annika încuviinţă din nou, dând din cap.

Fatima se ridică în picioare, se duse la uşă, o deschise şi spuse ceva în arabă. Apoi închise uşa la loc.

— Îl cunoşti? întrebă ea. Ştii ce fel de om este?

Annika îşi ascunse degetul la spate.

— I-am luat o dată un interviu, dar de cunoscut, nu-l cunosc.

Fatima se aşează din nou la birou.

— Am răspuns la mai multe întrebări, spuse Annika. Pot să pun şi eu una, în schimb?

Fatima nu se mişcă. Annika aprecie că era o aprobare.

— Suzette este aici?

Femeia nici măcar nu clipi.

— Ce te face să crezi că ar fi aici?

N-a întrebat cine era Suzette. Înseamnă că ştia.

Annika se gândi bine ce să răspundă. Nu putea dezvălui că Suzette a reuşit să trimită un e-mail, pentru că ar fi însemnat să o bage în bucluc.

— Suzette are o prietenă foarte bună, pe nume Amira. Le-a vorbit prietenelor despre ea, nu este un mare secret. Amira locuieşte la o fermă cu cai, de lângă Asilah. Dacă ştiţi cine sunt, atunci ştiţi şi că scriu articole la ziar. Am scris despre Suzette. Am fost foarte afectată de ceea ce i s-a întâmplat. Am vrut s-o găsesc.

Se auzi o bătaie în uşă şi Fatima se duse să deschidă. Annika auzi voci şuşotind în arabă. Fatima ieşi şi încuie uşa.

Annika avu de aşteptat cinci minute, apoi femeia reveni.

— Vom vorbi mai multe mâine. Veţi rămâne aici ca oaspetele nostru. Ahmed vă va conduce la camera dumneavoastră.

Fatima dispăru şi în cadrul uşii apăru tânărul. Îi înapoie Annikăi geanta, în care nu mai rămăseseră decât periuţa de dinţi, carnetul de notiţe, pixurile şi lenjeria de schimb. Îi luaseră laptopul, telefonul mobil şi aparatul de fotografiat.

— *Suivez-moi,* spuse el.

Annika îşi luă geanta mai mult goală şi plecă după el.

Străbătură sala întunecată până la o scară de piatră, din partea stângă. Urca abrupt mai multe etaje şi se termina la o uşă grea de lemn. Tânărul o deschise împingând-o şi intrară într-un coridor slab iluminat.

— *Allez,* spuse el şi o urmă până aproape de capătul culoarului.

— Se opri lângă o uşă îngustă, pe stânga.

— *Ici,* zise el.

Annika intră şi simţi că uşa se închise în urma ei.

Se întoarse să întrebe cât urma să fie ţinută acolo, dar auzi cheia răsucindu-se în broască.

Moarte pe plajă

Băiatul-bazaochi era cam simpluţ la minte. Oamenii vorbeau că tatăl l-a lovit o dată atât de puternic peste faţă, când era mic, încât i-a dislocat ochiul şi l-a făcut să surzească de-o ureche, dar poate că nu erau decât cleveteli. A fost printre primii copii vitregi aduşi la Gudagarden şi niciodată nu s-a plâns.

Avea o singură slăbiciune: nu se putea ţine departe de fete, mai ales de Prinţesă. Se ascundea printre trestii când se îmbăiau, se căţăra pe ele atacându-le din spate şi le strângea de piept şi de fund, apoi le ţinea strâns şi se freca de ele.

Fetiţa-trol nu-l slăbea din ochi, ca să nu-l lase să se apropie de Prinţesă.

Fetele aveau treisprezece şi paisprezece ani când, într-o seară, Prinţesa n-a reuşit să scape. A prins-o pe plajă – unde trestiile erau foarte dese –, i-a smuls costumul de baie şi i-a acoperit gura cu mâna. A posedat-o cu asemenea forţă, încât violenţa actului şi nisipul i-au sfâşiat organele, apoi a lăsat-o într-o baltă de sânge.

Fetiţa-trol şi îngeraş se duseseră la magazinul din sat să cumpere zahăr şi sare şi când s-au întors la plajă el îşi trăgea pantalonii, cu spatele la ele, cu faţa spre apă. Prinţesa zăcea la picioarele lui, aparent lipsită de viaţă. Fetiţa-trol s-a furişat fără zgomot şi iute ca fulgerul, iute ca o nevăstuică, precum era, a apucat o piatră, a alergat până la el şi l-a izbit în cap. Şi l-a lovit, l-a lovit fără să se mai oprească. Îngeraş a rămas pe loc, cu gura căscată într-un urlet nerostit, în timp ce Fetiţa-trol l-a lovit şi l-a lovit şi l-a tot lovit, până când nu a mai ţâşnit sânge, iar materia cenuşie din ţeasta lui zdrobită s-a împrăştiat pe nisip.

— Adu cazmale şi bandaje, îi spuse ea lui îngeraş în timp ce o ducea pe Prinţesă în braţe până la apă, ca s-o spele.

Îngeraş a alergat să-i ducă mamei în bucătărie zahărul şi sarea şi a întrebat dacă puteau dormi în podul cu fân în noaptea aceea; a primit învoirea, apoi a târât cazmalele şi o rangă mai mică până la malul lacului şi împreună cu Fetiţa-trol a petrecut noaptea întreagă săpând un mormânt potrivit de îngust, dar adânc, în spatele unui stejar bătrân de pe ţărm. Mai întâi au îndepărtat frunzele moarte şi crengile căzute la pământ, iar nisipul era moale şi uşor de săpat,

numai că rădăcinile copacului erau dure ca oţelul şi îngeraş a trebuit să aducă un topor. Stătea să se lumineze de ziuă când au terminat. Prinţesa îşi mai revenise puţin, aşa că şi-au unit forţele toate trei şi au tras trupul inert până la mormânt. Una dintre mânecile cămăşii Băiatului-bazaochi s-a agăţat într-o rădăcină, de aceea Fetiţa-trol a fost nevoită să coboare în groapă şi să o desfacă. Cadavrul a căzut peste ea şi n-a mai putut să iasă decât cu ajutorul celorlalte.

Au aruncat cu lopata mai întâi sângele şi creierii, pe urmă au umplut groapa cu rădăcini, pământ şi nisip. Pe deasupra au împrăştiat frunze şi rămurele.

S-au aşezat şi au plâns împreună, de frică şi de extenuare, strângându-se în braţe toate trei pe nisipul de la malul lacului de la Cudagarden şi făgăduindu-şi una alteia că nu vor spune nimic, niciodată.

Prinţesa avea paisprezece ani, Fetiţa-trol treisprezece, iar îngeraş..., ea avea numai zece.

Pentru noi trei am tipărit această carte, în numai trei exemplare, câte unul pentru fiecare.

Toate acestea sunt adevărate, până la ultimul cuvânt. Pentru că eu sunt îngerul.

Joi, 16 iunie

37

Annika se trezi cu soarele strălucindu-i pe obraji. În camera minusculă era o căldură înăbuşitoare. După ore întregi de

frământări, a reuşit în cele din urmă să adoarmă îmbrăcată, întinsă pe patul strâmt ce ocupa jumătate din suprafaţă.

Se ridică în capul oaselor vlăguită şi privi printre gene lumina soarelui de-afară. Se revărsa în încăpere printr-o uşă-fereastră casetată, fără obloane. Se scula cu intenţia să o deschidă, dar era încuiată. Două perdele fine, de culoare galbenă, atârnau de o parte şi de cealaltă a gemurilor şi Annika le trase peste fereastră, într-o încercare zadarnică de a stăvili căldura.

Avea nevoie disperată să urineze. Se duse la uşa îngustă şi apăsă pe clanţă.

Încuiată.

Se aşeză din nou pe pat, îşi dădu la o parte de pe frunte câteva bucle transpirate şi se uită la ceas. Şase şi jumătate, îşi scoase jacheta; tricoul de dedesubt era ud leoarcă.

Cu o seară înainte, nu reusise să găsească întrerupătorul şi fusese nevoită să-şi caute drumul spre pat pe pipăite, apoi se ghemuise în întuneric. Acum înţelegea de ce. În cameră nu exista lumină electrică. Un perete era ocupat în întregime de patul pe care şedea, iar celălalt de un birou mare de lemn masiv, pe care erau aşezate un felinar şi o cutie cu chibrituri. În faţa acestuia se afla un scaun şubred.

Ce fel de cameră era aceasta? O cameră de oaspeţi? O cameră pentru copii? De servitori? Sau era o celulă?

Cu siguranţă, părea a fi adevărată ultima variantă.

Annika se ridică în picioare, se duse la uşă şi bătu în ea cu pumnii cât de tare putu.

— Daţi-mi drumul! strigă ea în suedeză. Ce naiba, trebuie să merg la toaletă! Mă aude cineva?

Încetă să mai lovească şi ascultă cu urechea lipită de uşă. Nu auzi decât ritmul propriei inimi.

Aşteptă cinci minute, apoi se aşează din nou pe pat.

Trebuia să urineze. Va fi nevoită să facă pe podea, dacă nu avea altă soluţie.

Pe urmă îi dădu prin cap să se uite sub pat. Bineînţeles, acolo se afla o oală emailată. Aproape la fel cu aceea pe care o păstra bunica la Lyckebo, în casa ei de lemn de lângă Hosjon, unde nu exista sistem de canalizare. O trase afară şi îşi dădu jos blugii. După aceea o împinse la loc sub pat, cât mai aproape de perete.

Se aşează pe scaunul de lângă birou.

În casă domnea tăcerea.

Bunica nu îi cunoscuse pe Kalle şi Ellen. Copiii ei nu urinaseră niciodată într-o oală emailată dintr-o cabană bântuită de curent, în apropierea apei din Hosjon. Când va primi banii de la compania de asigurări, va cumpăra o căsuţă în pădure, în Sodermanland.

Se ridică intenţionând să bată din nou în uşă, dar se abţinu. Nu-i vor da drumul doar pentru că bătea. Iar să-şi sfâşie mâna lovind nu era deloc constructiv.

Geanta zăcea pe podea, lângă birou. O ridică şi scoase din ea carnetul şi un pix. Se apucă să muşte capătul pixului, cugetând. Femeia numită Fatima îl cunoştea pe Filip Andersson şi aflase că acesta fusese eliberat de la Kumla. Întrebarea despre paşaport dovedea că o preocupa posibilitatea lui de a călători. Nu se mirase deloc când Annika pomenise de Suzette, aşadar fata era acolo sau Fatima ştia unde era ţinută ascunsă.

Se afla la o fermă mare şi bogată. Puţin cât văzuse ea din clădire şi zidurile înconjurătoare dovedea că locul era bine întreţinut.

Annika se ridică şi se apropie de uşa-fereastră, trase perdelele şi se uită afară.

Nu se vedea mare lucru, doar curtea pe care o traversase cu o seară în urmă, latura dinspre interior a zidului şi colinele din spate. Se afla în partea cea mai de sus a casei. La dreapta era o clădire mai joasă, care adăpostea probabil grajdurile şi anexele.

Pe urmă văzu o femeie tânără, cu capul acoperit, ieşind dintr-o anexă, însoţită de doi băieţei. Ar fi putut fi Amira? Îşi turti nasul de geam. Nu, femeia era ceva mai în vârstă: să fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani. Ţinea de mână câte un copil şi se îndrepta spre poarta pe care intrase şi ea aseară.

În afara zidurilor, atât cât putea ea să vadă, se întindeau platouri de vegetaţie proaspătă. Nu distingea forma frunzelor, dar cu siguranţă nu erau cartofi. Citise pe Wikipedia despre *Cannabis sativa* că era o plantă robustă, cu creştere rapidă, capabilă să reziste în orice fel de climă şi la altitudini de până la trei mii de metri peste nivelul mării. Cea care ajungea cu predilecţie pe piaţa europeană era crescută mai ales în Munţii Rif din nordul Marocului.

Annika îşi aminti cât de sugestiv îi descrisese Knut Garen sunetul bătăilor ritmice ce răsunau toamna în munţii marocani, *du-dum, du-dum,* când se scutura polenul din plantele de canabis peste straturile de pânză fină.

Auzi un zăngănit de la broasca uşii şi tânărul din seara precedentă îşi făcu apariţia în prag, cu arma în mână.

— *Suivez-moi.*

Annika îşi puse carnetul şi pixul înapoi în geantă şi se duse după el.

— *Laissez-le ici.*

Îi ceru Annikăi să-şi lase geanta. Aşadar, nu pleca nicăieri şi urma să se întoarcă în acelaşi loc. Doar dacă?

— *Ou allons-nous?* întrebă ea.

Unde ne ducem? Într-adevăr, vorbea foarte prost franceză.

El nu-i răspunse.

— *Qu'est ce que vous faites maintenant?*

Ce faceţi acum?

Ne vous inquietez pas, spuse el.

Nu avea de ce să-şi facă griji.

Coborâră pe altă scară, Annika înainte, tânărul înarmat în urma ei. Era o scară mult mai lată decât aceea pe care urcaseră în seara precedentă. Era acoperită cu un covor gros şi ducea la primul nivel al casei. Se aflau într-un hol larg, cu uşi pe trei părţi, toate închise şi baricadate. Uşile şi pereţii aveau culori închise şi ornamentaţii încărcate – unele chiar aurite. Statui masive din bronz şi piatră ocupau mai multe nişe. În locul celui de-al patrulea zid se ridica un ecran de lumini, din podea până sus, la streaşină. Scara cobora în continuare, din câte putea să vadă, până la uşa din faţă, pe care intrase aseară.

Tânărul se opri în faţa unei ample uşi duble de pe partea stângă, deschise un canat şi o împinse înăuntru. Annika observă o cheie mare în broască. Auzi uşa închizându-se în urma ei, apoi ţăcănitul cheii.

Se afla într-o bibliotecă. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi încastrate, pline ochi de cărţi, unele cu coperte de piele, altele mai moderne. Pe cotoare erau scrise atât litere arabe, cât şi latine.

Altă ieşire nu exista.

Se duse la cele trei ferestre şi încercă să le deschidă, pe rând. Erau blocate.

Se opri în mijlocul încăperii, între două canapele cu tapiţerie de piele roşie ca sângele. Alături se afla o masă cu blat de marmură, pe care trona o scrumieră de bronz masiv. Annika dădu cu piciorul în masă şi se lovi la degete.

Într-un colţ se afla altă masă, veche, cu patru scaune, pe care fusese aşezată o tavă cu micul dejun pentru o singură persoană. N-o lăsau să moară de foame. Se apropie şi se uită cu suspiciune la alimente. Recunoscu pâinea arăbească şi legumele de alături, dar humusul din mijloc i se păru cam dubios. Se aşeză, luă furculiţa, îl gustă şi constată că era, de fapt, foarte bun. Era aromat cu usturoi şi pătrunjel. Mâncă tot şi la urmă bău ceaiul dulce.

Nici nu termină bine ceaiul, când auzi ţăcănitul cheii.

I se strânse stomacul. Nu voia să se întoarcă în celula sufocantă de sus.

Dar nu era tânărul cu puşca. Era o fată zveltă, cu ochi mari şi păr negru ca abanosul. Annika făcu ochii mari.

— Ha! exclamă ea. Încep să înţeleg limba. Mi s-a părut mie c-au zis că-ţi vor aduce micul dejun în bibliotecă şi uite c-am avut dreptate.

Închise grijulie uşa în urma ei şi se rezemă de ea, cu ochii strălucind de curiozitate.

— E-adevărat că lucrezi la un ziar?

Annika încuviinţă dând din cap.

— Iar tu eşti Suzette?

Fata zâmbi cu gura până la urechi. Purta jeanşi, tricou şi pantofi sport.

— Ce faci aici? întrebă ea.

Annika se uită atent la tânăra de şaisprezece ani. În mod evident era fericită şi sănătoasă, nu părea a avea vreo suferinţă.

— Am vrut să văd dacă eşti aici. Te caută mulţi.

Fata se întunecă.

— Nu-i pasă nimănui, spuse ea. Nu cu adevărat.

— Mama ta este chiar foarte îngrijorată.

Fata se dezlipi de uşă şi se aruncă pe una dintre canapelele de piele.

— Nu-i pasă decât de slujba ei jalnică. Eu o încurcam, cheltuia prea mult cu mine.

Se întinse pe jumătate, legănându-şi un picior peste braţul canapelei. Annika rămase tăcută, aşteptând un nou impuls de curiozitate al fetei.

— Nu ştie nimeni că sunt aici. Tu cum ai aflat?

Suzette îşi dădea seama că era ţinută ascunsă. Probabil că n-ar fi trebuit să ajungă în bibliotecă.

— Probabil că întrebarea cea mai importantă este *de ce* te afli tu aici, spuse Annika. Şi cum ai ajuns aici.

Suzette ridică indiferentă din umeri şi zâmbi.

— Vrei să-mi iei un interviu?

— Dacă vrei şi tu.

— Ha!

Îşi lăsă capul pe spate.

— Fatima n-ar aproba aşa ceva nici în ruptul capului. N-am voie să spun nimănui unde mă aflu.

— De ce? o întrebă Annika. Eşti prizonieră?

Suzette îşi pigulea unghiile, dar zâmbea în continuare.

— Fatima a venit să mă ia, spuse ea. Mi-a zis să le spun tuturor că plec în altă parte şi pe urmă am venit împreună aici.

Indiferent din ce motiv era ţinută în izolare, fata nu părea deranjată de situaţie: măcar atât reieşea cum nu se putea mai clar. Probabil că spunea adevărul. Francis, antrenorul de tenis, îi povestise că Suzette era prea dezorganizată ca să-şi fi pus la cale singură dispariţia.

— Dar n-ai avut paşaport, spuse Annika.

Suzette se ridică în capul oaselor pe canapea, cu un aer plictisit, lăsându-şi pantofii sport să cadă pe podea.

— Fatima are propriile vapoare, nu-i aşa? N-are nevoie să treacă pe la controlul paşapoartelor. Foloseşte şi un port care-i aparţine.

Chiar aşa? îşi spuse Annika.

— Şi de atunci eşti aici?

Fata făcu semn din cap că da.

— Şi vrei şi tu să stai aici?

Suzette nu mai dădu din cap şi rămase nemişcată.

— Ai aflat ce s-a întâmplat? întrebă ea şi ochii i se umplură de lacrimi. Atacul cu gaze?

Annika se ridică de la masa cu micul dejun şi se aşeză pe canapea, în faţa lui Suzette.

— Da, am scris despre asta în ziar.

Lacrimile se dezlănţuiră.

— Erau atât de drăguţi! Leo putea fi şi enervant uneori, dar era tare mic. My era minunată, cu adevărat minunată. Iubea caii, la fel ca mine...

Suzette îşi acoperi ochii cu mâinile şi plânse minute în şir. Annika nu zise nimic, aşteptă să-i treacă. Într-un târziu fata îşi şterse lacrimile şi nasul cu dosul mâinii şi se uită la Annika. Machiajul i se întinsese pe obraji.

— Aşteaptă, îţi dau ceva cu care să te ştergi pe faţă, spuse Annika şi-i aduse şerveţelul de pânză de pe tavă, nefolosit.

Suzette îşi suflă nasul tare şi îşi şterse pudra de pe obraji.

— Şi bunica la fel, spuse ea. Era prietena mea cea mai bună.

Annika se aşeză din nou.

— Astrid, la ea te referi?

— Mereu îmi spunea că sunt mica ei prinţesă, deşi nu era bunica mea adevărată.

Îşi suflă nasul din nou.

— Prima oară ea m-a adus aici. Ferma era locul nostru special.

Annika se străduia să păstreze un ton calm şi neutru.

— Veneai aici împreună cu Astrid?

Suzette dădu din cap afirmativ.

— De ce?

— Bunica o cunoaşte bine pe Fatima. Fac *bizniz* împreună. Iar Amira are aceeaşi vârstă ca mine şi are calul ei de la patru ani. Veneam să stăm o perioadă aici în fiecare vară.

— Nu este greu să vorbeşti cu Amira? întrebă Annika deşi bănuia răspunsul.

— Vorbeşte suedeză pentru că tatăl ei este suedez. Când a fost mică, a avut guvernante suedeze, iar bunica îi trimitea filme pentru copii, din Suedia.

Suzette izbucni în râs.

— Închipuie-ţi, să trimiţi Seacrow Island[26] în Maroc!

Annika se aplecă spre ea.

— Cum îl cheamă pe tatăl Amirei?

Suzette se încruntă.

— A murit. Eu nu l-am cunoscut. Dar pe mama ei o cheamă Fatima, iar pe surorile ei Maryam şi Sabrina, iar Maryam este măritată cu Abbas şi au doi copii, cei mai scumpi din lume, doi băieţi. Sabrina nu este aici în acest moment, pentru că studiază la

---

[26] Insula pescăruşilor, film pentru copii de Astrid Lindgren, despre viaţa unei familii de pe o insulă din arhipelagul Stockholmului. (N.t.)

Harvard, iar Amira se va duce şi ea acolo, imediat după ce va termina examenele de bacalaureat internaţional.

Annika încercă să nu reacţioneze, ca şi când era perfect normal să studiezi la Harvard.

— Şi Maryam a studiat tot acolo?

— Nu, ea a urmat doi ani la Cambridge, la fel ca Fatima, dar a vrut să se întoarcă acasă şi să se mărite cu Abbas, aşa că asta a şi făcut. Fatima nu obligă pe nimeni la nimic. Nici pe mine nu mă forţează, pentru că mie nu-mi place să învăţ. Am propriul meu cal, pe Larache. Este un amestec de rase, englezească şi pursânge arab, şi este cel mai bun cal din lume. Eu vreau să mă ocup de animale şi de cai, iar Fatima crede că-i o idee bună.

Dădu afirmativ din cap, ca să sublinieze cele spuse.

— Nu trebuie să fii neapărat prima din clasă, continuă ea. Îi ajut pe Zine şi pe Ahmed – supraveghetorul şi fiul lui.

— Bunica Astrid era de acord să te ocupi de cai?

Dădu din cap cu şi mai multă convingere.

— Bineînţeles. Adică, bunica a crescut la o fermă, chiar dacă cei de-acolo nu s-au purtat prea bine cu ea.

Annika se rezemă de spătarul scaunului, străduindu-se să-şi păstreze calmul.

— Bunica ţi-a povestit vreodată ceva din copilăria ei?

Suzette se întinse din nou pe canapea şi de această dată îşi puse amândouă picioarele pe braţul ei.

— Uneori. Tot ce îmi povestea era foarte trist...

Pe urmă sări în picioare.

— Există o carte despre bunica şi prietenele ei.

Se răsuci şi alergă spre rafturile dintr-un colţ al bibliotecii, din spatele mesei cu micul dejun.

— O carte? întrebă Annika întorcându-se să vadă ce făcea fata.

Suzette parcurgea cu degetele cotoarele cărţilor.

— Era pe-aici pe undeva... Uite-o!

Scoase o cărticică subţire, legată cu aţă, cu o copertă albă simplă, fără niciun desen sau altă decoraţiune, doar titlul şi numele autorului.

— Au aici toate cărţile cu Emil şi cu Pippi şi Goldie[27], spuse ea, dar aceasta este cam singura carte pentru oameni mari.

I-o întinse Annikăi.

— Eu am citit-o. Este mai neobişnuită.

Annika se uită la ea.

Un loc sub soare
de
Siv Hoffman

— Ai găsit cartea aici? În bibliotecă?

O deschise la pagina de gardă. Fusese tipărită pe banii autoarei, în urmă cu douăzeci de ani. Era evident că mama Ninei avusese ambiţia de a deveni scriitoare.

— Da, abia am descoperit-o. Cărţile nu sunt ordonate după niciun criteriu, nu sunt ca la biblioteca şcolii. Sunt puse alandala...

Se auzi un zgomot la uşă. Annika şi Suzette înlemniră. Annika îşi supse burta şi strecură cartea în jeanşi, apoi îşi trase bluza pe deasupra, sperând că nu se va vedea.

Tânărul numit Ahmed intră în bibliotecă, cu arma în mână. Făcu ochii mari şi strigă ceva în arabă la Suzette. Fata se ridică, iute ca o săgeată, se strecură pe lângă el şi ieşi pe palierul de piatră.

---

[27] Eroii unor renumite serii de cărţi pentru copii, din Suedia. *(N.t.)*

— *Allez!* strigă el supărat la Annika. *Depechez-vous!*

— Da, da, mormăi ea.

Bărbatul o zorea.

*

În cămăruţă era acum considerabil mai răcoare. Probabil că o aerisise cineva. Ceea ce însemna că fereastra se putea totuşi deschide. De asemenea, lăsaseră pe masă o carafă cu apă şi un pahar.

Zgomotul de paşi se stinse pe coridor; Annika scoase cartea din pantaloni şi o aşeză pe pătură. Pe urmă se ghemui ca să se uite sub pat. Cineva golise oala şi o spălase.

Se aşeză la birou şi îşi scoase carnetul şi pixul. Notă repede ce-i spusese Suzette, completând golurile cu propriile gânduri şi concluzii. Fatima s-a dus după Suzette fără să ştie nimeni. Probabil a aflat că urma să se întâmple ceva şi a urmărit să o ia pe Suzette de pe Costa del Sol fără ştirea nimănui. De ce? Poate pentru că îi plăcea copila. Pentru că Suzette era cea mai bună prietenă a fiicei ei. Sau a avut şi alt motiv, mai puţin nobil? Era Suzette ţinută ostatică? În schimbul a ce? Şi de la cine?

Gândul următor o împiedică să mai scrie.

Dacă Fatima a ştiut că Suzette trebuia salvată, probabil a ştiut şi că familia Soderstrom era în pericol. Poate că ea însăşi a fost implicată în omoruri.

Poate că ea a fost cea care le-a comandat.

Deodată, pereţii i se părură şi mai strâmţi.

Annika lăsă pixul jos şi se duse la uşă, să o încerce. Tot încuiată, desigur.

Dacă nu-i mai dădeau drumul niciodată?

Dacă o ţineau aici pentru totdeauna?

Cine ştia unde se afla ea?

Nimeni, cu excepţia lui Muhammad, şoferul de taxi din Tanger.

Simţi că i se pune un nod în gât şi simptomele clasice ale unui iminent atac de panică: halucinaţia cu tunelul, amorţeala degetelor, groaza nestăpânită.

Se întoarse la pat împleticindu-se şi se întinse pe burtă, cu capul răsucit într-o parte.

Nu este niciun pericol, încercă să se convingă singură. Dacă ar fi vrut să dispar, m-ar fi omorât până acum. Sau nu m-ar fi lăsat să intru deloc. Poate că Fatima se ocupă de droguri, dar criminală nu este. De aceea a luat-o pe Suzette la ea. Fatima are grijă de oameni...

Rămase astfel nemişcată mult timp, concentrându-se să respire normal.

Pe urmă se ridică precaută şi se duse la fereastră. Era tot încuiată.

Nu vedea pe nimeni afară. Cerul se întunecase: se adunaseră nori negri dinspre Atlantic. Urma să plouă.

Se uită în jos, la clădirea de dedesubt. Etajul de sus, unde se afla ea acum, era mai puţin împodobit decât restul casei, ceea ce sugera că era rezervat servitorilor sau că fusese adăugat ulterior. Etajul din mijloc părea a găzdui încăperile de socializare ale locuinţei. Nu-şi dădea prea bine seama ce se afla la parter, dar de afară acesta i s-a părut mult mai simplu decât etajul următor. A văzut ferme asemănătoare în drum spre Asilah. Poate aşa era obiceiul de a construi în Maroc: începeai cu un parter simplu, apoi construiai deasupra, după cum îţi permiteau banii.

Clădirea era extrem de mare, cel puţin o mie de metri pătraţi. Iar o parte din ea era amenajată cu mare lux. Această fermă era bogată. Era clar că Fatima făcea parte din liga întâi a fermierilor care cultivau haşiş.

În cameră a început să se facă întuneric.

Annika se aşează la birou, ridică pixul care căzuse pe jos şi începu să enumere persoanele care locuiau la fermă.

Câţi oameni erau? În primul rând, Fatima şi cele trei fiice ale ei: Maryam, Sabrina şi Amira. Maryam era măritată cu Abbas şi avea doi băieţei. Probabil că pe ei îi văzuse ea azi-dimineaţă. Sabrina era la colegiu în Boston. Zine, supraveghetorul, şi Ahmed, fiul său, trebuie să fi fost bărbaţii înarmaţi.

Şi trebuiau să mai fie servitorii: cei care goleau oalele de noapte şi munceau la câmp. Doar Zine trebuia să aibă nişte oameni pe care să-i supravegheze, nu-i aşa?

Lăsă pixul jos şi se aşeză pe pat. Scoase cartea pe care i-o dăduse Suzette în bibliotecă, rezultatul pasiunii doamnei Siv Hoffman, *Un loc sub soare.* Trase perna de sub pătură şi o sprijini de perete ca să se rezeme cu spatele de ea.

O deschise la primul capitol şi începu să citească.

Cât citi *Prinţesa de la castelul dintre nori, Fetita-trol cu chibrituri, Îngeraşul din Gudagarden, Căderea din Cer, Moarte pe plajă* şi alte poveşti neobişnuite, ploaia dinspre Atlantic biciui ferestrele şi vântul rupse plantele pe câmp în jurul fermei.

38

După-amiază se făcu atât de întuneric în cameră, încât trebui să aprindă lampa ca să poată termina de citit. Parcurse ultima pagină şi nu ştiu ce să creadă. Să fi fost întâmplări adevărate sau era doar ficţiune, cu pretenţii literare?

Lumina fulgerului urmată de bubuitul tunetului o făcu să se ridice şi să se uite la munţi. Erau negri de tot. Alte fulgere brăzdară

cerul, însoţite de bubuituri şi detunături. Ce s-ar face dacă ar cădea un trăsnet pe casă şi ar izbucni un incendiu?

Îşi aminti fumul şi flăcările de lângă dormitor, în casa din Djursholm, cum a deschis fereastra şi i-a coborât pe copii folosindu-se de cearşafuri. Aici era prinsă ca un şobolan în cursă.

Un tunet teribil cutremură clădirea din temelii, iar pe ea aproape că o doborî. Ţipă, ajunse la uşă din trei paşi şi smuci clanţa. Aceasta rămase solidă, de neclintit, precum uşa tezaurului din bancă.

Alergă la fereastră şi cercetă îndeaproape încuietoarea. Canaturile se deschideau spre exterior. Încuietoarea era înglobată în mânerele aşezate la mijlocul tocurilor, la nivelul taliei. Împinse cu toată forţa. Nici nu se clinti.

Se uită în jos, la fermă. Luminile se stinseseră. Pană de curent.

Încercă să se calmeze. Niciodată nu-i mai fusese atât de frică de fulgere.

Casa era construită din piatră şi avea acoperiş de olane, aşa că nu putea lua foc cu una, cu două.

Dar nu vremea era problema ei principală, ci propria cutezanţă.

Se aşeză din nou pe pat, străduindu-se să evalueze cât mai bine situaţia.

Schyman ştia că se afla pe Costa del Sol, dacă a primit articolele ei prin e-mail. Nu era totuşi sută la sută sigur că i-au parvenit.

Dacă pornea cineva în căutarea ei, atunci listele de pasageri şi evidenţele de la controlul paşapoartelor vor arăta că a intrat în Maroc. Vor sti măcar în ce ţară se afla.

Listele de apeluri de pe telefonul mobil, pe care le deţinea furnizorul de telefonie, vor arăta că a vorbit cu Rickard Marmen,

iar el îi putea conduce spre *muqaddam-ul* din Asilah. La rândul lui, acesta le putea spune că s-a interesat de ferma Fatimei.

Aşa că nu a dispărut fără urmă, chiar dacă a comis o prostie incredibilă nespunând nimănui unde avea de gând să se ducă.

Un tunet îi bubui fix deasupra capului şi Annika se feri instinctiv.

Cât putea să treacă până începea cineva să o caute?

Până luni, cel mai devreme, când ar fi trebuit să ia copiii de la şcoală.

Încă o detunătură, dar de această dată nu era un tunet, ci altceva, un zgomot mai scurt, mai ascuţit, venind de jos.

Se duse la fereastră şi se aplecă în faţă, străduindu-se să vadă în curte. Flacăra felinarului se reflecta în geam, aşa că îl trase la o parte şi suflă să o stingă. Pe urmă se împinse cât putu printre barele de la fereastră şi privi afară printre ele. Poarta din zid era deschisă pe jumătate. În partea de jos metalul se contorsionase şi fumega.

Se încruntă. Poarta de metal fumega.

Zgomotul fusese o explozie. Cineva aruncase în aer încuietoarea.

Văzu mişcare în curte, siluete negre strecurându-se printre pânzele cenuşii de ploaie. Două, nu, trei, apropiindu-se de casă. Apoi pâlpâi ceva şi Annika auzi un zgomot de alt fel.

I se tăie respiraţia. Aveau arme, le foloseau.

Primul impuls fu să se târască şi să se ascundă sub pat, dar se abţinu. În schimb, îmbrăcă jacheta de culoare închisă peste tricoul deschis, ca să nu fie văzută. Îşi trase gluga pe cap şi puse mâinile streaşină pe geam.

Alte zgomote, mai multe împuşcături de această dată, iar din casă, de undeva, un răspuns tot cu foc. Auzi un strigăt şi una

dintre umbre se prăbuşi: unul dintre intruşi. Probabil că fusese lovit de Zine sau de fiul lui.

Celelalte două umbre străbătură curtea alergând în zigzag şi trăgând neîncetat. Străfulgerările de la ţevile de puşcă le luminară faţa şi Annika reuşi să-i vadă.

Erau europeni.

Încă un bărbat căzu, cel care se afla mai aproape de casă. Îl văzu prăbuşindu-se pe spate chiar sub fereastra ei.

Singurul rămas se opri şi se ridică cât era de înalt, părea că evalua situaţia. Pe urmă se apropie calm de casă şi ieşi din câmpul vizual al Annikăi. Aşteptă şi după câteva clipe bărbatul reapăru. Aducea pe cineva cu el, tot un bărbat sau un copil pe care îl târî de păr până în mijlocul grădinii, unde îi dădu drumul. Tânărul rămase pe jos, zvârcolindu-se – probabil că fusese nimerit de una dintre împuşcături.

Annika îi zări faţa, contorsionată de durere şi de frică. Era Ahmed, fiul supraveghetorului. Bărbatul îmbrăcat în negru se aplecă, îndreptă ţeava puştii spre capul băiatului şi apăsă pe trăgaci. Ahmed se zvârcoli, apoi rămase nemişcat. Annika simţi că îi vine să verse.

Focurile de armă încetară. Însemna că supraveghetorul fusese dezarmat şi el, poate că era chiar mort.

Bărbatul rămase pe loc în mijlocul grădinii. Annika îl văzu ridicând capul şi cercetând casa, aşa că dintr-un salt se trase înapoi, ca să nu fie văzută la fereastră.

Aşteptă puţin până îşi recăpătă curajul de a privi afară din nou.

Bărbatul dispăruse.

Auzi o împuşcătură la unul dintre etajele de dedesubt, apoi alte ţipete.

Suzette, îi trecu ei prin minte, băieţeii, Amira. *Oh, Doamne!, trece dintr-o cameră într-alta şi îi execută pe toţi.*

Pulsul i se acceleră, probabil că şi ea va muri. Curând intrusul va termina cu etajele de jos şi va urca până la ea.

Se strădui să nu intre în panică. Să strige şi să ţipe, cum era gata – gata să facă. Ar fi fost o prostie.

Trebuia să iasă de-acolo. Nu se punea problema să spargă geamurile: pe fiecare canat al ferestrei existau patruzeci de ochiuri mici de sticlă cu plumb, aşa că n-ar fi reuşit probabil să se strecoare afară. Trebuia să găsească o cale de a deschide fereastra şi de a coborî până jos.

Mai folosise cearşafuri şi altă dată şi reuşise să supravieţuiască. Iar acum nu ardea nimic, măcar atât.

Încercă să se izbească de cadrul ferestrei, dar nu avea suficientă forţă, pentru că nu avea spaţiu să-şi ia avânt.

Pe urmă se uită la birou şi înţelese ce avea de făcut. Îl împinse lângă fereastră, se urcă pe el, se târî în faţă până ce picioarele ajunseră la nivelul încuietorii, îşi trase genunchii la piept cât putu mai mult şi izbi cu toată forţa. Un tunet asurzitor. Canaturile scârţâiră şi biroul alunecă un pic înapoi. Ţinti din nou şi izbi de încă patru ori. Pe urmă trebui să coboare şi să împingă biroul la loc.

După a şaptea izbitură fereastra trosni şi se deschise. Îi răspunse tunetul. Ploaia se repezi în cameră şi Annika fu instantaneu muiată până la piele. Din două mişcări rapide smulse perdelele galben-deschis. Trase cearşeafurile de pe pat, observând, spre uşurarea ei, că erau făcute dintr-o ţesătură de in de calitate destul de bună. Cu degetele tremurând le legă unul de altul cu noduri marinăreşti – slavă Domnului că fusese la Cercetaşi! Prinse

solid un capăt de balustrada balconului şi îl azvârli pe celălalt peste margine.

Legătura se întinse până aproape de pământ, legănându-se în valurile de ploaie.

Oare pânza va fi alunecoasă din cauza apei?

Probabil.

Ezită.

Poate era mai bine să rămână în cameră. Poate bărbatul nu va urca tocmai până aici.

În clipa aceea auzi încă o împuşcătură dedesubt. Respiră adânc de trei ori, apoi ieşi pe balconul îngust şi trecu peste balustradă.

Era mult până la pământ.

Se ghemui în exteriorul balustradei, apucă perdeaua în mână şi încercă să-şi dea seama dacă ţinea. Ţinea. Ploaia îi biciuia obrajii, împiedicând-o să vadă clar. Ei bine, nici nu trebuia să se uite, nu spre pământ, în orice caz, nu trebuia decât să-şi dea drumul în jos de-a lungul peretelui, până ce ajungea la sol. Dacă reuşea să-şi ţină în frâu răul de înălţime...

Dădu drumul balustradei şi fu cât pe ce să cadă în aceeaşi clipă. Respira atât de greu, încât nici nu mai auzea tunetele. Se agăţă să scape cu viaţă şi îşi dădu seama că trebuia să se ţină cu o singură mână. Slăbi strânsoarea. Ţesătura îi ardea palmele. Pe urmă atinse zidul cu picioarele. Îşi restabili echilibrul şi începu să coboare, un pas, doi paşi, încă un pas, mult prea mare. Trecu de primul nod, de etajul următor şi braţele începură s-o doară. Trecu şi de al doilea nod. Probabil că se afla la jumătatea distanţei. Îi amorţiseră braţele, aşa că slăbi din nou strânsoarea, apoi nodul al treilea şi scăpă frânghia. Se prăbuşi la pământ căzând strâmb pe un picior. Pietrişul îi străpunse antebraţele. Rămase nemişcată,

trăgând cu urechea. Turna cu găleata în continuare şi era udă până la piele. Glezna o durea îngrozitor.

Auzea voci. Veneau din casă.

Se ridică în capul oaselor. Afară părea a fi mai multă lumină decât îşi putuse da seama din cameră. Clădirea grajdurilor se contura ca o formă neagră, la vreo treizeci-patruzeci de metri distanţă. Poarta distrusă scârţâia în bătaia vântului mult în spate, iar în faţa ei şi uşor într-o parte era deschisă uşa casei.

Cu glezna scrântită nu putea să fugă. O posibilitate era să iasă pe poartă şi să se ascundă printre plantele de canabis, dacă reuşea să ajungă atât de departe. Grajdurile erau mai aproape, dar atunci ar fi trebuit să traverseze prin mijlocul curţii şi nici nu ştia dacă nu erau încuiate.

Auzi din casă ţipătul sfâşietor al unui copil. Se uită la uşa deschisă.

La etajul de deasupra se vedea o lumină palidă.

Se ridică în picioare, clătinându-se uşor. La numai câţiva metri de ea zăcea unul dintre bărbaţii impuşcaţi, holbându-se la cer. Ploaia cădea peste ochii lui deschişi.

Ajunse la el şchiopătând. Recunoscu ochii. De culoare deschisă, au râs când i-au crestat ei degetul arătător de la mâna stângă.

Arma lui căzuse alături, un fel de puşcă automată de care nu mai văzuse decât în filmele americane. O luă de jos. Era surprinzător de grea.

Zece metri mai încolo zăcea Ahmed. Jumătate din cutia craniană îi fusese sfărâmată. Annika îşi întoarse privirea.

În sclipirea de o fracţiune de secundă a fulgerului văzu ceva mişcându-se lângă poartă. Annika încremeni, străduindu-se să

desluşească prin perdelele de apă ce se afla lângă deschiderea din zid.

Pe urmă zări din nou mişcare. Era sigură. Silueta unui om care intra pe poartă alergând.

Picioarele i se înmuiară şi arma îi căzu din mâini. *Oh, Doamne, oh, Doamne, ajută-mă să nu mă împuşte!*

Se târî lângă peretele casei, se ridică în picioare, apoi alergă aplecată spre uşă, cu adrenalina bubuindu-i în urechi.

La intrare se opri şi privi pe furiş înăuntru. Nu reuşi să vadă nimic şi se aruncă în bezna din casă, cu spatele lipit de perete. Se lăsă în jos, cu respiraţia tăiată, acoperindu-şi gura cu mâna ca să-şi înăbuşe un ţipăt. Tunetele continuau asurzitoare. Copilul plângea. Aruncă o privire afară prin uşă, dar nu zări pe nimeni.

Nu putea rămâne pe loc. Se ridică şi încercă să-şi lase greutatea pe picior. O durea îngrozitor, dar putea să suporte.

Străduindu-se să nu facă deloc zgomot, se depărtă de uşă şi porni spre scări. Puse mâna pe balustradă şi privi în sus.

Vocile veneau din una dintre încăperile de acolo. Auzi vocea unui bărbat, apoi a unei femei. Nu distingea ce spuneau, dar păreau să vorbească în limba engleză.

Urcă mai multe trepte.

— Ai golit conturile din Gibraltar. Unde sunt banii? Unde sunt banii?

Vocea bărbatului, aproape răcnind.

— Da, le-am golit, răspunse Fatima răguşită de frică. Am prevenit-o despre raidurile din Algeciras, dar Astrid nici n-a vrut să audă. Am ştiut ce va urma şi am salvat tot ce-am putut.

Annika mai urcă câteva trepte.

— Ne-ai vândut, spuse bărbatul, ai vrut să ne forţezi să folosim filiera ta de aprovizionare, cu preţurile tale groteşti. Când Astrid a refuzat, ai încercat să scapi de noi.

Annika recunoscu vocea. Era a lui Filip Andersson.

Sprijinindu-se de balustradă, se târî în sus pe ultimele trepte. Pe palierul de piatră al celui mai elegant etaj din casă era întuneric. Vocile veneau din încăperea de lângă biblioteca în care luase ea micul dejun. Se uită la covorul gros de sub tălpi: părea să se întindă pe toată lungimea coridorului.

— Poliţia v-a ţinut pe toţi sub supraveghere, spuse Fatima. Am prevenit-o pe Astrid, dar n-a vrut să mă asculte. A zis că nu avea încotro.

Uşile duble erau întredeschise, lăsând o rază slabă de lumină să iasă pe hol. Annika înaintă pe coridor cu intenţia să arunce o privire în living prin crăpătura dintre tocul şi foaia uşii. Filip Andersson stătea cu spatele. De sub jacheta impermeabilă neagră ieşea un guler alb de cămaşă. Sub picioarele lui se formase o baltă.

— Bineînţeles că s-a simţit presată, spuse Filip Andersson. A retras bani ca să finanţeze nenorocitul ăla de club de tenis.

Annika se apropie să vadă mai mult din cameră. Era iluminată slab de un candelabru cu două lumânări şi două lămpi cu gaz. Fatima se afla în capătul opus al încăperii, şedea pe o canapea cu tapiţerie de creton înflorat şi ţinea băieţelul în braţe. Unul dintre nepoţii ei, bineînţeles. Suzette şi încă o fată, probabil Amira, şedeau amândouă pe un fotoliu, ţinându-se de mână. Erau terorizate. În faţa lor, în picioare, se aflau alte două femei, servitoare probabil, care plângeau. Lângă ele şedeau un bărbat şi femeia pe care o văzuse de dimineaţă în curte. Îl ţinea de mână pe al doilea băieţel: Maryam şi soţul ei, Abbas, cu unul dintre fiii lor.

Filip Andersson părea că i-a adunat laolaltă pe toţi cei pe care i-a găsit, i-a pus să intre în camera de zi. Nimeni nu părea să fi fost împuşcat sau rănit.

— N-ar fi trebuit să aduci transporturi atât de mari, spuse Fatima Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să mă ocup.

— Iar tu ar fi trebuit să stai departe de conturile din Gibraltar. Unde sunt banii?

Fatima nu răspunse.

— Număr până la zece, zise Filip Andersson. Pe urmă încep cu copilul din braţele tale. Unu.

Annika se trase înapoi. Îi vâjâiau urechile şi îi tremurau mâinile. Ce-ar fi trebuit să facă? Să cheme pe cineva? Trebuie să existe un telefon pe undeva. Nu văzuse niciunul şi niciun cablu de telefonie nu era legat de casă.

Se uită în jos pe scări: întuneric şi atât.

— Doi.

Annika înţelese ce avea de gând să facă Filip Andersson. Îi va omorî pe toţi, indiferent dacă primea sau nu banii. Băieţeii, pe Suzette, Amira, servitoarele care plângeau: îi va împuşca pe toţi, aşa cum îl executase şi pe Ahmed.

Ce-ar fi trebuit ea să facă?

— Trei.

Andersson nu era departe de uşă, la vreo doi metri, doi şi jumătate.

Se uită în jurul ei prin hol.

Era întuneric: abia dacă reuşea să zărească ceva.

Se apropie şchiopătând de bibliotecă şi se forţă să distingă umbrele dinăuntru.

Îi auzi vocea în camera de zi.

— Patru.

Privi cu atenţie prin cameră, canapelele de piele, cărţile şi masa. Tava dispăruse.

Pe urmă văzu scrumiera de bronz de pe masa de marmură dintre canapele.

Şchiopătă până acolo şi o luă. Părea solidă şi grea, aşa cum şi arăta. Când se întoarse şontâcăind spre uşă, cu scrumiera în mână, piciorul o duru şi mai rău.

— Cinci. Unde sunt banii?

— Nu sunt banii tăi, Filip? Putem ajunge la o înţelegere, tu şi cu mine. Lasă arma jos şi dă drumul copiilor şi servitorilor să plece. Pe urmă ne putem aşeza să căutăm o soluţie.

— Şase. Eu negociez în felul meu. Întreab-o pe Astrid. Întreab-o la cine sunt în prezent toate nenorocitele ei de coduri nepreţuite şi evidenţe şi acte de firmă. Şapte.

Annika ţopăi înapoi spre camera de zi, într-un picior.

— Filip, sunt deja destui morţi şi destulă nefericire.

— Opt.

— În regulă, Filip. Am să-ţi spun unde sunt banii.

Annika se uită din nou, pe furiş, în cameră. Filip Andersson se apropia de Fatima şi de copil, cu paşi uşori, aproape jucăuşi.

Toate acestea îi fac plăcere, se gândi ea. O *să-şi ducă intenţia până la capăt.*

— Nouă.

Annika nu avea decât o şansă.

Ridică scrumiera deasupra capului, trase adânc aer în piept, apoi se repezi în cameră. Filip Andersson era la trei metri distanţă. O dureau muşchii braţelor şi durerea o săgeta în picior de câte ori îl punea jos.

Una dintre femeile care plângeau o văzu şi scoase un ţipăt.

Adunându-şi toate puterile îl izbi pe Filip Andersson cu scrumiera în cap.

Bărbatul o zări cu colţul ochilor. Se răsuci pe călcâie exact când îl izbi scrumiera.

Annika îşi dădu seama imediat că a ratat.

Scrumiera nu-l lovi în ţeastă, ci îl nimeri în ureche şi pe gât. Bărbatul se împletici şi scăpă arma, dar rămase în picioare.

— Ce...?

Annika se repezi înainte şi apucă arma, similară celei de lângă bărbatul mort de afară. Încercă să-i facă vânt spre ceilalţi, dar Filip Andersson fu mai rapid decât ea. Îi smulse arma şi o lovi cu piciorul, iar ea căzu pe spate, sub el. Filip îi puse arma în frunte. Annika îi văzu grimasa când o recunoscu.

— Ce naiba cauţi tu aici? exclamă el, neputând să-şi ascundă surprinderea.

Annika nu reuşi să răspundă. Era să facă pe ea de frică.

Filip Andersson îşi duse mâna la ureche şi se umplu de sânge pe degete. Annika văzu cum surpriza îi dispăru de pe chip, înlocuită de mânie.

— Te-am prevenit, zise el. Chiar n-ar trebui să-ţi bagi nasul în lucruri care nu te privesc.

Armă şi îndreptă ţeava puştii spre fruntea ei, aşa cum îl văzuse făcând şi cu Ahmed; Annika se gândi că avea doi copii şi că el nu trebuia să comită aşa ceva.

Pe urmă, capul lui explodă.

Femeile ţipară când zgomotul împuşcăturii reverberă în încăpere. Annika văzu uluită trupul legănându-se dezarticulat deasupra ei, de parcă nici n-ar fi avut schelet. Panicată, se târî îndărăt pe braţe, altfel cădea peste ea. Se prăbuşi pe covorul persan

cu o bufnitură surdă. Pantofii lui Anderson ajunseră direct sub nasul ei.

Ţipetele servitoarelor răsunară fals, Suzette şi Amira se strângeau în braţe una pe alta în fotoliu şi Fatima acoperi ochii copilului cu mâna. Se holbau cu toţii la uşă şi Annika întoarse capul să vadă la ce se uitau toţi. Zări o umbră în întunericul de pe hol.

Târându-se se îndepărtă de cadavru, de uşă şi dădu peste o statuie, pe care o răsturnă.

În cameră intră o persoană cu o puşcă automată în mână. Era arma pe care Annika o luase de jos în grădină şi îi dăduse pe urmă drumul. Ţeava fumega.

Suzette şi Amira ţipară.

Annika ridică privirea la persoana care ţinea arma, se uită la profilul ei cu contururi ferme, la umeri, la coada de cal udă şi la bărbia ascuţită.

— O să ne omoare! strigă Suzette. O să ne omoare pe toţi cu gaze!

Femeia nu părea s-o fi auzit. Puse arma jos şi se apropie de bărbatul mort. Îngenunche lângă el şi îi mângâie mâna, încă încleştată pe trăgaci.

— Iartă-mă, şopti ea. Iartă-mă, Filip, dar toate astea trebuiau să înceteze.

Pe urmă se prăbuşi la podea şi începu să plângă.

Abbas se repezi şi înşfăcă puşca, o armă şi o îndreptă spre intrusă.

Annika se ridică şi se aşeză în faţa femeii, cu braţele întinse.

— Nu trage! strigă ea. Las-o în pace! Este ofiţer de poliţie. O cheamă Nina Hoffman.

39

Furtuna trecu. Începu să bată un vânt cald. Se strecură prin uşa deschisă de la intrare, în sus pe scări, prin holul de piatră şi pătrunse în camera de zi, în bibliotecă şi în toate celelalte încăperi deschise ale casei.

Fatima se ridică în picioare şi le întinse lui Suzette şi Amirei copilul pe care îl ţinuse în braţe. Se apropie de bărbatul mort pe covor şi îl privi îndelung. Zăcea cu faţa în jos, cu mâinile pe lângă corp şi arma în dreapta. Partea din spate a capului îi lipsea. Femeile încetaseră cu ţipatul. Nimeni nu spuse nimic. Nici măcar copiii nu scânceau.

Pe urmă ridică ochii spre Annika şi Nina.

— Mai sunt bărbaţi pe-aici?

Annika îşi drese glasul şi încercă să-i prindă privirea Ninei, dar ofiţerul de poliţie privea fix în podea şi nu părea să fi auzit întrebarea.

— Mai sunt doi în grădină, spuse Annika.

— Zine şi Ahmed?

— Ahmed este afară, spuse Annika. Pe Zine nu l-am văzut.

Fatima dădu din cap spre ea şi spre Nina.

— Voi două, spuse ea. Duceţi cadavrul jos şi aşezaţi-l lângă zidul grajdului. Pe urmă întoarceţi-vă aici, rulaţi covorul şi lăsaţi-l pe jos, lângă spălătoria din spatele bucătăriei. Apoi verificaţi ce covoare mai trebuie spălate, strângeţi-le şi lăsaţi-le lângă peretele din spate al spălătoriei.

Annika se uită la ea uluită. Fatima îi susţinu privirea fără să-i tresară niciun muşchi pe faţă. După aceea se întoarse spre ginerele ei. Abbas ţinea în continuare arma Ninei ridicată, pregătit să tragă.

— Abbas, pune din nou în funcţiune instalaţia electrică. Apoi adună toate armele şi încuie-le la locul lor. Iar la final, scoate excavatorul şi trailerul cel mic. Fetelor!

Se întoarse spre Suzette şi Amira.

— Voi duceţi-i pe băieţi la bucătărie. Daţi-le ceva de mâncare. Pe urmă duceţi-i la mine în dormitor şi citiţi-le o poveste. Încercaţi să-i faceţi să doarmă.

Amira fu prima care se puse în mişcare. Îşi lăsă jos nepotul, se ridică cu greu din fotoliu, o luă pe Suzette de mână şi o ajută să se ridice şi ea, apoi se duse la sora ei şi îi luă din braţe copilul cel mic. Abbas puse siguranţa armei la loc, atârnă arma pe umăr, se aplecă, luă puşca lui Filip şi ieşi din cameră.

În cele din urmă se mişcă şi Nina. Se apropie de capul cadavrului şi se ghemui lângă el.

— Nu-l vom putea transporta, spuse ea în engleză. Vom avea nevoie de ajutor, altfel va trebui să spălăm toate covoarele din casă.

— Amira! strigă Fatima după fata care se grăbi să iasă cu copilul în braţe şi dispăru pe scări în jos.

Fatima le spuse ceva în arabă servitoarelor, iar acestea ieşiră din cameră împreună cu Suzette.

Annika nu suportă să se uite la cadavru şi întoarse privirea.

Amira reveni cu un sac de gunoi pe care i-l întinse Ninei, iar ea îl trase rapid peste capul cadavrului şi legă şnururile strâns în jurul gâtului.

— Bine, acum hai să-l întoarcem mai întâi, îi spuse Annikăi şi ea făcu ce i se spuse. Ia-l de picioare.

Annika procedă întocmai, simţindu-se golită şi totodată plină, gata să plesnească. În pofida obscurităţii, contururile mobilierului se profilau cu toată claritatea, culorile erau vii. Filip ar fi putut s-o împuşte, nu-i aşa?

Cadavrul era într-adevăr incredibil de greu. Nu reuşiră să-l ridice cu totul de la început, aşa că îl târâră cu spatele pe jos peste covoarele groase, până ce ajunseră la scări.

În momentul acela curentul fu restabilit şi holul de piatră fu iluminat de candelabre şi lămpi bogat ornamentate.

Nina trecu picioarele peste marginea primei trepte.

— Du-te înainte şi trage. Eu o să ţin capul şi voi încerca să nu las sacul să iasă.

Annika trase de picioare şi de pantaloni. Trupul alunecă destul de uşor; de câteva ori trebui să-l prindă de abdomen ca să nu prindă viteză.

Curtea era luminată de reflectoare puternice. Lăsară capul cadavrului pe pământ şi apucară fiecare de câte un picior. Sacul se rupse şi curse sânge.

Cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru, care intraseră în fugă pe poartă împreună cu Filip Andersson, zăceau unde căzuseră, loviţi de mai multe gloanţe în piept. Ahmed fusese mutat: Annika văzu petele întunecate din locul unde zăcuse, se vedeau bine în curtea puternic iluminată.

— Puteţi să-l puneţi direct în trailer, spuse Abbas.

Le arătă un tractor cu o cupă în partea din faţă şi excavator în spate în continuarea excavatorului fusese ataşat un mic trailer.

— Vom avea nevoie de ajutor, zise Nina. Împreună reuşiră să aşeze cadavrul pe trailer.

Fără să scoată o vorbă se duseră înapoi la trupurile înveşmântate în negru. Abbas le ridică de braţe, iar Nina şi Annika fiecare de câte un picior.

— Unde-i Zine? întrebă Annika după ce îi puseră pe cei doi bărbaţi peste Filip Andersson.

— Trăieşte, dar a pierdut mult sânge. Singura persoană de-aici cu aceeaşi grupă de sânge este Ahmed, iar el e mort.

Fatima ieşi în curte învesmântată în negru.

Abbas urcă în tractor, porni motorul şi plecă spre platou. Fatima se opri lângă ele şi se uită după tractorul care dispăru peste creasta dealului.

— Nu vor fi găsiţi niciodată, spuse Annika. La fel ca Torsten. Zic bine, nu-i aşa?

Fatima închise ochii, dar nu rosti niciun cuvânt.

— Ce-a făcut Torsten? întrebă Annika.

— Ce n-a făcut? A meritat să moară.

— Cine l-a omorât?

— David.

Fatima se întoarse în casă.

Annika percepu zgomotul tractorului estompându-se şi dispărând.

În momentul acela luminile din curte se stinseră.

Intră înapoi în casă şi urcă scările ca să aducă jos covoarele pătate de sânge.

*

Culturile foşneau pe terenurile din afara zidurilor. Annika şedea pe treptele ce duceau spre casă. Rămase cu ochii pironiţi pe petele întunecate de pe pietriş, unde se sfârşise viaţa bărbatului cu ochi decoloraţi. Nina se aşează lângă ea.

— L-am recunoscut, spuse Annika arătând cu degetul spre petele întunecate. El este cel care mi-a spintecat degetul.

Stelele scânteiau şi străluceau, mai clar decât le-a mai văzut Annika vreodată. Se simţea nesigură şi totodată neobişnuit de bucuroasă.

Rămaseră tăcute îndelung.

— Cum te simţi? o întrebă în cele din urmă Annika pe femeia de lângă ea.

Nina ridică de jos câteva pietricele, le cântări în palmă, apoi le lăsă din nou să cadă.

— Amorţită, spuse ea. N-am mai împuşcat pe nimeni până acum. A fost mai uşor decât m-aş fi aşteptat.

Ridică braţele şi ţinti cu o armă imaginară, închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

— Este greu să ocheşti cu un AK-47, spuse ea lăsând braţul jos. Ăsta avea ţeava lungă, altfel nu ştiu dacă aş fi îndrăznit. M-am aşezat în genunchi şi am tras de jos, pentru că un glonţ de asemenea calibru ar fi putut să treacă uşor prin corp, şi nu voiam să lovească pe nimeni dincolo de el...

— Ai procedat foarte bine, spuse Annika.

Nina îi aruncă o privire.

— Am vrut să trag în corp, spuse ea. Probabil că s-a mişcat ţeava. A fost un noroc chior că n-am lovit şi pe altcineva din greşeală.

Annika se simţea uşurată că femeia era ofiţer de poliţie, obişnuită să se confrunte cu situaţii violente şi antrenată să folosească arme de foc.

— De ce-ai venit?

Nina îi răspunse cu o voce scăzută, concentrată.

— Filip a fost la mine marţi la prânz. Voia paşaport. L-am întrebat unde avea de gând să se ducă. „Costa del Sol", mi-a spus el, „să pun la punct nişte treburi care-au luat-o razna". I-am spus că putea călători cu cartea naţională de identitate şi atunci s-a supărat. I-am spus că trebuia să se ducă la biroul de paşapoarte şi că eu voi încerca să grăbesc formalităţile...

Privi în depărtare pe întuneric şi îşi strânse braţele în jurul corpului.

— În seara aceea a telefonat şi m-a întrebat dacă ştiam unde este ferma. „Astrid a fost întotdeauna foarte secretoasă în privinţa fermei", mi-a spus el. Eu i-am răspuns că nu ştiam despre ce vorbea. „Nu fi ipocrită", a zis el. „E timpul să faci ceva util. N-am mai rămas decât noi. În afară de copil." Nu ştiu ce-a vrut să spună.

Tăcu şi-şi lăsă ochii în jos.

— Pe urmă, a zis „Pun pariu că ea e la fermă" şi-a închis. A fost ultima oară când am vorbit cu el.

Annika aşteptă fără să zică nimic.

— Am vrut să stau de vorbă cu el, continuă Nina. M-am urcat în avionul de Malaga azi-dimineaţă. De-asta am venit, ca să vorbesc cu el şi să-l fac să-şi bage minţile-n cap.

— Dar cum ai reuşit să ajungi până aici?

Nina trase aer în piept şi se uită la Annika.

— Cu ajutorul tău, spuse ea. Ai sunat atunci după-amiază şi ai întrebat acelaşi lucru ca şi Filip, ce ştiam despre fermă, dar mi-ai spus unde este. În Maroc, lângă Asilah. M-am dus la *muqaddam,* iar el mi-a spus că eram a doua femeie albă, în două zile, care a venit la el cu aceeaşi întrebare. Tu când ai ajuns aici?

— Ieri-seară. M-au încuiat imediat.

Nina se frecă pe frunte şi deodată arătă extrem de obosită.

— Ştiau că Filip era pe drum. Probabil că nu voiau decât să te ţină deoparte până se termina totul.

Multă vreme nu mai spuse nimic. În cele din urmă zise:

— Nu voi putea povesti nimănui ce s-a petrecut aici.

Annika nu ştiu ce să-i răspundă. Încercă să-şi imagineze ce simţea Nina.

Ţinea minte vizitele făcute fratelui la închisoarea Kumla? Se gândea la fratele mai mare care o ridica în braţe şi o arunca până la tavan de Crăciun şi de zilele de naştere? Sau nu mai vedea nimic dincolo de criminalul care fusese pe punctul de a ucide oameni şi mai mulţi?

— Avea de gând să mă împuşte, spuse Annika. I-ai salvat pe toţi.

— Eu am rămas ultima. Depindea de mine să fac ordine în toate.

*

Amira veni să le întrebe dacă voiau să mănânce ceva. Vorbea într-o suedeză curată şi fluentă, fără nicio urmă de accent străin.

Annika nu credea că va putea înghiţi ceva, dar se ridică şi o urmă pe fată în casă, traversară holul deschis şi străbătură un coridor lung. Bucătăria era uriaşă. Ocupa toată aripa stângă de la parter. În jurul unei mese rustice de lemn, din mijlocul încăperii, se înşirau douăzeci şi patru de scaune şi tot rămânea spaţiu pentru a mai adăuga altele, dacă era nevoie. Aveau brânză şi fructe, miel, legume şi cuscus rece.

Annika şi Nina se aşezară şi se serviră. Annika reuşi să înghită câteva legume şi să bea mai multe pahare cu apă. Se simţea ameţită şi tremura, avea băşici în palme şi o durea glezna.

Când terminară, apăru Fatima.

— Voi două, spuse ea, dând din cap spre Annika şi Nina. Veniţi cu mine.

Ieşi în hol, urcă scările şi intră în bibliotecă. Se aşeză pe una dintre canapelele de piele şi le indică Annikăi şi Ninei să se aşeze pe cealaltă.

— Înţeleg că dumneata eşti sora lui Filip, îi spuse ea Ninei.

Nina ridică bărbia.

— Da, spuse ea.

— Am auzit multe despre dumneata, zise Fatima.

Nina nu răspunse.

Fatima aşteptă. Niciuna nu spuse nimic. Annika îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia.

— Eşti ofiţer de poliţie, spuse Fatima în cele din urmă. La fel ca David.

— Da, dar nu ca David. Eu nu m-am amestecat niciodată în afacere, spre deosebire de David, Filip şi ceilalţi.

Fatima dădu afirmativ din cap.

— Aşa a zis şi David. Dumneata ai fost singura care s-a distanţat.

Nina îşi drese glasul.

— De ce te preocupă slujba mea? N-are nicio legătură cu toate acestea.

— Eşti ofiţer de poliţie şi ţi-ai ucis fratele. Am zece martori.

Nina nu răspunse.

— Ai de gând să te duci la superiorii dumitale şi să mărturiseşti ce-ai făcut?

Nina se uită în altă parte.

— Ai de gând să-l dai dispărut?

— Nu.

— Niciodată?

— Nu.

Fatima se uită la ea pătrunzător. Nina nu mişcă.

— Ceilalţi bărbaţi, ei au familii?

— Nu ştiu, spuse Nina. Probabil că va băga cineva de seamă că lipsesc.

— Li se poate lua urma până aici?

— Presupun că s-au dus la Malaga cu avionul şi că au cumpărat armele de-acolo. Filip nu avea paşaport, aşa că-mi închipui că au închiriat o barcă şi au plătit cu banii jos. Am văzut o maşină afară, un Seat vechi. Uşa pasagerului era spartă.

Fatima făcu semn din cap, încuviinţând.

— Probabil că au furat-o. Abbas s-a ocupat deja de ea.

Annika se uită în jos la mâinile ei pline de băşici. Urmele lui Filip Andersson şi ale complicilor lui nu vor duce niciodată până în Maroc. Au fost deja îngropaţi lângă Torsten, în cine ştie ce ungher izolat al fermei. Nu se va mai auzi niciodată de ei. Se cutremură. Mai erau şi alte cadavre îngropate acolo?

— Unde este Carita Halling Gonzales? întrebă deodată Annika privind-o pe Fatima drep în ochi. Ştii?

Fatima ridică o sprânceană.

— A fugit. Nu ştiu unde.

— De ce a omorât toată familia Soderstrom? întrebă Annika.

Ochii femeii se îngustară.

— Eşti jurnalistă, spuse ea. Munca dumitale presupune să-ţi bagi nasul în treburile altora. Ai să scrii despre ferma mea?

Annika îşi îndreptă spatele.

— Îmi voi face treaba, spuse ea. Voi scrie că Suzette este în viaţă. Vreau să-i iau un interviu şi o las pe ea să decidă cât de mult vrea să spună despre noua ei viaţă. Aş vrea să vă citez şi pe dumneavoastră, dacă veţi fi de acord.

— Despre ceea ce s-a întâmplat astăzi aici?

Annika clipi.

— Ai fi putut fugi, spuse Fatima, dar ai ales să te întorci. Nu te-a forţat nimeni să intervii.

O vreme nu mai spuse nimic, apoi oftă.

— Carita Halling Gonzales reprezenta ochii şi urechile lui Filip pe Costa del Sol, cât el a stat la închisoare în Suedia, spuse ea. Pe măsură ce au trecut anii, a devenit neglijentă. Astrid a putut delapida mari sume de bani, unele transporturi au fost întârziate şi capturate. Când Filip a înţeles amploarea pagubelor, i-a dat Caritei un ultimatum: familia ei sau a lui Astrid.

— Este îngrozitor! mormăi Annika.

Fatima se strâmbă.

— Nu e prima oară când Carita Halling Gonzales a făcut curăţenie. Ştii de ce ţi s-a permis să intri în această fermă?

Annika dădu din cap că nu, incapabilă să scoată un cuvânt.

— Crezi în Dumnezeu, Annika Bengtzon?

Ea înghiţi în sec.

— Nu tocmai.

Fatima îşi împreună mâinile pe genunchi.

— Ei bine, spuse ea, Suedia este destul de laică. Dar îi respecţi pe cei ce au credinţă?

Annika încuviinţă înclinând capul.

— Atunci înţelegi că divinitatea este cel mai important lucru din viaţa mea. Mai importantă decât copiii şi familia, decât proprietatea, decât activitatea mea.

Annika nu răspunse.

— Potrivit credinţei mele, un bărbat poate avea patru neveste. Eu am fost prima şi el şi-a mai luat încă una. Aşa văd eu căsătoria mea. Sunt foarte conştientă de obiceiurile şi tradiţiile occidentalilor şi mă aştept ca şi dumneata să le accepţi pe-ale mele.

Annika aşteptă tăcută ca femeia să continue.

— Soţul meu şi cu mine am avut numai fete. Dar cu cea de-a doua nevastă a avut un băiat, pe Alexander. Dumneata l-ai salvat

pe fiul soţului meu, unicul lui fiu. Aşa că îţi sunt datoare şi de aceea ţi s-a permis să intri.

— N-am ştiut că femeile musulmane se pot căsători cu bărbaţi creştini, spuse Nina.

Fatima era surprinsă, în mod evident.

— David s-a convertit la Islam. N-ai ştiut?

Se ridică în picioare. La fel făcură Nina şi Annika

— Puteţi rămâne aici în noaptea asta, spuse ea. Abbas o să vă ducă mâine-dimineaţă cu maşina la Tanger.

Se întoarse spre Annika.

— Mi-am făcut datoria, în privinţa lui Suzette, spuse ea. Poate decide singură dacă doreşte să-ţi dea un interviu. Eu cred în liberul-arbitru. Domnul nu este o obligaţie, este un dar.

Pe urmă vocea îi scăzu brusc.

— Eşti liberă să vorbeşti despre ceea ce ai făcut astă-seară aici la fermă, spuse ea. Eu nu lansez ameninţări şi n-aş folosi niciodată forţa. Rămâne la discernământul dumitale să-ţi asumi responsabilitatea pentru propriile acţiuni.

Voci de femei începură să cânte în altă parte a casei.

— Fereastra din camera dumitale este spartă, îi spuse Fatima Annikăi. Amira vă va conduce pe amândouă în alt dormitor. O găsiţi tot la bucătărie.

Le concedie cu un gest din mână şi Annika văzu cu coada ochiului că Fatima se întoarse spre întunecimea de dincolo de fereastră.

40

Annikăi i se restituiră laptopul, aparatul de fotografiat şi telefonul. Spre surprinderea ei, constată că avea semnal puternic la telefon.

— Mama a instalat o antenă, spuse Amira. Avem şi propria centrală electrică, cu celule solare şi turbine eoliene. Sunt suficiente pentru casă şi grajduri, dar nu şi pentru situaţiile în care trebuie să luminăm zidurile cu reflectoarele. Atunci se schimbă totul şi rămânem în întuneric, cum s-a întâmplat seara trecută.

— Cum se simte Zine? întrebă Annika.

Chipul frumos al Amirei se crispă.

— A murit, spuse ea. Îl înmormântează mâine. Veniţi pe-aici. E o scară în spate.

Le conduse sus pe aceeaşi scară îngustă de piatră, pe care Annika urcase însoţită de Ahmed seara trecută. Lămpile din pereţi străluceau mult mai puternic acum, când reflectoarele nu erau aprinse.

— Fereastra din dormitorul dumitale este spartă, îi spuse ea Annikăi.

— Ştiu. Geanta mea a rămas acolo. Pot să intru s-o iau?

Amira îi făcu semn că da.

— Uşa este deschisă. Suzette şi cu mine v-am pregătit camera cea mare. Este mult mai frumoasă şi are lumină. Baia este aici.

Le arătă o uşă lângă ea.

Annika şi Nina se uitară una la alta, apoi păşiră în dormitorul pe care urmau să-l împartă. Annika se asigură că uşa rămânea întredeschisă. N-o încuie nimeni.

Camera era cu siguranţă mult mai mare decât celula ei anterioară. Avea două paturi largi, cu lămpi, un birou mare, două fotolii şi lustre în tavan.

— Mă duc să fac duş, spuse Nina.

Dispăru în baie.

Annika îşi lăsă lucrurile pe unul dintre paturi, ieşi pe coridor şi se duse în fosta ei celulă. Când deschise usa, podeaua era plină de apă. Uşa-fereastră se legăna în vânt. Salteaua alunecase de pe pat când smulsese ea cearşafurile, dar geanta se afla încă pe un capăt al ei. Călcă în baltă şi o ridică. Dedesubt se afla cartea cu coperte albe, înscrisă cu litere negre.

Un loc sub soare de Siv Hoffman.

Luă cartea de jos şi o băgă în geantă, apoi se întoarse în dormitor.

Lăsă uşa întredeschisă, se aşeză pe pat şi îşi verifică telefonul. Probabil că rămăsese tot timpul deschis pentru că bateria era aproape descărcată şi pierduse trei apeluri. Thomas, pe urmă Anders Schyman, apoi din nou Thomas. Avea şi două mesaje vocale noi. Primul era de la redactorul-şef, era scurt şi la obiect: „Presupun că nu ai trimis articolele de pe patul de suferinţă. Sună-mă!”

Cel de-al doilea era de la Thomas, lent şi ezitant: „Bună, Annika, eu sunt... Da, ştiu c-am zis c-o să-ti telefonez... bine, ştii şi tu... dar m-am gândit mult, Annika, chiar m-am gândit şi mă întrebam... ai putea să mă suni? Curând? Când primeşti mesajul acesta. Sună-mă pe mobil, ar fi cel mai bine. OK? Pa...”

Închise mesageria şi duse telefonul la piept.

Cât de ciudat a fost! Cu siguranţă, nu li s-a întâmplat ceva copiilor. Ar fi spus dacă s-ar fi întâmplat ceva, nu-i aşa?

Rămase o clipă nemişcată, ascultând zgomotul apei la duş. Închise repede uşa, apoi se aşează din nou pe pat, respiră precipitat şi apăsă butonul de apel.

— Am primit mesajul tău, spuse ea cu voce scăzută când el îi răspunse.

— Bine, bună, mulţumesc că m-ai sunat înapoi, zise el pe un ton foarte oficial. Poţi rămâne o clipă la telefon?

— Sigur, răspunse Annika.

Apa se opri la baie. La celălalt capăt al legăturii se auzi un clinchet, apoi o uşă închizându-se şi acum un ecou, ca şi când Thomas ar fi ieşit pe scări.

— Alo? Annika?

— Da, sunt aici.

— Ascultă, nu este un moment potrivit, dar m-am gândit mult şi vreau să stăm de vorbă. Ne putem întâlni?

Annika îşi drese glasul şi auzi apa trasă la toaletă de partea cealaltă a peretelui.

— Nu sunt la Stockholm, spuse ea. Despre ce vrei să stăm de vorbă?

— Cred că este o mare greşeală, spuse el.

Annika închise ochii.

— Ce este o greşeală?

— Divorţul, spuse el liniştit.

Annika deschise ochii, pe urmă gura, dar nu ieşi niciun cuvânt.

— Annika?

Nina intră în cameră cu un prosop în jurul capului şi altul în jurul corpului.

— N-a mai rămas multă apă caldă, spuse ea.

— Unde eşti? întrebă el.

— Sunt plecată cu o treabă de serviciu, spuse ea. Mesajul a părut a fi atât de urgent, încât am vrut să-ţi telefonez imediat. Pot să te sun când revin la Stockholm?

— Sigur.

Rămaseră tăcuţi.

Nina îşi desfăcu turbanul şi îşi scutură părul. Puse prosopul ud pe un fotoliu şi rămase în mijlocul camerei.

— Încă ceva, spuse Annika. Eşti în casa scărilor din Grev Turegatan?

— Hmm, da. De ce?

Annika se frecă la ochi cu vârful degetelor. Deci era acasă, în intimitate cu noua lui parteneră, pe urmă, când l-a sunat fosta nevastă, s-a strecurat pe casa scării ca să-i spună ei că regretă divorţul.

— Nu, nimic, spuse ea. Îţi voi da un semn de viaţă.

Pe urmă închise.

— Nu m-a ajutat, spuse Nina. Mă simt în continuare murdară.

Părea la fel de stăpână pe sine ca întotdeauna.

Annika îşi opri telefonul mobil: nu avea încărcătorul cu ea şi trebuia să economisească bateria. Pe urmă se întinse după geantă şi scoase cartea cu coperte albe.

— Suzette a găsit asta în bibliotecă, spuse ea. Se duse la patul Ninei şi i-o puse în faţă. Ai mai văzut-o vreodată?

— *Un loc sub soare* de Siv Hoffman, citi Nina luând cartea. Ce este?

— Citeşte-o, mai ales capitolul intitulat „Moarte pe plajă”. Vezi dacă ce scrie acolo ar putea fi adevărat. Mă duc să fac şi eu duş.

Apa era călduţă şi se spălă cu un şampon Wella pe care îl găsi pe o poliţă. Se uscă, îşi puse lenjeria curată şi se întoarse în dormitor, se duse la uşa-fereastră şi privi afară. Spre deosebire de celulă, camera aceasta nu dădea spre curtea fermei. Luna se ridicase peste peisajul deluros şi făcea să scântcieze frunzele ude de pe terenurile plantate. *Cannabis sativa.* Omenirea a cultivat această plantă din preistorie, folosind-o pentru a confecţiona funii şi ţesături şi pentru a obţine seminţe, o sămânţă dătătoare de energie, un medicament şi un mijloc de a se ameţi. Când se întoarse cu faţa spre cameră, Nina închidea cartea, cu capul plecat.

— Ce părere ai? întrebă Annika. Ar putea fi adevărat?

Nina azvârli cartea la capătul patului, ca şi când i-ar fi ars palmele.

— N-am idee.

— N-ai mai văzut-o niciodată?

— Mama nu avea niciun exemplar, sunt sigură.

— Chiar dacă ea a scris-o?

— Am umblat prin toate lucrurile ei după ce a murit. N-am găsit între ele o carte ca asta.

Annika o ridică.

— Dacă este adevărat, nu pot să cred că Astrid şi-a lăsat exemplarul ei aruncat pe vreun raft oarecare. Înseamnă că asta trebuie să fie a lui Hannelore.

Dădu afirmativ din cap, pentru ea însăşi.

— Aşa s-ar explica, aşadar, cum a ajuns aici. David a găsit cartea şi a adus-o cu el.

O frunzări şi ochii îi căzură pe fraza „Iar ea obişnuia să plutească şi să danseze peste Gudagarden ca un copil binecuvântat ce se afla, conceput fără de păcat, cu îngăduinţa Domnului".

— Cât ştii, de fapt, despre copilăria mamei tale?

Nina se ridică şi începu să se plimbe neliniştită dintr-o parte în cealaltă a camerei.

— Ce ştiu toţi oamenii, cu adevărat, despre părinţii lor?

Nina se aşează din nou.

— Înainte să mă nasc eu, mama a lucrat cu Astrid pe Costa del Sol. Nu ştiu ce făcea acolo.

Annika se întoarse la patul ei. Lăsă cartea pe podea.

— Aveam trei ani când mama şi cu mine ne-am mutat. Nu am nicio amintire de pe Costa del Sol. Am ajuns în Tenerife, într-un grup de artişti, unde lumea făcea oale, picta apusuri de soare şi fuma iarbă. Mama zicea că este poetă...

Nina se opri şi râse scurt.

— Poetă, pe naiba...

— Fratele şi sora ta n-au venit cu voi în Tenerife? întrebă Annika.

— Au rămas cu Astrid la Marbella. Amândoi erau deja aproape adulţi la vremea aceea – Filip avea douăzeci şi unu de ani, Yvonne şaisprezece. Astrid le-a plătit studiile şi amândoi au devenit economişti. Îmi era dor de ei.

Nina îşi strânse părul în coadă de cal şi îl prinse cu un elastic.

— Nu ştiu de ce ne-am mutat. Poate că mama voia să se distanţeze de Astrid sau Astrid a dat-o afară.

— De ce să fi făcut Astrid aşa ceva?

Nina vorbi cu voce stinsă.

— Mama avea probleme cu tot felul de dependenţe. N-a reuşit niciodată să scape de ele. După ce s-a mutat în Sodermanland, a rămas numai cu băutura şi cu metamfetamina spre sfârşit, dar toată viaţa ei de adult a folosit droguri de un fel sau de altul.

— Ai întâlnit-o vreodată pe Astrid?

Nina se gândi puţin.

— A venit de câteva ori la noi în vizită în Tenerife. Dar mama vorbea destul de mult despre ea şi despre Hannelore, întotdeauna după ce băuse. Tot ce ştiu despre Veronica, Astrid, David, Torsten şi Hannelore provine din sporovăială turmentată a mamei. Îi lipsea foarte mult Astrid.

— Pe Hannelore ai văzut-o de mai multe ori?

Nina scutură din cap.

— Niciodată.

— Cât de mult era implicată Hannelore în afacerile lui Astrid?

— Nu prea mult. Ea a fost întotdeauna instabilă din punct de vedere mental, dar Torsten, partenerul ei, a activat ca un fel de comis-voiajor al structurii.

— Pentru escrocheria lor cu drogurile, spuse Annika. Pentru că asta era, până la urmă.

O vreme nu mai spuseră nimic.

— Ţi-am citit articolul din ziarul de azi, spuse Nina. Despre femeia aceea suedeză din lumea sus-pusă, care a ucis-o pe Astrid şi familia ei.

Annika îşi îndreptă spatele.

— A fost publicat?

— Aproape că nu mai era nimic altceva – se întindea aproape pe toate paginile. Cine este femeia asta?

Aşadar, nu numai că articolul a ajuns, dar a mai şi picat pe un teren fertil.

— Carita Halling Gonzales, o foarte bună actriţă. I-a păcălit pe toţi din anturajul ei, poate chiar şi pe ea însăşi. Nimeni nu se poate preface atât de bine. M-am gândit mult la ea.

Annika ridică din umeri.

Se lăsă tăcerea, până când Nina spuse:

— Am ştiut că David avea şi altă familie.

Annika tresări.

— Cum? Ai ştiut în toţi anii aceştia?

— Mi-a spus Yvonne, dar n-am crezut-o.

Nina privea fix înainte.

— Sunt mai bine de cinci ani de-atunci. Ştiam că îl iubea la nebunie pe David – a fost un fel de obsesie încă din copilărie. I-am spus s-o lase în pace pe Julia.

Îşi trecu mâinile prin păr.

— Atunci mi-a spus că David mai avea o familie, o soţie şi trei fiice. Putea avea mai multe neveste, patru, potrivit Coranului, dar Yvonne considera că ea a fost prima lui nevastă, chiar dacă n-au fost căsătoriţi. Ea a fost cea care a ajuns la el prima. Am crezut că înnebunise.

Nina îşi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Aşa că am întrerupt orice contact. Atunci am vorbit cu ea ultima dată.

— Şi pe urmă, spuse Annika, nişte escroci mărunţi au încercat să pună mâna pe banii obţinuţi din droguri. Filip a fost cel care i-a omorât pe oamenii aceia din Sankt Paulsgatan? Sau a fost Yvonne?

Nina se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

— Contează? Amândoi sunt morţi.

Annika se uită la spatele ei ţeapăn, la umerii drepţi, la coada de cal care se uscase şi semăna perfect cu un bici.

— N-a fost vina ta, spuse ea.

Nina ridică mâinile şi îşi apăsă palmele pe frunte, cu putere.

— Târfa, spuse ea cu voce scăzută. A dispărut în norul ei de haşiş sau pe fundul unei sticle şi a lăsat totul în seama mea.

Annika aşteptă, dar Nina nu mai continuă.

— Ce anume? întrebă ea. Ce a lăsat în seama ta?

Umerii încordaţi ai Ninei părură să se relaxeze.

— Am crescut fără fratele şi sora mea, fără sentimentul de apartenenţă, dar tot mie mi-a revenit sarcina de a-i ţine pe toţi laolaltă. Ea m-a înhăţat şi a plecat.

— Poate că a vrut să te ţină departe de un loc sub soare.

Nina nu răspunse.

Annika ridică de jos cartea.

— Ştii unde se află Gudagarden?

Nina se clătină şi se sprijini cu mâna de tocul ferestrei.

— Este locul unde am crescut eu. Mama l-a moştenit. Ne-am mutat acolo după ce au murit Gunnar şi Helga – de aceea am plecat din Tenerife. Mama a fost singura moştenitoare. Şi-au făcut un testament, în care au specificat că doreau să rămână totul Bisericii, dar n-a fost încheiat cu martori, aşa cum ar fi trebuit, de aceea a fost declarat nul.

Annika o aşteptă în tăcere să continue.

— Mama ura ferma, spuse Nina. N-am înţeles niciodată de ce n-a vândut-o. O consuma în permanenţă pe dinăuntru.

— Există un lac în apropiere?

— Spetebysjon este imediat sub Gudagarden. Sau Solgarden, cum a redenumit mama ferma. Este între Ekeby şi Solvik, nu departe de Valla.

— La Valla am fost, spuse Annika. Una dintre prietenele mele de la şcoală locuia acolo, pe Haringevagen.

— Ferma este pe aceeaşi parte cu calea ferată, pe drumul care duce la Bjorkvik.

— Acum ştiu unde este, spuse Annika.

Nina privi întunericul de afară.

— Imediat mai jos de fermă se află un lac cu o mică plajă nisipoasă, lângă un stejar bătrân, spuse ea fără nicio intonaţie. Este uriaş. Dar mama spunea mereu că locul este periculos, că existau curenţi neaşteptaţi şi nisipuri mişcătoare.

Se duse la pat şi luă cartea.

— Ce crezi? întrebă ea. Ar putea fi adevărat ce scrie aici? De aceea nu m-a lăsat niciodată să înot acolo?

Annika puse o mână pe braţul Ninei.

— Putem afla într-un singur fel, spuse ea.

O bătaie în uşă le făcu să tresară. Se uitară repede una la alta.

— Intră, spuse Nina.

Uşa se deschise şi în dormitor intrară Suzette şi Amira.

— Bună! zise Suzette. Putem intra?

— Sigur, răspunse Annika.

Fetele rămaseră lângă uşă.

— Nu vreţi să staţi jos? le pofti Annika arătându-le cele două fotolii.

Se aşezară fiecare în câte unul. Nina se aşează pe pat.

— Vreţi să ne spuneţi ceva în mod special? întrebă Annika.

Amira îi dădu un ghiont lui Suzette.

— Fatima spune că acum mă pot duce acasă, zise Suzette. Nu mai sunt nevoită să mai rămân la fermă, pentru că nu mai este niciun pericol. Dar eu nu vreau să plec. Vreau să rămân aici, iar Fatima zice că pot, dacă aşa vreau.

Annika o privi cu seriozitate.

— Mama ta, care este în Suedia, are dreptul să ştie unde te afli.

Suzette dădu din cap afirmativ.

— Ştiu. De aceea vreau să le spun că nu mai trebuie să mă caute. Nu vreau să le spun unde mă aflu exact, dar aş vrea să-i pot trimite e-mailuri lui Polly şi să-i dau telefon mamei...

Respiră adânc şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Mi-e dor de mama, spuse ea şi mi-ar plăcea să mă duc la ea în vizită, poate vara viitoare, când voi fi majoră. Dar nu vreau să stau cu ea în apartamentul acela. Vreau doar să ştie că sunt OK şi că am să mă întorc s-o văd...

Annika îşi aminti mesajul lui Polly de pe Facebook, îşi aduse aminte că Lenita vânduse apartamentul şi aruncase lucrurile lui Suzette.

— Vrei să scriu eu toate acestea în ziar? întrebă ea.

Fata dădu din cap că da.

— Te-ai gândit bine ce-ar însemna să rămâi aici? Te vei putea duce la şcoală?

Suzette se foi pe fotoliu, iritată.

— Abbas va fi noul supraveghetor, în locul lui Zine. Îl pot însoţi şi pot învăţa să conduc ferma. Va fi ca şi cum aş fi un ucenic.

Annika se mută la capătul patului.

— Suzette, spuse ea, ştii ce plante cresc la ferma aceasta?

— Sigur că ştiu.

— Şi crezi că este în regulă să te pregăteşti să lucrezi într-o fermă de haşiş?

Amira sări din fotoliu.

— Familia mea cultivă cânepă pe pământul acesta de două sute de ani, spuse ea supărată. De ce-ar trebui să ne oprim numai pentru că aşa vrea Comisia Europeană? Nu pot lua ei decizii pentru viaţa noastră.

Fata îşi încleştase pumnii.

— Deci crezi că este un lucru bun să cultivi plante pentru droguri?

— Eu voi fi economistă, spuse Amira. Sora mea va fi avocat şi vom ajuta la conducerea fermei şi afacerilor mamei.

— Crezi că asta ar fi vrut tatăl tău? Ca tu şi Sabrina şi Maryam să vă implicaţi în aşa ceva?

— Maryam are alt tată, spuse ea, un om rău din Suedia care a violat-o pe mama. Dar tatăl meu l-a omorât şi s-a însurat cu mama salvând onoarea familiei noastre.

Annika se uită uimită la fată, în timp ce gândurile îi alergau prin minte. „Alt tată? Care se numea Torsten?"

— Tata a făcut ceea ce trebuia pentru familie. El ar fi foarte mândru de mine.

Annika îşi lăsă ochii în jos. Când îi ridică din nou, se întoarse spre Suzette.

— Mâine-dimineaţă, la prima oră, vom sta de vorbă împreună şi vom stabili exact ce vom spune în articol Şi pe urmă am să-ţi fac o fotografie cu calul, ca să se vadă că eşti bine şi sănătoasă.

Suzette zâmbi din toată inima.

Fetele ieşiră din cameră şi închiseră uşa în urma lor.

— Aşadar, ţi-ai obţinut articolul, spuse Nina, dar Annika nu-şi dădu seama dacă în vocea ei era resemnare ori sarcasm.

— Şi totul merge mai departe, spuse Annika.

Epilog

După Miezul verii

Cerul era plumburiu. O lumină stinsă răzbea dincolo de straturile de nori, într-atât de mult filtrată încât nu mai rămăsese din ea decât o urmă firavă.

Annika parcă limuzina Volvo a redacţiei la marginea drumului. Opri motorul, coborî şi îşi dezmorţi spatele. Se uită într-o parte şi în cealaltă a drumului pustiu de ţară. *Acesta ar trebui să fie locul.*

Între Ekeby şi Solvik, nu departe de Valla. Pe aceeaşi parte cu calea ferată, pe drumul care duce la Bjorkvik.

Privi casele tradiţionale, zugrăvite în roşu şi presărate în peisaj, întrebându-se care dintre ele s-a numit cândva Gudagarden. Închise ochii pe jumătate, încercând să zărească lacul. Iată-l! Se vedea de pe drum. Spetebysjon, între Stensjon şi Langhalsen, unul dintre sutele de lacuri şi canale din Sodermanland, provincia ei natală, joasă, cu stejarii, gardurile şi pajiştile ei.

Încuie maşina cu un clic din telecomandă, îşi puse geanta pe umăr şi porni spre apă, de-a lungul unui şanţ.

Terenul moale mirosea a iarbă şi a balegă. Apa îi intră în pantofii sport. Ar fi trebuit să-şi ia cizme de cauciuc.

Zări de la distanţă echipa de legişti şi cordonul cu care împrejmuiseră locul. Banda cu dungi albe şi albastre şi prelatele de un galben-aprins erau singurele pete de culoare peste atotcuprinzătorul gri-verzui. Erau patru ofiţeri: doi săpau şi doi verificau solul pe care-l scoteau din groapă.

Nina stătea ceva mai departe de cordon, încălţată cu cizme verde-militar, de la firma Tretorn. Câţiva privitori curioşi de la fermele din preajmă sfidau vremea închisă şi veniseră să vadă ce se întâmpla acolo.

— Au găsit ceva? întrebă Annika.

Nina scutură din cap. Se uită cu duritate la ofiţerii de poliţie care scormoneau pământul şi nisipul de pe plajă, în spatele stejarului.

— Cum ai reuşit să-i faci să vină aici? întrebă ea.

— Le-am spus că am primit un pont, spuse Annika, şi că cel care m-a anunţat a vrut să rămână anonim. Nu pot face nimic când este vorba de aşa ceva. Nici n-au voie să mă întrebe cine este, pentru că ar însemna să încalce Constituţia.

— Am citit articolele tale despre Suzette.

— Şi-acolo m-a ajutat Constituţia. M-a sunat mama ei, în toate stările, somându-mă să-i spun unde este.

O clipă rămaseră tăcute.

— Altfel, este totul în regulă? întrebă Annika.

— Sunt detaşată temporar ca ofiţer de serviciu pe timpul verii.

— Ştii dacă a mai auzit cineva ceva despre Carita Halling Gonzales?

— Niciun sunet.

Annika veni un pas mai aproape de ea şi îşi coborî vocea.

— A anunţat cineva că Filip Andersson a dispărut?

Umerii Ninei se încordară.

— A telefonat un tânăr din Gibraltar. Se pare că Filip urma să preia o firmă de consultanţă juridică sau cam aşa ceva.

Henry Hollister, se gândi Annika.

— Şi avocatul lui a sunat de două ori, ceva legat de pretenţiile lui la daune-interese. I-am spus exact ce s-a întâmplat, că Filip a luat legătura cu mine ca să mă întrebe dacă putea accelera rezolvarea cererii lui de paşaport, dar că nu l-am putut ajuta. Nu există un raport oficial privind dispariţia lui.

— Şi ceilalţi?

— Nu ştiu.

Annika privi spre lac.

— Şi Julia? Ea şi Alexander ce mai fac?

— Alexander a revenit la grădiniţă. Se pare că merge bine. Se joacă cu vechii lui prieteni ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar crizele?

— Nu mai apar la fel de des.

Tăcură din nou.

În cele din urmă, Annika îşi drese glasul.

— I-ai spus ceva Juliei? Despre Fatima?

— Nu, răspunse Nina. Căsătoriile marocane nu sunt înregistrate automat de autorităţile suedeze. Depinde de fiecare individ în parte dacă decide să anunţe autorităţile financiare că este căsătorit, iar David n-a făcut-o niciodată. Dar sigur că a fost căsătorit şi asta anulează căsătoria cu Julia. Ceea ce înseamnă că ea n-ar mai fi considerată cea mai apropiată rudă.

Annika încercă să-i urmărească firul gândirii.

— Iar asta ar însemna mai departe că ea n-ar avea dreptul să încaseze asigurarea lui de viaţă, însă altă sursă de venit nu are.

— Exact!

Nina se uită la ea.

— Cei de la ziar n-au vrut să ştie unde ai fost? Când te-ai întâlnit cu Suzette?

Annika chicoti.

— Nu le pasă unde-am fost. Singurul lucru care-i interesează este unde mă pot trimite ei. Tocmai m-au întrebat dacă aş vrea să fiu corespondentul ziarului la Washington.

Nina ridică o sprânceană.

— Oho! exclamă ea. Impresionant.

— Nu tocmai, spuse Annika. La mijloc este mai ales intenţia de a mă trimite cât mai departe posibil de redacţie.

— Şi cum ai să te descurci cu copiii? întrebă Nina. Îi laşi în Suedia?

Annika strânse din umeri opunându-se vântului ce sufla dinspre lac.

— S-ar putea să vină şi Thomas, spuse ea. S-ar putea să-i facă ministerul o nouă propunere de elaborare a politicilor, pe care el...

O întrerupseră strigătele şi chemările dinspre plajă. În groapa săpată se desfăşura o activitate frenetică. Ofiţerii dădeau telefoane pe mobil şi aparatele de radiocomunicaţii pârâiau.

Spectatorii se apropiată la unison de cordon. Nina şi Annika îi urmară.

Cei doi ofiţeri cu cazmalele săpaseră atât de adânc, încât abia li se mai vedeau capetele din groapă.

— Ar fi putut trei fetiţe să sape atât de mult într-o singură noapte? şopti Annika.

— Erau obişnuite cu munca fizică grea, spuse Nina în şoaptă. Să secere şi să culeagă recolta, să strângă fânul..

— Atunci este adevărat? strigă un om. Aţi găsit un cadavru acolo jos?

Unul dintre poliţiştii care verificau pământul săpat se apropie de privitori.

— Se pare că am găsit rămăşiţe umane.

— Ale cui? întrebă de la distanţă o femeie în vârstă.

— Nu ştim exact care este sexul cadavrului sau de când este aici. Medicii legişti şi anatomopatologii vor stabili aceste date.

— Ar putea fi fratele meu? strigă femeia. Ar putea fi Sigfrid Englund?

Poliţistul se apropie de ea.

— A fost dat dispărut?

— A dispărut din 1953, când avea douăzeci şi unu de ani.

A fost crescut ca fiu vitreg la o fermă din apropiere.

Annika porni înapoi către maşină.

Nina se grăbi după ea.

— Nu vei scrie nimic despre asta?

— Las în seama ziarului local, răspunse Annika.

Mulţumiri

Cartea aceasta este o ficţiune. Toate întâmplările şi personajele descrise sunt o creaţie a imaginaţiei mele oarecum morbide.

Dar, ca în toate romanele mele, evenimentele, locurile, regile şi regulamentele se bazează cel mai adesea, deşi nu întotdeauna, pe realitate. Prin urmare, ca de obicei, m-am documentat mult.

De aceea aş dori să le mulţumesc celor pe care i-am bombardat cu întrebări ipotetice. Funcţiile pe care le enumăr în continuare se referă la în momentul în care am făcut cercetările.

Pentru informaţiile despre comerţul cu droguri la nivel european, despre modalităţile de introducere frauduloasă şi de distribuire a narcoticelor, aş dori să-i mulţumesc lui Rolf M. Oyen, ataşat al Poliţiei pe lângă Ambasada Norvegiei la Madrid şi totodată ofiţer de legătură la Malaga din partea ţărilor nordice,

precum şi inspectorului-detectiv Goran Karlsson şi superintendentului-detectiv Jan Magnusson de la Departamentul Regional pentru Narcotice din Stockholm. Doresc să le mulţumesc, de asemenea, ofiţerilor din brigada antidrog care lucrează sub acoperire şi ale căror nume nu le pot dezvălui aici: le-am mulţumit personal.

Lui Kent Madstedt, procuror-şef districtual la Autoritatea pentru Infracţiuni Financiare din Stockholm, pentru că mi-a explicat mecanismele spălării de bani şi infracţiunilor financiare din Europa.

Lui Joakim Caryll de la Departamentul de Informaţii al Poliţiei din Stockholm, pentru că m-a ajutat cu date de contact.

Lui Hampus Lilja, judecător la Curtea Supremă, pentru informaţiile despre cum se iau deciziile în cazul cererilor de revizuire a sentinţelor.

Lui Frederik Berg de la Biroul Procurorului General şi ofiţer de relaţii publice la Procuratură, pentru ajutorul privind procedurile şi formulările utilizate în deciziile Procurorului General.

Lui Anders Sjoberg, inspector-detectiv al Interpolului la Stockholm, pentru informaţiile legate de criteriile de alertare prin Interpol, atât în căzui persoanelor dispărute, cât şi al suspecţilor.

Annei Block Mazoyer, consilier la ambasada Suediei la Rabat, Maroc, pentru informaţii despre registrele de evidenţă a locuitorilor şi proprietăţilor din Maroc.

Aş dori să-i mulţumesc lui Peter Ronnerfalk, ofiţer medical şef la Consiliul Districtului Stockholm, pentru ajutorul permanent într-o varietate de probleme, dar în acest caz în mod special pentru informaţiile despre gazele cu efect narcotic, cum este naloxonul, şi despre dozele fatale de morfină.

Lui Thomas Bodstrom, desigur, şeful Comisiei Juridice din Parlament, pentru verificarea textului şi pentru discuţiile legate de aspectele judiciare şi politice.

Annei Ronnerfalk, asistentă de psihiatrie, pentru ajutorul privind diagnosticarea pacienţilor care suferă de stres mental şi simptomele lor.

Lui Niclas Salomonsson, agentul meu literar, şi personalului său de la Agenţia Salomonsson din Stockholm.

Emmei Buckley, editorul meu din Marea Britanie, întregului personal plin de abnegaţie de la Transworld Publishers şi, desigur, lui Neil Smith, care a tradus totul în limba engleză.

Lui Tove Alsterdal, editorul meu, evident, care s-a implicat total, de la început până la sfârşit, ca întotdeauna. Îţi mulţumesc că ai fost acolo.

Şi neapărat, lui Micke Aspberg, iubirea mea din toţi aceşti ani, pentru tot restul.

Orice greşeală sau eroare care s-ar fi putut strecura îmi aparţine în exclusivitate.